คนจน ที่ดี แบบ

เล่ม ๒

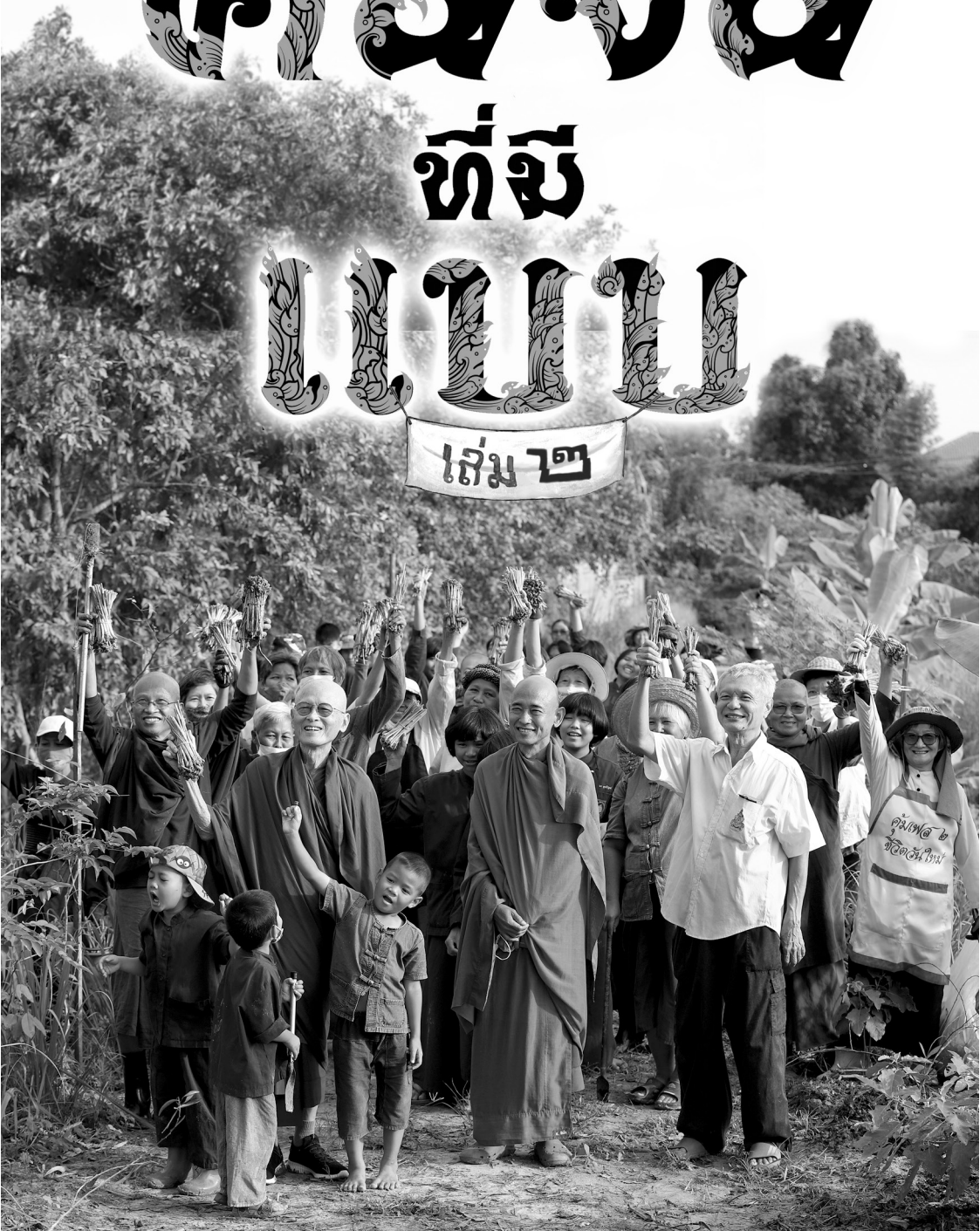

เศรษฐกิจบุญนิยม
คนจนรู้จักพอ
เศรษฐกิจทุนนิยม
คนรวยไม่รู้จักพอ

อาตมาเขียนหนังสือเล่มนี้ ด้วยความ“เชื่อว่า” คนส่วนใหญ่คงจะยังไม่ค่อยเข้าใจ หรือซาบซึ้งใจอะไรนักหรอก ขออภัยจริงๆถ้าอาตมาจะประมาณว่า ก็คงจะอ่านกัน แล้วก็งั้นๆแหละ พออ่านได้ พอรู้เรื่อง ว่า มีแนวคิดแปลกไปจากมนุษย์สามัญทั่วไปทั้งหลาย (เว้นแต่ว่า บางคนที่มีภูมิตน ส่วนตนฝังวิบากมาแล้วแต่ปางบรรพ์ หรือมี“โลกุตรธรรม”แท้ ในใจจริง ก็ย่อมเกิด“ความซาบซึ้ง”ขึ้นมาได้กับความจริงนี้ เพราะมันคือ“ความจริงแห่งความจริง”ที่ไม่สามัญทั่วไปของปุถุชนในโลก อาจจะมีบ้าง เป็นบ้าง แต่ก็น่าจะยังไม่มากมายอะไร)

และยิ่งจะให้“เชื่อตาม”อย่างซาบซึ้งใจนั้น ก็คงจะยังไม่เกิดอาการอย่างนั้นในใจใครกันนักหรอก

แต่อาตมาก็เขียนด้วยความ“เชื่อมั่น” ของตนเองอย่างยิ่งว่า นี้คือ “ความจริงอันยิ่งใหญ่ในความเป็นมนุษย์และสังคมที่เจริญจริงแท้” แบบที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ และแบบเดียวกันกับที่ในหลวง ร. ๙ ของคนไทยมีในพระปัญญาธิคุณของพระองค์ และได้ทรงพระจริยวัตรด้วยพระอุตสาหะปลูกฝังลงในแดนไทยที่พสกไทยทั้งหลายเทิดทูนสุดเกล้าสุดเศียรตลอดพระชนมชีพ ๗๐ พรรษา ซึ่งเกิดขึ้นจริงและหยั่งลงในประเทศไทยแล้ว ตามที่เห็นและเป็นอยู่ และกำลังจะขจรไปทั่วโลก

คำตรัสที่ว่า“เศรษฐกิจพอเพียง”ก็ดี “บริหารประเทศ

แบบคนจน”ก็ดี หรือ“ขาดทุนของเรา คือกำไรของเรา”ก็ดี ความเป็นไปได้ที่มีคนไทยทำได้จริง กลุ่มสังคม“คนจน”ที่เป็นไทย ก็เกิดขึ้นแล้วในประเทศไทยวันนี้

แม้จะมีความลำบากใจ หรือมีเชิงชังอยู่บ้าง ก็น่าจะลองลดอคติจากใจสักชั่วขณะ ลองพิจารณา“ชาวอโศก”หรือที่คนทั่วไปมักเรียกว่า“ชาวสันติอโศก”ดูบ้าง

เผื่อจะมี“ความจริง”ให้ท่านได้พบเห็น แม้ไม่มากก็น้อยก็ได้นะ

หวังด้วยความเกรงใจอย่างยิ่งว่า คงจะมีคนผู้พอรับฟังที่อาตมาพูดนี้ได้บ้าง และอาจจะมีผู้มาลองคบหาสมาคมกับชาวอโศกดูบ้าง ก็จะเป็นพระคุณอย่างสูงส่งทีเดียวสำหรับเราชาวอโศก

ขอยืนยันว่า เราจริงใจตามภูมิของเราอย่างหมดใจจริงๆ

สมณะโพธิรักษ์

๒๘ มีนาคม ๒๕๖๑

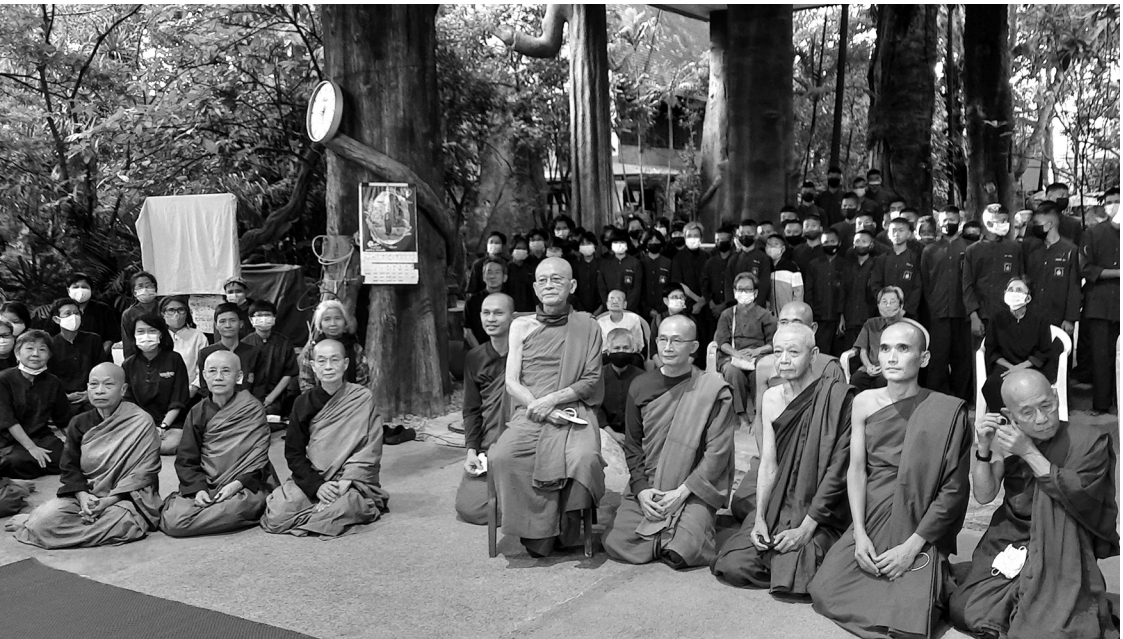

(๓๒๕) “ผู้มีนิพพาน”มี“สูญ”แท้ แต่ยังมี“อัตตาอาศัย”อยู่.....๑๗
(๓๒๖) ผู้ศึกษา“ลืมตา”มี“ผัสสะ”จึงรู้จัก“ปฏิจจสมุปบาท” แล้วจึง
“รู้แจ้ง”ใน“ความเที่ยง”อีกต่าง ๆสารพัดอย่าง“รู้จริง”.....๑๘
(๓๒๗) ใน“ปฏิจจสมุปบาท”นี้แหละที่เรียน“อาริยสัจ ๔”ได้.....๒๑
(๓๒๘) “อาริยสัจ”ที่พระพุทธเจ้าทรงค้นพบนี้มี“วิปลาส”.....๒๒
(๓๒๙) ผู้“วิปลาส”จึง“ยึด”ทั้ง“ทิฏฐิและตัณหา”เป็นพื้นจิต.....๒๔
(๓๓๐) ผู้ปฏิบัติ“ฌาน”ผิด ๆ ไม่มีทางเกิด“พลังงานบุญ”.....๒๕
(๓๓๑) แม้ปฏิบัติก็ต้องให้“สัมมา”จึงจะพ้นความเป็น“เทฺว”.....๒๗
(๓๓๒) ชาวพุทธทุกวันนี้ยังไม่รู้“เทว”แม้แต่ความเป็น“ภพ”.....๒๙
(๓๓๓) “หลับตา”จมอยู่กับ“ภพ” ยึดมั่นถือมั่น“ภพ”สนิท.....๓๐
(๓๓๔) ขอยืนยันว่า “หลับตา”ปฏิบัติ“สิ้นภพ-จบชาติ”ไม่ได้.....๓๑
(๓๓๕) ปฏิบัติ“หลับตา”ก็คือ เข้าภวังค์จมอยู่กับ“ภพ”แล้ว.....๓๓
(๓๓๖) “ความเสื่อม”พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“อัมพัฏฐสูตร”.....๓๔
(๓๓๗) และ“ความเสื่อม”ข้อที่ ๒-๓-๔ นั้นคือ... .....๓๕
(๓๓๘) “ความเสื่อม”สุด ๆนั้นคือไม่มี เกลี้ยงทั้ง“วินัย”ทั้ง“ศีล”...๓๖
(๓๓๙) “พราหมณ์”หรือ“พุทธ” เดิมแท้ก็ศาสนาเดียวกัน.....๓๗
(๓๔๐) ยุคนี้อาตมายึดถือพระไตรปิฎกเป็น“หลักสำคัญ”.....๓๙
(๓๔๑) “สัมมาสมาธิ”ต้องมี“ศีล”เป็น“หลักสำคัญ”.....๔๑
(๓๔๒) “เวทนา”เป็นตัวชี้บ่ง“ภาวะจริง”ของมรรคผลสุขทุกข์.....๔๒
(๓๔๓) “ภพ-ชาติ”ต้องศึกษากันใน“ปัจจุบัน”ที่มี“สัมผัส”.....๔๓
(๓๔๔) พุทธนั้น“ลืมตาสัมผัส”อยู่ก็ไม่มี“สวรรค์-นรก”อีก.....๔๕

(๓๔๕) ไม่มี“สัมผัส”ภายนอกก็ไม่ได้พิสูจน์“อเทฺวนิยม”.....๔๖
(๓๔๖) แล้ว“หลับตา”ปฏิบัติมีบ้างมั้ยในศาสนาพุทธ?.....๔๗
(๓๔๗) “สัมมาสมาธิ”ของพุทธมีหลักฐานมากมายยืนยัน.....๔๘
(๓๔๘) โดยเฉพาะ“หลับตา”มี“กรรม ๔”ไม่ได้.....๔๙
(๓๔๙) “นิพพาน”ต้องเป็นภาวะ“ปัจจุบัน”เท่านั้นแท้ ๆ.....๕๒
(๓๕๐) “หลับตา”จึงเป็นการปฏิบัติ“สูญเปล่า”กันจริง ๆ.....๕๓
(๓๕๑) “หลับตา”เกิด“ปัญญา”ไม่ได้ เพราะมีแต่“สัญญา”.....๕๔
(๓๕๒) “ปัญญา”เกิดไม่ได้ ถ้าไม่มี“การปรุงแต่ง(อภิสังขาร)”....๕๕
(๓๕๓) “อปุญญา”ไม่ใช่“บาป” อย่าตีความส่ง ๆ.....๕๖
(๓๕๔) “หลับตา”นั้นเป็นการปฏิบัติ“ผิด”ในศาสนาพุทธ.....๕๗
(๓๕๕) “ฌาน”มี ๒ แบบ ต้องชัดเจนในนัยสำคัญของฌาน.....๕๗
(๓๕๖) “ฌาน”แบบ“เทฺวนิยม”เป็นแค่“โลกียฌาน”เท่านั้น.....๕๘
(๓๕๗)ในโลกนี้ศาสนาพุทธเท่านั้นที่เป็น“อเทฺวนิยม”แท้.....๕๙
(๓๕๘) “ฌานหลับตา”รู้กันทั่วไป แตกต่างกันไปแบบหนึ่ง.....๖๐
(๓๕๙) แต่“ฌานแบบพุทธ”นั้น รู้กันยาก แตกต่างกันยิ่ง.....๖๑
(๓๖๐) “ธรรมในธรรม”คือ ภาวะที่“ทรงไว้-ทรงอยู่”ลึกซึ้งยิ่ง.....๖๒
(๓๖๑) “อรหันต์”คือ ผู้จบกิจ จบ“ปรมัตถสัจจะสำหรับตน”.....๖๓
(๓๖๒) “ฌานพุทธ”นั้นมี“คติ”คนละทิศทางกับฌานแบบอื่น.....๖๔
(๓๖๓) “อรหันต์” ๒ แบบ ที่ดับ“อนุสัย” หรือไม่ดับ“อนุสัย”.....๖๕
(๓๖๔) “อนุสัย”ที่โพธิสัตว์“อาสัย”บำเพ็ญ จะยิ่งเจริญเป็น“ฌานวิสัย”
อันเป็น“อจินไตย”ที่สูงขึ้น ๆ จึงยากยิ่ง ๆที่จะรู้.....๖๖
(๓๖๕) “อนุสัย”ที่อรหันต์สั่งสมเป็น“บารมีโพธิสัตว์”.....๖๗
(๓๖๖) “อนุสัย”ที่อรหันต์สั่งสมเป็น“บารมีโพธิสัตว์”.....๖๘
(๓๖๗) “โพธิสัตว์”ที่สั่งสม“อนุสัย”เจริญขึ้นเป็น“บารมี”.....๗๑
(๓๖๘) ที่พูดกันว่า“พระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง”นี้คืออะไร.....๗๒
(๓๖๙) กลับมาสู่ความเป็น“คนจน”ที่มี“สาธารณโภคี”กัน.....๗๓

(๓๗๐) “คนจน”ที่มี“สาธารณโภคี”กันจริง ๆจัง ๆเป็นเช่นไร.....๗๕
(๓๗๑) และ“สาธารณโภคี”นี้ ต้องมี“บวร” จึงจะสัมบูรณ์.....๗๕
(๓๗๒) “สาธารณโภคี”นี้ เป็นเศรษฐศาสตร์สูงได้สุดยอด.....๗๖
(๓๗๓) เศรษฐศาสตร์ทุนนิยมหรือปุถุชน ฉลาดแบบโลกียะ.....๗๗
(๓๗๔) ผู้รู้ในเมืองพุทธแท้ ๆ ยังไม่เข้าใจเศรษฐกิจพอเพียง.....๗๙
(๓๗๕) เศรษฐกิจพอเพียงคือ แบบคนจน พากันมาขาดทุน.....๗๙
(๓๗๖) “เศรษฐกิจพอเพียง”นี้ ปัจจุบันชื่อดังไปทั่วโลกแล้ว.....๘๑
(๓๗๗) เป็น“คนจน”ที่จริงทั้ง“รูปธรรม”และทั้ง“นามธรรม”.....๘๒
(๓๗๘) เป็นคนจนขั้น“สาธารณโภคี” อย่างเป็นจริง แม้ยาก.....๘๓
(๓๗๙) เป็น“สาธารณโภคี”ได้ เพราะฉลาดที่มี“ปัญญา”.....๘๔
(๓๘๐) “ปัญญา”จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“บุญ”ได้ถูกต้องแท้จริง.....๘๕
(๓๘๑) “สาธารณโภคี”เป็นเศรษฐกิจที่ตรง-สั้น-ลัด ที่สุด.....๘๖
(๓๘๒) เศรษฐกิจ“แบบคนจน”นี้ ผู้มี“ปัญญา”จึงจะรู้ได้.....๘๗
(๓๘๓) เราเกิด“ปัญญา”จาก“ทิฏฐิ”นี้ แล้วปฏิบัติเห็น“ผล”.....๘๘
(๓๘๔) เราเกิด“ภาวะ”จริงจาก“รู้แบบนี้แล้วปฏิบัติตามนี้”.....๘๙
(๓๘๕) “การรู้ได้ด้วยตนเอง”ที่ภาษาว่า“ปัจจัตตัง”เป็นไฉน.....๙๐
(๓๘๖) “ปัญญา”มิใช่“เฉโก”เพราะเป็น“ความรู้”แบบ“อื่น”.....๙๑
(๓๘๗) “ธาตุรู้แบบใหม่” คือ“ธาตุรู้แบบอื่น” ชื่อ“ปัญญา”.....๙๒
(๓๘๘) “ปัญญา”จึงไม่ใช่“ความรู้-ความฉลาด”แค่โลกียะ.....๙๓
(๓๘๙) “สุข”เป็น“ของเท็จ(อลิกะ)” แต่“ทุกข์”เป็น“อาริยสัจ”.....๙๕
(๓๙๐) “เวทนา”เท่านั้นเป็น“ที่ตั้งหรือตำแหน่ง(ฐาน)แห่งการปฏิบัติเรียนรู้”หรือที่นิยมเรียกกันว่าเป็น“กรรมฐาน”.....๙๖
(๓๙๑) “สุขหรือทุกข์”นั้นอยู่ที่“เวทนา”เท่านั้น ที่อื่นไม่มี.....๙๗
(๓๙๒) “ปัญญา”จึงคือ“ธาตุรู้”ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สุข-ทุกข์”.....๙๘
(๓๙๓) “ปัญญา”จึงอ่าน“เวทนา”ได้ ๑๐๘ และดับได้เฉพาะ.....๙๙
(๓๙๔) ผู้มี“ปัญญา”แท้จริง จึงจะไม่กลัว“ความจน”.....๑๐๐

(๓๙๕) “กรรมที่ไม่มีวิบาก”เป็น“อจินไตย”ขั้น“ฌานวิสัย”.....๑๐๑
(๓๙๖) ผู้บรรลุ“ธรรม”ขั้นจบกิจ ทำ“กรรม”ก็ไม่เป็นอันทำ.....๑๐๒
(๓๙๗) “กรรม”ที่ถึงขั้น“ไม่เป็นอันทำ”เป็น“กรรม”สูงสุด.....๑๐๓
(๓๙๘) อย่าหลงผิดว่า “หลับตา”ปฏิบัติแล้วเกิด“ปัญญา”.....๑๐๔
(๓๙๙) ผู้มี“ปัญญา”แท้จริง จึงจะทำตน“พ้นทุกข์พ้นสุข”ได้.....๑๐๕
(๔๐๐) ผู้มี“นิจจัง”แท้จริง นั้นคือ มี“ปัญญา”ของอรหันต์.....๑๐๖
(๔๐๑) “นิพพานัง ปรมัง สุขัง”จึงไม่ใช่“สุข”ที่โลกีย์รู้สึก.....๑๐๗
(๔๐๒) “ความสุข”จึงไม่มีสภาวะจริง มีแต่ภาษาเท่านั้น.....๑๐๘
(๔๐๓) “คนจน”แบบโลกุตระคือ “คนจน”ที่ช่วยคนรวยได้.....๑๐๙
(๔๐๔) “คนรวย”จะฉลาด ถึงขั้นปราชญ์ที่เป็น“เฉโก”.....๑๑๐
(๔๐๕) คนที่ไม่มี“ภูมิโลกุตระ”จึง“จน”อย่างไม่มีคุณค่า.....๑๑๑
(๔๐๖) คนมี“วรรณะ ๙”จึงจะมี“เศรษฐกิจพอเพียง”จริง.....๑๑๓
(๔๐๗) คนมี“วรรณะ ๙”จึงจะมีเศรษฐศาสตร์ที่วิเศษสูงสุด.....๑๑๔
(๔๐๘) “คนจน”โลกุตระ จึงจะกอบกู้เศรษฐกิจโลกแท้จริง.....๑๑๕
(๔๐๙) “คนจน”โลกุตระคือ สังคมที่มี“สัมมาทิฏฐิ ๑๐”.....๑๑๗
(๔๑๐) ผู้“สัมมาทิฏฐิ”แท้จึงจะเป็น“คนจน”โลกุตระแท้.....๑๒๐
(๔๑๑) “อานาปานสติ”โลกุตระ ต้องมี“สัมมาทิฏฐิ ๑๐”นะ!.....๑๒๒
(๔๑๒) “โลกนี้”คือ “จิต”วนเวียนอยู่ในกรอบของ“โลกียะ”.....๑๒๔
(๔๑๓) คำว่า“โลกหน้า”ซึ่ง“ซับซ้อน”หมุนรอบเชิงซ้อนยิ่ง.....๑๒๕
(๔๑๔) คำว่า“โลกหน้า”ซึ่ง“ซับซ้อน”หมุนรอบเชิงซ้อนยิ่ง.....๑๒๗
(๔๑๕) “พลังงาน”ที่เป็น“สัมประสิทธิ์”ชื่อว่า“อิทธิบาท ๔”.....๑๒๘
(๔๑๖) “ความหมุนรอบเชิงซ้อน”ที่เป็น“สัมประสิทธิ์”.....๑๓๐
(๔๑๗) พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้าต่างกับพระปัจเจกพุทธ....๑๓๑
(๔๑๘) “พระโพธิสัตว์”มี“ความหมุนรอบเชิงซ้อน”มากยิ่ง.....๑๓๔
(๔๑๙) “พระปัจเจกพุทธะ”นั้น บรรลุสูงสุดที่สุดจริง ๆไม่ได้.....๑๓๗
(๔๒๐) นัยสำคัญที่ต่างกันของ“พระสัมมาสัมพุทธเจ้า”ทั้ง ๒....๑๓๙

(๔๒๑) “เทฺวนิยม”จึงไม่รู้ว่า“ตนเอง(อัตตา)”คือ “ธรรมะ ๒”.....๑๔๒
(๔๒๒) “เทฺวนิยม”นั้นยังมิจฉาทิฏฐิใน“โลกนี้-โลกหน้า”.....๑๔๔
(๔๒๓) “แม่-พ่อ”ที่“สัมมาทิฏฐิ”ให้กำเนิดทาง“จิตวิญญาณ”.....๑๔๕
(๔๒๔) “กรรม”จึงมีนัยสำคัญยิ่งกว่า ความเป็น“พระเจ้า”.....๑๔๗
(๔๒๕) พุทธจึงเป็นศาสนาที่“ไม่คลุกคลีเกี่ยวข้องสวรรค์”.....๑๔๙
(๔๒๖) “สุข-ทุกข์”ใน“จิตวิญญาณ”จึงเป็น“เทฺว”ที่ยิ่งใหญ่.....๑๕๑
(๔๒๗) ก่อนจะมี“กระบวนการ”ต้องมี“กระบวนทัศน์”ชัด ๆ.....๑๕๓
(๔๒๘) “สุข-ทุกข์”ใน“จิตวิญญาณ”ต้องกำจัดด้วย“บุญ”.....๑๕๕
(๔๒๙) “บุญ”จึงไม่ใช่เรื่องที่จะพูดเล่น ตื้น ๆ ง่าย ๆ พล่อย ๆ..๑๕๗
(๔๓๐) “เทฺว”ที่เป็นทั้ง“มนุษย์”ทั้ง“จิตวิญญาณ”สัมผัสได้จริง..๑๕๘
(๔๓๑) “เทฺว”ที่สัมผัสรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้จริงเป็นวิทยาศาสตร์....๑๖๐
(๔๓๒) พระพุทธเจ้าทรงค้นพบ“บุญ”ที่จัดการ“เทฺว”สำเร็จ.....๑๖๑
(๔๓๓) พุทธจัดการ“เทฺว”นิรันดรได้สำเร็จเป็น“นิพพาน”นิรันดร..๑๖๒
(๔๓๔) เจตนาทำให้เป็น“บุญ” แต่ส่วนมากทำแล้วได้“บาป”.....๑๖๓
(๔๓๕) “บุญ”วนมาเป็น“บาป”อีกไม่ได้ ไม่ใช่ฐานะจะเป็นได้.....๑๖๖
(๔๓๖) “พระเจ้า”รู้แต่ความเป็น“ธรรม” ไม่รู้ความเป็น“ธาตุ”.....๑๖๘
(๔๓๗) ผู้รู้“ธรรมะ ๒”ก็มี“ธรรมกาย”รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เทฺว”.....๑๖๙
(๔๓๘) “ความมี”กับ“ความไม่มี” ในภาวะใดที่จริงยิ่งใหญ่.....๑๗๑
(๔๓๙) “ความมี”ที่“สัมผัส”ไม่ได้ ย่อมไม่ยืนยัน“ความจริง”...๑๗๓
(๔๔๐) “นอกกาละปัจจุบัน”ไม่เป็น“ธรรม” ไม่มี“คำสอน”.....๑๗๔
(๔๔๑) ความเป็น“พระเจ้า”พิสูจน์ไม่ได้ใน“กาละปัจจุบัน”.....๑๗๖
(๔๔๒) “พระเจ้า”พิสูจน์ใน“กาละปัจจุบันนี้”ว่า“มี”ไม่ได้.....๑๘๐
(๔๔๓) “กิเลสหรือซาตาน”ยิ่งใหญ่เป็นเจ้าของ“นรกหรือทุกข์”.....๑๘๑
(๔๔๔) “พระเจ้า”สัมผัสพิสูจน์ไม่ได้ด้วย“กาละปัจจุบัน”.....๑๘๔
(๔๔๕) “ธรรม”และ“ธาตุ”ที่ครบครันทั้ง ๒ ภาวะเป็น“เทฺว”แท้...๑๘๕
(๔๔๖) ภาวะที่ไม่ใช่“ธรรม”ไม่ใช่“ธาตุ”ไม่ใช่“เทฺว”แท้.....๑๘๗

(๔๔๗) “เทฺว”แท้ต้อง“ดับ”ความเป็น“เทฺว”เองได้สำเร็จจริง.....๑๘๘
(๔๔๘) ภาวะ“เทฺว”แท้นั้นคือ “ปัญญา”ที่ทำ“บุญ”เป็น.....๑๘๙
(๔๔๙) ผลงานที่อาตมาทำมา จะ ๕๐ ปีแล้วนั้น ชี้บ่งสัจจะได้.....๑๙๑
(๔๕๐) เพราะสิ่งที่เป็นที่มีนั้น มันยืนยัน“ความรู้-ความจริง”ได้....๑๙๓
(๔๕๑) “เทฺว”ที่มีความเป็น“ธรรม”และความเป็น“ธาตุ”.....๑๙๕
(๔๕๒) สิ่งยิ่งใหญ่มากก็คือ“เทฺว”ที่มี“ธรรมะ ๒”ยึดกันอยู่.....๑๙๖
(๔๕๓) กระบวนการที่ทำให้“อธิจิต”เกิดผล“สัมมาสมาธิ”แท้...๑๙๗
(๔๕๔) “สัมมาสมาธิ”แท้คือ“การเกิด-การตาย”ที่ครบ“เทฺว”.....๒๐๐
(๔๕๕) “มูลสูตร ๑๐”คือหลักสำคัญที่ตรวจสอบ“ความจริง”.....๒๐๒
(๔๕๖) ฐานสูงสุดของ“โลกุตระ”คือ ผู้มี“อุเบกขา”ใน“เทฺว”.....๒๐๔
(๔๕๗) “เทฺว”นี้แหละคือ“ธรรมะ ๒” รากฐานของ“สัจจะ”แท้....๒๐๗
(๔๕๘) “เทฺว”จึงยิ่งใหญ่เป็น“ความจริง”ครอบจักรวาลแท้.....๒๐๙
(๔๕๙) “มูลสูตร ๑๐”จึงเป็นทั้ง“รากเค้า”ทั้ง“ที่สุดแห่งที่สุด”.....๒๑๑
(๔๖๐) “ฌาน”ของพุทธจึงเป็น“พลังงานจิต”ที่เป็นคุณวิเศษ.....๒๑๓
(๔๖๑) เพราะ“ฌาน”ของพุทธมี“ปัญญา”จึงเป็นคุณวิเศษ.....๒๑๖
(๔๖๒) ความสงบระงับในฌานของพุทธเป็นคุณวิเศษที่รู้ยาก.....๒๒๐
(๔๖๓) “วิเวก”กับ“ปัสสัทธิ”สงัดหรือสงบ แตกต่างกันยังไง?.....๒๒๓
(๔๖๔) แม้แต่“วิเวก”ผู้มิจฉาทิฏฐิยัง“ไกลจากวิเวก”อยู่เลย....๒๓๑
(๔๖๕) “วิชชา ๘”เริ่มจาก“วิปัสสนาญาณ”ก็ยัง“รู้”ยากมาก...๒๓๓
(๔๖๖) ผู้ยังไม่มี“วิปัสสนาญาณ”ก็ยังไม่มี“อัญญะ-ปัญญา”....๒๓๕
(๔๖๗) “การออกจากกามคุณ ๕”มันไม่ใช่แค่เอา“ร่าง”ออกไป...๒๓๘
(๔๖๘) “วิเวก ๓”ของพุทธลึกซึ้งวิเศษกว่าทำ“วิเวก”เทฺวนิยม....๒๔๐
(๔๖๙) ที่ว่าวิเศษของพุทธ ก็คือ ทำ“ธรรมนิยาม ๕”ได้จริง.....๒๔๒
(๔๗๐) “อนุสาสนีปาฏิหาริย์”ที่วิเศษของพุทธเป็น“วิชชา ๘”...๒๔๔
(๔๗๑) “ฌาน”ของพุทธเป็นคุณวิเศษ เพราะทำให้เกิด“บุญ”...๒๔๖
(๔๗๒) “บุญ”ของพุทธเป็นคุณวิเศษที่เข้าใจได้ยากมากแท้ ๆ....๒๔๙

(๔๗๓) ผู้แยก“กาย”แยก“จิต”ได้สัมมาทิฏฐิ จึงจะมีนิพพาน.....๒๕๑
(๔๗๔) กิเลสมี“แท้”หรือกิเลสมี“เก๊”ด้วยหรือ แยกกันยังไง?...๒๕๓
(๔๗๕) พุทธปฏิบัติธรรมมีลำดับละเอียดประณีตน่าอัศจรรย์.....๒๕๗
(๔๗๖) ผู้ข้องอยู่ในถ้ำ ฯลฯ เป็นผู้อันกิเลสมาก ปิดบังไว้แล้ว...๒๕๙
(๔๗๗) “การประหารกิเลส”นั้นจะทำได้เพราะมี“ปัญญา”....๒๖๓
(๔๗๘) พุทธชื่อว่า“อเทฺว”เพราะประหาร“เทฺว”สำเร็จจริง....๒๖๔
(๔๗๙) ใน“เทฺว”นั้นแยก“ธาตุ”แยก“ธรรม”ได้ลึกล้ำยิ่ง.....๒๖๗
(๔๘๐) “ฌาน”ของพุทธจึงมีลำดับละเอียดน่าอัศจรรย์จริง ๆ....๒๘๒
(๔๘๑) “โลกุตระ”คือ ผู้มี“อุเบกขา”ใน“เทฺว”.....๒๘๖
(๔๘๒) ผู้บรรลุธรรมมีทั้งความรู้และความจริง.....๒๘๗
(๔๘๓) พุทธศาสนาเป็น“ประชาธิปไตย”ที่วิเศษยิ่งของตัวเอง....๒๘๘
(๔๘๔) “ประชาธิปไตย”ที่วิเศษยิ่งของตัวเอง.....๒๙๑
(๔๘๕) “กรรม”ที่ทำให้“จิตวิญญาณ”เกิด“โลกุตรจิต”ได้.....๒๙๔
(๔๘๖) นักปฏิบัติธรรมที่เป็น“คนจนไร้ปัญญา”จึงถ่วงสังคม....๒๙๗
(๔๘๗) ผู้รู้แจ้ง“โลก-อัตตา”จึงสามารถ“ดับโลก-ดับอัตตา”....๒๙๗
(๔๘๘) “อนัตตา”คือ“ความดับโลก-ดับอัตตา”ในตัวเรา.....๒๙๘
(๔๘๙) “ปัญญา ๗”จะทำให้โสดาบันรู้ตัวเองได้แท้จริง.....๒๙๙
(๔๙๐) รู้ให้แท้“ปัญญา”ไม่ใช่ธาตุอย่างเดียวกันกับ“เฉโก”....๓๐๐
(๔๙๑) “ปัญญา”ที่รู้ยิ่งกว่า“มโนมยอัตตา”นั้นคืออย่างไร?.....๓๐๑
(๔๙๒) ผู้สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกายจึงจะดับอาสวะได้หมด....๓๐๓
(๔๙๓) “สายปัญญา”มี“สัมมาทิฏฐิ”มาตลอดตั้งแต่เริ่มต้น....๓๐๓
(๔๙๔) พิจารณาความในพระไตรปิฎกกันให้แม่น ๆคม ๆ.....๓๐๕
(๔๙๕) ข้อความที่มีอยู่ชัด ๆในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๔๒.....๓๐๖
(๔๙๖) “ปัญญา”จริง ๆ ที่เป็นของพุทธแท้ ๆ เป็นอย่างไร?...๓๐๗
(๔๙๗) “โลก กับ อัตตา”มีมากมายหลายหลากที่ต้องเรียนรู้....๓๐๘
(๔๙๘) นัยสำคัญของมิติแห่ง“บุคคล”กับ“นิพพาน”.....๓๐๙

(๔๙๙) ผู้ปฏิบัติจนกระทั่งบรรลุ“อนัตตาธรรม”แท้จริง.....๓๑๐
(๕๐๐) นัยสำคัญของมิติแห่ง“บุคคล”กับ“นิพพาน”.....๓๑๑
(๕๐๑) “อัตตา หรือ อนัตตา”เป็น“อจินไตย”ที่รู้ไม่ได้แค่คิด...๓๑๒
(๕๐๒) “อัตตา”ต้องปฏิบัติจริง จึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้แท้....๓๑๓
(๕๐๓) “ทุกข์”อยู่ที่ยึด“อัตตา”และ“โลก”เพราะมีอวิชชา.....๓๑๔
(๕๐๔) ชาวพุทธยุคนี้หลงผิดไม่มี“ศีล”จึงไม่มีความเป็นพุทธ...๓๑๕
(๕๐๕) ชาวโลกทั่วไปไม่มี“ศีล”เป็นตัวกำหนดจึงไม่ใช่พุทธ...๓๑๗
(๕๐๖) ชาวพุทธยุคนี้ไม่มี“ศีล” จึงไม่มี“ความเป็นพุทธ”....๓๑๘
(๕๐๗) “ความจริง”ของพุทธต้องมี“ศีล”กำหนดทุกขั้น–ทุกชั้น..๓๑๙
(๕๐๘) ความละเอียดใน“ศีล,สมาธิ,ปัญญา,วิมุตติ,วิมุตติญาณ”..๓๒๐
(๕๐๙) ยิ่ง“ศีล ข้อ ๓” ก็ยิ่งมีนัยะที่สุขุมซ้อนเนียน เชิญอ่าน...๓๒๑
(๕๑๐) ย้อนไปอธิบาย“ศีล ข้อ ๒”แค่สิ่งของ ดูกันชัด ๆ อีกที...๓๒๓
(๕๑๑) “ความยึดเป็นของตัวของตน”นั้นยิ่งใหญ่มากจริง ๆ....๓๒๔
(๕๑๒) ยิ่ง“ความเห็นแก่ตัว(selfish)”นั้นยิ่งซับซ้อนลึกมาก...๓๒๕
(๕๑๓) “สัมประสิทธิ์”ของพุทธนั้นรู้จักความซับซ้อนนี้ได้...๓๒๗
(๕๑๔) “ความซับซ้อน”นี้แหละคือ“พลังงานพิเศษ”ที่วิเศษ....๓๓๐
(๕๑๕) “พลังงานพิเศษ”ที่วิเศษ ถูกควบคุมได้ด้วย“ปัญญา”..๓๓๒
(๕๑๖) ปัญญาที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เทวดา”คือ“เทฺว”ที่แท้จริง.....๓๓๓
(๕๑๗) ศาสดา ๒ ศาสดา ในโลกที่เป็นโลกียะกับโลกุตระ.....๓๓๕
(๕๑๘) นัยะเดียวกันนี้ หากมี“ปัญญา”รู้รอบ ก็รู้จบแน่นอน..๓๓๖
(๕๑๙) ผู้ทรงไว้ซึ่ง“สุข–ทุกข์”อยู่ คือผู้มี“อธรรม–อวิชชา”....๓๓๗
(๕๒๐) ผู้“พ้นสุข–พ้นทุกข์”จึงคือผู้มี“อธรรม”หรือมี“ธรรม”.....๓๓๘
(๕๒๑) “ธรรม ๒”คือ “เทฺว ธัมมา”หรือความเป็น“เทวดา”...๓๔๐
(๕๒๒) “ธรรม ๒”คือ “เทฺว ธัมมา”หรือความเป็น“เทวดา”....๓๔๑
(๕๒๓) “ศีล”เครื่องวัดความเป็น“คน” และเป็น“ศาสนาพุทธ”...๓๔๓
(๕๒๔) อาตมาจำต้องยืนยันความเป็น“คน” เป็น“ศาสนาพุทธ”....๓๔๕

(๕๒๕) อาตมาจำเป็นมากจริงๆที่ต้องบอก“ตัวเอง”ออกมา.....๓๔๖
(๕๒๖) เหตุก็คือท่านผู้รู้ทั้งหลายยุคนี้ยึด“ผิดเป็นถูก”มืดสนิท....๓๔๗
(๕๒๗) ผู้เริ่มนับได้ว่า “เป็นคน” ขั้น“ต่ำสุด”ก็คือ“มีศีล๕”....๓๔๙
(๕๒๘) ผู้จะนับว่า “มีใจสูง” ขั้น“ต่ำสุด”ก็“ไม่ฆ่าสัตว์”.....๓๕๑
(๕๒๙) “อุบัติเทพ”ที่สูงกว่า“สมมุติเทพ”นั้นคืออย่างไร.....๓๕๓
(๕๓๐) ผู้มี“ปัญญา”รู้“คุณค่าความเป็นชีวะ”แต่ละขั้น.....๓๕๙
(๕๓๑) “ปัญญา”นั้นคือ “โพธิ” คือ ความรู้พระพุทธเจ้า.....๓๖๔

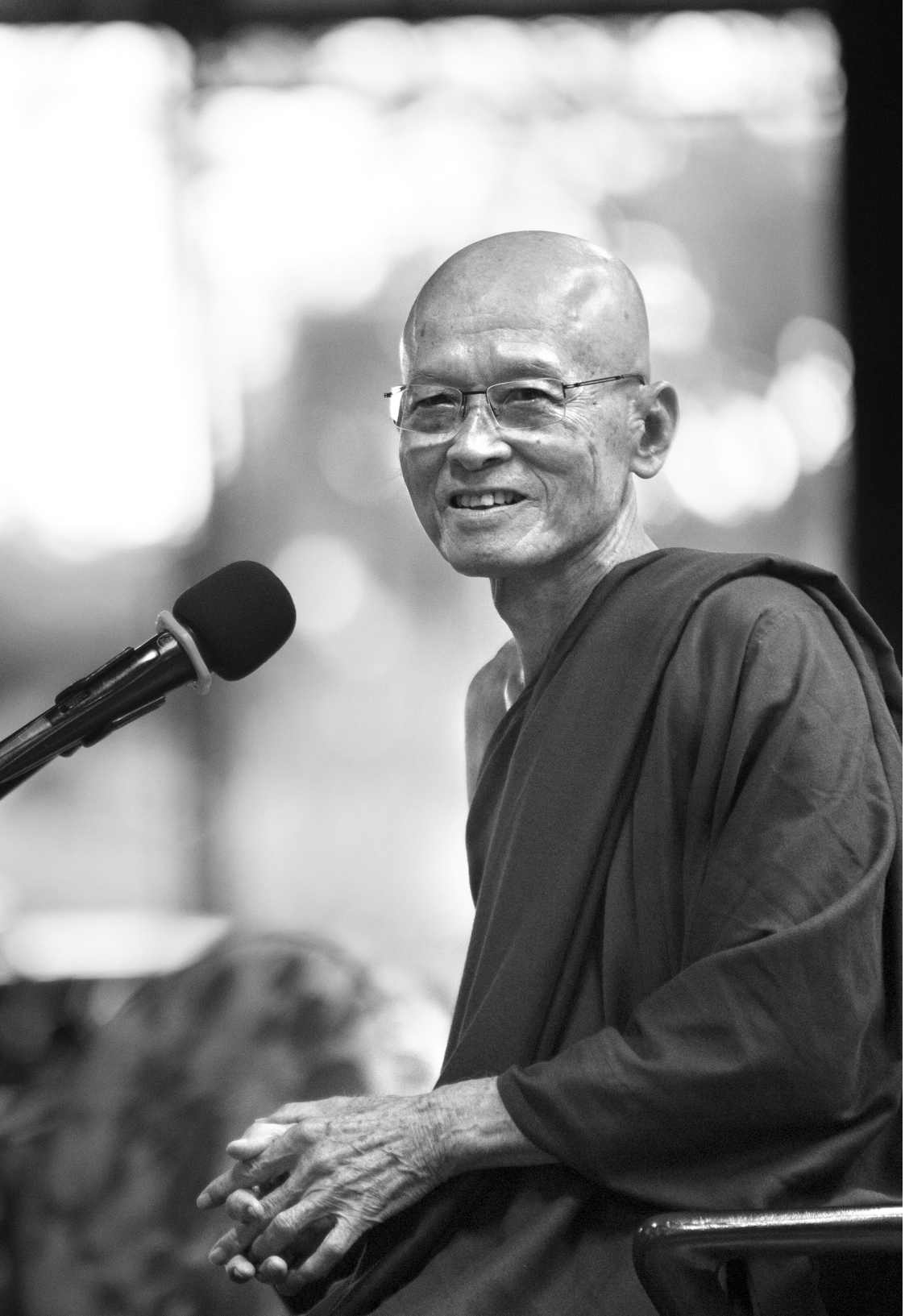

• **เริ่ม**กันจากตรงนี้ คือ เริ่มต้น“เล่ม ๒”ของหนังสือ **“คนจน” ที่มีแบบ** จะเริ่มจาก **ข้อ ๓๒๕** ซึ่ง**ข้อ ๓๒๕** นี้เป็นข้อสุดท้ายใน**“คนจน” ที่มีแบบ** เล่ม ๑ ของ **ฉบับแก้แล้วไขอีก** ก็ขอนำ**ข้อ ๓๒๕** นี้ มาพิมพ์ซ้ำลงไปในเล่ม ๒ เป็น**“ข้อต่อ”** ระหว่าง**“เล่ม ๑”**ไปหา**“เล่ม ๒”** เพียงข้อเดียวนี้แค่นั้นเอง ให้มี**“ความเชื่อมโยง”**จาก**เล่ม ๑** กับ**เล่ม ๒** ไว้ ก็เท่านั้นแหละ

เพียงแต่ว่า ใน**“คนจน” ที่มีแบบ** เล่ม ๑ แต่เดิมนั้น ข้อสุดท้ายใน**“เล่ม ๑ แต่เดิม”**เล่มแรกจริงๆนั้น มันมีแค่ **ข้อ ๑๔๔**

แต่พอมาถึง **“คนจน”ที่มีแบบ**เล่ม ๑ **ฉบับแก้แล้วไขอีก** มัน**แก้แล้วไขอีก**เพิ่มขึ้นเยอะ ข้อสุดท้ายเป็น**ข้อ ๓๒๕**

จึงต่างกันแค่ว่า “เล่ม๑”มี ๒ฉบับ ; ฉบับเดิม – ฉบับ แก้

ฉบับเดิม มี **๑๙๒ หน้า** พอฉบับแก้เพิ่มมี **๕๑๒ หน้า**เพราะได้**“แก้แล้วไขอีก”**เพิ่มจาก **๑๙๒ หน้า** ขึ้นเป็น **๕๑๒ หน้า**

ก็เท่านี้เอง ไม่มีอะไรซับซ้อนมากมายเลย

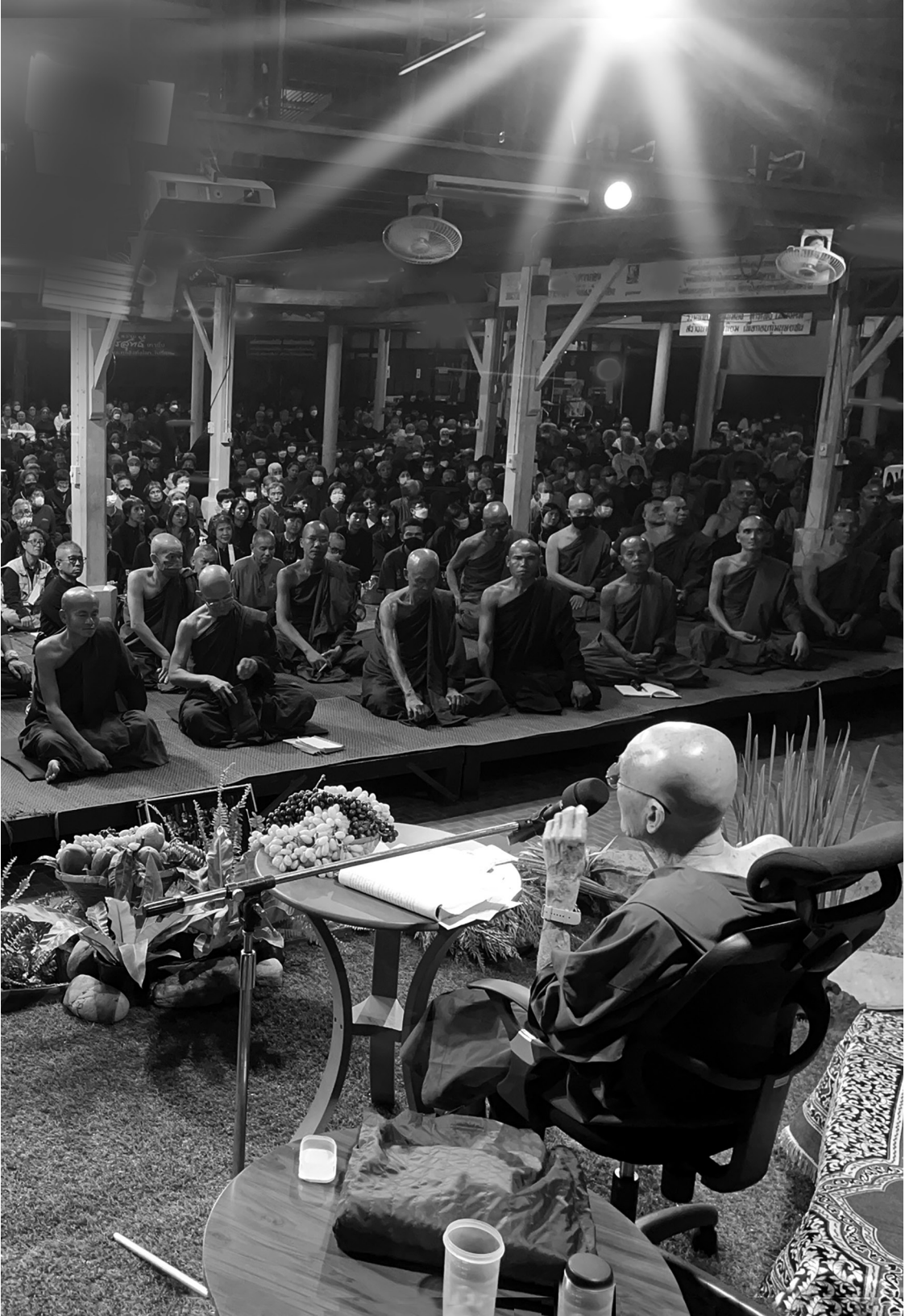

ผู้ที่เคยอ่าน**“เล่ม ๑”ฉบับเดิม** ก็ขวนขวายหา**“เล่ม ๑ ฉบับแก้แล้วไขอีก”**อ่านเพิ่มดูเถิด จะเปิดหูเปิดตาน่าทึ่งยิ่ง

เอาล่ะ.. เชิญท่านโปรดอ่าน**“เล่ม ๒”**ต่อไปได้แล้ว

จะเริ่มจาก**ข้อ (๓๒๕)** ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของเล่ม ๑ ได้อ่านทวนข้อสุดท้ายของเล่ม ๑ แล้วก็ต่อ**ข้อ (๓๒๖)** กันไปได้เลย ขอให้มีความเจริญสุขศรี ทุกมิติ จากการอ่านนี้เทอญ

(๓๒๕) “ผู้มีนิพพาน”มี“สูญ”แท้ แต่ยังมี“อัตตาอาศัย”อยู่

แม้ผู้มี“นิพพาน”แล้ว แต่“อัตตา”ที่คนผู้นี้ต้อง“อาศัย”ในขณะมีชีวิตมันก็ต้อง“มีอยู่” เพราะยังไม่“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” ก็คือ ผู้เป็น“อรหันต์”แล้วนั่นเอง ท่านยังมีขันธ์ ๕อยู่ “อัตตา”ของท่านผู้นี้นี่แหละที่“ไม่เที่ยง” ต้องมี“เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-เสื่อมไป”เป็นธรรมดาของ“ขันธ์๕” จึงต้องเป็น“ภาระ”อยู่ “บริหารหรือปกครองหรือประคองความเป็นสังขาร”อยู่ตามควร ไม่ใช่ไม่รับรู้ความเป็น“ตัวเอง”ที่เป็น“ขันธ์๕”เลย ปล่อยปละละเลยมัน เดรัจฉานก็ไม่ปาน

เฉพาะ“อัตตา๓”ของเวทนา(สุขเวทนา-ทุกขเวทนา-อุเบกขาเวทนา) ของผู้นี้นั้นเราได้ทำให้ “สูญ”ทั้ง๓ อัตตา จนกระทั่ง“เที่ยง”ใน“ความไม่มีอัตตา๓”นั้น อันได้แก่ “ความรู้สึกทุกข์-ความรู้สึกสุข-ไม่ทุกข์ไม่สุขหรืออทุกขมสุข”ที่เป็นโลกีย์แก่ตนสำเร็จสัมบูรณ์เป็น“นิพพาน”จริงแล้ว

เพียงแต่ยังไม่“ทำกายแตกตาย”ไป สุดท้าย“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” จนหมดสิ้น “ชีวิตสลายขันธ์๕” เป็น “อุตุธาตุ”

ชนิดหมดเกลี้ยงไม่เหลือ แม้แต่ความเป็น “ชีพ”ของ“จิต” ของ“พืช” ในขณะที่ยังไม่“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” แค่นั้นเอง

จึงต้องพูดกันให้รู้เรื่องว่า อรหันต์ที่ยังมีชีวิตอยู่นั้น คือ ผู้ที่ยังมี“อัตตาอาศัย”ไปกับ“ความเป็นชีวิต”เท่านั้น

ผู้กำจัด“อัตตา ๓”ของตนให้หมดสิ้นเกลี้ยงได้กระทั่ง “เที่ยง”สำเร็จได้แท้ดั่งนี้แล คือ ผู้บรรลุผล“นิพพาน”จริง

แม้“นิพพาน”ขั้นนี้ ก็จบ“เที่ยง”เด็ดขาดหนึ่งเดียวแท้

ถ้าผู้ใดทำ“จิตตน”ให้มีภาวะ“นิพพาน”ได้ เป็นครั้งคราว ก็ยังไม่“เที่ยง(นิจจัง)”แท้เด็ดขาด ยังไม่“แน่นอน(นิยต)”

“นิพพาน”ที่จบแท้เป็น“ความเที่ยง”แน่แท้เด็ดขาด ใน“อัตตา ๓”ของกิเลสแต่ละสิ่งแต่ละเรื่อง ที่ถึง“นิพพาน”ได้

และต้องเป็น“นิพพาน”ที่มี“ผัสสะ ๖”ครบสามัญปกติทั้งภายในและภายนอกอยู่เป็น“ธรรมะ ๒”นะ ไม่ใช่แค่“หลับตา”ไปมี“ความดับ”อยู่แต่“ภายใน”หนึ่งเดียวเท่านั้น

(๓๒๖) ผู้ศึกษา“ลืมตา”มี“ผัสสะ”จึงรู้จัก“ปฏิจจสมุปบาท” แล้วจึง“รู้แจ้ง”ใน“ความเที่ยง”อีกต่าง ๆสารพัดอย่าง“รู้จริง”

นั่นคือ “ความเที่ยง(นิจจัง)” อันเป็นคุณสมบัติวิเศษ (อุตตริมนุสสธรรม)มิติหนึ่ง ที่มีนัยสำคัญแน่แท้ของ“นิพพาน”

ต้องมี“ปฏิจจสมุปบาท ๑๑-๑๒”ตลอดสาย จึงชื่อว่า “พ้นอวิชชาข้อที่ ๘”ใน“อวิชชาสวะ ๘”(พระไตรปิฎกเล่ม ๓๔ ข้อ ๗๑๒)

แต่“คำตรัส”ของพระพุทธเจ้าที่ว่า..“ธรรมทั้งหลายทั้งปวง ไม่เที่ยง-เป็นทุกข์-ไม่ใช่ตัวตน” ไม่ว่า“รูป-เวทนา-สัญญา-สังขาร-วิญญาณ” ล้วนเป็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” ก็ใช่ด้วย ก็ถูกต้อง ไม่ได้ขัดแย้งกันนี่นา อ่านอีกที ..ดีๆ!!!

“ธรรมทั้งหลายทั้งปวง”สามัญทั่วไปนั้น “ไม่เที่ยง-เป็นทุกข์-ไม่เป็นตัวตน” ก็เป็น“ไตรลักษณ์” เป็น“สามัญญลักษณ์”

คำตรัสนี้ หมายเอา“ธรรมทั้งหลายทั้งปวง” นั่นก็หมายถึง ธรรมทั้งหมดทั้งปวง“สัพเพธัมมา อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” ก็เป็นเช่นว่านี้อยู่“นิรันดร” ก็มีตลอดกาลอยู่แล้ว

นั่นมันเป็น“สามานยนาม(common noun)”

แต่ที่เราหมายถึงนี้เป็น“วิสามานยนาม(proper noun)” หมายถึง “นิพพาน”เฉพาะคน เฉพาะเรื่องด้วย เป็นการเฉพาะเรื่อง เฉพาะคน ไม่ใช่“ธรรมทั้งหลายทั่วไป”

ซึ่งหมายเอา“บางส่วน”จาก“ธรรมทั้งหมดทั้งปวง” เป็น“บางส่วน”นะ สำหรับคนที่เอามา“ทำให้เที่ยงสำเร็จ”ได้นี้

“ธรรมบางส่วน”นี้ต่างหาก“เที่ยง” ที่เราเจตนาทำให้“กิเลสไม่มีตัวตน”นั้น“เที่ยง”ในจิตเรา คำว่า“เที่ยง”นี้ มันหมายถึง “ความดับ”นั้น“เที่ยง”หรือ“จิตที่ปราศจากกิเลสตัวใดตัวนั้น” มันเป็น“อนัตตา(ไม่มีตัวตน)”ที่“เที่ยง” ที่เราทำให้“กิเลสตัวนั้นมันตายสนิท”ได้จน“เที่ยง”สำเร็จแน่นอน

จนความเป็น“จิตที่ปราศจากกิเลสตัวนั้นแล้ว” อย่าง“เที่ยง”แท้(นิจจัง) ยั่งยืน(ธุวัง) มั่นคงตลอดกาล(สัสสตัง) ไม่แปรเปลี่ยนอีก(อวิปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไรหักล้างได้(อสังหิรัง) ไม่กลับ

กำเริบ(อสังกุปปัง) อย่างแท้จริง

“จิตที่ไม่มีกิเลส”นี้ต่างหาก ที่“เที่ยง”ด้วยฝีมือเราทำ

กำหนดให้แม่นๆ ตรงๆ คมๆ ชัดๆ ไม่ใช่หมายเอา “ธรรมะทั้งหลายทั้งปวง”ทั่วไปสามัญนั้นนะที่“เที่ยง”

และต้องปฏิบัติอย่างมี“ปฏิจจสมุปบาท”ที่มีทุกสภาวะตลอดสายของ“ปฏิจจสมุปบาท”อย่างแจ้งๆตื่นๆลืมตารู้เห็นทั้งหมดอยู่ตามปกติสามัญของคนตื่นอยู่ไม่ใช่“หลับ” และไม่ใช่“หลบ”เข้าไปอยู่ในภวังค์เฉพาะภายใน ไม่มีภายนอกด้วย

ไม่ใช่ขาด“กาย”หรือ“ไม่มีกายสังขาร” ..มีแต่ภายใน

ไม่ใช่ขาด“วิญญาณ”หรือไม่มี“วิญญาณ”ที่เป็น“กาย”ส่วนหนึ่ง หรือเป็น“ธรรมะ๑”ของความเป็น“กาย”ด้วย ..คมๆนะ!

ไม่ใช่ขาด“นาม-รูป” ..ไม่ใช่ขาด“อายตนะ” ..ไม่ใช่ขาด“ผัสสะ” ..ไม่ใช่ขาด“เวทนา” ..ไม่ใช่ขาด“ตัณหา”(ให้เราได้ทำการดับ) ..ไม่ใช่ขาด“อุปาทาน”(ให้เราได้ทำการดับ) ..ไม่ใช่ขาด“ภพ-ชาติ”

“ปฏิจจสมุปบาท”ทั้งสายยังสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงทุกภาวะ ทั้งที่เราสัมผัสรู้ได้ด้วย“อนุโลม-ปฏิโลม” เพียงแต่“เราดับปฏิจจสมุปบาท”ส่วนหนึ่ง คือเฉพาะที่เป็น“อสุภ”หรือเป็น“อกุศล”เท่านั้นให้“ดับสิ้นสนิท”ให้ได้ และทำให้“ความดับ”นั้นมัน“เที่ยงแท้”จน“ยั่งยืน-ตลอดกาล- ฯลฯ” ต่างหาก

ส่วนที่“ดับ”ก็ส่วนหนึ่ง ส่วนที่“เหลือสะอาดจากอกุศลจากอสุภแล้ว แต่เราต้องอาศัยใช้สอยอยู่” นี่ก็อีกส่วนหนึ่ง

เรียก“ตัวนี้-ตัวที่เราต้องดับ”นี้เป็นภาษารวมๆว่า“กิเลส”

ชัดๆ แม่นๆ คมๆ ตรงๆ ลึกๆ ให้ดีๆ

(๓๒๗) ใน“ปฏิจจสมุปบาท”นี้แหละที่เรียน“อาริยสัจ๔”ได้

แต่ก่อน“กิเลส”ตัวนี้มันเป็น“อัตตา”ส่วน๑ ในตัวเรา

คือ “อัตตา”ตัวนี้ เป็นส่วน๑ ใน“อัตตาทั้งหลายของเรา” ที่เราทำ“อัตตา”ไปทีละ“ตัว” เราก็ทำ“อัตตา”ตัวนั้น ส่วนนั้น ให้เป็น“อนัตตา” ไม่ใช่“ดับอัตตา”ทั้งหมดนะ ทำทีละ“อัตตา”

เมื่อทำได้สำเร็จจริง เราก็ได้“อัตตา”ตัวที่ทำได้สำเร็จ เป็น“อนัตตา” ก็เป็น“อนัตตา”ที่ได้ เป็นตัวๆ เป็นส่วนๆไป ก็เป็นบางส่วนสำเร็จเป็น“อนัตตา”ไปเรื่อยๆ ซึ่งทำให้“ความไม่มีตัวตน”คือ “อัตตา”ตัวใดตัวนั้นแหละให้ดับสนิทจน“เที่ยง”

ที่มีนัยสำคัญ งงๆกัน หรือสับสนกัน ก็คือ เราต้องทำให้“อนัตตา”ของอัตตาแต่ละตัวนั้นๆ ให้มันเป็น“อนัตตา” หรือเป็น“ความไม่มีตัวตน”ตัวนั้นๆนี้แหละ..ให้“เที่ยง”

“อนัตตา”เฉพาะตัว นี่เอง ให้มัน“เที่ยง”ไง!

ไม่ใช่“อัตตา”..เที่ยง!!! .. “อนัตตา”นะเที่ยง!!!!!!

และไม่ใช่“ธรรมะทั้งปวงทั่วไป”ด้วย..เที่ยง!!!

แต่เป็น“ธรรมะเฉพาะตัว เฉพาะเรื่อง”ต่างหาก

..กำหนดให้แม่นๆ ดีๆ คมๆ ชัดๆ

ทุกสรรพสิ่ง“อนิจจัง”..ไม่เที่ยงทั้งนั้น นั่นก็๑ ก็เป็นไปตลอดกาล ไตรลักษณ์ก็นิรันดรอยู่แล้ว ก็“อนิจจัง”แน่นอน

ส่วนที่เราทำ“อนัตตา”เราทำไปตามลำดับ นี่อีก๑ นะ

ทำแต่ละส่วนที่“อนิจจัง-ทุกขัง”ก็ทำให้มัน“ดับสิ้นไป” จนกระทั่งมัน“อนัตตา” เพราะ“ดับตัวตนสำเร็จ”ไปๆๆจริง

“อัตตา”ที่เรา“โง่”ยึดมั่นถือมั่น ทำ“ตัวนี้”ให้“อนัตตา” กระทั่ง“มันอนัตตากันจริงๆได้สำเร็จ” อย่าง“เที่ยงแท้”ไม่แปรผันกันอีกแล้วจริงๆ โดยเฉพาะ“ส่วนนั้น”ก็“ดับทุกข์ไป”

พระอรหันต์ทั้งหลาย ต่างพูดว่า “ทุกข์”เท่านั้นที่เกิดขึ้น “ทุกข์”เท่านั้นที่ตั้งอยู่ “ทุกข์”เท่านั้นที่ดับไป

“สุข”นั้นพระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดว่า เป็น“สุขัลลิกะ” คือ“สุขเท็จ”(สุข + อลิกะ = เท็จ)

คนผู้อวิชชาเมื่อสัมผัส“กามารมณ์๕”ก็หลงชอบใจ เกิดอาการ“สุข” ซึ่ง“สุข”นี้เป็น“เท็จ(อลิกะ)แท้ๆ” ที่ปุถุชนยึดว่า“จริง” แต่ผู้ปฏิบัติเป็นสัมมาทิฏฐิตามทฤษฎีพระพุทธเจ้าจะสามารถพิสูจน์ได้ว่ามัน“เท็จ” กระทั่งบรรลุ“ความแท้จริง”

เพราะแท้จริง“สุข”เป็น“ธรรมะ๒”ที่เมถุน(ร่วมคู่เสวยสุข) กันอยู่ ตราบที่ยังไม่แยก“คู่”กัน และหลงว่า“ภาวะนี้คือสุข”

ถ้าได้เรียนรู้ปฏิบัติตามหลักของ“ปฏิจจสมุปบาท”ก็จะสามารถ“พบความจริง”ใน“ความเท็จ”นี้ เป็น“อาริยสัจ”แท้

(๓๒๘) “อาริยสัจ”ที่พระพุทธเจ้าทรงค้นพบนี้มี“วิปลาส”

แต่อาริยสัจ(สัจจะอันประเสริฐแท้ยิ่งกว่า) คือ“ทุกข์” คนที่อวิชชายึดเอง[อุปาทาน]ว่าสุข ว่ามันเป็นจริง ซึ่งแท้ๆนั้นยึดความเป็น“อนัตตา”(ไม่ใช่ตัวตน)ต่างหากว่า เป็น“ความจริง”เอง ว่า“มีจริงๆ”เอง ตนยังยึดว่า“มันเป็นจริงเหลือเกิน”

“ผู้อวิชชาจะหลงอาการของจิตที่วิปลาสดังว่านี้อยู่” เท่านั้นเอง แต่ที่แท้มันเป็น“ความวิปลาส”ต่างหาก ผู้ศึกษา

จนกระทั่งรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความวิปลาส”นี้ได้ ก็จะ“เลิกความวิปลาส”ไปสำเร็จหมดสิ้นเป็น“ผู้ตื่น” ไม่“วิปลาส”ได้บริบูรณ์

“วิปลาส”คือ อวิชชาแท้ๆของปุถุชน จึงมี“ความผิดพลาดไปจากความจริงที่แท้ที่ประเสริฐสุด”ไปได้หลากแง่หลายมิติชนิดที่ไม่น่าเชื่อเลยทีเดียว ซึ่งก็คือ“จิตนิยาม”ทั้งหลายที่มีองค์ประกอบของ“ธรรมนิยาม ๕” พระพุทธเจ้าได้ศึกษาพิสูจน์บริบูรณ์จนครบ“ธรรมนิยาม ๕”อย่างแท้จริง

ความรู้ยิ่งใน“อาริยสัจ”นี้ซึ่งมีในศาสนาพุทธเท่านั้น

จึงสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“วิปลาส ๓”หมวดต้นคือ“(ก.)สัญญาวิปลาส –(ข.)จิตวิปลาส –(ค.)ทิฏฐิวิปลาส”

เมื่อสัญญาก็ดี จิตก็ดี ทิฏฐิก็ดี..“นามธรรม” ๓ ตัวนี้มัน“วิปลาส”แล้ว ก็ทำให้เกิด“วิปลาส๔”ขึ้นตามมาจริงได้

นั่นคือ เกิด ๑.วิปลาสในสิ่งที่ไม่เที่ยงว่าเที่ยง

–๒.วิปลาสในสิ่งที่เป็นทุกข์ว่าเป็นสุข

–๓.วิปลาสในสิ่งไม่เป็นตัวตนว่าเป็นตัวตน

–๔.วิปลาสในสิ่งไม่งาม(อสุภ)ว่างาม(สุภ) ไม่น่าได้(อสุภ), ไม่น่ามี(อสุภ),ไม่น่าเป็น(อสุภ)ว่าน่าได้(สุภ),น่ามี(สุภ),น่าเป็น(สุภ)

“อาริยสัจที่เป็นความจริงอันประเสริฐยิ่งใหญ่”ที่พระพุทธเจ้าทรงค้นพบนี้แหละ ที่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้

ว่า เป็น“การยึด” ที่หลงยึดอย่าง“วิปลาส”ชนิดที่“ยึดมั่นถือมั่น”กันว่า “เป็นจริงเป็นจัง”กันอยู่ใน“อนุสัย”มาเป็น“พื้น” นานแสนสุดแสนนานกัน กระทั่งมีพระพุทธเจ้าทรงค้นพบความจริงนี้ได้ จึงพากันตื่นรู้“หลุดพ้น”ออกจาก“วิปลาส”ทั้งหลายพวกนี้สำเร็จแท้ชนิดที่เชิญใครๆมาพิสูจน์ได้

(๓๒๙) ผู้“วิปลาส”จึง“ยึด”ทั้ง“ทิฏฐิและตัณหา”เป็นพื้นจิต

คนที่เข้าถึง“อาริยสัจ”ก็จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า “ความยึด” นี้เป็น static ยืนพื้น อยู่ใน“อนุสัย”เป็นพื้นจิตของคนปุถุชน เท่าที่จิตยังไม่สิ้น“อวิชชา”ไปตลอด“กรรมกับกาล”

ผู้ปฏิบัติที่“หลับตา”ปฏิบัตินั้น ไม่มี“ผัสสะ”ภายนอกคือ ทวาร ๕ จึงไม่เกิด“กามสุขัลลิกะ”อันเป็น“สุขทางกามคุณ ๕ ที่เป็นเท็จ” แล้วเรียนรู้“ความปรากฏ(สัจจภาวะ)”นี้ มันจึงจะสามารถกำจัด“เวทนาเก๊”ที่เป็นกามสุข(เท็จ)นี้ได้อย่างมี“สภาวะจริง”ของเวทนาที่เกิดจาก“สัมผัส”อย่างเป็นจริง

แต่ถ้าปฏิบัติไม่มี“นามรูป”คือ“นาม ๔”กับ“รูป ๒๘” ตามคำสอนของพระพุทธเจ้า(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๔) ก็จะไม่ทำให้“เวทนา”ที่เป็น“เวทนาเก๊”ในกามคุณ ๕อันเป็น “เท็จ”ปรากฏแล้วกำจัดมันจนหมดไปจาก“เวทนาแท้” คือ เรียนรู้“ธรรมะ ๒”อันมี“เวทนา ๒” แล้วทำให้เหลือ“เวทนา ๑” ให้สำเร็จ[เทฺว ธัมมา ทฺวเยนะ เวทนายะ เอกสโมสรณา ภวันติ ; พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐] เรียกว่าเกิด“เอกัคคตาจิต(ความมีจิตเป็นหนึ่งอันเลิศยิ่ง)” ก็จะไม่มี“ผลสำเร็จ”ได้เป็นแน่แท้

นั่นคือ ผู้ปฏิบัติจะไม่สามารถ“ทำฌาน” คือ สร้างพลังงานอุณหธาตุ(ธาตุไฟ)ให้เป็น“บุญ” ก็ไม่มีเครื่อง“สลายกิเลส”หรือคือ“ตัณหา”ที่เป็น“เหตุ”ให้เกิด“เวทนาเก๊”หมดสิ้นได้เกลี้ยงสำเร็จจริง ก็คงจะยัง“วิปลาส”ไปต่างๆอยู่

การปรุงแต่ง“พลังงาน”ให้เป็น“ธาตุไฟ”ได้นี้แหละที่เรียกว่าเกิด“ฌาน(ไฟ,เพลิง)” ซึ่งเป็น“พลังงานไฟ”แท้ในใจ

“ฌาน”ของพุทธจึงไม่ใช่ภาวะของ“จิตเย็นๆ”ที่เกิดจากการสะกดจิต(meditation)ตามที่โลกียะทั่วไปเรียนรู้กัน

แต่เป็น“ฌาน”ที่เป็น“พลังงานไฟ” ซึ่งพลังนี้พิเศษโดยมีวิธีปฏิบัติด้วย“มรรค ๗ องค์”เป็น“เหตุ(สอุปนิโส)”หรือ“องค์ประกอบ(ปริกขาโร)”ให้เกิด“สัมมาสมาธิ”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๓) หรือปฏิบัติตาม“สามัญญผลสูตร”(เล่ม ๙ สูตรที่๒) หรือปฏิบัติตาม“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”คือ“ไตรสิกขา”แท้

จะมิใช่“พลังงาน”ที่เกิดจากการ“หลับตา”ปฏิบัติอย่างเด็ดขาด ..สำคัญความข้อนี้กันให้มากๆเถิด

ต้อง“ฌานแบบพุทธ”ที่เป็น“ธาตุไฟพิเศษ”นี้เท่านั้นจึงสามารถกำจัด“ไฟราคะ-ไฟโทสะ-ไฟโมหะ”มีประสิทธิภาพกำจัด“อกุศลจิต”กันสำเร็จจริงๆ ไม่วิปลาสไปนานา

ดังที่พากันหลงผิดทำแต่“ฌาน”แบบหลับตาที่เป็น“ฌานโลกีย์”ไปเต็มโลก ซึ่งทุกวันนี้ต่างพากัน“วิปลาส”หนักมากจนนับ“มิติ”ของความวิปลาสกันไม่หวาดไม่ไหว

ทั้ง“ทิฏฐิวิปลาส” ทั้ง“สัญญาวิปลาส” ทั้ง“จิตวิปลาส”จึงจมงมงายกันอยู่กับ“ฌานวิปลาส”ไม่ถอดถอน อาตมาคงสุดความสามารถไม่เก่งกว่านี้แล้วที่จะลด“มิจฉาทิฏฐิ” ที่พากัน“วิปลาส”ไม่ถอดถอน ให้แก่ใครๆได้

แต่ก็ไม่ท้อ ก็ขอสาธยาย“ความจริง”นี้อย่างสุดกำลัง

(๓๓๐) ผู้ปฏิบัติ“ฌาน”ผิดๆ ไม่มีทางเกิด“พลังงานบุญ”

ต้องมี“ฌานแบบพุทธ”จึงจะเป็น“ฌานิก”ของพุทธ

นั่นคือ เป็น“ผู้มีฌาน”ได้อย่าง“สัมมาทิฏฐิ”เก่งชนิดชำนาญ “วิเศษ(พิเศษยิ่งใหญ่)-วิศิษฏ์(เลิศ)-วิสารท(แกล้วกล้า,ชำนาญ, มั่นใจ)-วิสุทธิ์(ความสะอาดหมดจด,บริสุทธิ์)” ปานนั้นทีเดียว

แต่ถ้าเป็น“ฌาน”ที่“ไม่สัมมาทิฏฐิหรือมิจฉาทิฏฐิ” ก็คงยังไม่ใช่การได้“ฆ่ากิเลส”ที่ชื่อว่า เป็นผู้“ทำบุญ”ได้ถูกแท้สำเร็จเด็ดขาดอยู่นั่นเอง กล่าวคือ “ทำบุญ”ยังไม่เป็น

ยิ่งเข้าใจคำว่า“บุญ”ก็ยังมิจฉาทิฏฐิ ก็ยิ่งเหลวแน่ๆ

ทุกวันนี้“มิจฉาทิฏฐิ”คำว่า“บุญ”กันเกือบหมดทั้งประเทศแล้ว ก็เลยได้แต่สะสม“อัตตา”กันเป็นวรรคเป็นเวรจนไม่รู้สีรู้สา ทำอะไรก็ขอให้ได้“บุญ” หลงจะเอาแต่สวรรค์ก็ได้“มหาอัตตา”หรือ“บรมอัตตา”ก็เป็น“ปรมาตมัน”แท้

นี่คือ“อุปาทาน”ว่าปฏิบัติธรรมไป“อยู่กับพระเจ้า” ซึ่งก็คือ “การยึดความเป็น‘ชาติ’ชนิดใดชนิดหนึ่งได้เป็นเทวะ” ว่าอยู่“แดนสุข” อันเป็น“ภพสวรรค์”แค่นั้น

ยังหลง“สวรรค์” ก็ยังมี“ชาติของเทพเทวดา”แน่ๆ

ยังหลง“ภพ”หนักหนา ยังไม่ประสีประสากับ“ชาติ”

ก็เป็นผู้มี“ภพ”มี“ชาติ”อยู่ ยังไม่รู้จัก“ภพ-ชาติ”

จึงมีแต่สร้าง“ภพ”ก่อ“ชาติ”ก็ไม่มีทางสิ้น“อัตตา”ของเทวะ(นิยม) จึงไม่มีวันบรรลุนิพพานได้เป็นเด็ดขาด

และแม้จะศึกษาปฏิบัติ แต่ถ้าศึกษาไม่ดี “ไม่สัมมาทิฏฐิ” หรือยัง“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่ ก็จะได้“ฌาน”ที่ไม่ใช่แบบพุทธ เป็น“ฌาน”ที่ไม่“ฆ่ากิเลส”สำเร็จเด็ดขาดแน่นอน

แม้จะหลงว่าตนบรรลุ“นิโรธ” สำเร็จนิพพานก็ตาม

ก็ยังไม่ใช่“นิโรธ”ที่“ดับสิ้นสมุทัย”แท้จริงเลย

จะได้แต่เพียง“ฌาน”ที่ถูกสะกดเอาไว้ หรือ“ฌาน”ที่บรรเทาทุกข์ชั่วครั้งชั่วคราวเท่านั้น และเท่านั้น

จะไม่เป็น“ฌาน”ที่มี“ปฏิจจสมุปบาท-จรณะ ๑๕ วิชชา ๘-โพธิปักขิยธรรม ๓๗ หรือไตรสิกขาที่สัมมาทิฏฐิ”

ไม่มีวันเป็น“ฌาน”หรือเป็น“บุญ”แบบสัมมาทิฏฐิแน่ๆ

ผู้นี้ก็จะกลับวนเวียนมา“ทุกข์”อีกจนได้ ไม่ยั่งยืน

(๓๓๑) แม้ปฏิบัติก็ต้องให้“สัมมา”จึงจะพ้นความเป็น“เทฺว”

ผู้ปฏิบัติจิตตนจะให้เกิด“ฌาน”แต่มิจฉาทิฏฐิอยู่ก็เป็น“ฌานวิสัย”ซึ่งเขาก็ทำได้เหมือนกัน ก็คือ“ฌาน”ที่มี“วิสัย” คือถึงขั้นทำ“ฌาน”ได้แข็งแรง ทำได้เก่งยืนนานด้วย กระทั่งหลงว่า ตนทำได้ ตนอยู่“สวรรค์”-อยู่กับ“สุข” อยู่กับ“พระเจ้า”หรือ“เป็นอันหนึ่งอันเดียวกับพระเจ้า”ตลอดเวลา หรืออยู่กับพระเจ้า“นิรันดร”

เพราะ“เทฺวนิยม”ยังเป็นลัทธิที่มี“เทวะ”นิรันดร ยังเป็น“ธรรมะ๒”คือยังติดสุข(สวรรค์) จึงยังมีคู่“ทุกข์”(นรก)อยู่

เพราะ“สุข-ทุกข์”เป็น“ธรรมะ๒” มีคู่ที่ต้องเรียนรู้

“สวรรค์”กับ“นรก”เป็น“เวทนา” ผู้ไม่เรียนรู้“เวทนาในเวทนา”จึงแยก“เวทนา”และไม่ทำ“เวทนา”ให้เป็น“หนึ่ง”

ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า “เทฺว ธัมมา ทฺวเยน เวทนาย เอกสโมสรณา ภวันติ”ที่ท่านแปลเป็นไทยว่า

“ธรรมสองเหล่านี้ รวมเป็นอันเดียวกันกับเวทนา โดยส่วนสอง”(พระไตรปิฎก เล่ม๑๐ ข้อ๖๐)

ซึ่งชัดๆเจนๆจริงก็คือ “เทฺว ธัมมา”นั้นหมายถึง “ธรรมะ๒” ส่วน“ทฺวเยน เวทนาย เอกสโมสรณา ภวันติ” นั่นก็คือ “ธรรมะ๒ นั้นคือ เวทนา๒”นั่นเอง เราสามารถจัดการทำเวทนา๒ ให้เหลือเวทนา๑ ได้สำเร็จ โดยรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เวทนา๒”นั้นอย่างดียิ่ง และอยู่กับเวทนา๒ ได้

(๓๓๒)ชาวพุทธทุกวันนี้ยังไม่รู้“เทว”แม้แต่ความเป็น“ภพ”

ดังนั้น คนผู้ใด(แม้ชาวพุทธ)หรือลัทธิใดยังเป็น“เทฺว(สอง)” ยังมีความเป็น“เทว”อยู่ มีตัวตน คือ ยังไม่ชื่อว่า“อเทฺว(ไม่สอง)” ยังทำ“ธรรมะ๒”ให้เป็น“ธรรมะ๑”ไม่ได้ ยังไม่สามารถทำตนให้เป็น“เอกธรรม”หรือ“เอกบุรุษ”ไม่สำเร็จ

ซึ่งเป็น“เทฺวนิยม”อยู่ จิตนิยามยังไม่รู้จัก“อเทฺวนิยม” นั่นคือ ยังเป็นลัทธิที่มี“เทฺวหรือทฺวิ”คือ“สอง” ยังไม่สามารถทำจิตให้เป็น“หนึ่ง(เอ,เอก,เอกัคคตา=ปุงลิงค)”ที่สัมมาทิฏฐิแบบพุทธ(มีที่ทำ“เป็นหนึ่ง”ได้เหมือนกัน แต่กดข่มให้เหลือหนึ่ง)

“หลับตา”สะกดจิตเขาทำให้เป็น“ธรรมะ๑”ก็ได้ แต่มันจะเวียนกลับมามี“ธรรมะ๒”ได้อีก ไม่เที่ยงแท้(นิจจัง) ยั่งยืน(ธุวัง) ตลอดกาล(สัสสตัง) ไม่แปรเปลี่ยนอีก(อวิปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไรหักล้างได้(อสังหิรัง) ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปปัง) เด็ดขาดแท้

เพราะไม่ได้ปฏิบัติแบบพุทธสัมมาทิฏฐิที่“ลืมตา”ปฏิบัติมี“สัมผัส๖” ด้วย“โพธิปักขิยธรรม๓๗”บริบูรณ์

อยู่กับ“โลกแจ้งๆ”เป็นคนตื่น ลืมตาอยู่มีพระอาทิตย์มีแสงของพระอาทิตย์(อาโลก) มีทุกอย่างเปิด ไม่มีอะไรปิด ไม่ปิดหูปิดตา ไม่เป็น“ภพ”เป็น“ชาติ” ไม่หลงเข้าไปจมอยู่ใน“ภพ”เป็น“ภวังค์”

เริ่มแรกก็ไม่มี“ภูมิรู้” ไม่มี“ภูมิธรรม”เลยแล้วว่า “ความเป็นภพ”คืออย่างไร? ซ้ำมิหนำเข้าไปอยู่กับ“ภพ”เฉยเลย แล้วก็หลงปฏิบัติทั้งๆที่“จมอยู่ในภพ”นั้นอยู่แท้ๆ แล้วยังละเมอเพ้อหลงว่าจะเรียน“ดับภพ”อีก มันก็ตลก!

(๓๓๓) “หลับตา”จมอยู่กับ“ภพ” ยึดมั่นถือมั่น“ภพ”สนิท

แถม“หลับตา”ปฏิบัติ ปิดทวารภายนอก “จมอยู่กับภพ”อย่างสนิทสนมจมมืดมิด โดยไม่สำเหนียกเลยว่า “ตนเป็นทาสภพหมดตัวแล้ว-ชีวิตต้องอาศัยภพเป็นอยู่แล้ว” “ชาติ”ของเราเกิดอยู่กับ“ภพ”เบ็ดเสร็จจบครบแน่นเป็นตนเต็มตัวแล้ว ก็คือ“ทาส”ผู้ปล่อยไม่ไปเด็ดขาดแท้ๆ นายทาสจะให้อิสระเต็มที่แค่ไหน ก็ยังงงงวยงมโข่งอยู่ว่า “อิสระ”คืออะไร? แล้วต้องเป็นอิสระด้วยเหรอ?

งงงวย และงมงายกันปานฉะนี้ ยังไม่รู้ตัว

พุทธนั้นต้อง“ดับภพ-จบชาติ” แล้วจะ“ดับภพ-จบชาติ”กันยังไง? ในเมื่อแค่“ภพ”แท้ๆ เบื้องต้นก็ไม่รู้จักเลยเสียแล้ว กลับหลงเข้าไปจมอยู่ใน“ภพแท้ๆ”เสียอีก ซ้ำยังไม่รู้สึกตัวเลยว่า ตนจะต้องออกจากภพ แต่กลับดันจิตตนเองให้ปักดิ่งลึกเข้าไป-จมเข้าไปอยู่ในภพให้หนักให้มาก

ให้ลึกเข้าไปซ้ำๆๆๆ ก็ไม่รู้ว่า ตนทำอะไร? มันกบฏต่อการปฏิบัติเพื่อ“ออกจากภพ”ในตัวเองแค่ไหน?

“อวิชชา”ปิดทึบมืดสนิทตั้งแต่เริ่มต้นปานนี้แล้ว

ขายขี้หน้าความเป็น“พุทธ”ผู้มี“ปัญญา”อันเป็นความฉลาดขั้น“โลกุตระ”แท้ๆจริงๆ

“หลับตา”ปฏิบัติจะทำให้เรา“มืด”ไม่เกิด“ปัญญา”ไม่ตรงตาม“ปฏิจจสมุปบาท” ไม่มี“จรณะ๑๕ วิชชา๘”ถูกต้องบริบูรณ์จริงๆ

จะไม่มีวัน“ดับภพ-จบชาติ”บริบูรณ์ได้เลย

(๓๓๔) ขอยืนยันว่า “หลับตา”ปฏิบัติ“สิ้นภพ-จบชาติ”ไม่ได้

ขอยืนยันอย่างเด็ดเดี่ยวว่า “หลับตา”ปฏิบัตินั้นไม่ใช่ศาสนาพุทธที่เป็น“อเทว(อเทวนิยม = ไม่เป็น๒)”เลย

มันตรงกันข้ามกัน ๑๘๐ องศาทีเดียว ด้วยซ้ำ

เมื่อเป็นเช่นนี้มันก็ไม่ใช่ทางที่จะปฏิบัติให้เป็นพุทธได้เลย อย่างเบ็ดเสร็จ ซึ่งชาวพุทธทุกวันนี้ไม่ประสีประสากันจมไปกับการ“หลับตา”อย่างสุดๆ พูดกันไม่รู้เรื่องแล้ว

แล้วจะทำธรรมะคู่ที่ยังมี“ธรรมะ๒”คือยังมี“อิตถีลิงค์”ให้เป็น“ธรรมะ๑ (ปุงลิงค์)” ในเมื่อ“มิจฉาทิฏฐิ”ไปจากพุทธกันตั้งแต่ต้นทางอย่างสนิทแน่น “ธรรมะ๑”ก็สิ้นทางแน่นอนแล้ว แล้วจะทำ“สูญ(นปุงสกลิงค์)”กันได้ยังไง? มันก็สิ้นท่ากันเท่านั้น

เพราะแม้แต่ “ธรรมะ๑” ก็ยังไม่รู้ว่า“จะทำ”ให้ได้ก่อน

แล้วจึงจะทำ“ธรรมะ๑” ต่อไปเป็น“๐” ตามลำดับ

กลับไป“หลับตา”ไม่ให้เห็น ไม่ให้รู้ ไม่ให้สัมผัสอะไรเลย ไม่ให้รู้สึก ไม่ให้มี“ความรู้สึก” ไม่ให้มี“เวทนา” มันก็ไม่มี“ฐาน”ปฏิบัติกันแท้ๆเลย ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“พรหมชาลสูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม๙ ข้อ๗๗-๘๙)

และ“ฐาน”ปฏิบัตินั้นคือ “เวทนา” เป็น“กรรมฐาน”ของพุทธ ไม่ใช่“กสิณ๔๐”หรืออื่นๆใดๆเป็นอันขาด ตามที่“หลงผิด”กันไปเอาอย่างเดียรถีย์นั้นเป็นเด็ดเดี่ยวแน่แท้เลย

“ธรรมะ๒”ที่จะปฏิบัติคือ “เวทนา” ไม่มีอื่นขอยืนยัน

“เทฺว ธัมมา”(ธรรมะ ๒) แล้วจึงจะทำ“เทฺวเยน เวทนาย เอกสโมสรณา ภวันติ”(ธรรมะ๒ เหล่านี้ รวมเป็นอันเดียวกันกับเวทนาโดยส่วนสอง) นี้แหละคือ เทฺว ธัมมา ทฺวเยน เวทนาย เอกสโมสรณา ภวันติ ที่ท่านแปลไว้ว่า “ธรรมะ๒ เหล่านี้ รวมเป็นอันเดียวกันกับเวทนา โดยส่วนสอง”

ต้องทำ“เวทนา๒”นี้เอง ให้เป็น“เวทนา๑” แล้วจึงจะทำ“๐”ได้สำเร็จ หรือ“สุญญตา”เป็น“นิพพาน”กันจริง

“นิพพาน”นั้น“๐” คือ“สูญ” แล้วจะทำกันได้ยังไง?

เมื่อไม่มี“เวทนา”ให้ทำ เพราะไม่มี“ผัสสะ”กันแล้ว

เห็นชัดเจนยิ่งมั้ยว่า ทิฏฐิ“ผิด”แน่แท้ ชัดเจนโต้งๆ

จึงขอยืนยันอย่างเด็ดเดี่ยวว่า “หลับตา”ปฏิบัตินั้นไม่ใช่ศาสนาพุทธ ที่จะสามารถปฏิบัติ“ธรรมะ๒”(เทฺว ธัมมา)เป็น“อเทฺว(อเทฺวนิยม = ไม่เป็น๒)”เลย

เพราะเข้าใจ“กรรมฐาน”ของพุทธศาสนาผิดไปไกลลิบ

ที่ปฏิบัติกันอยู่ในวงการพุทธ “นิพพาน”จึงโมฆะหมด

(๓๓๕) ปฏิบัติ“หลับตา”ก็คือ เข้าภวังค์จมอยู่กับ“ภพ”แล้ว

ดังนั้น แม้เป็นชาวพุทธก็ตาม ถ้ายัง“หลับตา”ปฏิบัติ ก็เข้าไปอยู่ใน“ภพ” จมอยู่ใน“ภวังค์” นั่นมันมิจฉาทิฏฐิกันตั้งแต่เบื้องต้นแล้ว แล้วมันจะ“ดับภพ-หมดชาติ” ได้ยังไง?

ในเมื่อเป็นผู้“ติดอยู่ในภพ”แล้ว “ยึดมั่นถือมั่น”อยู่กับ“ภพ”สนิทเนียนกันตั้งแต่เบื้องต้นกันแล้วปานนี้ ..หา?

ขอยืนยันน่า! ว่า ศาสนาพุทธไม่มีการ“หลับตา”ปฏิบัติ

เชิญไปอ่านพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ทั้งเล่ม ซึ่งมีอยู่ ๑๓ สูตรกันดีๆเถิด ตั้งแต่“พรหมชาลสูตร”ซึ่งสูตรนี้ปฏิบัติ“เจโตสมาธิ”อันเป็น“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่ทั้งสิ้น นั่นคือ สูตรแรกที่ประมวล“มิจฉาทิฏฐิ”ทั้ง ๖๒ ไว้ครบ ทั้งหมดนั้นมิจฉาทิฏฐิ

และต้องปฏิบัติตาม“สามัญญผลสูตร”สูตรที่ ๒ จึงจะเป็น“สัมมาทิฏฐิ” เป็น“สัมมาปฏิบัติ” บรรลุ“สัมมาปฏิเวธ”

ถ้าเอาแต่“หลับตา”ปฏิบัติก็จะได้แค่“มิจฉาทิฏฐิ ๖๒” นั้นเท่านั้น แน่แท้ ตาม“พรหมชาลสูตร”จริงๆนั่นเอง

ก็จมอยู่ใน“ภพ”ไม่โงหูไม่เงยหัวตลอดกาล

ดังที่ชาวพุทธทุกวันนี้เป็นอยู่และเห็นอยู่กันทั่วไป

อาตมาพูดคอจะแตกไปแล้วๆเล่าๆเท่าไหร่ ก็เหมือนสายลมพัดผ่าน ผ่านไปแล้วก็ผ่านไป ส่วนใหญ่ของพุทธกระเตื้องกันที่ไหน

นั่นก็ยืนยันกันชัดแจ้งจริงๆแล้วว่า “ยึดมั่นถือมั่น” การ“หลับตา”กัน“จมอยู่ในภพ” อย่างไม่ฟัง ฟังก็เหมือนไม่

ได้ยิน ได้ยินก็แสนจะมืดสนิท งงงวยอยู่กับ“ภพ”ที่จมนั้น อยู่อย่างเดิม ไม่มีอะไรสะดุด ฉุกคิดเลยแต่อย่างใด

(๓๓๖)“ความเสื่อม”พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“อัมพัฏฐสูตร”

แม้แต่“อัมพัฏฐสูตร”สูตรที่ ๓ พระพุทธเจ้าก็ตรัสสาธยายทั้งเรื่องราวประกอบว่า พุทธศาสนามันจะเสื่อมไปตามกาลอย่างไร? ไฉน? ทั้งทรงยืนยันไว้ชัดเจนในสูตรนี้

ในที่นี้ก็ขอสรุปจาก“อัมพัฏฐสูตร”แต่เพียงว่า...

ศาสนาพุทธของพระพุทธเจ้านั้น ก็จะมีผู้เรียนรู้สืบทอดต่อมาเรื่อยๆ และยังมีผู้เรียนรู้ได้อย่างเก่ง อย่างเต็มคำสอน เกินคำสอนเอาด้วย ดังที่มีผู้รู้แสนรู้อยู่เต็มสังคม

แต่ด้วย“ความไม่เที่ยง”โดยแท้ ก็เข้าใจเพี้ยนๆผิดๆกันไปตามกาละ จนกระทั่งที่สุดก็ยึดเอา“ผิด”เป็น“ถูก” ดังที่เห็นและเป็นกันอยู่ในปัจจุบันนี้ ทั้งจริงทั้งชัด

พระพุทธเจ้าตรัสสาระสำคัญไว้ว่า “ดูกรอัมพัฏฐะ วิชชาสมบัติและจรณสมบัติอันเป็นคุณยอดเยี่ยมนี้แล มี‘ทางเสื่อมอยู่ ๔ ประการ’ ๔ ประการเป็นไฉน” ซึ่งก็คือ...

๑. หลงผิดว่า ผู้มีวิชชาสมบัติ จรณสมบัติ อันเป็นคุณอันยอดเยี่ยมของพุทธนั้นจะมีอยู่กับอาจารย์ที่อยู่ในป่า ผู้หลงผิดในยุคนี้ก็ไปแสวงหาอาจารย์กันในป่า โดยข้อแรกนี้ยังมีวินัย คือ ยังหาบบริขารของนักบวชเข้าป่าไปด้วย ไม่ขุดดินเด็ดพืชอันผิดวินัย เก็บผลไม้หล่นกินอยู่ “วินัย”ยังเหลือ

สรุปก็คือ หลงผิดว่า ศาสนาพุทธเป็นศาสนาที่จะต้อง

ออกป่า ไปศึกษากันแบบลัทธิพระป่า จึงจะถือว่า เป็น“พระปฏิบัติ”ที่จะพาบรรลุนิพพาน ขืนอยู่ปฏิบัติกันในบ้านไม่ใช่ทางที่จะพาบรรลุธรรมได้แท้ แต่ข้อนี้ยังดีอยู่บ้างที่มีวินัย

นี้คือ “ความเสื่อม”ประการที่๑

(๓๓๗) และ“ความเสื่อม”ข้อที่๒-๓-๔ นั้นคือ...

๒. หลงผิดว่า ผู้มีวิชชาสมบัติ จรณสมบัติ อันเป็นคุณอันยอดเยี่ยมของพุทธนั้นจะมีอยู่กับอาจารย์ที่อยู่ในป่า ผู้หลงผิดในยุคนี้ก็ไปแสวงหาอาจารย์กันในป่า โดยข้อ ๒ นี้แย่ลงคือ ไม่มีวินัยแล้ว ไม่หาบบริขารของนักบวชเข้าป่าไปด้วยแล้ว ผิดวินัยเล่นขุดดินเด็ดพืชกินกันเฉยเลย

สรุปก็คือ ยังหลงผิดว่า ศาสนาพุทธเป็นศาสนาที่จะต้องออกป่า ไปหาอาจารย์กันในป่า ไปศึกษากันแบบลัทธิพระป่าอยู่นั่นเอง ยังถือว่า“พระป่า”นี่แหละที่จะพาปฏิบัติบรรลุนิพพาน ขืนอยู่ปฏิบัติกันในบ้านไม่ใช่ทางที่จะพาบรรลุธรรมได้แท้ ข้อนี้แย่หนักขึ้นไปอีก ตรงที่แม้“วินัย”ก็ไม่มี

๓. หลงผิดว่า ผู้มีวิชชาสมบัติ จรณสมบัติ อันเป็นคุณอันยอดเยี่ยมของพุทธนั้นจะมีอยู่กับอาจารย์ที่อยู่ในป่า ผู้หลงผิดในยุคนี้ก็ไปแสวงหาอาจารย์กันในป่า โดยข้อ๓ นี้ไม่มีวินัยแล้ว คือ ไม่หาบบริขารของนักบวชเข้าป่าไปด้วยแล้ว ขุดดินเด็ดพืชกินตะพืด แม้ผิดวินัยก็ไม่สนใจแล้ว

และแถมซ้ำ“ไม่มีศีล”อีกด้วย คือ ละเมิด“มหาศีล”มีเดรัจฉานวิชากันเลย เละเทะ ผิด“มหาศีล”กันเป็นว่าเล่น เช่น

พระสงฆ์ทุกวันนี้ ทั้ง“พระป่า”ทั้ง“พระบ้าน”ไม่มีศีลแล้ว

สรุปก็คือ ข้อ๓นี้ ยังหลงผิดว่า ศาสนาพุทธเป็นศาสนาที่จะต้องออกป่า ไปหาอาจารย์กันในป่า ไปศึกษากันแบบลัทธิพระป่าอยู่ดังเดิม ยังถือว่า“พระป่า”เท่านั้นที่จะพาบรรลุนิพพาน ขืนอยู่ปฏิบัติกันในบ้านไม่ใช่ทางที่จะพาบรรลุธรรมได้แท้ ข้อนี้แย่หนักขึ้นไปอีก ตรงที่“ศีล”ก็ไม่มี ละเมิดศีลจุดธูปจุดเทียนบูชาด้วยไฟ คือมี“เรือนไฟ”นั่นเอง

๔. หลงผิดว่า ผู้มีวิชชาสมบัติ จรณสมบัติ อันเป็นคุณอันยอดเยี่ยมของพุทธนั้นจะมีอยู่กับอาจารย์ที่อยู่ในป่า ผู้หลงผิดในยุคนี้ก็ไปแสวงหาอาจารย์กันในป่า

ร้ายหนักถึงข้อ๔นี้ไม่รู้จัก“ศีล”ธรรมนูญของพุทธแล้ว ซ้ำหนักร้ายสุด“วินัย”ก็ไม่มี

(๓๓๘) “ความเสื่อม”สุด ๆนั้นคือไม่มี เกลี้ยงทั้ง“วินัย”ทั้ง“ศีล”

พุทธวันนี้จึง“ไม่มีศีล”แล้ว โดยเฉพาะ“มหาศีล”คือเดรัจฉานวิชานั้นละเมิดกันเฉยเลย เช่น พระสงฆ์ทุกวันนี้เละเทะ ผิด“มหาศีล”กันเป็นว่าเล่น ทั้ง“พระป่า”ทั้ง“พระบ้าน”ไม่มี“ศีล”กันแล้วทั้งนั้น ไม่รู้จัก“เดรัจฉานวิชา”กันแล้ว

สรุปก็คือ ความเสื่อมทั้ง๔ข้อนั้น ยังหลงผิดว่า ศาสนาพุทธเป็นศาสนาที่จะต้องออกป่า ไปศึกษากันแบบลัทธิพระป่า คือเดียรถีย์ดั้งเดิม ยังถือว่า“พระป่า”เท่านั้นที่จะพาบรรลุนิพพาน ทุกวันนี้แย่หนักขึ้นไปอีก ตรงที่“ศีล”ก็ไม่มี ละเมิดศีล เช่น“มหาศีล” จุดธูปจุดเทียนบูชาด้วยไฟกันทุกวัด คือมี

“เรือนไฟ”กันแท้ๆ นี้คือ“ความจริง”ที่ปรากฏจริง

และที่หนักกว่าข้อ ๓ ก็คือ สร้างศาสนวัตถุใหญ่โต มโหฬารอวดอ้างแข่งเด่น หลงหรูหราใหญ่โตเข้าไปอีก

สำนวนเดิมท่านว่า “สร้างเรือนไฟ” มีมุข ๔ ด้าน ไว้ที่หนทางใหญ่ ๔ แพร่ง รอว่าผู้ใดจะมาจากทิศทั้ง ๔ ไม่ว่าสมณพราหมณ์หรือนักบวชใดก็ตาม ถือว่าเป็นผู้ถึงพร้อมด้วย“จรณสมบัติ–วิชชาสมบัติก็บูชาบำเรอเขาเละไปทั้งหมด”

ไม่รู้ว่าใครเป็นใครแล้ว พิจารณาไม่เป็น จะมีวิชชาสมบัติหรือจรณสมบัติหรือไม่? ดูไม่ออก เพราะไม่มีภูมิพอจะรู้กันแล้ว จึงบูชาบำเรอกันเลอะเทอะ น่าอดสูจริงๆ

(๓๓๙) “พราหมณ์”หรือ“พุทธ” เดิมแท้ก็ศาสนาเดียวกัน

ฉะนี้คือ “ความเสื่อมทั้ง ๔ ข้อ”ที่พระพุทธเจ้าทรงพยากรณ์ไว้ใน“อัมพัฏฐสูตร” ซึ่งยังเป็นช่วงต้นที่พระพุทธเจ้ายังเพิ่งออกเผยแพร่ศาสนาของพระองค์ในยุคต้นๆ ด้วยซ้ำ เดิม“ศาสนาพราหมณ์”ก็เป็นศาสนาที่เป็น“โลกุตระ”

แต่เมื่อผ่านกาลเวลามานาน ด้วย“ความไม่เที่ยง”ของคน คนอวิชชาถูกกิเลสครอบงำ มันก็“เสื่อม”มาตามลำดับ “พราหมณ์”ที่ดี ก็เสื่อมมาเป็น“พราหมณ์มหาศาโล” หรืออยู่ในลักษณะ พราหมณ์มีฐานะคือ“พราหมณ์มหาศาล”

เช่นเดียวกันกับศาสนาพุทธยุคนี้ “พระอริยะ”ที่ดีแต่ก่อน ก็เสื่อมมาเป็น“พระมหาศาโลหรือพระมหาศาล”วันนี้

ศาสนาที่ว่านี้ แม้ตอนนั้นจะเรียกว่า ศาสนาพราหมณ์ ซึ่ง

แท้ๆก็คือ“ศาสนาพุทธ”นี่แหละ แต่มันได้เพี้ยนๆผิดๆเรื่อยมาจาก“เนื้อหาเดิม”ตามลำดับ กระทั่งทุกวันนี้ก็เสื่อมหนักถึงขีดสุด คือ“ยึดผิด-เป็นถูก”ดังที่เห็นและเป็นอยู่ ก็ตรงตามที่พระพุทธเจ้าทรงพยากรณ์ไว้ไม่ผิดเลย

นั่นคือ ทุกอย่างของธรรมชาติย่อมตกอยู่ใน“ไตรลักษณ์”อันเป็นกฎของธรรมชาติที่“เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-เสื่อมไป”

“คน”ได้ค่อยๆเสื่อมไปจาก“เนื้อหาแท้”ของ“สัจธรรม”ไปเรื่อยๆ(ไม่ใช่“สัจธรรมของพระพุทธเจ้า”ดอกนะที่เสื่อม) จนที่สุด“ยึดถือผิด-เป็นถูก” ดังที่เห็นและเป็นอยู่ในทุกวันนี้

เหมือนยุคนี้เป๊ะ ฉันใดก็ฉันนั้น

อาตมาเกิดมาเพื่อกอบกู้“เนื้อแท้”ของพุทธในยุคนี้ พยายาม“แก้ไข”ที่ยึดถือผิด เติม“ฟื้น”ที่ถูกให้มากขึ้นๆ ด้วยหน้าที่ของตน ที่รับผิดชอบต่อเนื่องมานานนับชาติแล้ว

ซึ่งเป็นเรื่อง“อจินไตย”แท้ๆที่ผู้มี“ภูมิธรรม”อันอยู่ในโลกุตรภูมิด้วยกันนั้นจะ“รู้ด้วยตน”ไม่มีใครบังคับยัดเยียดได้

อาตมาไม่มีปัญหา สำหรับผู้ที่ไม่เชื่อ มันเป็นธรรมดา

นั่นคือ ประเด็นที่ถึงเวลาไขความ ที่ควรไขส่วนหนึ่ง

ประเด็นของเรื่องที่สาธยายมานี้ก็คือ “พราหมณ์หรือพุทธ” อันเป็น“โลกียะหรือโลกุตระ” ที่จะปฏิบัติให้ได้“ผลแท้เนื้อแท้ของโลกุตระ”นั้น คือดังที่อาตมาสาธยายมา

(๓๔๐) ยุคนี้อาตมายึดถือพระไตรปิฎกเป็น“หลักสำคัญ”

อาตมายึดถือ“พระไตรปิฎกเป็นหลักฐานสำคัญ”ที่จะ

อ้างอิงยืนยัน“ความจริง” ใครยึดด้วยก็คงพูดกันรู้เรื่อง อาตมาไม่มีอื่นที่จะอ้างอิงกับใครๆได้ดีกว่านี้ แต่ถ้าใครไม่นับถือยึดถือ“พระไตรปิฎก”ฉบับนี้ ก็คงพูดกับอาตมาไม่รู้เรื่อง หรือพูดกันไปไม่รอดแน่ อาตมาบอก“อจินไตย”ของตัวเองก็พูดไปมากแล้ว แม้จะยังไม่หมด นั่นมันของอาตมาจริงๆ ที่ขอยืนยันแต่เพียงว่า“อาตมาไม่โกหก”เพราะบาป!!

ใครไม่เชื่อก็ไม่มีปัญหาอีกแหละ เพราะอาตมาทำงานอาตมาไม่ได้มาหาบริวาร หรือมาหวังว่าจะให้ใครเชื่อ

อาตมาเกิดมาทำหน้าที่กอบกู้ศาสนาของพระสมณโคดม กับบำเพ็ญบารมีของตนเพื่อสู่พุทธภูมิ ก็เท่านี้

ผู้เข้าใจ เห็นได้ ก็ได้ไป ผู้ไม่เข้าใจ เห็นไม่ได้ ก็ไม่ได้

หรือยิ่งกว่านั้น เห็นว่า“อาตมาไร้สาระ” เขาก็ไม่สนใจ

หนักร้ายกว่านั้น เห็นว่าอาตมาทำลายศาสนาพุทธอีกด้วย เขาก็จริงใจ เขาก็จะต่อต้านอาตมาจนสุดฤทธิ์–สุดกำลังแน่นอน แต่เชื่อสิ ว่า สุดท้ายเขาจะ“แพ้ภัยตัว”

อาตมาไม่ขออธิบายคำว่า“แพ้ภัยตัว”

“ความจริง”มีให้ดู ผู้รู้จะเห็น“ความจริง”ได้เอง

มาสาธยายความควรรู้คือ เรื่อง“สมาธิ”กันต่อ

ถ้า“สัมมาสมาธิ”ก็ขอให้อ่านพระไตรปิฎกเล่ม ๑๔ ตั้งแต่ข้อ ๒๕๒ ถึง ๒๘๑ โดยเฉพาะข้อ ๒๕๓ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดว่า“ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็สัมมาสมาธิของพระอริยะ” [“สมาธิ”ที่เป็นสัมมาทิฏฐิของศาสนาพุทธเท่านั้น ไม่มีในศาสนาอื่น ซึ่งเป็น“สมาธิ”โลกุตระของพระอาริยะด้วย] อันมีเหตุ มีองค์ประกอบ [เหตุหรือองค์ประกอบที่จะทำให้เกิด“สัมมาสมาธิ”นั้นต้องปฏิบัติ“เหตุ”ตามนี้ จึง

จะเกิด“ผล”เป็น“สัมมาสมาธิของพระอาริยะ”] ก็คือ สัมมาทิฏฐิ สัมมาสังกัปปะ สัมมาวาจา สัมมากัมมันตะ สัมมาอาชีวะ สัมมาวายามะ สัมมาสติ [รวม ๗ องค์มรรคนี้ต่างหาก เป็นองค์ประกอบในการปฏิบัติ ไม่ใช่ไปหลับตาปฏิบัติตามศาสนาอื่นที่เขาทำกัน] เป็นไฉน[ทรงย้ำต่อไปอีกว่า ทั้ง ๗ องค์นั้นแหละ เมื่อปฏิบัติแล้วจะเป็นไฉน] “ดูกรภิกษุทั้งหลาย ความที่จิตมีอารมณ์เป็นหนึ่ง ประกอบแล้วด้วยองค์ ๗ เหล่านี้แล เรียกว่า สัมมาสมาธิของพระอาริยะ อันมีเหตุบ้าง มีองค์ประกอบบ้าง” ...มีอะไรเป็น“เหตุ” เป็น“องค์ประกอบ” ศึกษาดีๆ

(๓๔๑) “สัมมาสมาธิ”ต้องมี“ศีล”เป็น“หลักสำคัญ”

อีกหลักฐานหนึ่งที่สำคัญ ก็คือ ปฏิบัติตามที่ท่านตรัสไว้ใน“สามัญญผลสูตร”ที่มี“ศีล”อันเป็นอาริยะ มี“การสำรวมอินทรีย์ ๖”อันเป็นอาริยะ มี“สติสัมปชัญญะ”อันเป็นอาริยะ มี“สันโดษ”อันเป็นอาริยะให้ถูกต้อง“สัมมาทิฏฐิ”นะ จึงจะเป็น“ฌาน”เป็น“สมาธิ”อย่างเป็นลำดับแบบพุทธ

“จรณะ ๑๕”ก็มี“ศีล”เป็น“ข้อต้น”ที่กำหนดเป็นหลัก

พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ทั้ง ๑๓ สูตร ล้วนมี“ศีล”เป็นหลักเป็นข้อกำหนดทั้งนั้น ในสูตรอื่นๆอีกมากที่มี“ศีล”เป็นหลัก

ต้องมี“ศีล”เป็นข้อกำหนด“สมาธิ”ไปแต่ละข้อ จึงจะเป็น“สมาธิ”แบบพุทธ พร้อมมี“ปัญญา”กำกับไปด้วยเสมอ

ถ้าไม่มี“ศีล”กำหนดขอบเขต ยากมากที่จะรู้“วิมุตติ”ในเรื่องหนึ่งเรื่องใด มันโมเมตีขลุมคลุมไปสารพัด “สัมผัส”ก็ไม่สามารถ“รู้”ได้ว่า“วิมุตติ”หรือยัง? อันใดเป็น“วิมุตติ” วิมุตติ

อย่างไร?

เพราะไม่ได้เรียนรู้ อย่างมี“สัมผัส”เป็น“สมุทัย”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“มูลสูตร ๑๐”และ“พรหมชาลสูตร”เป็นต้น หรือใน“นาม ๕”นั้นต้องมี“ผัสสะ”เป็น ๑ ร่วมอยู่ด้วยใน ๕ เสมอ

“นาม ๕”นั้นมี“เวทนา,สัญญา,เจตนา,ผัสสะ,มนสิการ” นะ จึงจะครบบริบูรณ์ความเป็น“นาม ๕”ในการปฏิบัติ [การปฏิบัติธรรมต้องมี“รูป ๒๘” กับ“นาม ๕” ตามพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๔]

เช่น “ศีลข้อ ๑”เป็นเรื่องเกี่ยวกับ“สัตว์”นั้น เมื่อ“สัมผัสสัตว์”ทั้งหลายแล้ว“จิต”ก็เป็นทั้ง“อารมณ์หนึ่งเดียว”ไม่มีซอบ–ไม่มีชัง “กลาง ๆ–เฉย ๆ” หรือเรามีแต่“เวทนาแท้”หนึ่งเดียว(เป็นธรรมะ ๑) และ“ไม่มีเวทนาเก๊”(คือ ๐ จากเวทนาเก๊) ครบ ๒ นัย

มันครบทั้งความเป็น“ธรรมะ ๑” ทั้งความเป็น“๐”

และทั้งจิตต้อง“ตั้งมั่น”(สมาธิ)ที่ยั่งยืนถาวรอีกด้วย

(๓๔๒)“เวทนา”เป็นตัวชี้บ่ง“ภาวะจริง”ของมรรคผลสุขทุกข์

มันจะรู้ได้อย่างไร ว่าจิตเราจะมี“เวทนา”ที่เป็น“ภาวะจริง”ของมรรคผล ถ้าไม่มี“ผัสสะสัตว์”นั้นจริง ๆ ยืนยันอยู่แท้

หรือถ้า“อารมณ์เป็นหนึ่ง”คือ จิตที่ถูก“สะกดเข้าไปนิ่งอยู่ภายในเท่านั้น ไม่รู้อะไรภายนอก”เลย อะไร ๆ ก็ไม่เกี่ยวกับภายนอก เพราะ“หลับตา”มันก็มีแต่ภายใน แล้วจะ“หมดสุข–สิ้นทุกข์”กับภาวะที่ต้อง“สัมผัสกับภายนอก”ตามสามัญของคนยังไง? เมื่อเราไม่“สัมผัสของจริง”ภายนอกนั้น

จะรู้จริงรู้จังกันว่าเรามี“ของจริง”สัมผัสอยู่โทนโท่

“หมดสุข-หมดทุกข์”กันจริง ชนิดที่อยู่กับ“ความรู้สึก”นั้น จริงๆแท้ๆ ซึ่งพระพุทธเจ้าให้ปฏิบัติ“ภายนอก”ก่อนด้วยนะ

มันไม่มี“ปรากฏการณ์ภายนอก”ที่สัมผัสอยู่โทนโท่หลัดๆ ครบ“ธรรมะ๒” ในปัจจุบันนั้น คือ ตาหูจมูกลิ้นกายภายนอก“ไม่มีสัมผัส”เลย มันมีแต่“ความจำ(สัญญา)”หรือมีแต่“ความคิดนึกผกผันเอาเองอยู่ในจิตใจเท่านั้น(ตักกะ)”ยืนยันเป็น“ธาตุภายนอก”ไม่ได้ ไม่ครบความเป็น“กาย” เห็นมั้ย?

“ภายนอก”ของหยาบ เป็นขั้นต้น ก็ยังไม่ได้พิสูจน์

“ต้น-กลาง-ปลาย”ก็ไม่เป็นไปตามคำสอนกันแล้ว

เห็นชัดเจนได้มั้ย ว่า“ศีล”เป็นข้อกำหนด“สมาธิ”

“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”ต้องทำงานร่วมกัน ขาดกันไม่ได้ จึงจะมี“วิมุตติ”ที่ชัดเจนเป็นจริงเป็นจัง กำหนดได้ ไม่สับสน

ต้องมี“ปัญญา”ลืมตาตื่นๆ มี“ภายนอก”ด้วยเสมอ

พร้อม“ภายนอก-ภายใน”เป็น“ธรรมะ๒”ไม่ขาดกัน

การศึกษาของพุทธคือ “ไตรสิกขา;ศีล-สมาธิ-ปัญญา”

(๓๔๓) “ภพ-ชาติ”ต้องศึกษากันใน“ปัจจุบัน”ที่มี“สัมผัส”

“สมาธิ”ของพุทธ มี“ศีล”เป็นข้อกำหนด ถ้าไม่มี“ศีล”เป็นข้อกำหนด ก็ชี้ชัดเจนลงไปถึง“สมาธิ”แต่ละเรื่องไม่ได้ว่า“จิตตั้งมั่น”เป็น“วิมุตติ”ในเรื่องเกี่ยวกับสิ่งใด วิมุตติสิ่งนั้น

“หลับตา”ปฏิบัตินั้นไม่มี“สัมผัส” และไม่มี“ศีล” ไม่เกี่ยวกับ“ศีล”จะกำหนด“ภพ”ที่เรา“หลุดพ้น”ได้อย่างไร? ในเมื่อ“หลับตา”ก็มีแต่ภาวะของ“อดีต” หรือไม่ก็“อนาคต”

“อดีต”นั้นความเป็น“ชาติ”มันก็ผ่านไปแล้ว เป็น“อดีตชาติ”ไปแล้ว ถึงแม้นจะระลึกนึกเอาความเป็น“ชาติ”ขึ้นมาในจิต มันก็ระลึกเอา“ภาวะอดีตที่จำได้”ขึ้นมาเป็น“ชาติ”

“ชาติ”ตัวนี้มันก็ไม่ใช่“ของแท้” มันเป็น“ของเก่า”ที่เรายังจำได้ และระลึกนึกมันขึ้นมาได้ เป็นแค่“ความจำ” เราจะไปแก้ไขมันได้อย่างไร ในเมื่อมันคือสภาพที่“ตัวนั้นมันผ่านไปแล้ว” มันเป็นอย่างไร มันก็เป็นไปแล้ว จะไปแก้ไขมันก็ไม่ได้แล้ว “ตัวอดีต”นั้น มันเกิดแล้ว-ตายไปแล้ว

ที่เรากำลัง“ระลึกมันขึ้นมานี้”มันคือ “ความจำ(สัญญา)ที่เป็นของเก่า”ที่เกิดแล้วตายไปแล้ว เป็น“อดีตธรรม”ที่เราระลึกขึ้นมาเป็น“ความจำ(สัญญา)” มันคือ“ธรรมภาวะ”ที่เกิดกันคนละ“กาละ”แล้ว มันคนละ“ทิฏฐกาล”

“ตัวที่เกิดในกาละนั้น”มันไม่ใช่“ตัวที่เกิดในกาละนี้” มันคนละ“ตัวตน”กันแล้ว มัน“ตัวตนเก่า”กันที่ไหน? มันผ่าน“กาละ”มาเร็วมานานอีกตั้งเท่าใด มันเสื่อมหรือเจริญไปด้วยเหตุปัจจัยในแต่ละกาลอย่างใดไปแน่

เพราะแต่ละ“กาละ”นั้น เหตุปัจจัยต่างๆที่ร่วมสังขาร-สังเคราะห์“ธาตุ”ทั้งหลายอยู่ตลอด สร้าง“ความไม่เที่ยง”มาตลอดแห่งความเป็น“กาล” ทำสรรพสิ่งจึงมี“ความไม่เที่ยง”นอกจากภาวะ“นิพพาน” หรือภาวะ“๐”ที่เที่ยงแท้แล้ว

จึงแก้ไขปรับปรุงเปลี่ยน“อดีตธรรม”ไม่ได้เด็ดขาด

หรืออะไรใดที่อยู่ใน“อนาคต”ที่มันจะ“ชาติ”มันก็ยังไม่ถึง“กาละ”ที่จะเกิดได้ เพราะ“อนาคต”มันคือ“ความยังไม่ปรากฏ” อันนั้นที่ยังมาไม่ถึงเราสักที แล้วจะมี“ภาวะ”ของ

ความเป็น“ชาติ”ที่จะ“ปฏิบัติจัดการมัน”ให้มัน“ไม่เกิดหรือดับ” หรือให้มัน“เกิด”อีก จะทำตรงไหน? ทำอะไรกันล่ะ?

มันต้อง“ปัจจุบัน”เท่านั้น ที่จะ“ทำ”ให้เกิด-ให้ดับได้

และต้อง“สัมผัส”ภาวะจริงด้วย เห็นมั้ย? ชัดเจนมั้ย?

ต้อง“ลืมตา”มีกาละเป็น“ปัจจุบัน”เท่านั้นจริงๆ จึงจะมี“ชาติ”ที่แท้จริง “ปรากฏ”ขึ้นมาให้“ปฏิบัติจัดการ(อภิสังขาร)” มีผลสำเร็จกันได้แน่แท้ ไม่เพ้อๆฝันๆกันจริงๆจึงจะจริง

ดังนั้น กำจัด“กิเลส”ที่มีอยู่ใน“ชาติ”ใด ชาตินั้นของใครก็เป็น“ปุญญาภิสังขาร”ของผู้นั้น ได้มรรคผล สำเร็จจริง

(๓๔๔) พุทธนั้น“ลืมตาสัมผัส”อยู่ก็ไม่มี“สวรรค์-นรก”อีก

เพราะคนผู้อวิชชาก็จะยังหลงสร้าง“สวรรค์” ยังมีสวรรค์อยู่ทั้งนั้น มันก็ยังมี“นรก” เพราะมันคือ“คู่หู”กันอยู่ที่มันไม่ทิ้งกันเด็ดขาด มันคือเหรียญ ๒ ด้าน ที่แยกกันไม่ได้ตลอดกาลนาน จิตวิญญาณใดที่ยังมี“สวรรค์และนรก”อยู่จึงยังคือ“ภพ” คือ“ชาติ” ซึ่งยังเป็น“เทฺวนิยม”อยู่ทั้งสิ้น

“ดับภพ-จบชาติ”ไม่ได้ จึงยังมี“ธรรมะ ๒”เป็น“เทฺว”หรือ“ทฺวิ”อยู่ตลอดกาล จึงต้องเป็น“เทฺวนิยม”นิรันดร

ยังมิใช่“อเทฺวนิยม”ผู้รู้ชัดในความเป็น“ภพ”ความเป็น“ชาติ” แล้วปฏิบัติไม่ให้“มีภพ-มีชาติ”ที่เป็น“สวรรค์”เป็น“นรก”ให้ได้เสมอ ซึ่ง“นิรันดร”ด้วย แต่คนละนัยสำคัญ

ศาสนาพุทธ“ดับภพ-จบชาติ”ของสวรรค์และนรก

ซึ่งเป็น“ธรรมะ ๒”เสมอ แยกกันไม่ได้นี้ สำเร็จได้แท้จริง เหลือ“ธรรมะ๑”คือ “ความจริงในความแท้จริง”ของภาวะนั้นๆ อย่างเดียวเท่านั้น พุทธจึงชื่อว่า“อเทฺวนิยม”

“ดับภพ-จบชาติ”ของ“สวรรค์กับนรก”ให้หมดสิ้น ได้เที่ยงแท้(นิจจัง)ถาวรยั่งยืน(ธุวัง)ตลอดกาล(สัสสตัง) ไม่แปรเปลี่ยนอีก(อวิปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไรหักล้างความสำเร็จแล้วนี้ได้(อสังหิรัง) ความมีสวรรค์มีนรกไม่กลับกำเริบขึ้นมาอีกเลย (อสังกุปปัง) กันปานนั้นทีเดียว

มีแต่“ความเป็นผู้รู้-ผู้ตื่น-ผู้เบิกบานสำราญใจ”อยู่ เป็น“ผู้มีอภิปปโมทยัง จิตตัง”ไปเสมอจึงชื่อว่าผู้มี“พุทธะ”

(๓๔๕) ไม่มี“สัมผัส”ภายนอกก็ไม่ได้พิสูจน์“อเทฺวนิยม”

“หลับตา”นั้น จะจินตนาการอะไรขึ้นเท่าไหร่ก็ได้ ซึ่งคนอื่นคนใดยังยึดถือภาวะนั้นๆเป็นจริงเป็นจังด้วยไม่ได้เลย มันเป็นเรื่อง“ความคิดฝัน”ของผู้จินตนาการอยู่นั้นเท่านั้น ฝันอยู่คนเดียว ผู้อื่นผู้ใดไม่ร่วมพิสูจน์ตัดสินด้วยเลย

ถ้ามีภายนอกกับผู้อื่นในปัจจุบันนั้นๆ มันก็ยืนยันกับผู้อื่น ก็พิสูจน์กับผู้อื่น ก็ตัดสินกับผู้อื่นทุกคนได้ว่า มันเป็นเช่นไร? ไฉน? มันเป็น“สวรรค์”หรือ“นรก” หรือไม่เป็น-ไม่มีแล้วทั้ง๒ภพ ทั้งสวรรค์ทั้งนรก

และแม้“สวรรค์-นรก”จะไม่เกิดในจิตปัจจุบันเราอีกแล้ว เด็ดขาดที่มี“สัมผัสเหตุที่ทำให้เกิดสวรรค์เกิดนรก”นั้น เรายังระลึกนึกเอา“ความจำได้ของอดีต”ขึ้นมาในจิตได้เลย แต่มันก็

ไม่ใช่“ความจริง” มันก็แค่“ความจำ”

จึงไม่ใช่“ภพ”แล้วในปัจจุบันนั้นๆ ก็ยืนยันได้ว่าเรา“สิ้นภพ-จบชาติ”ในปัจจุบันนั้นแล้ว

ผู้มี“ชาติหน้า” ยังมี“ภพข้างหน้า” หรือยิ่งหลง“หลับตา” จมอยู่กับ“ภพ” ล้วนคือผู้ยึดมั่นถือมั่น“ภพ”อยู่ทั้งสิ้น

แล้วจะปฏิบัติให้“ไม่มีภพ” มันยังไงล่ะ!!!!????

ยังมีแม้แค่“สาเปกโข”ที่แปลว่า มีความหวัง, เป็นไปกับด้วยการมองหา ในขณะ“ลืมตา”ปฏิบัติอยู่นี้ กล่าวคือจิตใครยังไม่อยู่กับ“ปัจจุบัน”ที่“ลืมตา” ซึ่งมี“ภพ”อันไปข้างหน้าอยู่ ก็ยังคือ “ภพ”ทั้งนั้น

“การหลับตา”ปฏิบัติจึงผิดแต่ต้น และขอยืนยันว่า พุทธศาสนาไม่“หลับตาทำฌาน-ทำสมาธิ”แม้แต่ทำวิมุตติ-ทำนิโรธไม่นับเอา“ภาวะในขณะหลับตา”เป็น“ความจริง”เลย

(๓๔๖) แล้ว“หลับตา”ปฏิบัติมีบ้างมั้ยในศาสนาพุทธ?

มี.. แต่ไม่ใช่“หลับตา”ทำฌาน-ทำสมาธิ-ทำนิโรธ-ทำวิมุตติ ซึ่งเป็นภาคปฏิบัติเพื่อให้เกิดผล

“หลับตา”ก็เป็นเรื่องนอกเหนือจากการทำเพื่อให้เกิดผลธรรม จะ“หลับตา”ก็ทำเรื่องอื่น เช่น ทำ“เตวิชโช” หรือศึกษาเรื่องอื่น หรือทำเพื่อพักผ่อนสงบรำงับการทำงานมากมายหลายทวาร มิใช่การทำ“ฌาน”ทำ“สมาธิ” ไม่ใช่การสร้าง“จิต”ให้เป็น“นิโรธ”ให้เป็น“วิมุตติ” จนกระทั่ง“จิต”ที่วิมุตติเป็นนิโรธนั้นแข็งแรง“ตั้งมั่น”

โดยเฉพาะ“สัมมาสมาธิ”ของพระพุทธเจ้านั้น ไม่“หลับตา”ปฏิบัติเด็ดขาด แต่ปฏิบัติด้วย“มรรค ๗ องค์”ที่ปฏิบัติทำสมาธิทั้งในขณะทำสัมมาอาชีพ–สัมมากัมมันตะ–สัมมาวาจา–สัมมาสังกัปปะ ขอยืนยัน“ความถูกธรรมคำสอนพระพุทธเจ้า”ในเรื่องที่ยืนยันนี้

อ่านในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ตั้งแต่ข้อ ๒๕๒ ถึง ๒๘๑ ดูเถิด โดยเฉพาะข้อ ๒๕๓ เป็นคำตอบตรงๆ ว่า “สัมมาสมาธิของพระอริยะ” อันมีเหตุ (สอุปนิโส) มีองค์ประกอบ (สปริกขาโร) คือ ๑.สัมมาทิฏฐิ ๒.สัมมาสังกัปปะ ๓.สัมมาวาจา ๔.สัมมากัมมันตะ ๕.สัมมาอาชีวะ ๖.สัมมาวายามะ ๗.สัมมาสติ เป็นไฉน ดูกรภิกษุทั้งหลาย ความที่จิตมีอารมณ์เป็นหนึ่ง ประกอบแล้วด้วยองค์ ๗ เหล่านี้แล เรียกว่า สัมมาสมาธิของพระอริยะอันมีเหตุบ้าง มีองค์ประกอบบ้าง

(๓๔๗) “สัมมาสมาธิ”ของพุทธมีหลักฐานมากมายยืนยัน

พระพุทธเจ้าทรงกำชับว่า “สมาธิ”ของพุทธที่ต้องเรียกว่า“สัมมาสมาธิ” ก็เพราะธรรมะของพุทธเป็น“สมาธิ”พิเศษแตกต่างจาก“สมาธิ”ทั่วไปที่ทำกันอยู่เป็นสากลในโลก “สัมมาสมาธิ”จึงเป็นสมาธิที่มีเฉพาะในศาสนาพุทธเท่านั้น ซึ่งลึกซึ้งมาก(คัมภีรา) เห็นตามได้ยาก(ทุทฺทสา) รู้ตามได้ยาก(ทุรนุโพธา) สงบพิเศษที่ไม่เหมือนลัทธิอื่น(สันตา) สุขุมประณีตยิ่ง(ปณีตา) เดาเอาไม่ได้ หรือรู้ไม่ได้ด้วยตรรกะ(อตักกาวจรา) ละเอียดขั้นนิพพาน(นิปุณา) รู้ได้เฉพาะบัณฑิตแท้ๆของพุทธ

เท่านั้น(ปัณฑิตเวทนียา)

ดังนั้น แม้แค่“สมาธิ”ของพุทธเท่านี้ ก็แสนยากเย็นที่จะสาธยายให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงกัน

ต้องชัดเจนใน“นัยะที่แตกต่างกัน”ของ“สมาธิ๒แบบ”นี้ให้ชัดเจนคมๆแม่นๆตรงๆลึกๆ

ถ้าเป็นสมาธิทั่วไปที่ทำๆกันอยู่เป็นสากลในโลกนั้น วิธีทำก็คือ“หลับตา”เข้าไปอยู่ใน“ภพ” ถ้าไม่“หลับตา”ก็ต้อง“รวบรวมเอาความรู้สึก”ที่มันฟุ้งออกไปจาก“ความเป็น๑”เข้ามาไว้ใน“ความรู้สึก(เวทนา)เดียว”ให้ได้

ก็ทำกันอยู่แบบนี้เท่านี้ เท่านั้น ทำได้ก็ยอมรับกันว่าคือ“ฌาน”หรือ“สมาธิ” แล้วฝึกฝนทำ“ฌานหรือสมาธิ”แบบนี้ให้เชี่ยวชาญให้ชำนาญยิ่งๆกัน

มันคนละอย่างกันแท้ๆกับ“สมาธิของพุทธ”ที่พระพุทธเจ้าทรงเรียกว่า“สัมมาสมาธิ” ดังนั้น“สมาธิ”ที่ไม่ใช่แบบพุทธอย่างถูกต้องบริบูรณ์สัมบูรณ์จริง จึงยังเป็น“มิจฉาสมาธิ”ไปจากแบบพุทธ

(๓๔๘) โดยเฉพาะ“หลับตา”มี“กรรม๔”ไม่ได้

ต้องปฏิบัติจากการปฏิบัติ“มรรค๗องค์”เป็นเหตุ เป็นองค์ประกอบให้เกิด“สมาธิ” ไม่ใช่“หลับตาสะกดจิต”ให้เกิดสมาธิ “หลับตา”ปฏิบัติมี“กรรม๔”ไม่ได้ ก็ผิดแล้วชัดๆ

“กรรม๔” (๑)ทำงานอาชีพเลี้ยงตน(อาชีวะ) (๒)ทำการ

งานใดๆต่างๆทุกอย่าง(กัมมันตะ) (๓)การพูด(วาจา) (๔)ความคิดนึก(สังกัปปะ) แล้วพระพุทธเจ้าตรัสว่า ทำ“สัมมาสมาธิ”ที่เป็นพุทธในศาสนาของพระองค์ ต้องทำสมาธิใน“กรรม๔”นี้

แต่“การหลับตา”ไม่มีการทำอาชีพ ไม่มีการทำงานใดๆ ไม่มีการพูด ไม่มีการคิดนั้นจึงไม่ใช่“สมาธิ”ของพุทธเลย

“หลับตา”ปฏิบัติให้เกิด“สมาธิ”จึงผิดตั้งแต่เริ่มต้นแล้ว

พยายามศึกษาดีๆกันเถิด อย่าให้ผิดกันเลย

“หลับตา”มันเริ่มต้นมี“ภพ”แล้ว ผิดตั้งแต่เริ่มกันแท้ๆ

“ลืมตา”เปิดทวาร อยู่กับปัจจุบัน จึงจะยืนยันความเป็น“ภพ” ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงด้วย“ปัญญา” จึงจะทำการ“ดับภพ-จบชาติ”กันได้สำเร็จ ถูกต้อง“สัจจภาวะ”

ดังนั้น“ความจริง”นับว่าเป็น“นิพพาน”จึงกำหนดเอาที่กาละ“อันเป็นไปในปัจจุบัน”ที่บาลีว่า“ทิฏฐธัมมิกะ”

“นิพพาน”นั้นๆยืนยันกันที่“ความเที่ยงแท้”นั้น ๑ หมายความว่า “ไม่มีอารมณ์ทุกข์-สุข”อย่างเที่ยงแท้ทุกปัจจุบัน ที่มี“สัมผัส” นี้เป็นความหมายสำคัญประเด็นที่๑

“นิพพาน”จึงนับเอาภาวะ“อันเป็นไปในปัจจุบัน” นั่นคือ“ทิฏฐธัมมิกะ” หรือ“โลกนี้(ทิฏฐธัมมิก)”ขณะมีภายนอก นี่อีกหนึ่ง เป็นประเด็นที่๒

“ทิฏฐิ”จึงต้องเป็น“ทิฏฐธรรมนิพพานทิฏฐิ”เสมอ

คำว่า“ทิฏฐ” นี่คือ ความเป็น“ปัจจุบัน”

หากไป“หลับตา”ลงไปทีใด มันไม่มี“ปัจจุบัน”แล้ว ก็จะมีแต่“ภพอดีต๑๘” กับ“ภพอนาคต๔๔” เป็นมิจฉาทิฏฐิ๖๒ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“พรหมชาลสูตร”นั้นเท่านั้นจริงๆ

จึงไม่มี“ทิฏฐธัมมิกะ”คือ มันไม่ใช่ผู้มี“ธรรมอันเป็นไปในปัจจุบัน”ที่จะศึกษาและจะทำ“นิพพาน”ได้เด็ดขาด

เพราะ“กาละ”ไม่ใช่“ปัจจุบัน” มันทำ“นิพพาน”ไม่ได้

ชัดๆคือ “นิพพาน”นั้นทำได้มีได้กันใน“ปัจจุบัน” และบรรลุได้ในกาละ“ปัจจุบัน”เท่านั้น

ในอดีตหรือในอนาคต ไม่มี“นิพพาน”แน่ๆเด็ดขาด

(๓๔๙) “นิพพาน”ต้องเป็นภาวะ“ปัจจุบัน”เท่านั้นแท้ๆ

“นิพพาน”จะต้องศึกษากันในภาวะที่เป็น“ปัจจุบัน” คือ“ทิฏฐธัมมิกะ” จะรู้จะเห็นนิพพานกันได้ต้อง“นิพพาน”อันเป็นไปในปัจจุบัน คือ ต้องมีความเข้าใจที่ถูกต้องเป็น“ทิฏฐธัมมนิพพานทิฏฐิ”ให้ได้

ถ้า“ทิฏฐิ”ของใครยังไม่เป็น“ทิฏฐธรรม(ปัจจุบันชาติ,ผู้มีธรรมอันตนเห็นแล้ว)” ซึ่งอยู่ใน“เวลาที่พบ,เวลาที่เห็น(ทิฏฐกาล)”ก็หมดสิทธิ์หรือโมฆะที่จะ“ปฏิบัติธรรม”บรรลุ“นิพพาน”แน่แท้

ที่“หลับตา”ปฏิบัติกันอยู่ทั้งหลายนั้นจึงปฏิบัติสูญเปล่ากันไปทั้งนั้นๆ ..ฟังที่พูดนี้บ้าง! และตรวจสอบกันดีๆ

เพราะ“หลับตา”ลง ก็มีแต่“อดีต”กับ“อนาคต” ซึ่ง“อดีต”กิเลสมันก็ผ่านไปแล้วกับอดีต ถ้า“อนาคต”กาละเวลามันก็ยังมาไม่ถึง กิเลสมันก็ยังไม่ได้“เกิดจริง-มีจริง”ในจิตเลย ซึ่งการปฏิบัติ“หลับตา”มันมีแต่“อดีต”กับ“อนาคต”เท่านั้นจริงๆ มันจะได้พบกับ“กิเลส”ตัวจริงกันได้ยังไง? ...หา!!!

มันไม่มี“ตัวกิเลส” ไม่มี“ภาวะที่เป็นกิเลสปรากฏ”ใน

ปัจจุบัน ที่เป็น“ภาวะแห่งความจริง”อันมี“ปัจจุบันกาล”

เพราะ“อดีต”มันไม่มี“ความจริงหรือภาวะจริง”ในกาละนั้น “อนาคต”ก็คือภาวะที่อะไรๆก็ยังมาไม่ถึง ก็ยังไม่มี“ความจริงหรือภาวะจริง”ในกาละนั้น แล้วผู้ปฏิบัติจะ “กำจัด”อะไร? กำจัดกันตรงไหน? จะกำจัดไปทำไม? ..หา!!

ในเมื่อ“ในกาละ”ยังไม่ใช่“ปัจจุบัน” มันยังไม่มี“ไอ้ตัวที่จะกำจัด”คือ “กิเลส”มันเกิดอยู่“ในกาล”นั้นเลย

(๓๕๐) “หลับตา”จึงเป็นการปฏิบัติ“สูญเปล่า”กันจริง ๆ

เห็นมั้ยว่า“หลับตา”ปฏิบัตินั้นมัน“สูญเปล่า”แท้ๆ ไม่มีประสิทธิภาพที่ทำให้“จิตเป็นพลังงานไฟ”ขึ้นมาได้เลย ก็ไม่สามารถ“สลายหรือกำจัดกิเลสให้หมดไปแต่อย่างใด”

การปฏิบัติ“ฌาน”ของพุทธคือทำพลังงานจิตให้มีฤทธิ์เป็น“ไฟ” ที่สามารถ“เผา(ฌายติ),ไหม้(ฌายติ)”พลังงานที่เป็นแค่“ไฟราคะ-ไฟโทสะ-ไฟโมหะ”ได้แท้จริง “ฌาน”ต้องมี“ปัญญา”อยู่ร่วมเสมอ

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดว่า “ฌานไม่มีแก่ผู้ไม่มีปัญญา ปัญญาไม่มีแก่ผู้ไม่มีฌาน ฌานและปัญญามีอยู่ในผู้ใด ผู้นั้นแลอยู่ในที่ใกล้นิพพาน”(พระไตรปิฎก เล่ม๒๕ ข้อ๓๕)

“ฌาน”หรือ“ปัญญา”จึงคือ“พลังงานด้วยกันเดียวกัน”ทำงานร่วมกันไม่แยกกัน และเป็น“พลังงานร้อน-จึงเรียกว่าพลังงานไฟ” ต้องมีฤทธิ์เหนือกว่า“ไฟราคะ-ไฟโทสะ-ไฟโมหะ”จึงจะสามารถกำจัด“กิเลส๓”นี้ลงได้

“ฌาน”ไม่ใช่“พลังงานเย็น”เด็ดขาด
พยายามทำปัญญาหรือทำ“ความรู้”ให้แจ้งให้ชัดๆ

(๓๕๑) “หลับตา”เกิด“ปัญญา”ไม่ได้ เพราะมีแต่“สัญญา”

ที่สำคัญมากก็คือ “ปัญญา”นั้นจะเป็น“ปัญญา”และจะเจริญเป็น“ปัญญินทรีย์” เจริญเป็น“ปัญญาพละ”ได้ต้องมีองค์ประกอบของ“องค์ ๓”ได้แก่ “ธรรมวิจัยสัมโพชฌงค์-สัมมาทิฏฐิ-องค์แห่งมรรคที่มี ๘ องค์”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘)

ใน“มรรคอันมีองค์๘”นั้นจะเกิด“สัมมาสมาธิ”ต้องเกิดด้วย“องค์๗ของมรรค” ซึ่งมีกรรมมีกิริยาอยู่ มีการสัมผัสทั้ง๖อยู่ครบ คือ มี“ทิฏฐิ”เป็นประธาน และมี“สังกัปปะ-วาจา-กัมมันตะ-อาชีวะ”มี“กรรม๔”นี้ในการปฏิบัติ จึงจะเกิด“สมาธิ”ที่เป็นอริยะของพุทธเรียกว่า“สัมมาสมาธิ”

“ปัญญา”ก็เกิดไปพร้อมกับขณะที่มี“กรรม”ทั้งหลายอยู่ในการปฏิบัติ“มรรคอันมีองค์ ๘”นั่นคือ “ปัญญา”จะมีได้ก็ด้วยการทำอาชีพ(สัมมาอาชีวะ) ทำการงานต่างๆอยู่(สัมมากัมมันตะ) พูดอยู่(สัมมาวาจา) กำลังคิดนึกอยู่(สัมมาสังกัปปะ)

ไอ้ที่ว่าไป“หลับตา”หยุดกรรมกิริยา หยุดการงานใดๆหมด แม้แต่“คิด”ก็ไม่ให้คิด แล้วจึงจะเกิด“ปัญญา”โผล่ขึ้นมาเอง อย่างนี้พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ในที่ไหน ..หา?

“หลับตา”อยู่ในภพ นั่นมันมีแต่“สัญญา”เท่านั้น
พินิจไตร่ตรองดีๆ ศึกษากันดีๆ
“หลับตา”มีแต่อดีตกับอนาคต ซึ่งมีแต่“สัญญา” มัน

ไม่มี“ปัจจุบัน” มันเกิด“ปัญญา”ไม่ได้ ตรวจสอบให้ชัดๆ

“ปัญญา”กับ“สัญญา” มัน“ความรู้”คนละอย่างนะ!

อย่าหลงผิดเตลิดเปิดเปิง แล้วพูดเอาเองเลอะเทอะ

(๓๕๒) “ปัญญา”เกิดไม่ได้ ถ้าไม่มี“การปรุงแต่ง(อภิสังขาร)”

“ปัญญา”จะเกิดไม่ได้ในขณะ“หลับตา” ไม่มีการงานใดๆ ตามที่“หลงผิดกันเละเทะดิ่งไปใหญ่” ทั้งไป“หลับตา” ทั้งให้นิ่งให้หยุดให้เย็น ซึ่งมันผิด ตรงกันข้ามกันไปหมดเลย

“ปัญญา”เกิดได้ต้องมีการปรุงแต่งของ“ธรรมะ ๒”ที่มีการเปรียบเทียบกัน มี“การวิจัย”เป็นสำคัญ ต้องมี“ธรรมวิจัยสัมโพชฌงค์” มี“สัมมาทิฏฐิ” มี“มัคคังคะหรือองค์แห่งมรรคทั้ง ๘”ทำงานอยู่ครบ จึงจะเกิด“ปัญญา” แล้วก้าวหน้าพัฒนาขึ้นเป็น“ปัญญินทรีย์” และ“ปัญญาพละ”กันไปตามลำดับ

ไม่มี“ปัญญา” จิตเป็น“บุญ”และเป็น“ฌาน”ไม่ได้

เมื่อไม่เป็น“ฌาน(ไฟ)” ก็เป็น“บุญ(เผากิเลสด้วยไฟ)”ไม่ได้ กิเลสก็ไม่ถูกเผา มันก็ไม่เป็น“ปุญญาภิสังขาร(ทำการเผากิเลส)”

ต้องทำ“พลังงานจิต”ให้เป็น“บุญ” จึงจะเผากิเลสได้ เมื่อสิ้นกิเลสหมดแล้วก็ไม่ต้อง“กำจัดกิเลส”กันอีก เพราะ“ปุญญปาปปริกฺขีโณ” ก็“สิ้นบุญสิ้นบาป”กันไปเลย และไม่มี“บุญ”จะสังขารอีกแล้ว ภาษาบาลีจึงใช้คำว่า“อปุญญาภิสังขาร” คือ ไม่มีบุญหรือหมดบุญที่จะจัดการกิเลสนั้นแล้ว

เมื่อสิ้น“บาป”ถูกกำจัดไปหมดแล้ว แล้ว“บุญ”จะ

กลับไปเป็น“บาป”อีก ก็“บุญ”มันกำจัด“บาป”เอง แล้วจะให้“บุญ”กลับไปกลายเป็น“บาป”อีก ..มันยังไง?

เมื่อไม่รู้สภาวะปรมัตถธรรม ก็วกวนไม่แล้วไม่เสร็จ

(๓๕๓) “อปุญญา”ไม่ใช่“บาป” อย่าตีความส่ง ๆ

“อปุญญาภิสังขาร”จึงไปตีความ“อปุญญ”ว่า คือ“บาป”ไม่ได้ โดยหลงว่าเมื่อไม่ใช่“บุญ”ก็ต้องวนกลับไปเป็น“บาป”อีก นี่ผิด!!! ศึกษานัยสำคัญให้ถูกต้อง ไตร่ตรองให้ดี

“บุญ”ทำหน้าที่ไปทางเดียว(one way) ไม่มีวนไปมา

และไม่ใช่“หลับตา”หยุดจิตให้นิ่งได้ที่แล้ว“ปัญญา”จะโผล่ขึ้นมาเอง ตามที่สอนกันผิดๆนั้นดอก

นั่นมันหลงผิดไปตรงกันข้าม ไปให้“หลับตา” หยุดอาชีวะ-หยุดกัมมันตะ-หยุดวาจา แม้แต่“สังกัปปะ”ก็ให้หยุดคิดหยุดนึก แล้ว“ปัญญา”จึงจะเกิด ..หลงเลอะเทอะไปได้!

เอามาจากพระไตรปิฎก บทไหน? สูตรไหน? พระพุทธเจ้าองค์ไหน? สอนกันอย่างนี้ไว้ในที่ไหน?

หยุด“หลงผิด”ที่เป็นมิจฉาทิฏฐินี้ กันเสียทีได้มั้ย?

มันหลงผิดกันมานานแล้ว น่าสงสาร น่าเวทนาจริงๆ

เพราะ“ฌาน”ก็ไม่ใช่“พลังงานเย็น” ไม่ใช่พลังงานหยุดหรือทำพลังงานให้หยุดให้เย็นแล้วเรียกว่า“ฌาน”

“ฌาน”คือ ไฟ คือพลังงานที่ต้องเรียกว่า“ไฟ”

พจนานุกรมบาลีทั้งหลายก็แปลคำว่า“ฌาน”นี้ว่า“ไฟ”

ศึกษากันยังไง? จบเปรียญบาลีกันมาเต็มหูเต็มหัว

(๓๕๔) “หลับตา”นั้นเป็นการปฏิบัติ“ผิด”ในศาสนาพุทธ

“ข้อปฏิบัติที่ไม่ผิดของพุทธ(อปัณณกปฏิปทา)”ของพุทธต้องอยู่ใน“การตื่นอยู่(ชาคริยา)”(พระไตรปิฎก เล่ม๒๐ ข้อ๔๕๕)

ต้องมี“ผัสสะ”เป็น“เหตุ(สมุทัย)”จึงจะมี“เวทนา”ให้นำมาปฏิบัติเรียนรู้“ทุกขอริยสัจ”(พระไตรปิฎก เล่ม๒๔ ข้อ๕๘ มูลสูตร)

ต้องมี“ผัสสะ”จึงจะมี“เวทนา”ให้เรียนรู้“ทิฏฐิ๖๒”นั้น ถ้าเว้น“ผัสสะ”แล้วจะมี“เวทนา”นั้นไม่เป็น“ฐานะ”ที่จะมีได้(พระไตรปิฎก เล่ม๙ ข้อ๗๗-๘๙)

ต้องมี“ผัสสะ”จึงจะมี“เวทนา”เป็น“ปัจจัย”ตามหลักอิทัปปัจจยตาใน“ปฏิจจสมุปบาท”(พระไตรปิฎก เล่ม๔ ข้อ๑ หรือตามเล่ม๑๖ ข้อ๕ และในเล่มอื่นๆอีกมาก)

“สุข”ก็ดี “ทุกข์”ก็ดี เกิดที่“เวทนา” จึงต้องศึกษา“ความจริง”นี้จาก“เวทนา” จึงจะได้เรียนรู้“อริยสัจ๔”

ถ้าเว้น“ผัสสะ ๖”นี้เสีย ก็ไม่ได้เรียนรู้“อริยสัจ๔”จากสภาวธรรมที่เป็น“ของจริง-ภาวะปรากฏจริง”

“หลับตา”นั้นไม่มี“สภาวธรรมที่เป็นของจริง-ภาวะปรากฏจริง”ให้เรียนรู้ปฏิบัติเลย

“หลับตา”ปฏิบัติจึงเป็นการปฏิบัติผิดไปจาก“ฌาน”แบบพุทธชัดๆ เพราะหลงไปกับลมๆแล้งๆ ไม่ได้มี”กิเลส”ที่เป็น“ภาวะจริง”ให้เราจัดการเลย

(๓๕๕) “ฌาน”มี๒แบบ ต้องชัดเจนในนัยสำคัญของฌาน

ไป“หลับตา”ปฏิบัติให้จิตนิ่ง จิตหยุด จิตเย็น จึงไม่ใช่

การทำ“ฌาน”แบบพุทธ โดยเฉพาะหลับตาเข้าไปอยู่ใน“จิต”นั้นมันเป็น“การเข้าไปอยู่ในภพ”

“หลับตา”ก็“มีภพ”ทันที จมอยู่ใน“องค์ของภพ”คือ“ภวังค์”แน่นอนจึง“โง่”สนิท อวิชชาหมดท่าตั้งแต่เบื้องต้น

การ“หลับตา”ปฏิบัติของท่านที่หลงผิดไปไกลลิบทั้งหลายจึงคือผู้อยู่ใน“ภพ”แล้วตั้งแต่ขั้นต้น คือมี“องค์ของภพ”(ภวังค์)แล้วในจิตจึงหมดสิทธิ์นิพพานเป็นแน่นอนเด็ดขาด เพราะแม้แต่จะปฏิบัติก็ยังไม่รู้ว่า “ตนจะต้องออกจากภพ”ทุกชนิดทุกแบบ แต่เริ่มปฏิบัติก็กลับดันหลบเข้าไปอยู่ใน“ภพ”ก่อนอื่นอีก และไม่ออกจาก“ภพ”นั้นเลยด้วย แล้วมันจะ“เอาภพออกไปจากจิต”กันยังไง????? เจ้าประคุณ!!!!!

เป็นคนที่“ไร้ปัญญา”ตั้งแต่ขั้นต้นแท้ๆ “สูญเปล่า”ใน“การทำ”กันจริงๆ ชนิดที่แก้ไขไม่ได้เลยด้วยประการใดๆ

“หลับตา”ปฏิบัติจะ“สิ้นภพ-จบชาติ”นิรันดร ไม่ได้เลยเป็นอันขาด ไม่ใช่“ฌาน”แบบพุทธ จะเรียกด้วยภาษาว่า“ฌานิก”คือ“ผู้ได้ฌาน”ก็เรียกกันได้ เพราะ“ฌาน”มี๒แบบ ซึ่งเป็น“ฌาน”คนละแบบ ปฏิบัติกันเข้าไปก็เกิด“ฌาน”กันได้ทั้งนั้นแหละ แต่มันได้กันคนละอย่าง อย่างหนึ่ง“ฌานโลกียะ”แต่อีกอย่างหนึ่งนั้นเป็น“ฌานโลกุตระ”

(๓๕๖) “ฌาน”แบบ“เทฺวนิยม”เป็นแค่“โลกียฌาน”เท่านั้น

ความเป็น“ฌาน”จึงมีทั้งแบบ“เทฺวนิยม” และทั้งแบบ“อเทฺวนิยม” เป็น“ฌานปฏิลาโภ”หรือ“ฌานิก”ทั้งคู่

คือ สามารถปฏิบัติ“เกิดความเป็นฌาน”ได้ทั้ง ๒ แบบ แต่มันแตกต่างกันไปคนละประโยชน์ คนละคุณธรรมกันแท้

ก็ขอสาธยาย“ฌาน”แบบพุทธซ้ำย้ำอีกหน่อย นั่นคือ“จิตที่เชี่ยวชาญชำนาญในการทำฌาน”กระทั่งสำเร็จเป็นอัตโนมัติ คือได้โดยไม่ยากได้โดยไม่ลำบากใน“ฌานทั้ง ๔” ตามสำนวนที่เคยได้ยินได้ฟังกันมามากนั่นเอง

แต่ถ้าความเป็น“ฌาน”นั้นยังเป็นแค่“โลกียฌาน”นี่แบบหนึ่ง ซึ่งเป็น“ฌานแบบเทฺวนิยม” มันก็ยังไม่ใช่แบบพุทธ ยังไม่เป็น“โลกุตรฌาน” ที่เป็น“ฌานแบบอเทฺวนิยม”

“ฌานโลกียะหรือโลกียฌาน”นั้นคือ ฌานที่ไม่ได้ทำ“ธรรมะ ๒”ให้เหลือเป็น“ธรรมะ ๑” จึงยังเป็น“เทฺวนิยม (ศาสนาที่ยังเป็นสองอยู่)” โดยเฉพาะไม่ได้ทำ“เวทนา ๒”ให้เป็น“เวทนา ๑”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐ ที่ว่า “เทฺว ธัมมา ทฺวเยน เวทนาย เอกสโมสรณา ภวันติ” ท่านแปลกันว่า “ธรรมทั้งสองเหล่านี้ รวมเป็นอันเดียวกันกับเวทนา โดยส่วนสอง”

ซึ่งเป็น“ฌาน”ที่ทำ“เวทนา ๒” ให้เหลือแค่“เวทนา ๑”ได้สำเร็จแท้ๆจริงๆ จึงมีประสิทธิภาพถึงขั้น“ฌานโลกุตระ”

(๓๕๗) ในโลกนี้ศาสนาพุทธเท่านั้นที่เป็น“อเทฺวนิยม”แท้

ความเป็น“ฌาน”นั้น คือ “ความเป็นไฟ”แบบพุทธศาสนาเดียวที่มี“ความรู้”ชนิดนี้ ซึ่งสามารถ“เผา”กิเลส อันเป็น“ไฟราคะ-ไฟโทสะ-ไฟโมหะ”ที่ทำให้เกิด“เวทนาเก๊”ได้จริงแท้

ขยายความให้เข้าใจยิ่งๆขึ้น ก็คือ “เวทนา ๒”นั้นมี “เวทนาแท้(ความรู้สึกที่เป็นภาวะแท้จริงตามความเป็นจริง)” กับ “เวทนาเก๊(ความรู้สึกที่เป็นภาวะไม่จริงเป็นแค่“อุปาทาน”ตามที่ตนยึดมั่นถือมั่นอยู่ว่าจริง จึงเป็น“อารมณ์เก๊”อยู่เท่านั้น)”

ในศาสนาพุทธนี้เท่านั้นที่มี“ความรู้”ชนิดนี้ ถ้าใครที่สัมมาทิฏฐิสามารถทำ“เวทนา ๒”(เทฺว ธัมมา)ซึ่งเป็น“เทฺวนิยม” ที่เป็นทั้ง“เวทนาแท้”กับ“เวทนาเก๊”ให้เหลือเป็น“เวทนา ๑”(เอก ธัมมา)คือ เหลือแต่“เวทนาแท้”เป็น“เวทนาเดียว(เอก ธัมมา)”ได้สำเร็จจริง โดยกำจัด“เวทนาเก๊”หมดไปจากจิตเด็ดขาดได้จริง ชนิดที่เที่ยงแท้(นิจจัง)ถาวรยั่งยืน(ธุวัง)ตลอดกาล(สัสสตัง) ไม่แปรเปลี่ยนเป็นอื่นอีก(อวิปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไรหักล้างได้(อสังหิรัง) ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปปัง) จึงเป็น“อเทฺวนิยม(ไม่เป็น ๒ = เอก ธัมมา หรือถึงขั้นสูญได้สำเร็จจริง)”

หรือชื่อว่าเป็นศาสนาที่“ไม่มีเทวะ,ไม่มีเทพเจ้า,ไม่นิยมพระเจ้า” จึงไม่มีสวรรค์ ไม่มีนรก ใครจะสั่งลงนรกไม่ได้แล้ว

จึงเป็นศาสนาที่“หมดสวรรค์-สิ้นนรก”เด็ดขาดแท้จริง

เป็น“วิญญาณ”ที่สะอาดบริสุทธิ์ ปราศจาก“กิเลสาสวะ” สนิทนิรันดร เป็น“วิญญาณ”อยู่ในแดนว่างเบาสบายโล่งโปร่งสดใสไปอย่างเที่ยงแท้ถาวรยั่งยืนนิรันดร คือ“นิพพาน” ไม่ต้องวนเวียนอยู่กับสุขกับทุกข์กันอีกได้ตลอดกาลนานเท่านาน

(๓๕๘) “ฌานหลับตา”รู้กันทั่วไป แตกต่างกันไปแบบหนึ่ง

“ฌาน”แบบโลกีย์อื่นๆทั้งหลายทั้งปวงในโลก เป็น “การ

เพ่งจิต(meditation)”หรือ“การสะกดจิต(hypnosis)”ทั้งนั้นล้วนหมายถึงการเพ่งจิตหรือสะกดจิต คือการทำจิตใจให้“รวมตัวกันเข้าไป”ให้เกิด“จิตเป็นหนึ่งเดียว”ในมิติเดียว ไม่มี“การวิจัย..กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”อย่างบริบูรณ์ หรือแม้จะวิจัยบ้างก็ไม่สัมมาทิฏฐิ-สัมมาปฏิบัติที่บริบูรณ์ จึงไม่ถูกต้องแบบพุทธสัมบูรณ์สุด

“ฌาน”แบบนี้คือ “ฌานสมถะ” ยังไม่ใช่“ฌานวิปัสสนา” เพราะแบบนี้มันคือ“การเพ่ง”หรือเป็น“การสะกดจิต”ให้“จิต”รวมกันเข้าไปๆๆๆ สู่ความมี“จิตเป็นหนึ่ง”(meditation) ซึ่งมี“มิติ(การนับ,การวัด)”ก็ระนาบเดียว“คติ(การไป)”ก็พุ่งตรงดิ่งเดี่ยวๆเดียวๆ “สติ”ก็มุ่งมั่นช่วยกันทำไปสู่“มิติ”เดียวสู่“คติ”เดียว อันเป็นวิธีสามัญที่รู้กันดาษดื่น และทำกันทั่วไปเป็นสาธารณะสากลในโลกของปุถุชนธรรมดา

(๓๕๙) แต่“ฌานแบบพุทธ”นั้น รู้กันยาก แตกต่างกันยิ่ง

เพราะ“ฌาน”แบบพุทธนั้น“พิเศษ”ไม่เหมือนใคร แม้หมายถึง “จิตเป็นหนึ่งเดียว”แต่มีหลากหลายมิติ นั่นคือเป็น“ฌาน”ที่มีทั้งมิติภายนอกก็ยังรับรู้อยู่เต็ม“สติ” และพร้อมๆกันนั้นยังมีทั้งมิติภายในก็รับรู้อยู่เต็ม“สติ”ไปได้โดยเฉพาะ“เวทนา ๑๐๘” ดังนั้น“มิติ”ที่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง จึงบริบูรณ์สัมบูรณ์ยิ่ง ทั้ง“รูปภายนอกทั้งรูปภายใน”และรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “ทั้งรูป ๒๘ ทั้งนาม ๕” ทั้ง“เจตสิก ๕๒ จิต ๘๙-๑๒๑”เป็นต้น และสามารถเป็นยิ่งกว่านั้น เพราะเป็น

ได้บริบูรณ์ ทั้งต้น ทั้งกลาง ทั้งปลายหมุนรอบเชิงซ้อนครบทั้ง“กายคือ ธรรมะ๒” ที่เป็นกายอันคือ“รูป”และทั้งกายอันคือ“นาม” โดยเฉพาะ“เวทนาในเวทนา”ที่หมุนรอบลึกซึ้งซับซ้อนทั้ง“กาย-เวทนา-จิต-ธรรม”สลับซับซ้อนกันสูงขึ้นไปๆ เป็น“สภาพหมุนรอบเชิงซ้อนของเวทนา๑๐๘”

ทั้งกายภายนอก-ทั้งกายใน และทั้งเวทนาในเวทนา๒, เวทนา๓, เวทนา๕, เวทนา๖, เวทนา๑๘, เวทนา๓๖, ถึง ๑๐๘ เวทนา ที่เป็น“จิตในจิต-ธรรมในธรรม”นั่นทีเดียว

อย่างน้อย ก็เป็น“เจตสิก๕๒ และจิต๘๙ หรือจิตพิสดาร๑๒๑” จนกระทั่งบริสุทธิ์ที่สุด สัมบูรณ์เต็ม ซึ่งจะมี“จิต”อันตนไม่เคยเป็น ไม่เคยมีอีกมากมาย ในคนผู้อื่นทั้งหลายเขาเป็นเขามีกัน ที่ตนไม่เคยเป็นไม่เคยมี แตกต่างกันไปสารพัด นับไม่ถ้วน โพธิสัตว์จึงต้องไปเกิดเป็นคนหรือเป็นสัตว์ชนิดนั้นๆด้วย“ตนเอง” ที่จะได้รู้ยิ่งเห็นจริง“ปัจจัตตัง”ในความเป็นจิตเป็นกายของสัตว์นั้นๆในตนเองแท้ จึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความเป็นจริง”ที่มีทั้ง“ความแตกต่างและความเหมือนกัน”ที่แท้ได้สัมบูรณ์สุดแท้ๆ

จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความทรงไว้(ธรรม)”นั้นที่เป็นจริง

(๓๖๐) “ธรรมในธรรม”คือภาวะที่“ทรงไว้-ทรงอยู่”ลึกซึ้งยิ่ง

คนจึงต้องเรียนรู้ความเป็น“ธรรม”กับ“อธรรม”

และ“ธรรมในธรรม” ก็รู้จักรู้แจ้งรู้จริงทั้ง“ความเป็นธรรม-ความเป็นอธรรม” ทั้งความเป็น“โลกียธรรม-

โลกุตรธรรม” นัยะของความเป็น“บุญ” กับความเป็น“บาป” หรือที่สำคัญมากก็คือความเป็น“บุญ”กับความเป็น“กุศล”

ซึ่งก็คือ “ธรรมะ๒”นั่นเอง(พระไตรปิฎก เล่ม๑๐ ข้อ๖๐)

“บุญ”เป็น“วิบัติ”ถ่ายเดียว แต่“กุศล”เป็น“ธรรมะ๒”

“บุญ”ไม่มีการ“ทรงไว้-ทรงอยู่”กับตนเองหรือกับอะไรที่ไหนเลย “พลังงาน”ที่มีคุณลักษณะ“บุญ”เมื่อคนผู้ใด“ทำให้เป็นพลังงาน‘บุญ’ทำหน้าที่”ได้แท้ ทำเสร็จ“บุญ”ก็หายวับไปทันที “ไม่ทรงไว้-ไม่ทรงอยู่”ให้เลยเกิน“ปัจจุบัน”สักที

“จบงานในหน้าที่”ก็หายไปทันที “บุญ”จึงไม่ใช่“ธรรม”

“บุญ”มี“ในกาลปัจจุบัน”เท่านั้น “นอกปัจจุบัน”ไม่มี

“บุญ”จึงไม่ชื่อว่า“ธรรม” เพราะ“บุญ”เป็นพลังงานเท่านั้น ไม่มี“การทรงไว้หรือทรงอยู่” ณ ที่ใดเลย “บุญ”เป็นพลังงานที่เสร็จหน้าที่แล้วก็หายไปหมดไป จึงไม่ใช่“ภาวะที่ทรงอยู่หรือทรงไว้” ณ ที่ใดๆเลย “บุญ”จึงเรียกว่า “ธรรม” ไม่ได้ด้วยประการอย่างนี้

“บุญ”เป็น“ภาวะวิเศษ”ภาวะเดียว ที่มีในศาสนาพุทธเท่านั้นซึ่ง“ค้นพบ”โดยพระพุทธเจ้า

“บุญ”กระทำกิจได้ดียอดเยี่ยมที่สุดคือ “บุญ”เป็น“พลังงาน”ชนิดเดียวที่“ฆ่ากิเลส”อย่างเป็นจริง สำเร็จจริง ดับสนิทสะอาดเกลี้ยงได้เป็นนิรันดรจริง

(๓๖๑) “อรหันต์”คือผู้จบกิจ จบ“ปรมัตถสัจจะสำหรับตน”

“บาป”เป็น“วิบัติ”ก็ได้ เป็น“สมบัติ”ก็ได้ ในปัจจุบัน

แห่งความเป็นปุถุชน ถ้าเป็นอรหันต์แล้วไม่ทำ“บาป”อีกเลย

แต่เมื่อ“บาป”ถูก“บุญ”ฆ่าตายสิ้นสนิทแล้ว คนผู้นั้นก็หมด“บาป” “ในปัจจุบัน-ในอนาคต”ไปตลอด“กาล” แม้คนผู้นั้นจะยังไม่“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” จะทำ“กรรม”ใดอีก ก็ไม่เป็น“บาป”อีกเลยเด็ดขาด ทุก“กรรม”จึงเป็นแต่“กุศล”

จึงชื่อว่า “สัพพปาปัสสะ อกรณัง กุสลัสสูปสัมปทา”

ส่วน“กุศล”เป็น“วิบัติ”ก็ได้ เป็น“สมบัติ”ก็ได้

เพราะคำว่า“กุศล”นั้นเป็น“สมบัติ”ที่มีได้เป็นได้ทั้ง“กุศล”และ“อกุศล” ส่วนคำว่า“บุญ”นั้นเป็น“วิบัติ”ถ่ายเดียว ซึ่งต่างกับคำว่า“กุศล”อย่างยิ่ง เพราะ“กุศล”จะเป็น“สมบัติ”กลับไปกลับมากับคำว่า“อกุศล” ไม่มีดับสูญเป็น“ธรรมะ๒” เป็น“สมบัติผลัดกันชม” หมุนไปหมุนมาตลอดกาลนิรันดร

ทว่าผู้เป็น“อรหันต์”ขึ้นไป ตนเองนะไม่มี“กุศลหรืออกุศล”ในตนอีกแล้ว แม้“บุญหรือบาป”ก็สูญสิ้นสนิท ไม่มีอีก

แต่อรหันต์ที่ยังมี“กรรม”ก็ทำอยู่เป็น“กุศล”ถ่ายเดียว

“กุศล-อกุศล”เป็นทั้ง“สมมุติสัจจะและปรมัตถสัจจะ” คนผู้ใดบรรลุอรหันต์แล้ว ก็จะทำแต่“สมมุติสัจจะ”เท่านั้น ส่วน“ปรมัตถสัจจะในตน”จบกิจเลย ไม่มีไม่เป็นในตนอีกแล้ว

เพราะ“สัจจะ”ก็จะมีแต่“หนึ่งเดียว”เท่านั้น-ไม่มีสองอีก

[ผู้สนใจอ่านในพระไตรปิฎก เล่ม๒๙ ข้อ๕๔๙ ไตร่ตรองตามดี ๆเถิด]

(๓๖๒) “ฌานพุทธ”นั้นมี“คติ”คนละทิศทางกับฌานแบบอื่น

การมี“สัจจะ”ก็ดี มี“ธรรมะ”ก็ดี มี“ฌาน”ก็ดี แม้แต่

มี“สติ”ก็ดี มี“มิติ”ก็ดี มี“คติ”ก็ดี พุทธศาสตร์รู้ได้รอบถ้วนดี

“คติ(การเป็นไป,การเดินทางไป)”ของ“ฌาน” จึงแตกต่างกัน ชนิดที่เดินทางตรงข้ามกัน ๑๘๐ องศาด้วยประการฉะนี้

“ฌาน”แบบพุทธจึงครบบริบูรณ์“ธรรมะ ๒”มาตลอด ทุก“สติ”ก็๒ ทุก“มิติ”ก็๒ ทุก“คติ”ก็๒ สามารถเปรียบเทียบกัน(อุปมา)ได้ในโลกสันนิวาส(การอยู่ร่วมกัน)ว่า อันใด“ควร”อันใด “ไม่ควร” แล้วทำแต่“สิ่งควร”เท่านั้น เมื่ออยู่ในโลกร่วมกัน

อรหันต์ทุกผู้จึงเป็นอยู่กับ“สิ่งควร”เสมอ โดยใช้ “สัปปุริสธรรม๗ และมหาปเทส๔” เป็นหลักสำคัญ

ไม่ว่า“รูป-นาม”ก็ดี “ภายนอก-ภายใน”ก็ดี “กาย-จิต” ก็ดี “กายในกาย”ก็ดี “เวทนาในเวทนา”ก็ดี “จิตในจิต”ก็ดี “ธรรมในธรรม”ก็ดี ล้วนสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงถ่องแท้ถ้วนรอบบริบูรณ์ด้วยการมี“สัมผัสวิโมกข์๘ ด้วยกาย(ธรรมะ๒,ธรรมะองค์รวม)”เป็นต้น จริงแท้ฉะนี้เอง

“ฌาน”ที่ปฏิบัติแบบ“ไม่สัมผัสวิโมกข์๘ ด้วยกาย(ธรรมะ๒)” จึงเดินทางไปคนละทางจริงๆ “ผล”จึงคนละแบบแท้ๆ

(๓๖๓) “อรหันต์” ๒ แบบ ที่ดับ“อนุสัย” หรือไม่ดับ“อนุสัย”

“สย”หรือ“สัย” จะเริ่มตั้งแต่(๑)“อาสัย”แล้วจึงจะเป็น(๒)“นิสัย”แล้วจึงจะ(๓)“วิสัย” และที่สุดจะเป็น(๔)“อนุสัย”

“อนุสัย”ของผู้บรรลุ“อรหันต์”นั้น ผู้จะสลาย“อนุสัย” ของตนได้ ผู้นั้นต้อง“สัมผัสวิโมกข์๘ ด้วยกาย”จึงจะสลาย “อนุสัย”ได้เป็นปัจจุบันใน“โลกสันนิวาส”(และการสลาย“อนุสัย”ก็

ต้องสลายในการอยู่ร่วมกันในโลกนี้(โลกสันนิวาส)และปัจจุบันนี้เท่านั้นด้วย ขืนไปสลายในโลกอดีตหรืออนาคต ไม่ได้) ถ้าตัวท่านเองจะสลาย“อนุสัย” ทำ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ไปจากโลก

ฉะนี้แล “อนุสัยอรหันต์”จึงมิใช่“อนุสัย”ของคนปุถุชน หรือแม้แต่ของเสขบุคคล เท่านั้น แต่เป็น“อนุสัยอรหันต์”ที่เจริญยิ่งกว่าตามการได้บำเพ็ญ“โพธิสัตวภูมิ”ไปตามลำดับ

“อนุสัยของอรหันต์ขั้นโพธิสัตว์”ที่เจริญยิ่งๆเพราะสามารถสร้าง“สัมประสิทธิ์(Coefficient)”ต่อไปได้ยิ่งๆขึ้นนั่นเอง

ดังนั้น “อนุสัยของอรหันต์”ที่ยังไม่บำเพ็ญเป็น “โพธิสัตว์” ก็จะเป็น“อนุสัย”ที่มี“อเนญชาภิสังขาร”ที่แตกต่างกัน มีความเจริญด้วยความเป็น“อเนญชา” ที่มีบารมีมากน้อยกว่ากัน เพราะเจริญด้วยการสั่งสม“อุเบกขา ๕” หรือ“วิการรูป ๕ และลักขณรูป ๔”เจริญยิ่งๆขึ้นนั่นเอง

แค่“ผู้สิ้นอาสวะหมดได้”แค่นั้น ยังไม่สามารถบรรลุธรรมชนิด“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”อย่างสำเร็จจริง จะยังไม่สามารถสลาย“อนุสัย”ของตนได้(ดับได้แค่“อาสวะ”ของตนเท่านั้น)

(๓๖๔) “อนุสัย”ที่โพธิสัตว์“อาสัย”บำเพ็ญ จะยิ่งเจริญเป็น “ฌานวิสัย”อันเป็น“อจินไตย”ที่สูงขึ้นๆ จึงยากยิ่งๆที่จะรู้

“อนุสัย”คือ ความเป็นตนที่เล็กละเอียดที่สุดยิ่งกว่า “อาสวะ” “อาสวะกิเลส”นั้นใน“สังโยชน์มี๑๐ข้อ” ส่วน“อนุสัยกิเลส”มี ๗ ข้อ เพราะผู้ละ“สังโยชน์ ๓”ได้ก็เป็นโครงสร้างหลักสำคัญเบื้องต้น ทำให้ปฏิบัติกำจัดกิเลสต่อไปได้จริงจน

หมดสิ้น ถึงขั้น“ดับอนุสัย”เกลี้ยงได้สำเร็จ

จึงมีอรหันต์หรือโพธิสัตว์ที่ยังมี“อนุสัย” เป็นภาวะที่“อาสัย”ใช้งานอยู่ในโลกเพื่อประโยชน์อีกต่อไป

ฉะนี้เอง โพธิสัตว์จึงมีความเป็น“สัยหรือสย”ของตนเองที่ทั้ง“อาสัย”และทั้ง“อนุสัย”สามารถใช้ใน“จิตตน” ทำงานได้อย่างเกินกว่ามนุษย์ปุถุชนสามัญอย่างเห็นได้ชัด

พร้อมกับ“บารมี”อันเป็น“อจินไตย”ที่เสมือน“พลังพิเศษไร้ตัวตน”คอยอุดหนุนจุนเจือช่วยเหลืออยู่อย่างลึกและลับมาก ซึ่งไม่ใช่“สิ่งศักดิ์สิทธิ์”หรืออำนาจอื่นจากที่ไหนเลย “อำนาจที่พิเศษ”นี้คือ “บารมี”ของตนเองแต่ละท่านที่ได้สั่งสมมาเอง จาก“กรรม”(กรรมนิยาม)ที่ตนทำเองมาทั้งสิ้นล้วนเป็น“กัมมัสสกตา-กัมมทายาท-กัมมโยนิ-กัมมพันธุ-กัมมปฏิสรโณ”แท้ๆ

ศาสนาพุทธจึงมี“กัมมปฏิสรโณ” คือ มี“กรรมเป็นที่พึ่ง” ไม่ใช่มี“พระเจ้าเป็นที่พึ่ง”หรือพึ่งอำนาจอื่นใดบันดาล

ผู้ศึกษา“สัมมาทิฏฐิ”จะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“กรรมนิยาม”ทั้งหลายที่ตนมี“กรรม”เป็นของตนเองทั้งสิ้น

(๓๖๕) “อนุสัย”ที่อรหันต์สั่งสมเป็น“บารมีโพธิสัตว์”

ทวนอีกที คำว่า“อนุสัย”คือ ความเป็น“พลังงานที่เล็กละเอียดที่สุด” อันเป็น“พลังงานจิต”ตกผลึกอยู่ในก้นบึ้งของจิต เรียกว่า“ตัวตน”หรือ“อัตตา”หรือ“อาตมัน” ซึ่งเป็น“อาตมัน”ขั้น“ปรมาตมัน”หรือขั้น“พระเจ้า”แท้แน่นอน

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกพระองค์ “เป็นเจ้าของธรรมนี้(ธรรมสามี)” ผู้ทรงเห็นแจ้งใน“ความจริง”นี้ แล้วนำมา“ตรัส” ประกาศแก่โลกเป็น“ความรู้” เรียกว่า“พุทธศาสตร์” ให้มนุษย์ได้ศึกษาปฏิบัติเข้าถึงหรือบรรลุ“ความจริง”นี้บ้าง

“ความรู้ในความจริง”นี้ จึงเรียกสั้นๆว่า “ความตรัสรู้”

“ความตรัสรู้”นี้ก็คือ“ความรู้อันวิเศษ”ที่พระองค์ทรงศึกษาและเอาตนเองพิสูจน์ความจริงโดยไปเกิดเป็น“สัตว์”นั้นๆ เท่าที่“สัตวโลก”จะเป็นได้ยากที่สุด เป็นได้แย่ที่สุด เป็นได้สูงที่สุด เป็นได้ดีที่สุด เป็นได้เก่งเยี่ยมที่สุด เป็นได้ประเสริฐที่สุด จนเพียงพอที่จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“สัตว์แห่งจิตนิยาม”ประดามีในโลก

พระองค์สามารถเกิดได้-เป็นได้ โดยการใช้“ความเป็นชีวิต”ในความเป็น“จิตนิยาม”ของพระองค์นับชาติไม่ถ้วน ตนเองมีจริงเป็นจริงทุกภาวการ-ทุกภาวกรรม เท่าที่จะมีในกาลของมหาจักรวาล จึง“รู้ยิ่งเห็นจริงมาได้ด้วยตนเอง(สัมมาสัมโพธิญาณ)” แล้วเอามา“ตรัส”บอกแก่โลก

“ความรู้”ชนิดนี้ คนทุกคนอาจศึกษาได้ทุกคน หากพากเพียรกระทั่งเข้าถึงจริง จะพิสูจน์ได้ด้วยตน(สันทิฏฐิโก)

(๓๖๖) “อนุสัย”ที่อรหันต์สั่งสมเป็น“บารมีโพธิสัตว์”

หากเป็น“ปุถุชน”ก็ดี และเป็น“อาริยชน”ขั้นเสขบุคคลก็ดี ก็คือผู้ยัง“ดับกิเลสขั้นอนุสัย”ของตนยังไม่หมดสิ้นได้

ส่วน“อรหันต์”ที่จบโพธิสัตว์ ๔ ระดับมาแล้ว ได้แก่ โพธิสัตว์โสดาบัน-โพธิสัตว์สกิทาคามี-โพธิสัตว์อนาคามี-โพธิสัตว์อรหันต์ แล้วบำเพ็ญสูงขึ้นไปอีกนั้น นับจากผู้“ดับสิ้นอาสวะ”ได้หมดเกลี้ยงก็นับเป็น“อนุโพธิสัตว์”ขั้นที่ ๑ ได้ คือนับตั้งแต่ผู้เป็น“ปัญญาวิมุตติ” เป็นต้นไป(สูงกว่าผู้มี“กายสักขี” ขึ้นไป) แม้จะยังไม่ถึงขั้น“อุภโตภาควิมุตติ”

“อรหันต์”ตั้งแต่ขั้น“ปัญญาวิมุตติ” ถือว่า เป็นผู้“สิ้นทุกขอาริยสัจ”ได้จริงแล้ว ตนเองทำความไม่เวียนว่ายตายเกิดได้เด็ดขาดจริงแล้ว สุดท้ายแม้จะไม่พากเพียรปฏิบัติใดอีก“จิตวิญญาณ”ก็จะเสื่อม(ชรตา)ไปสู่“ความดับสูญสิ้นสนิท”ได้เอง โดยตนไม่ต้องทำอะไรอีก อาศัยความเป็น“ชรตา”ที่มันจะต้องเสื่อมไปกับตนเองนั้นเอง เมื่อตนไม่ทำ“อุปจยะ”อีก

ผู้นี้ต้องมี“นิจจัง”เด็ดเดี่ยว นั่นคือ ต้อง“เที่ยงแท้จริงจังในตน [อย่าทำ‘อนิจจัง’ใหม่ หรือกลับกำเริบทำ“สัญญายะ นิจจานิ”ใหม่ขึ้นมาใส่ตน มี“อุปจยะ”อีก เป็นอันขาด]” ต้องจบใน“สันตติ”จริง

นั่นคือ ต้องไม่มี“อุปจยะ”ใดในจิตอีกเด็ดขาด ความเป็น“ชรตา”ก็จะนำพาผู้มีภาวะที่เดินทางไปสู่“ความดับสิ้นสูญสนิท”ไปได้ถึงที่สุดด้วยสัจจะของมันเอง

ส่วน“อรหันต์”ที่เป็น“อุภโตภาควิมุตติ”แล้ว จะสมัครใจบำเพ็ญ“โพธิสัตวภูมิ”ต่อ ก็เป็น“อรหันต์”ที่อยู่กับ“อนุสัย(ตัวเองที่เล็กละเอียดที่สุด)” ที่สะอาดบริสุทธิ์จากกิเลส จิตหมดสิ้น“อาสวะ”เกลี้ยงสนิทแล้ว ก็จะทำงานไปกับ“อนุสัย”ที่เป็น“ตัวตนอณูเล็กละเอียดสุดๆ”นี้ต่อไป อย่างผู้มีทั้ง“สติ”เป็น

“ใหญ่”(อธิปไตย) และมีทั้ง“ปัญญา”เป็น“ยิ่ง”(อุตตระ) ควบคุมจิตตนทำงานอยู่ในโลกสันนิวาสทำประโยชน์ต่อไป

(๓๖๗) “โพธิสัตว์”ที่สั่งสม“อนุสัย”เจริญขึ้นเป็น“บารมี”

“อนุสัย”คือ พลังงานของ“จิตนิยาม”ทั้งหมดที่“หลอมละลาย”รวมตัวกันเป็น“กลุ่มก้อน”หรือ“ฆนะ” หรือนิวเคลียร์ฟิวชั่นนั่นเอง ที่มี“จิตนิยามเป็นประธานตัวตนของตนเอง”

“โพธิสัตว์”คือ ผู้มี“ภูมิธรรม”สามารถสั่งสม“บารมี”ขั้น“อรหันต์”ขึ้นไป จึงมีพลังเป็นผู้สามารถควบคุม“วิการรูป๕” และ“ลักษณรูป๔” ดำเนินชีวิตอยู่ในโลกสันนิวาสไปได้อย่างผู้“อยู่เหนือโลก”ตามชั้นฐานะบารมี ชนิดที่มีคุณค่าประโยชน์แก่โลก แก่มนุษย์ทั้งหลายอย่างซื่อสัตย์จริงใจ

“อนุสัย”ของอรหันต์ขั้นโพธิสัตว์นี้ จึงเป็น“อนุสัย”ที่พิเศษ วิเศษกว่า“อนุสัย”ปุถุชน และวิเศษกว่า“อนุสัย”ของผู้ที่ยังไม่บรรลุถึง“ภูมิโพธิสัตว์”ของตน หรือโพธิสัตว์ผู้ที่ยังมี“สัมมาทิฏฐิ”ไม่เจริญถึงขีดขั้น ที่สูงไปกว่าเรานั้นๆ

ผู้เป็น“โพธิสัตว์”ระดับ ๗ ขึ้นไปจึงจะพอรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“จิต–เจตสิก–รูป–นิพพาน”และจัดการกับ“ปรมัตถธรรม”

ที่สามารถจัดการกับ“สันตติ”ว่า จะ“ตัดสันตติ” หรือจะต่อให้เป็น“อุปจยะ” ย่อมสามารถทำได้ กล่าวคือ ผู้นั้นทำ“จิตนิยาม”ของตนเองให้“เกิด”หรือ“ดับ” ได้เด็ดขาดจริง

“อุปจยะ”คือ การเกิดขึ้นของจิตนิยาม ผู้มี“อำนาจอยู่เหนือ(อุตตระ)”อุปจยะนี้ได้จริง ก็จะสามารถควบคุมจิตให้เกิด

หรือไม่ให้เกิด ได้ตามต้องการ

ส่วน“อปจยะ”คือ การไม่สะสม ไม่ว่าสะสมวัตถุหรือสะสมกิเลส ก็ล้วนไม่สะสมทั้งนั้น

มีคำ ๓ คำ ที่สะกดใกล้เคียงกัน “อปจยะ-อุปจยะ-อัปปัจจยะ” ๓ คำนี้ แตกต่างกันอย่างไร?

“อปจยะ” กับ “อุปจยะ” แปลให้ฟังไปแล้ว

“อัปปัจจยะ”ก็คือ ความไม่พอใจ,ความไม่มีเหตุ,ความบูดบึ้ง,ความไม่จุใจ,ความท้อแท้ใจ,ไม่มีอะไรปรุงแต่ง

“โพธิสัตว์”ที่บำเพ็ญบารมี สูงขึ้นๆๆๆ ก็จะทั้งเป็นได้เอง และทั้งรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”นั้นๆในตนเอง

จาก“ปัจจัตตัง”สูงขึ้นก็เป็น“ปัจเจก”

จาก“ปัจเจก”ก็สูงขึ้นเป็น“สยัง อภิญญา”

จาก“สยัง อภิญญา”ก็สูงขึ้นเป็น“ปัจเจกสัมมาสัมโพธิญาณ(ภูมิเท่ากับพระพุทธเจ้า)” จึงนับเป็น“สยัมภู”

(๓๖๘) ที่พูดกันว่า“พระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง”นี้คืออะไร

“สยัมภู”คือ ผู้มี“ภูมิพุทธธรรม”ขั้น“สัมมาสัมโพธิญาณ”ได้แก่ “ปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า” และ“สัมมาสัมพุทธเจ้า” ที่“สยัมภู”เท่ากัน แต่มีความแตกต่างกันตามนัยสำคัญก็แค่ว่า

“พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า”นั้น ท่านก็บรรลุสูงสุดแล้ว เท่ากันกับ“พระสัมมาสัมพุทธเจ้า”ทุกพระองค์ เพียงแต่ว่า ท่านไม่“อุบัติขึ้นมาในโลกสันนิวาส” แล้วทรง

ประกาศ“ศาสนา”ขึ้นมาเป็นของพระองค์เองบ้าง ท่านบรรลุแล้วท่านก็“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” เจาะช่องน้อยไปเลย

ท่านจึงไม่ปรากฏชื่อขึ้นเป็น“พระสัมมาสัมพุทธเจ้า”องค์ใดองค์หนึ่งในโลกสันนิวาสนี้ ก็เท่านี้เอง

ก็แค่ท่านไม่“อุบัติ”ขึ้นมาในโลกสันนิวาส ทรงประกาศ“ศาสนา”ให้แก่มนุษย์โลก เท่านั้น แล้วท่านก็“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ไปเลย ท่านจึงไม่ได้เป็น“พระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง”ที่ปรากฏขึ้นในโลกสันนิวาส

ที่มีคำพูดกันว่า “พระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง” ก็มีนัยะสำคัญ เป็นประการเช่นนี้เองแล

คือ ท่านไม่ได้ชื่อว่า เป็น“พระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง”ในโลกมนุษย์ยุคใดยุคหนึ่ง กัปป์ใดกัปป์หนึ่งของ“โลก”

ก็เท่านี้

แต่ท่านก็มี“ภูมิธรรม”เท่ากับพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ เพียงแต่ว่า ท่านไม่ได้เกิดมาในร่างของมนุษย์ ปรากฏตัวขึ้นมาประกาศศาสนาพุทธในโลกมนุษย์ เท่านั้น เท่านี้เอง

จึงไม่ได้ชื่อว่า เป็น“พระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง”ในโลกกับเขา แค่นี้เอง เท่านี้เท่านั้นคือ ความแตกต่างของ“พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า” กับ “พระสัมมาสัมพุทธเจ้า”

(๓๖๙) กลับมาสู่ความเป็น“คนจน”ที่มี“สาธารณโภคี”กัน

เราได้พูดถึงขั้นสูงส่งสูงสุดกันพอสมควรแล้ว ทีนี้ก็กลับลงมาสู่พื้นล่างกันบ้าง

หนังสือเล่มนี้ คือ เรื่อง“คนจน”และ“ความจน” อาตมามั่นใจว่า การเป็น“คนจน”ที่มี“ความจน”อันมหัศจรรย์ยิ่งนักนี้ก็เพราะเป็น“คนผู้มีความจน”อย่างสุขสำราญเบิกบานใจ และเป็น“คนจน”ที่เป็นที่พึ่งของคนทั้งหลายได้ แม้แต่“คนรวย” นั่นแหละตัวดี ที่จะต้องพึ่ง“คนจน”ชนิดนี้ ช่วยให้“ลดความรวย”ลงบ้าง จนเป็น“คนจน”ผู้ประเสริฐกับเขาในโลกขึ้นมาได้บ้าง จะได้ไม่งมงายอยู่แต่กับ“ความโง่”ที่หลงแต่“รวย”อยู่ไม่โงหูเงยหัวเอาเสียบ้างเลย แล้วมันจะ“สิ้นทุกขอาริยสัจ”ได้บ้าง เป็นคนเจริญทันโลกเขาได้อย่างไร?

“สาธารณโภคี”นั้นคือ ช่วยกันขยันทำ เกิดแรงงาน เกิดผลผลิตอะไร มีอะไรขึ้นมาก็รวมกันเป็นของส่วนกลาง ซึ่งเป็นชุมชนที่พิสูจน์ว่ามี“สัมมาอาชีพ”ขั้น“โลกุตระ” ถึงระดับสูงสุดได้จริง เป็น“คนจน”มหัศจรรย์ ที่เกิดในยุคนี้

กล่าวคือ เป็นคนทำงานเลี้ยงชีพโดยไม่เอา“ลาภแลกลาภ”กันจริงๆ นั่นคือทุกคนทำงานฟรีอยู่ในชุมชนนั้น ซึ่งเท่ากับทำงานแล้วเสียภาษีเข้าส่วนกลาง ๑๐๐ % นั่นเอง

เป็น“คนไม่มีรายได้-ไม่มีเงินมาสะสม”แท้จริง จึงจนจริงๆ จึงเป็น“คนจน”อยู่อย่างนี้ตลอดไป อยู่ในสังคมโลก

มีการงานทั้งหลายต่างๆในชุมชนก็ต่างช่วยกันทำเป็นอยู่ร่วมกัน(สัมมากัมมันตะ) การพูดจาก็ปฏิบัติ“ศีลข้อที่ ๔”กันจริงๆทั้งชุมชน และต่างก็ปฏิบัติธรรมเป็นเศรษฐกิจ“สาธารณโภคี” เกิดในสังคมฆราวาสยุคนี้แท้ๆ ซึ่งในยุคพระพุทธเจ้า“สังคมฆราวาส”ก็ยังเป็น“สาธารณโภคี”ไม่ได้

(๓๗๐) “คนจน”ที่มี“สาธารณโภคี”กันจริง ๆจัง ๆเป็นเช่นไร

ยุคนั้นสงฆ์หมู่สังคมนักบวชเท่านั้นที่เป็น“สาธารณโภคี”ได้ เพราะข้อจำกัดในสังคมยุคนั้น ฆราวาสเป็นไม่ได้

แต่ยุคนี้ชาวพุทธกลุ่มหนึ่งอยู่กันเป็นชุมชนหมู่บ้าน (นี้คือ“บ้าน”) ชาวพุทธกลุ่มนี้ดำเนินชีวิตเป็นอยู่กันตามสัจจะแห่งเศรษฐกิจ“สาธารณโภคี”ของพระพุทธเจ้า

และก็อันเดียวกันกับของ“สมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ร. ๙” ปฏิบัติกันได้สำเร็จ ฉะนี้แหละที่เป็นสังคมมีคนทั้ง“หมู่บ้าน” ในชุมชน ต่างประพฤติปฏิบัติตนตามพุทธพจน์ดังกล่าวนั้นอย่างเป็นจริง ๑ มีทั้ง“วัดหรือความเป็นศาสนา”ที่มีนักบวชชาย นักบวชหญิง และมีทั้งฆราวาสต่างใช้ชีวิตอยู่รวมกัน แต่ต่างก็มีวินัยอันดีทำหน้าที่ที่เป็นฐานะของตนๆ แต่ละฐานะอย่างมีระเบียบระบบ ด้วยการประพฤติ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”กันทั้งนักบวช ทั้งฆราวาส ซึ่งสามัคคีกันอยู่ชนิดที่ตรวจสอบคำสอนของพระพุทธเจ้าได้ตรงตามพระไตรปิฎกว่าสัมมาทิฏฐิกันจริงๆ

(๓๗๑) และ“สาธารณโภคี”นี้ ต้องมี“บวร” จึงจะสัมบูรณ์

ทุกวันนี้สังคมพุทธส่วนใหญ่ไม่เป็น“บวร”แล้ว เพราะได้แยกบ้าน แยกวัด แยกโรงเรียน ขาดออกจากกันไปแล้ว ธรรมสัมพันธ์อันวิเศษที่จะซึมลึกถ่ายเทไปหากันและกันอย่าง osmosis เกิดไม่ได้แล้ว ประโยชน์สำคัญที่จะได้จาก

การซึมลึกถ่ายเทไปหากันและกัน อย่าง osmosis ในความเป็น“บวร”จึงสูญหายไปอย่างสนิทถาวรแล้วน่าเสียดายแท้

ส่วนสังคม“สาธารณโภคี”นั้นทั้งวัดทั้งหมู่บ้านของคนชุมชนอยู่ร่วมกันอย่างมีวินัยผสมผสานกันเป็น“บวร” บริโภคอย่าง“สาธารณโภคี”ได้จริงๆ นี่คือนัยของความเป็น“วัด”ที่สังคมชุมชนนี้สามารถทำได้เป็นได้ แม้ในท่ามกลางสังคมทุนนิยมสามานย์เลวร้ายจัดจ้านยุคนี้–

และมีทั้ง “ความเป็นโรงเรียน” ที่ศึกษาอย่างมี “ศีลเด่น-เป็นงาน-ชาญวิชา”ด้วยอีก๑ อยู่ร่วมกันอย่างสนิทเนียน ที่ซึมซับแก่กันและกัน ถ่ายทอดถ่ายเทซึมลึกสัทธรรมอันประเสริฐของพระพุทธเจ้า ที่ลึกซึ้งสำคัญยิ่งคือ มี osmosis กันอยู่ตลอดเวลา

เพราะความสนิทเนียนของ “บ้าน-วัด-โรงเรียน”ที่ซึมลึกถ่ายเทกลมกลืนกันด้วยทฤษฎีต่างๆของพระพุทธเจ้า มีสัมมาทิฏฐิแท้จริงนั่นเอง จึงมีผลเป็นปรากฏการณ์ทางสังคมให้เห็นได้ สัมผัสได้จริงอยู่โต้งๆ แท้ๆ หลัดๆ ณ ปัจจุบันกาล ยืนยันความเป็นได้มีได้อยู่ อย่างล้ำหน้าชาวประชา ประดาคนส่วนใหญ่สมัยนี้

(๓๗๒) “สาธารณโภคี”นี้ เป็นเศรษฐศาสตร์สูงได้สุดยอด

เพราะเป็นสังคมที่สัมมาทิฏฐิจริงๆ คนในสังคมนี้จึงมีชีวิต“คนจน”ผู้เป็นอยู่อย่างสุขสำราญ เป็นผู้ตื่น ผู้เบิกบานใจ เรียกว่า“พุทธ”กันได้แท้ ซึ่งมาเป็น“คนจน”

ไม่กลับไปเป็น“คนรวย”อีกแล้ว

ตั้งใจดำเนินชีวิตอยู่อย่าง“คนจน”แม้จะมีบ้างบางคนที่ยังจนไม่ลง ซึ่งมีน้อย ยังจนไม่ได้ แต่“สัมมาทิฏฐิ”แล้ว เริ่มชาคริยา(ความตื่น)บ้างแล้ว

คนที่ยังหลงงมจมอยู่แต่จะ“รวยๆๆๆ” คือ ผู้ที่ยัง“อวิชชา” ยังโง่งม จมอยู่กับ“ความไม่ตื่น”

ผู้ตื่นแล้วต่างก็พยายามฝึกฝนอบรมตนให้เป็นคนผู้มีจิตใจที่“กล้าจน-มักน้อย(อัปปิจฉะ)-ใจพอ(สันโดษ,สันตุฏฐิ)ทว่าสร้างสรรขยันเพียร(วิริยารัมภะ)-ไม่สะสม(อปจยะ)”ตาม“วรรณะ ๙-กถาวัตถุ ๑๐-สาราณียธรรม ๖ พุทธพจน์ ๗”เป็นต้น ซึ่งเป็นมาตรวัด ตรวจสอบกันได้จริงๆ

และคนพวกนี้ต้องสัมมาทิฏฐิจริงๆ จึงจะสัมมาปฏิบัติให้เกิดสัมมาปฏิเวธได้มรรคผลตามพระพุทธวจนะ

สังคม“คนจน”ที่เจริญด้วยเศรษฐกิจบุญนิยม ซึ่งสูงสุดถึงขั้นสาธารณโภคีนี้ เป็นสังคมคนที่ยืนยันการสร้างเศรษฐกิจให้แก่สังคมประเทศชาติอย่างสูงส่งแท้จริง

เพราะเป็น“เศรษฐกิจโลกุตระ”อันเป็นเศรษฐศาสตร์ของพุทธแท้ๆ ที่ต้องมี“ปัญญา”เข้าใจในเศรษฐศาสตร์ชนิดนี้อย่างมีนัยสำคัญกันจริงๆ

(๓๗๓) เศรษฐศาสตร์ทุนนิยมหรือปุถุชน ฉลาดแบบโลกียะ

เศรษฐกิจทุนนิยมนั้นเป็นเศรษฐศาสตร์โลกียะอยู่ต่อให้จบด็อกเตอร์กี่ใบก็ตาม อัจฉริยะขั้นไหน เรียนวิชาทาง

โลกมาสูงส่งปานใด ถ้ายังไม่มี“ปัญญา”คือ ความฉลาดทวนกระแสโลกีย์(ปฏิโสตัง) ยังเป็นแค่ฉลาด“เฉโก” ยังไม่“ฉลาดขั้นโลกุตระ”จริง ก็จะเข้าใจความเป็น“เศรษฐกิจ”แบบคนจนนี้ ไม่ได้ง่ายๆ

แม้จะมี“ความฉลาด”แบบ“เฉโก”เต็มหูเต็มหัวปานใดก็เถอะ หากยังไม่เกิด“ปัญญา”อันเป็น“ความฉลาด” แบบพิเศษที่ก้าวหน้า“ทวนกระแสโลกีย์”ที่มี“อัญญะ”(อื่น) คือมี“ธาตุความรู้”แบบ“อื่น(อัญญะ)”ที่แตกต่างไปจาก“ธาตุความรู้แบบโลกีย์”เดิมที่คนทั้งหลายมีกัน เพราะเป็น“ความรู้”ที่ทวนกระแสโลกีย์แท้ๆ ซึ่งมีเฉพาะในศาสนาพุทธนี้เท่านั้น

ก็ไม่สามารถจะหยั่ง“รู้รสอันแสนวิเศษ” ของ“ความจนอันประเสริฐสูงสุด”ที่เป็น“คนโลกุตรภูมิ”ได้ เป็นอันขาด

“รสอันแสนวิเศษ”นี้เป็น“ธรรมรส”ขั้น“วิมุตติรส”แท้ๆ

“วิมุตติรส”เป็นรสที่ไม่เอร็ดอร่อยชื่นใจแบบ“รสโลกีย์”แล้ว เพราะผู้มี“ธรรมรสที่เข้ากระแสวิมุตติรส”จะ“รู้จักรสนี้” ด้วย“อาการของรส-ความต่างกันของรส(ลิงคะหรือเพศ)-นิมิต(การกำหนดหมายรู้ได้ด้วยความรู้สึกตนเอง)-อุเทศ(ตามคำอธิบายที่แจกแจงมานี้)” ซึ่งได้อธิบายมามากมาย ไม่น้อยแล้ว

ผู้ไม่สนใจ“ทฤษฎี(ทิฏฐิ)”อันวิเศษของพระพุทธเจ้า ที่จะพาคนมาเป็น“คนจนมหัศจรรย์”ดังกล่าวมานี้จึงชัดเจนยิ่งว่า เขาผู้นี้ยังไม่มีความรู้“โลกุตระ” อันไม่เหมือน“โลก”เดิม

เพราะ“ความฉลาด-ความรู้”ของเขายังไม่เปลี่ยนทิศยังเป็น“ความฉลาดแบบโลกียะ”อยู่อย่างเก่านั่นเอง

จึงจะยังคงทำ“เศรษฐกิจ”ตามศาสตร์ทุนนิยมอยู่ตาม

เดิม ไม่เปลี่ยนแปลง เท่าที่ตนจะ“ฉลาด”ที่สุดอยู่ต่อไป

แต่ที่ในหลวง ร.๙ ทรงทำ“เศรษฐกิจโลกุตระ”มาตลอดพระชนม์ชีพ ๗๐ พรรษานี้ ประชาชนซึมซับรับได้แล้ว

(๓๗๔) ผู้รู้ในเมืองพุทธแท้ๆ ยังไม่เข้าใจเศรษฐกิจพอเพียง

ขนาดพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๙ ของชาวไทย จะตรัสชัดเจนแจ่มแจ้งว่า เศรษฐกิจ“แบบคนจน” หรือเศรษฐศาสตร์ที่มี“การขาดทุนของเราคือการกำไรของเรา”นั้น เป็นเป้าหมายหรือเป็นการบริหารประเทศที่พระองค์ทรงมีพระประสงค์จะให้เป็น ให้เกิดขึ้นในประเทศไทยนี้มาหลายสิบปีแท้ๆ แต่ผู้รู้หรือผู้บริหารหรือนักเศรษฐศาสตร์ของไทยก็ยังไม่เห็นขานรับ“เศรษฐกิจแบบคนจน” หรือขานรับ“ขาดทุนของเราคือกำไรของเรา”นี้กันเลย ยังเงียบฉี่ ไม่กล้าอิ๊แอ๊ะกับ“แบบคนจน”หรือแบบ“ขาดทุนของเราคือกำไรของเรา”ให้เป็นที่ปรากฏ และประจักษ์ชัดอย่างอาจหาญทหารหาญเลย

ยังงุ่มง่ามอยู่แค่กับคำว่า“เศรษฐกิจพอเพียง” ที่ยังไม่พาคนไทยแม้แต่“รู้จักพอ”จริงจังเลย ดังนั้นจึงยังไม่มักน้อยสมคล้อยกับ“แบบคนจน” หรือพากัน“ขาดทุนของเราคือกำไรของเรา” ตามพระราชดำรัสของในหลวง ร.๙ ได้เลยแม้แต่น้อย

(๓๗๕) เศรษฐกิจพอเพียงคือ แบบคนจน พากันมาขาดทุน

พระราชดำรัสที่ว่านี้ แม้ใครๆได้ยินได้ฟังก็เข้าใจว่าหมายถึง อย่างไร? แค่ไหน? แต่ไม่ทำตามให้ได้ แม้นักบริหาร

ก็ไม่พยายามบริหารให้เกิดเศรษฐกิจ “แบบคนจน” กันเป็นโล้เป็นพายเลย

ทฤษฎีนี้เป็นโลกุตระตามศาสตร์พระราชา และตามหลักธรรมของศาสนาพุทธ หากเรียนรู้และปฏิบัติตามพระราชดำรัสนี้กันจริงจัง ก็จะได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า “การขาดทุนของเราคือกำไรของเรา”นี้เป็น“แบบคนจน” ที่ประเสริฐยิ่งจริงๆ แค่ไหน? อย่างไร?

เมื่อปฏิบัติได้จริง เศรษฐศาสตร์การเมืองของประเทศไทยก็จะแสดงถึงความเจริญรุ่งเรืองด้วย“โลกุตรศาสตร์”อย่างไม่เคยปรากฏมาก่อนเลยในโลก

เพราะแม้จะนำมาอธิบายให้ประชาชนเข้าใจได้และปฏิบัติตนดำเนินชีวิตไปสู่การเป็น“คนจน” ไปสู่“การขาดทุนของเราคือกำไรของเรา”กันอย่างกล้าหาญเต็มใจด้วยนั้น มันไม่ใช่เรื่องปกติสามัญเลย มันเป็นเรื่อง“วิสามัญ”จริงๆ

“เศรษฐกิจแบบคนจน”นี้ถ้าประเทศไทยทั้งประเทศ“ทำได้”เป็น“รูปธรรม”มากพอ มากถึงขั้นชาวต่างประเทศสัมผัสได้และเห็นจริงว่า ประเทศไทยนี้อยู่ใน“ระบบคนจน” เพราะ“เต็มใจขาดทุนให้แก่ทุกคนจริง” เต็มใจขาดทุนให้ผู้อื่น แม้แต่ต่างประเทศ ก็ไม่แสวงหากำไรจากใครๆจริง ตั้งใจ“ขาดทุน”ให้แก่ผู้อื่นแท้ๆ ก็จะแสดงถึง“ความยิ่งใหญ่”ของประเทศไทยอย่างประหลาดมหัศจรรย์กันเลย

(๓๗๖) “เศรษฐกิจพอเพียง”นี้ปัจจุบันชื่อดังไปทั่วโลกแล้ว

ประเทศไทยจะชื่อว่า “ผู้มีเศรษฐกิจพอเพียง”แท้ๆ

ตนเอง“พอเพียง” เมื่อตนเองพอกินพอใช้ พึ่งตนเองรอดแล้ว จึงเผื่อแผ่แก่ผู้อื่นโดยเต็มใจ“ขาดทุนของเราคือกำไรของเรา”ได้อย่างไม่เตี้ยอุ้มค่อมจริงๆ ซึ่งเป็นเรื่อง“วิเศษมาก” เพราะเป็นระบบ“เศรษฐศาสตร์โลกุตระ”แท้ๆ

ถ้าไทยเข้าใจทฤษฎีนี้ ร่วมมือกันพร้อมเพรียงทำให้ทั่วถึงอย่าง“พอเพียง”ในประเทศไทย ประเทศไทยก็จะเป็นประเทศที่มี“ความวิเศษยิ่งใหญ่”แปลกประหลาด จะเป็นประเทศมี“ความเจริญทางเศรษฐกิจ”พิเศษสุด ที่จะไม่เหมือนประเทศใดๆในโลก แต่จะล้ำหน้าโลกไปก่อน

จะแสดงความเป็น“ศาสตร์”และความเป็น“สัตย์”แท้ๆ ที่ยืนยันความเป็น“เศรษฐกิจพอเพียง” ซึ่งแสดงความเป็น“รูป”และความเป็น“นาม”แห่ง“ความจริงแท้(สัจจะ)”กันทั้ง“ภาวะ๑”และทั้ง“ความรู้อีก๑” อันเป็น“ธรรมะ๒”จริงๆ

มิใช่เพียงมีแต่“ทฤษฎี(ทิฏฐิ)”เท่านั้นที่ดังไปทั่วโลก

แต่“ความเป็นได้จริง”ยังไม่มีเลย ทว่าทฤษฎี(ทิฏฐิ)“ดัง”กระฉ่อนไปทั่วโลกแล้ว ถ้าแค่นี้ก็ชื่อว่ายัง“ไม่จริง”

แท้ๆประเทศไทยทุกวันนี้ไม่ใช่แค่นั้น

จริงแท้แน่แล้ว ประเทศไทยมี“เศรษฐกิจพอเพียง”ถึงขั้นสังคมหมู่กลุ่มเป็น“คนจน”ได้จริงมี“สาธารณโภคี”ทีเดียว

(๓๗๗) เป็น“คนจน”ที่จริงทั้ง“รูปธรรม”และทั้ง“นามธรรม”

เป็น“คนจน”จริงๆชนิดที่ไม่ต้องเป็นประเทศที่“อวดรวย” ไม่ต้องไป“เบ่งอำนาจ” ไม่ต้อง“ข่มใคร”เลย หรือไม่

ต้องไปแก่งแย่ง แข่งแบ่งเอาของใครเลย

ประเทศไทย ถ้าเป็นอยู่กันได้“แบบคนจน” เป็นสังคมหมู่กลุ่มที่มีความเป็นอยู่รวมกันอย่าง“สงบอบอุ่นสุขสำราญเบิกบานใจ”กันจริงๆ สัมผัสได้ พิสูจน์ได้

ที่จริงในปัจจุบันนี้ก็มีชุมชนหมู่บ้านที่อยู่กันอย่าง“เศรษฐกิจพอเพียง” หรืออยู่กันอย่าง“พากันจนอย่างน่ามหัศจรรย์” ในประเทศไทยอยู่จริง

ซึ่งมีปรากฏการณ์พิเศษที่มีคนต่างพากันมาจน มีสังคมขยันอดทนยอดเยี่ยมอันเป็นลักษณะสังคมจริงที่คนสัมผัสได้ ปรากฏยืนยันความจริงนี้ได้(phenomenal) ว่า เป็นหมู่บ้าน“คนจน”จริงๆที่พอใจจน ตั้งใจมาเป็น“คนจน”

แต่ก็อุดมสมบูรณ์ ทั้งหมู่บ้านพอกินพอใช้ มีเหลือมีเกิน เผื่อแผ่ผู้อื่นได้ ไม่ขัดสนเดือดร้อนเลย

(๓๗๘) เป็นคนจนขั้น“สาธารณโภคี” อย่างเป็นจริง แม้ยาก

มีคนดำเนินชีวิตอย่างนี้จริงๆ รวมกันอยู่เป็นหมู่กลุ่มชุมชน เป็นหมู่“คนจน”ที่ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติอยู่ในโลก และพยายามพาคนในสังคมมาอยู่อย่าง“คนจน”ที่ประพฤติชีวิตดำเนินเศรษฐกิจ“แบบคนจน” ให้เจริญพัฒนาขึ้นๆๆๆ จนถึงขั้นเป็นสังคม“สาธารณโภคี” แต่คนประชาชนทั่วไปในสังคมก็ยังไม่ซาบซึ้ง ไม่ส่งเสริม ไม่ร่วมมือสักเท่าไหร่หรอก ตราบที่คนส่วนใหญ่ยังไม่รู้สัจจะนี้จริง

เพราะเขายังไม่เห็นว่าจะเป็นการส่งเสริมพัฒนาสังคมให้

เกิดเศรษฐกิจที่เจริญประเสริฐจริง กันตรงไหน? อย่างไร?

ทั้งๆที่สังคมกลุ่มที่เป็น“คนจน”ดังว่านี้ อันมีคนจริงอยู่ในประเทศไทย คือชาวพุทธกลุ่มที่คนไทยทั่วไปเรียกว่าชาว“สันติอโศก” ผู้ปฏิบัติฝึกฝนตนให้ตนเองเป็นผู้ละเลิก“มิจฉาชีพ๕” ละเลิก“มิจฉากัมมันตะ๓” ละเลิก“มิจฉาวาจา๔” ละเลิก“มิจฉาสังกัปปะ ๓” และประพฤติตนตาม“กถาวัตถุ ๑๐-วรรณะ ๙-หลักตัดสินธรรมวินัย ๘”เป็นต้น ให้เห็นอยู่โต้งๆ และทำกันมานานตั้ง ๓๐..๔๐ ปีกว่ามาแล้ว และก็ยังพากเพียรทำกันต่อไปอยู่ ไม่มีย่อหย่อน

(๓๗๙) เป็น“สาธารณโภคี”ได้ เพราะฉลาดที่มี“ปัญญา”

ในหลักปฏิบัติธรรมต่างๆดังกล่าวถึงมานั้นเป็นต้น มีคำสำคัญยืนยัน“การเป็นคนจน”คือคำว่า“อัปปิจฉะ”ซึ่งเข้าใจความหมายว่า “ความมักน้อยหรือเป็นคนเอาเป็นของตนไว้น้อยๆ” อันบ่งแจ้งชัดเจนว่าเป็น“ความกล้าจน”ของผู้นั้นๆ หรือคนผู้นั้น“กล้าเป็นคนจนอย่างมีปัญญา”อยู่โต้งๆ

“คนที่กล้าจนหรือกล้าเป็นคนจน”นั้น คือ คนผู้ไม่มีพฤติกรรมแย่งเอาทรัพย์สินของใครๆ ของสังคม ของส่วนกลางมาเป็นของตน ทรัพย์สินส่วนกลางของสังคมจึงไม่ถูกแบ่งมาเป็นของตน คนผู้นั้นเต็มใจพอใจที่จะมีทรัพย์สินส่วนตนน้อยๆ ไม่มักมาก ไม่เอามาเป็นของตนมาก จึงเป็นคนที่ทำให้เศรษฐกิจของสังคมประเทศชาติไม่ยุ่งยาก เป็น“คนจน”แต่มี“ศักยภาพ” มีสมรรถนะมีปัญญา ไม่ต้องเป็นภาระของผู้

บริหารประเทศจะต้องมาควบคุมหรือจัดการให้เป็นผู้อย่าแย่ง–อย่าร้ายต่อสังคม เพราะไม่เป็นตัวแย่งทรัพย์สินอยู่ในสังคมประเทศอยู่แล้ว แถมยังเป็นคนขยันสร้างสรรเสียสละแก่สังคมซ้ำเสียอีก โดยแม้แต่จะขายผลผลิตหรือจะแลกเอาค่าผลผลิตคืนมาก็ขายแบบ“บุญนิยม” ซึ่งมีถึง ๔ ระดับอันยืนยันความไม่มักมากอยู่แท้ๆ ไม่ใช่แบบ“ทุนนิยม”เลย

และพัฒนาตนให้เจริญสู่“บุญนิยม”ขั้นสูงยิ่งขึ้นๆ

“บุญนิยม”จึงมีความจริง มีสัจจะที่เป็น“(ลัทธิ)นิยม”แตกต่างกันคนละขั้วกับ“ทุนนิยม” ด้วย“ปัญญา”ฉะนี้เอง

(๓๘๐) “ปัญญา”จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“บุญ”ได้ถูกต้องแท้จริง

“บุญนิยม”คืออาวุธฆ่ากิเลสของตน ให้ตนเป็นคนไม่ทุจริต(ไม่กุหนา) ไม่โกง(ไม่ลปนา) ไม่โกหก(ไม่มุสา) ไม่หลอกลวงเพื่อตนจะได้มาก(ไม่มหิจฉะด้วยเล่ห์หลอก) ไม่เอาเปรียบ(ไม่มุตตาจาร) แต่กลับเป็นคนเจตนาเสียเปรียบให้ผู้อื่นให้สังคมด้วย“ปัญญา”อย่างตั้งใจในตนเองแท้จริงอีกด้วยว่า คนที่ดีมีประโยชน์ต่อสังคมนั้นต้องเป็น“คนจน(คนจนอัปปิจฉะซึ่งไม่ใช่คนจนทลิททะ)” แต่สมัครใจเองที่จะเป็น“คนมักน้อย(อัปปิจฉะ)คนมีความปรารถนาน้อย(อัปปิจฉะ)” เป็น“คนใจพอ(สันตุฏฐิ)”

ซึ่งก็คือ คนมี“เศรษฐกิจพอเพียง”ตามพระดำรัสของพระเจ้าแผ่นดิน ร.๙ของไทยนั่นเอง หรือของพระพุทธเจ้า

และคือ คนที่มีเศรษฐกิจถึงขั้นตั้งใจปฏิบัติ“การขาดทุนของเราคือกำไรของเรา”ให้ได้เสมอให้เจริญยิ่งๆขึ้นอย่าง

ภูมิใจและพากเพียรอย่างจริงใจ เพราะมี“ปัญญา”ชัดเจนยิ่งแท้ใน“สัจธรรมสุดเยี่ยมยอดบทนี้ที่แสนจริง”(axiom)

จึงปฏิบัติตนเป็น“คนจนผู้ประเสริฐ”ที่จริงแท้แน่มั่นด้วยประการฉะนี้

จึงเป็นคน“ไม่มีทรัพย์มาก”หรือแท้ๆก็คือ “คนจน”ที่มีปัญญา และมีเจตนาจริงต้องการเป็น“คนจน”อยู่ในสังคม

(๓๘๑) “สาธารณโภคี”เป็นเศรษฐกิจที่ตรง-สั้น-ลัดที่สุด

ผู้ใดตั้งใจทำตนเป็นคนจน ไม่เจตนาจะโลภเอาทรัพย์สินจากใครๆหรือจากส่วนกลางมาเป็นของตนมาก(เป็นคนมักน้อยหรือกล้าจน) จึงเป็นผลช่วยเศรษฐกิจสังคมประเทศชาติมาจริงอยู่ตลอด อันเป็น“ทฤษฎีเศรษฐกิจ”ทางตรง ที่ตรงที่สุด สั้นที่สุด ไม่มีทางลัดใดที่ตรงที่สั้นสุดได้เท่าแล้วในประดาทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ทั้งหลาย เพราะนี้เป็นสัจจะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแท้ๆ ประชาชนไทยส่วนใหญ่ก็ยังเข้าใจไม่ค่อยได้ แม้แต่ผู้มีความรู้เศรษฐศาสตร์ขั้นสูง

เราก็คงจะต้องก้มหน้าพากเพียรอุตสาหะ“สร้างเสริม”ความเป็น“เศรษฐศาสตร์”บทนี้ต่อไปอีก..อีก..และอีกอย่างเต็มใจสุดใจ ไม่มีท้อ มีแต่จะทุ่มสุดตัวต่อไป และไปต่อ ต่อๆๆๆไป จนกว่าจะสัมฤทธิ์ประสิทธิผล ให้ยิ่งๆขึ้น

ตามรอยพระยุคลบาทที่เป็น“ศาสตร์ของพระราชารัชกาลที่ ๙ ของไทย” อันสุดแสนประเสริฐนี้ ให้จงได้

เพราะเรามีเศรษฐกิจ“บุญนิยม”กันได้แค่ที่เป็นอยู่

เท่าที่เป็นได้ในปัจจุบันนี้ เท่านี้ ก็ยืนยันการเป็น“คนจนที่มีความสุขสำราญเบิกบานใจ(ปรมังสุขัง)”อย่างเป็น“สัจธรรมอันยอดเยี่ยม(axiom)”อยู่แท้ มิได้เป็นความหลงใหลเข้าใจผิดแต่ประการใดๆเลย

เนื่องจากเราได้ตรวจสอบตามพระพุทธวจนะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาตลอดเวลา ไม่ว่าจากพระไตรปิฎกที่มีให้เรายึดถืออยู่เป็นสากลขณะนี้ และทั้งจากหลักฐานอื่นอันน่าเชื่อถือได้ทั้งหลายประดามี ทั้งความเป็น“สยังอภิญญา”ของสัตบุรุษที่เป็นพระโพธิสัตว์ผู้ได้แสดงพฤติต่างๆเท่าที่มีปรากฏอยู่ในสังคมโลกยุคนี้ อันเป็นที่ยืนยันปรากฏการณ์จริง(phenomenal)ให้เราสัมผัสได้อยู่แท้ เช่นทฤษฎี“แบบคนจน-ขาดทุนของเราคือกำไรของเรา”ซึ่งเป็น“ศาสตร์พระราชา”ยันกันอยู่โทนโท่ ชัดๆ ปรัตยุบันเป็นที่ภาคภูมิใจของคนไทย หลัดๆ อยู่ณกาลบัดเดี๋ยวนี้(สัมปติ,now) ยังมิทันจะสิ้นกลิ่นอบอวลไปแต่อย่างใดเลย

(๓๘๒) เศรษฐกิจ“แบบคนจน”นี้ผู้มี“ปัญญา”จึงจะรู้ได้

ซึ่งเป็นกลิ่นที่หอมเลิศประเสริฐยิ่งนักของ“โลกุตรธรรม”ในศาสตร์พระราชา แท้ๆนี้

ผู้ที่ยังมีจิตอยู่ในภูมิโลกียะ ยังไม่มี“ภูมิโลกุตระ”ก็จะนึกไม่ออก จะมีอจินไตยว่า เป็น“คนจน”แล้วจะสุขสำราญเบิกบานใจ กันได้ไง? จะเข้าใจยังไม่ได้ นึกยังไม่ออก

“จน”แล้วจะเอาอะไรได้ยังไง? จะมีอะไรมาทำให้สุข!

มันจะจริงรึ้อ..จนแล้วจะสุข? ไม่มีสมบัติพัสถานมากมายเลย แล้วจะเอาอะไรมาสุข? จนแล้วสุขจริงเหรอ?

ก็ต้องตอบกันว่า “ถ้าไม่จริง พระพุทธเจ้าก็โกหกสิ!” ก็พระพุทธองค์ทรงทิ้งสมบัติมาจริงๆ ใช่มั้ย? พระองค์“มาจน” ใช่มั้ย? พระองค์ทรงมา“มักน้อย” ใช่มั้ย?

เพราะพระพุทธเจ้าทรงพามา“กล้าจน หรือมักน้อย(อัปปิจฉะ)” มี“ใจพอหรือจนก็พอ(สันโดษ,สันตุฏฐิ)” มิใช่หรือ? ที่เราบูชาเคารพพระองค์ท่าน

เราเคารพในความ“มักมาก”(มหัปปิจฉะ) เช่นนั้นหรือ?

“ความมักน้อย-ความกล้าจน”ต่างหากที่เราเห็นว่าดีประเสริฐแท้ด้วย“ปัญญา”อันยิ่ง

ชัดมั้ย..ว่า“ปัญญา”เป็นความฉลาดแตกต่าง“เฉโก”!

(๓๘๓) เราเกิด“ปัญญา”จาก“ทิฏฐิ”นี้ แล้วปฏิบัติเห็น“ผล”

เรารู้ได้เพราะคำสอนของพระพุทธเจ้าที่เราเชื่อว่า อย่างที่เรานำ“ปฏิบัติ”จนเกิด“ผล”นี่แหละ ว่าถูก และจริง

นำคำสอนที่เรา“เชื่อ”แบบนี้ๆ มาทำได้สำเร็จจนเป็นกลุ่มชุมชนสังคมหมู่บ้าน ที่มีสัมมาอาชีพเลี้ยงตนเองได้จริง มีจริง มีสัมมากัมมันตะอันเป็นการงานที่ไม่มีโทสะต่อตนต่อผู้อื่น สร้างปัจจัยสำคัญของชีวิต(ปัจจัย ๔ เป็นต้น)เลี้ยงตนได้ก่อนอื่น จากพื้นภูมิแผ่นดินแผ่นน้ำในส่วนตน พึ่งตนเองรอด ไม่เบียดเบียนใคร ซ้ำมีเพียงพอได้เผื่อแผ่แจกจ่ายเกื้อกูลคนภายนอกได้ด้วย และเป็นการสะพัดเพื่อผู้อื่นชนิด

ที่พยายาม“ขาดทุน”ให้ผู้อื่นได้จริงตามที่ประพฤติกันอยู่

มิได้แสวงหากำไรเลยอย่างจริงจัง จริงใจ จริงกาย จริงทรัพย์ เท่าที่เรามีได้ เป็นได้ ให้เห็นอยู่แท้

เราค่อยๆก่อร่างสร้างตัวไป ตามประสาของระบบ “บุญนิยม”เท่าที่เราสามารถจะพึงทำได้ในกาลสมัยนี้ และตามบารมีของเรา ไม่ตะกละตะกลาม ไม่ผลีผลาม ทำประโยชน์ตน ทำประโยชน์ท่านไปตามอัตภาพ อย่างระมัดระวัง อย่างเจียมตัว แต่ก็เห็นความเจริญก้าวหน้าของระบบ“บุญนิยม”ได้ ตามที่มีจริงเป็นจริง

(๓๘๔) เราเกิด“ภาวะ”จริงจาก“รู้แบบนี้แล้วปฏิบัติตามนี้”

เมื่อมี“ภาวะที่ปรากฏเป็นชิ้นเป็นอัน มีหลักมีฐานยืนยันแท้จริงอยู่โต้งๆ” ปานนี้ ปรากฏการณ์ที่มีโทนโท่อยู่นี้ ก็ต้องเป็นของจริงแน่ เพราะเรารู้ดีในสภาวะจริงของเราว่าเราสบายๆจริงๆ เราเป็นสุขสำราญ เบิกบานใจแท้ เราไม่ได้ฝืนข่ม อดเอาทนเอา หรือเสแสร้ง แต่อย่างใด

จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า จริงแน่ หรือไม่แน่ ก็ต้องมา“สัมผัส”คบคุ้นของจริงที่เป็นที่มีอยู่ ณ บัดปัจจุบันนี้ หรือยิ่งจะเรียนรู้ให้สัมมาทิฏฐิ แล้วปฏิบัติให้บรรลุ“สัมมาอาริยผล”กันดูเองได้ ก็ยิ่งจะรู้ได้ด้วยตนเองว่า จริงแน่ หรือไม่แน่?

ความเป็น“คนจนมหัศจรรย์” อันแสนประเสริฐ ซึ่งจนอย่างคนที่อุดมสมบูรณ์อย่างพอเพียง สุขสำราญเบิกบานใจนี้ จึงเป็น“ของจริง”ที่แปลกประหลาดเหลือเกิน

ฟังพูดก็ขัดแย้งกันอยู่ในที ดูของจริงเท่าที่มีก็ขัดตาพิกล สำหรับผู้ที่“ปัญญา”ยังไม่เกิดในใจ จะรู้สึกเช่นนี้จริงๆ

แต่ถ้าจะรู้แจ้งจริงถึงใจได้ ก็ต้องมาร่วมอยู่ร่วมกิน ร่วมใช้ร่วมทำด้วยกัน ศึกษาอบรมฝึกฝนด้วยกัน ปฏิบัติจริงดูเท่านั้นเอง แล้วจะเกิดผลในตนเองเป็นปัจจัตตัง(เฉพาะตัว)

(๓๘๕) “การรู้ได้ด้วยตนเอง”ที่ภาษาว่า“ปัจจัตตัง”เป็นไฉน

ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ เป็นไฉน อย่างไร มันก็ต้อง“เป็นเอง”ได้ รู้เองในตน เท่านั้นแหละ ที่จะเป็นผู้รู้ได้จริง มั่นใจเองจริง ด้วยการเกิดจริงมีจริงเป็นจริงของตนเอง

ผู้ที่เป็น“คนจน”ตามภูมิโลกุตระได้สำเร็จจริง แล้วเป็น“คนจนที่สุขสำราญ เบิกบานใจ” จะเป็นคนยังไง?

ประเด็นสำคัญยิ่ง ในความเป็น“คนจนที่สุขสำราญเบิกบานใจ” ก็คือ ต้องเป็นคนที่มี“ปัญญา(ซึ่งมิใช่เฉโก)” จึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”นี้ เป็นได้ชนิดที่ไม่เปลี่ยนแปลง(อวิปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไรจะมาหักล้างได้(อสังหิรัง) และไม่กลับกำเริบ(อสังกุปปัง)แน่แท้ ถาวรยั่งยืน(ธุวัง) ตลอดกาล(สัสสตัง) นิรันดร ไม่มีอะไรเปรียบอีกแล้ว(นัตถิ อุปมา) เพราะมัน“จบสัมบูรณ์แล้ว เป็นความจริงที่สุดแล้ว(axiom)”

ต้องย้ำแล้วย้ำอีกว่า ที่จะเป็น“คนจนสุขสำราญเบิกบานใจ”ได้นั้น ต้องมี“ปัญญา”ที่ไม่ใช่“ฉลาดโลกีย์”จริงๆ

คนที่ยังไม่มีความฉลาดแบบ“ปัญญา”นั้น คือ คนที่มีแต่ความฉลาดแบบ“เฉโก” บางคนรวย รวยมาก รวยไม่

รู้จักจบ เพราะผู้นั้นไม่มี“ปัญญา”สักที เขามีแต่“เฉโก” หรือบางคนเรียนมากรู้มากเต็มหูเต็มหัวเต็มไปด้วย“วิชาการ” แต่ก็เพราะผู้นี้ไม่มี“ปัญญา”สักทีอยู่นั่นเอง มีแต่“เฉโก”ที่เป็นความรู้หรือความเฉลียวฉลาดแบบโลกีย์ ซึ่งจะมีแต่ความฉลาดยิ่งๆขึ้นตามตำราของคนฉลาดเฉโกในโลก อันไม่ใช่“ปัญญา”หรือ“ความฉลาด”ตามที่พระพุทธเจ้าทรงค้นพบ ที่เป็น“ความรู้พิเศษจริงๆ”เป็น“อัญญะ(another)”แท้ๆ เป็น“อื่น(another)”แตกต่างไปจากที่โลก“โลกีย์”มีกันอยู่ไง!

(๓๘๖) “ปัญญา”มิใช่“เฉโก”เพราะเป็น“ความรู้”แบบ“อื่น”

ภาวะ“อื่น”นี้เป็น“อัญญธาตุ”คือ“จิตธาตุ”ที่แตกต่างไปจาก“จิตธาตุเดิมของปุถุชน” เป็น“ธาตุรู้”ตัวใหม่ อุบัติใหม่ขึ้นในจิตของผู้เจริญทางพุทธธรรม

เมื่อความเจริญของ“อัญญธาตุ”มากขึ้นเป็นพหูพจน์ คือ“อัญญา”จึงเป็น“ความรู้ธรรมแบบพุทธ”ซึ่งมีในพุทธเท่านั้น

“ปัญญา”จึงเป็น“ธรรมะ”ของศาสนาพุทธเดี่ยวเดียวแท้

“ปัญญา”ไม่ใช่“ความรู้”ใดอื่น ที่นอกไปจาก“ธรรมะของพุทธ” “ความรู้”ที่เรียกว่า“ปัญญา”จึงไม่ใช่“ความรู้ที่เป็นโลกียะ”ทั้งหลายสามัญปกติธรรมดาในโลกทั้งหลาย

“ธาตุรู้ของปุถุชน”เป็น“ธาตุรู้ขั้นโลกียะ”แต่ไหนแต่ไรเป็น“ความรู้”วนเวียนอยู่กับ“สุข”กับ“ทุกข์” โดยเฉพาะ“ธาตุรู้”ที่อยู่กับ“กิเลส”ไม่หมดสิ้นไปจากจิตใจคน คือ“ธาตุรู้เฉโก”

ถ้าไม่มี“ปัญญา”เกิดขึ้นมาบ้าง ที่เป็น“ธาตุรู้แบบใหม่”

คนก็จะ“รู้แบบเฉโก”ไปตลอดกาล เป็นปุถุชนตลอดไป

ต้องทำความเข้าใจกับคำว่า“ปัญญา”กับ“เฉโก”กันให้ดีแจ่มแจ้งชัดๆ ไม่เช่นนั้นก็ไม่มีวัน“ฉลาดรู้ความจริง”ที่เป็น“ธาตุรู้แบบใหม่”ที่เป็น“อาริยธาตุ”อันคือ“โลกุตระ”ได้แน่ๆ

(๓๘๗) “ธาตุรู้แบบใหม่” คือ“ธาตุรู้แบบอื่น” ชื่อ“ปัญญา”

ดังนั้น“ธาตุรู้แบบใหม่”ไม่ใช่แบบโลกียะแล้ว ไม่ใช่“ธาตุรู้แบบเดิม” เป็น“ธาตุรู้”ที่เรียกว่า“ปัญญา” มันจึงเป็นธาตุรู้“อื่น(อัญญะ)” ที่เป็น“ความรู้”แตกต่างปุถุชนไปแล้ว

“ปัญญา”จึงไม่ใช่“ธาตุรู้”หรือ“ความรู้-ความเฉลียวฉลาด”ที่เหมือน“ธาตุรู้ของโลกียะ” เป็นเด็ดขาด แน่นอน

รู้อย่างไรล่ะ? จึงจะเรียกว่า“ธาตุรู้”ที่เป็น“ปัญญา”

ก็“รู้”แบบที่“โลกียะ”รู้กันทั้งหลายนั่นแหละ แต่ผู้ที่มี“ปัญญา” จะ“รู้เหนือกว่านั้น(อุตตระ)” กล่าวคือ รู้แล้วก็ไม่ตกเป็นทาสสิ่งเหล่านั้น “จิตใจไม่เป็นสุขไม่เป็นทุกข์”ไปกับสิ่งทั้งหลายเหล่านั้น เรียกว่า ผู้พ้นทุกข์พ้นสุข คือนิพพาน

ซึ่งจะ“รู้”กลับกันกับ“ความรู้”ของปุถุชนที่สามารถรู้เฉลียวฉลาดที่ฉลาดกันได้เก่งยอดเยี่ยมมากมายหลากหลายสุดๆ ภาษาบาลีเรียก“ความฉลาด”แบบนี้ว่า“เฉโก”ซึ่งไม่พ้นสุขจึงไม่พ้นทุกข์ เพราะยังเป็นทาส“สุข”อยู่ จึงยังมี“ทุกข์”

เพราะไม่มี“ธาตุรู้”แบบอื่น ที่เป็น“ความรู้ใหม่”อันแตกต่างไปจาก“ความรู้ที่ชาวโลกียะ”มีกัน

คำว่า “อื่น”นี้ ภาษาบาลีก็ว่า“อัญญะ”

ความเป็น“อัญญะ”จึงคือ ความเป็น“อื่น”อันนอกไปจากเดิมที่เป็น“โลกียะ”นั้นแท้ๆ

“ความรู้”อื่นที่เกิดใหม่นี้ จึงเป็น“อัญญา” และแล้วก็เป็น“ปัญญา” “ปัญญา”จึงไม่ใช่ความรู้ของคนโลกๆทั่วไป

“ปัญญา”นี้แท้ๆจึงเป็น“ความรู้”ในการกำจัด“ทุกข์-สุข”ไปได้จริงจากจิตใจมนุษย์ นัยสำคัญนี้ทำความเข้าใจดีๆ

(๓๘๘) “ปัญญา”จึงไม่ใช่“ความรู้-ความฉลาด”แค่โลกียะ

อย่าหลงว่า“ปัญญา”คือความรู้-ความเฉลียวฉลาดทั้งหลายประดามีที่เป็น“โลกียะ”ทั้งปวงอันเกี่ยวกับโลกธรรมเป็นอันขาด “ปัญญา”รู้อย่างโลกียะ“รู้” แต่มี“รู้”เพิ่มไปกว่า

และ“ปัญญา”นี้เป็นความรู้แบบ“โลกุตระ”โดยเฉพาะ

“ปัญญา”จึงไม่ใช่ความรู้-ความเฉลียวฉลาดทั่วไป

“ปัญญา”คือ “ความรู้”ที่พา“ดับทุกข์-ดับสุข”เท่านั้นและเท่านั้น อย่าหลงผิดว่า “ปัญญา”คือความรู้ที่ไปใช้ตามที่“โลกียะ”ในโลกธรรมทั้งหลายจมกันอยู่ เป็นอันขาด

เมื่อใครไม่มี“ปัญญา”ก็ยัง“มีทุกข์-มีสุข”อยู่ วนเวียนทุกข์ๆสุขๆอยู่กับความฉลาดที่เป็น“เฉโก”นี้อยู่ตลอดกาลนาน พ้นทุกข์พ้นสุขไปไม่ได้ ผู้มีความฉลาดแบบโลกีย์เรียกว่ามี“เฉโก” ฉลาดที่เป็น“เฉโก”แม้จะมีความฉลาดเฉลียวชนิดนี้มากมายสูงส่งปานใด ก็ไม่พ้นทุกข์พ้นสุข อย่างเก่งก็จะไปหลงกันอยู่แต่กับ“สุข(สุขัลลิกะ มิใช่ปรมังสุขัง)” ..แค่นั้น

ซึ่งเป็น“ภาวะเท็จ”ที่เรียกว่า“สุข”แต่เป็น“ความเท็จ”

เป็น“อาการสุข” ที่เรียกว่า“สุขัลลิกะ(สุข + อลิกะ)”

อลิกะ แปลว่า ความปด,มดเท็จ,ไม่จริง,เหลวไหล

(๓๘๙) “สุข”เป็น“ของเท็จ(อลิกะ)” แต่“ทุกข์”เป็น“อาริยสัจ”

สุขไม่ใช่“ความจริง” สุขนั้นไม่มีหรอกในโลก

มีแต่“ทุกข์”เท่านั้นที่“เกิดขึ้น” ทุกข์เท่านั้นที่“ตั้งอยู่” และทุกข์เท่านั้นที่“ดับไป” นอกจาก“ทุกข์”ไม่มีอะไร“เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป”สำหรับคนผู้ยัง“อวิชชา”ที่มีชีวิตอยู่กับขันธ์๕

“สุข”เป็นได้แค่“สุขัลลิกะ” “สุขอาริยสัจ”จึงไม่มีในโลก(นอกจากจะขอ“ยืม”ภาษาคำว่า“สุข”มาเรียก เพื่อใช้อธิบายบ้างเท่านั้น)

“ทุกข์”จึงเป็น“อาริยสัจ” คือเป็น“ความจริง(สัจจะ)”ที่ผู้เป็น“อาริยะ”จะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่าเป็น“ทุกข์”

แต่“สุข”เป็น“การปด,มดเท็จ,ไม่จริง,เหลวไหล”

ใครแม้จะมี“ความรู้สึกสุข”อยู่มากหรือน้อยเท่าใดๆก็คือ“ทุกข์”แท้ๆที่มันเป็นมายาหลอกลวงคนๆนั้นอยู่ทั้งนั้น

“สุข”เป็นนักหลอกลวงมือฉกาจ ใน“กรรมกับกาล”

เพราะ“สุข”มันเป็น“อารมณ์” เป็นเพียงแค่“วิมาน”ล่องลอย ที่คนเพ้อฝันๆปั้นสร้างๆไปต่างๆนานาด้วย“อวิชชา”

“สุข”คือ อุปาทานของคนที่ยึด ยังเป็น“กิเลส”อยู่แท้

ปุถุชนที่มีสุข หรือสุขที่ยังเหลือในจิต จะไม่พ้นทุกข์เลย เด็ดขาด จะ“วนเวียน”อยู่กับ“สุข-ทุกข์”ไม่สิ้นสุดลงได้

ผู้บรรลุธรรมของพุทธนั้นหมดทั้ง“สุข”หมดทั้ง“ทุกข์” หรือไม่มีทั้งสวรรค์ ไม่มีทั้งนรก มีแต่นิพพาน

ผู้จะ“พ้นทุกข์”ได้ จึงต้องเรียนรู้“เวทนา”ซึ่งเป็น“ฐาน”ที่ตั้งของ“ความรู้สึกสุข-ทุกข์หรืออารมณ์สุข-ทุกข์”ตัวแท้

ซึ่งเป็น“ฐาน”หรือ“สถานที่,แหล่ง”เรียนรู้โดยตรง

จึงอย่าพากันเพี้ยนไปหลงว่า“ฐาน”หรือ“จุดที่ตั้ง”ของการปฏิบัติเรียนรู้นั้นคือ อะไรอื่นที่นอกไปจาก“เวทนา”เลย มันผิด มันมิจฉาทิฏฐิ มันออกนอกสัจจะความจริงไปไกล

(๓๙๐) “เวทนา”เท่านั้นเป็น“ที่ตั้งหรือตำแหน่ง(ฐาน)แห่งการปฏิบัติเรียนรู้”หรือที่นิยมเรียกกันว่าเป็น“กรรมฐาน”

“เวทนา”จึงเป็น“ฐาน”แห่งการเรียนรู้ปฏิบัติ“ธรรม”แท้จริง ในศาสนาพุทธ ที่เรียกกันว่า“กรรมฐาน(กัมมัฏฐาน)”

“กรรมฐาน”ที่ชาวพุทธโดยเฉพาะนักปฏิบัติเข้าใจกันนั้น หมายถึง “ฐาน”ใด? หรือที่ตั้งตรงไหน? ตำแหน่งใด? เหตุใด? เป็นต้น ซึ่งในความหมายของคำว่า“ฐาน”มีอีกหลายคำความ โดยความหมายชัดๆแท้ๆก็คือ “จุดแท้หรือตำแหน่งแท้หรือองค์ประกอบสำคัญของจิต”ที่ใช้ปฏิบัติแล้วจิตจะเกิดผลเป็น“เอกัคคตาจิต” หรือถึงผลสูงสุดได้บรรลุนิพพาน นั่นเอง

“ฐาน”คือ“ที่ตั้ง” หรือ“ตำแหน่ง” หรือ“เหตุ” ที่จะใช้ปฏิบัติธรรมของพุทธ แล้วจะเกิดผลบรรลุธรรมถึงนิพพาน ของพุทธนั้น มี“กรรมฐาน”เดียว คือ“เวทนา”

“กรรมฐาน”จึงไม่ใช่ที่หลงผิดเตลิดเปิดเปิงไปว่าต้อง“ออกป่า”จึงจะเป็น“กรรมฐาน” เช่น พระที่ออกไปสู่ป่าปฏิบัติ

เรียกว่า พระกรรมฐาน ถ้าพระที่ปฏิบัติธรรมแต่ไม่ออกป่า ไม่ใช่พระกรรมฐาน นี่คือ มิจฉาทิฏฐิ โดยแท้

เพราะ“กรรมฐาน”นั้น คือ “เวทนา”ที่เกิดจาก“ผัสสะ”

ถ้าไม่มี“เวทนา” ก็ไม่มี“ฐาน”หรือไม่มี“ตำแหน่งหรือที่ตั้ง(ฐาน)”ใดให้“กระทำการปฏิบัติเพื่อบรรลุนิพพาน”(ผู้สนใจตรวจสอบได้จากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๖๖-๗๖ และข้อ ๗๗-๘๙)ให้ดี ๆ

เพราะการปฏิบัติธรรมของพุทธนั้นต้องมี“อารมณ์” คือมี“เวทนา” จึงจะสามารถเรียนรู้ความรู้สึกสุขหรือทุกข์

“อารมณ์”หรือ“เวทนา”จะมีให้เราปฏิบัติเรียนรู้ได้ก็ต้องมี“ผัสสะ” จึงจะมี“เวทนาหรือความรู้สึก-อารมณ์”

(๓๙๑) “สุขหรือทุกข์”นั้นอยู่ที่“เวทนา”เท่านั้น ที่อื่นไม่มี

“สุขหรือทุกข์”มันอยู่ที่“เวทนา”คือ ความรู้สึก หรืออารมณ์ หากเว้น“ผัสสะ”เสีย ก็ไม่เกิด“เวทนา”ซึ่งเป็น“ฐาน”ที่จะเกิดความรู้สึก-เกิดอารมณ์ ให้เรียนรู้ปฏิบัติได้เลย

แต่เพราะผู้มิจฉาทิฏฐิไปไกล จึงไปหลงผิดยึดเอา“กสิณ”เป็นเครื่องเพ่งเกาะยึดอยู่นิ่ง ๆ เพื่อให้จิตสงบแบบ“สมถะ” ก็ได้ผลเป็น“สมถสมาธิ”หรือ“เจโตสมาธิทั่วไป”

ซึ่งไม่ใช่“สัมมาสมาธิ”หรือ“สมาธิ”ของศาสนาพุทธที่ให้ปฏิบัติด้วย“มรรคองค์ ๘”นั้น ก็ปฏิบัติกันที่“มรรค ๗ องค์”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“มหาจัตตารีสกสูตร” พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๘๑ จึงจะเกิด“สัมมาสมาธิ”ได้ เป็น“เอกัคคตาจิต”แบบพุทธ ไม่ใช่แค่“เอกจิต”

“เอกัคคตาจิต”แบบพุทธ มิใช่“เอกจิต”ที่ไม่มี“อัคคะ”

อัคคะ คือ ยอด,เลิศ,สูงสุด,เยี่ยมยอดสุดๆ

“เอกจิต”คือ “จิตเป็นหนึ่ง”เหมือนกัน แต่“เป็นหนึ่ง”ที่ไม่มี“อัคคตา(ความเยี่ยมยอด, ผู้เลิศ)” เพราะมิใช่“โลกุตรธรรม”

จึงยังไม่ใช่“โลกุตรจิต” “เอกจิต”เป็นแค่“โลกียจิต” ซึ่งยังไม่ใช่“เอกัคคตาจิต” เพราะ“เอกจิต”ยังไม่มี“อัคคะ”

(๓๙๒)“ปัญญา”จึงคือ“ธาตุรู้”ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สุข-ทุกข์”

จะต้องมี“ปัญญา”จึงจะรู้“โลกียะ”และรู้“โลกุตระ” ที่เป็น“ธรรมะ๒”

“ธรรมะ๒”คือ “องค์ประชุม”ของ‘รูป’กับ‘นาม’ที่เรียกกันว่า“กาย” ซึ่งปรุงแต่งกันอยู่ และ“ปัญญา”จึงจะรู้“ความรู้สึกสุข-ทุกข์”ของรูปกับนามที่ปรุงแต่งกันเป็น“เวทนา”

ที่ปุถุชนหลงว่าเป็นสุขเป็นทุกข์ เพราะไม่รู้ว่ามันเป็น“ธาตุโง่ไปกับสุขกับทุกข์”คือความเป็น“จิต” สุดท้ายจะรู้“ภาวะที่ทรงอยู่หรือทรงไว้” คือความเป็น“ธรรม”

ผู้มี“ความทรงไว้ของขันธ์๕”อยู่ คือผู้มี“ธรรม”

ผู้มี“ธรรม”หรือแม้มี“ขันธ์๕”อยู่ แต่ไม่มีสุข-ไม่มีทุกข์ แล้วเด็ดขาดในจิต คือ ผู้ไม่มี“กิเลส” ผู้ดับสิ้น“อวิชชา” ผู้ดับสิ้น“อุปาทานในความเป็นขันธ์๕”

ดำเนินชีวิตไปกับขันธ์๕ชนิดที่“ไม่มีสุข-ไม่มีทุกข์”อีก

ผู้“พ้นสุขพ้นทุกข์”เด็ดขาด ไม่วนเวียนมา“มีสุข-มีทุกข์”อีกเลยตลอดกาลนั้น ต้องเป็นผู้มีความฉลาดที่เรียก

ว่า“ปัญญา” เป็นอาริยชน เป็นคนโลกุตระ พ้นจากความเป็น“เฉโก”หรือพ้นจากความฉลาดที่ปุถุชนเป็นกันอยู่

ศาสนาพุทธเท่านั้นที่สอน“ทุกขอาริยสัจ(ทุกข์ที่เป็นสัจจะหรือความจริงยิ่ง)” และ“สุขัลลิกะ(สุขที่เป็นความไม่จริง-ความเก๊-หลอก)”

“ปัญญา”จะสามารถรู้“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม” โดยเฉพาะ“เวทนาในเวทนา”ว่าเวทนาใดยังหลงมี“สุข” เวทนาใดที่ยังมีทุกข์เหลือ แค่ไหน?

“ปัญญา”จะอ่าน“อาการ”ว่ามี“ความรู้สึก”ที่เป็น“จิต-เจตสิก-รูป”อย่างรู้จักรู้แจ้งรู้จริงถูกต้องชนิดที่“สัมมาทิฏฐิ” แท้จริง แล้วปฏิบัติจนถึงที่สุดเป็น“นิพพาน”

(๓๙๓) “ปัญญา”จึงอ่าน“เวทนา”ได้๑๐๘ และดับได้เฉพาะ

ด้วยการอ่าน“เวทนาในเวทนา” อันเป็น“เจตสิก”ได้จริง และปฏิบัติจนครบ“เวทนาในเวทนา”ครบ๑๐๘

กระทั่งไม่มี“อารมณ์สุขหรือทุกข์”ในจิตแล้ว รู้จักรู้แจ้ง“อาการสุขหรือทุกข์”นี้ในจิตตนว่า ไม่มีในจิต แม้ตนจะอยู่ในสภาพ“คนจน”สูงสุดคือ ไม่มีสมบัติตามที่คนรวยเขาจะมีกันเลย มีแค่ปัจจัยชีวิตอันเหมาะสมเท่านั้น

ผู้ไม่ศึกษา“อาริยสัจ”จาก“เวทนา” หลงผิดกลับไปดับ“เวทนากับสัญญา”ซ้ำเสียอีก จึง“จบเห่” ไม่มีทางบรรลุ

ผู้เป็นอาริยชน จึงเป็นผู้“กล้าจน(อัปปิจฉะ)” เป็นผู้สมัครใจ“มีน้อย(อัปปิจฉะ)” เป็นผู้“มักน้อย(อัปปิจฉะ)”เป็นผู้“ใจพอ”คือ“สันโดษ(สันตุฏฐี)” เป็นผู้พากเพียร“ขัดเกลากิเลส

ตนเองจริงๆ(สัลเลข)” เป็นผู้“มีศีลที่สูงไปตามลำดับจนเคร่งได้ แต่มีศีลเป็นปกติ(ธุตะ)”สบายสุขสำราญเบิกบานใจเป็นผู้มี“อาการที่น่าเลื่อมใส(ปาสาทิกา)”และเป็นผู้“ไม่สะสมทรัพย์สินเงินทอง-ไม่สะสมกองกิเลส(อปจยะ)” แถมเป็นคนพากเพียรขยันสร้างสรรเสมอ(วิริยารัมภะ)จริงๆ

(๓๙๔) ผู้มี“ปัญญา”แท้จริง จึงจะไม่กลัว“ความจน”

ผู้มี“ปัญญา”จึงไม่กลัว“ความจน” เพราะ“ความจน”ไม่เกี่ยวกับความทุกข์ความสุข มันอยู่ที่“จิตใจ”มีปัญญาจริงพ้นจากเฉโก เดินทางตรงกันข้ามกันคนละทิศ ต่างหาก

“ปัญญา”ที่เต็มสัมบูรณ์แล้วจะไม่ทำชั่วใดๆ ไม่ทำบาปใดๆ ไม่ทำทุจริตใดๆ ไม่ทำอกุศลใดๆ ไม่ทำกรรมที่ไม่พึงทำอย่างมี“สัปปุริสธรรม ๗”และ“มหาปเทส ๔” จะมีแต่“กุศลเจตนา”ทั้งสิ้น

มีแต่ผู้ที่“เฉโก”อยู่เท่านั้นที่ทำชั่ว ทุจริต บาป

เพราะ“ปัญญา”จะรู้ดี-รู้ชั่วของโลกีย์ รู้ผิด-รู้ถูกของโลกีย์ รู้กุศล-อกุศลของโลกีย์ รู้ควร-รู้ไม่ควรของโลกีย์

ที่สำคัญมากยิ่งก็คือ “จิตใจของโลกุตระ” ที่เป็น“ปัญญา” จะ“พ้นความยึดมั่นถือมั่นแท้จริงที่สุด” เพราะ“ไม่มีตัณหา”อีกแล้วจริงๆ “ไม่มีอุปาทาน”แล้วจริงๆ จึงไม่มี“ภพ” ไม่มี“ชาติ” เกิดใน“จิตใจ”อีกเลย

ในจิตจะมีแค่“ยึดความมีที่ควรมีไว้ใช้งาน”เท่านั้น จะ“หมดสิ้น”ความยึดมั่นถือมั่น(อุปาทาน,อภินิเวส)จริงๆ

จะแค่“ยึดถือทำงาน(สมาทาน)เท่านั้น”อย่างเป็นจริง

และแม้ท่านจะ“อนุโลม”มี“กิริยา”ที่ท่านยอมอนุโลมด้วยเจตนาช่วยผู้อื่น มันจึงเป็น“ใจจริงที่เพื่อผู้อื่น”ที่ท่านจะช่วย โดยที่“ในใจ”ของท่านผู้นี้ ไม่มี“ตัวตน”แท้จริง “กิริยาที่ท่านอนุโลม”นี้จึงไม่มี“วิบาก”เกิดแก่ตนเลย จึงเป็น“กิริยา”ที่ไม่เป็น“กรรม” เป็น“กิริยาสักแต่ว่ากิริยา” เป็น“กรรมที่ไม่เป็นอันทำ” จึงไม่มีวิบากใดเกิด จึงชื่อว่า“สักแต่ว่าทำ”

(๓๙๕) “กรรมที่ไม่มีวิบาก”เป็น“อจินไตย”ขั้น“ฌานวิสัย”

“กรรมหรือการกระทำที่ไม่เป็นอันทำ”นี้ เป็น“วิสัย”สูงสุด เป็น“สยัง อภิญญา”เฉพาะตนที่แท้จริง สำหรับผู้มี“บารมีถึงขั้นนี้จริง” ซึ่งเป็นความสามารถชั้นพิเศษเฉพาะตน เป็น“ความหลุดพ้น”จริงที่เรียกว่า“ฌานวิสัย” เพราะเลยพ้นจากความเป็น“กรรมสามัญ”ไปแล้ว เป็น“กรรม”ที่“ไม่เป็นอันทำ”ด้วยสัจจะที่ไม่มีที่เปรียบแล้ว และพ้นการพิสูจน์ใดอีกแล้ว(นัตถิ อุปมา, axiom) กรรมนี้จึง“ไม่มีวิบาก”จริง

บารมีขั้นนี้ คือ “ฌานวิสัย” เป็น“อจินไตย”ข้อ ๒ รองจาก“พุทธวิสัย”อันเป็น“อจินไตย”ข้อ ๑ ซึ่งได้แก่ “ฌานวิสัยของผู้ได้ฌานโลกุตระ”(มิใช่ฌานโลกียะนะ) อันเป็นภูมิของพระโพธิสัตว์เท่านั้น ปุถุชนใดก็ดี ศาสดาโลกีย์ใดก็ดี ที่มีแต่“เทวนิยม”(ยังไม่มีภูมิอเทวนิยม)ก็ไม่บังอาจเป็นได้ มีได้เลย

ส่วน“กรรมวิบาก” อันเป็น“อจินไตย”ข้อ ๓ ย่อมเป็นไปตาม“กรรม”ของคนแต่ละคนทุกคน ซึ่งทุก“กรรม”ต้อง

เป็น“วิบากทุกข์หรือสุข”คือ ต้องมีผลของกรรมที่ตนทำติดตัวไป ซึ่งยังออกฤทธิ์“เป็นสุขหรือทุกข์”กับตนอยู่นั่นเอง หมายความว่า“ผลกรรม”จะต้องออกฤทธิ์ทุกข์หรือสุขกับตนอยู่ตราบที่ยังไม่มี“ภูมิหลุดพ้น(วิมุตติ)” จนกว่าจะมี“ภูมิหลุดพ้น(วิมุตติ)”จึงจะไม่มี“ทุกข์” ก็เป็น“อจินไตย”ในข้อ“กรรมวิบาก”

(๓๙๖) ผู้บรรลุ“ธรรม”ขั้นจบกิจ ทำ“กรรม”ก็ไม่เป็นอันทำ

หมายความว่า ผู้ยัง“ไม่หลุดพ้นจากวิบากอันเป็นทุกขอาริยสัจ”จริง ก็จะต้องมี“ทุกข์เพราะวิบากของตนอยู่”

จนกว่าจะมี“ภูมิหลุดพ้น(วิมุตติ)” จึงจะ“ทำกรรม”ที่มีวิบากไม่เป็น“อกุศลกรรม” เรียกว่า“กรรมไม่เป็นอันทำ” หรือ“สักแต่ว่าทำ”ได้จริง คือ“กรรม”ที่ไม่มีบาป-ไม่มีอกุศล

เป็นแต่เพียงว่า“ทำกรรม”ก็แค่“สักแต่ว่าทำ” ทว่า“กรรม”นั้น“จิตไม่มีกิเลส”เข้าไปร่วมกับ“กรรม”แล้ว

“กรรมที่ไม่เป็นอันทำ”คือ กรรมนั้นผู้ทำที่เป็นผู้บรรลุธรรมสูงสุดแล้วจิตท่านไม่เกิดทุกข์เกิดสุข จบบาปจบบุญแล้ว “ปุญญปาปปริกฺขีโณ” สิ้นบุญสิ้นบาป

จึงเป็น“กรรม”ที่ไม่มีวิบาก ไม่ว่า“บาป”หรือ“บุญ”

แต่ที่สำคัญคือ “กรรม”หรือ“การกระทำ”นี้มีวิบากที่เป็น“กุศล”อยู่นะ เพราะมันมีพลังงานแห่งพฤติของ“กรรม”เกิดขึ้นอยู่ และปรากฏขึ้นในโลกยังมีการเคลื่อนของอาการ

ฉะนี้แลคือ “สัพพปาปัสสะ อกรณัง กุสลัสสูปสัมปทา สจิตตปริโยทปนัง” แปลว่า “ไม่มีบาปในการ

กระทำทั้งปวง กรรมที่ทำจึงมีแต่กุศล เพราะทำจิตใจให้สะอาดผ่องใสจากกิเลส”

(๓๙๗) “กรรม”ที่ถึงขั้น“ไม่เป็นอันทำ”เป็น“กรรม”สูงสุด

“กรรมที่ไม่เป็นอันทำ”ดังกล่าวนี้ เป็นสัจจะที่เป็น“ตถตา”แล้ว เป็น“อนุตตริยะ”แล้ว สูงสุดเป็นยอดสุดแล้ว ไม่เทียบกับอะไรอีกแล้ว(นัตถิ อุปมา,axiom)

แม้แต่“กรรม”แต่ละกรรม ที่ปฏิบัติถึง“ยอด”สุดของแต่ละ“กรรม”แต่ละระดับ ก็จะเริ่มเป็น“กรรมที่ไม่เป็นอันทำ”สำเร็จไปเป็นขั้นๆได้ตามลำดับ

ผู้มี“ปัญญา”รู้เองในตน และทำเองในตนได้สำเร็จจริง ก็คือ ผู้บรรลุธรรมนั้นจริง เพราะมี“ปัญญา”จริง

ผู้มี“ปัญญา”คือ ผู้ปฏิบัติตาม“ศีล”ของศาสนาพุทธอย่างสัมมาทิฏฐิแต่ละข้อตาม“จุลศีล”เป็นต้น จึงจะเกิด“สัมมาสมาธิ” ที่มี“ปัญญา(ความฉลาดโลกุตระ)”แท้ กำจัด“จิต(เจโต)”ที่เป็น“เฉโก(ความฉลาดโลกียะ)” จึงมี“จิตใหม่”ที่สะอาดแล้วเกิด“ความฉลาดใหม่”รู้จักรู้แจ้งเห็นจริง“ธรรมะชนิดใหม่”ที่เกิดในตนจริงนั้นๆ

“ความรู้ขั้นโลกุตระ”นั้นเป็นความรู้ที่เป็นไปตาม“ศีล”เป็นตัวกำหนดขีดขั้นของ“ปัญญา”

“ปัญญา”ไม่ใช่“ธาตุรู้”สะเปะสะปะ ที่รู้เลอะๆเทอะๆ

“หลับตา”สะกดจิตให้สงบแล้วเกิด“ปัญญา” ตามที่หลงเข้าใจผิดไม่ได้ ต้องมีครบ“องค์ ๖”ตามพระพุทธเจ้าตรัสไว้ จึงจะเป็น“ความฉลาด”ที่เรียกว่า“ปัญญา”

(๓๙๘) อย่าหลงผิดว่า “หลับตา”ปฏิบัติแล้วเกิด“ปัญญา”

“หลับตา”ปฏิบัติในภวังค์เกิดแต่“สัญญา” ไม่สามารถมี“ปัญญา”เกิดได้เลย ศึกษาให้รู้จัก“ปัญญา”กับ“สัญญา”ให้ดีๆ ว่า “มิติ”ของความเป็น“ธาตุรู้”มันคนละ“มิติ”กัน

ผู้จะมี“ปัญญา”เกิดได้ ต้องมี“สัมผัสภายนอก” ต้องมี“โพธิปักขิยธรรม ๓๗” จึงจะเกิด“อินทรีย์ ๕-พละ ๕”มีพลังงานที่เป็น“ปัญญา”อันพร้อมด้วย“ศรัทธา-วิริยะ-สติ-สมาธิ”แล้วสั่งสมลงเป็น“ความรู้”ขึ้นในจิตเรียกว่า “ปัญญา” (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๙ ข้อ ๑๐๑๑-๑๐๑๕ และเล่ม ๒๒ ข้อ ๑๔)

หรือมีการปฏิบัติครบ“องค์ ๖” คือ การประพฤติที่มีกระบวนการของ“มรรคองค์๘”ที่เป็น“สัมมาทิฏฐิ” และที่สำคัญต้องมี“ธรรมวิจัยสัมโพชฌงค์”จึงจะเกิด“ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘)

ขอยืนยันซ้ำซากอีกว่า “หลับตา”ปฏิบัติ เพื่อจะให้“ปัญญา”เกิดขึ้นนั้นทำไม่ได้ ใน“หลับตา”มีแต่“สัญญา”เกิด

แม้แต่วันเพ็ญเดือน ๖ ที่พระพุทธเจ้าทรงนั่งระลึกตรวจดู“ภูมิแห่งธรรม”ของพระองค์เองที่ได้ทรงบำเพ็ญมานานนับชาติไม่ถ้วนมาแล้วนั้น ก็เป็นการระลึกตรวจสอบจาก“สัญญา”คือ ในคลัง“ความจำ(สัญญา)”ของพระองค์เองเรียกว่า“ปุพเพนิวาสานุสติญาณ” คือ“ความรู้ที่ระลึกรู้ของเก่าที่มีอยู่แล้วในสัญญา” ไม่ใช่“ปัญญา”สดๆ ที่เกิดขึ้นเป็น “ความรู้”ขึ้นมาให้รู้ แต่เป็นแค่“การระลึกขึ้นมาเป็นความรู้” จึงเรียก

ว่า “ความรู้ที่เป็นสัญญา” ไม่ใช่เกิด“ปัญญา”เลย

ต้องรู้แจ้งรู้จริงใน“มิติ”แห่ง“ธาตุรู้”ของทั้งสอง“ธาตุ”นี้

ถ้าใครยังมี“ปัญญา”ในตนไม่ได้ ย่อมไม่มี“ธาตุรู้”ที่เป็น“ความฉลาด”ขั้น“อาริยะ”ซึ่งจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “ปรมัตถธรรม” ผู้นั้นจึงยังเห็น“ภาวะแห่งโลกุตระ”ไม่ได้

ภาวะที่สาธยายสู่ฟังนี้ล้วนเป็น“ความรู้ที่เรียกว่าปัญญา” อันเป็น“ความรู้ขั้นโลกุตระ”ที่เป็น“อจินไตย”จริงๆ

จึงมิใช่ความรู้“เฉโก”นั้นหรอก แต่เป็นความรู้ที่รู้แจ้ง “ธรรมะ๒ชนิด” คือรู้ทั้งโลกียธรรมและโลกุตรธรรม ซึ่งรู้ธรรมะได้เกินกว่า“ความรู้เก่า”(โลกียธรรม)อย่างเป็นจริง แท้ๆ

ฉะนี้คือ“ความรู้พิเศษ”ยิ่งกว่าเก่าจริง ไปตามลำดับ

(๓๙๙) ผู้มี“ปัญญา”แท้จริง จึงจะทำตน“พ้นทุกข์พ้นสุข”ได้

ผู้เริ่มมี“ปัญญา”ก็จะเริ่มทำตน“พ้นทุกข์พ้นสุข”ไปได้ตามลำดับ เช่น “พ้นทุกข์พ้นสุข”จากโลกอบาย เพราะมี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้ง“โลกอบาย”ถูกสภาพจริง และ“กำจัดกิเลสที่ติดโลกอบาย”ได้จริง เหลือ“โลกกาม-รูปโลก-อรูปโลก”

แล้วก็ปฏิบัติต่อไปจนพ้นสูงขึ้นจาก“โลกกาม” เพราะมี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้ง“โลกกาม”จริงได้อีก อันเป็น“กามาวจร”มากมายให้เรียนรู้ ต้องปฏิบัติไปตามลำดับ ไม่ลัดขั้นตอน

ความเป็นลำดับนี้ เป็นเรื่องสุดยอดอัศจรรย์ที่มีในศาสนาพุทธ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม๒๓ ข้อ๑๐๙ “ปหาราทสูตร” ทำความเข้าใจให้ชัดเจนดีๆเถิด

พ้นจาก“โลกกาม”แล้วจึงจะเป็น“รูปโลก” เพราะมี “ปัญญา” รู้จักรู้แจ้ง“รูปโลก”จริงจนกระทั่ง“พ้นรูปโลก” อยู่เหนือ“รูปาวจร”ได้อย่างสบาย เพราะสิ้นกิเลสใน“รูปโลก”

ขึ้นสู่จาก“อรูปโลก”เป็นที่สุด เพราะมี“ปัญญา” รู้จักรู้แจ้ง“อรูปโลก”จริง แล้วปฏิบัติจน“พ้นอรูปาวจร”อยู่เหนือ“อรูปโลก”อันเป็น“โลก”สุดท้าย ซึ่งมีต้น-กลาง-ปลาย

ฉะนี้คือ ผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“โลก”จริง และปฏิบัติกระทั่งหลุดพ้น“โลก”ได้แท้ เป็นผู้แจ้ง“นิพพาน”จริง อันเป็นอารมณ์ขั้น“ปรมังสุขัง” คือ “ยิ่งกว่าสุข(โลกีย์)”

และก็ยังอยู่กับ“โลก”นั้นๆได้ปกติมีความรู้สึก“ปรมังสุขัง” นั่นคือ มีอารมณ์“ยิ่งกว่าสุข(โลกีย์)” มันไม่มี“สุข” ไม่มี“ทุกข์” มันไม่“มี”สุขมาก-สุขน้อย เปลี่ยนไปเปลี่ยนมา อันเป็นอารมณ์“ไม่เที่ยง”นั้นแล้ว มัน“ไม่เกิด..อารมณ์สุขมากหรือสุขปานกลางหรือสุขน้อย”อย่างนั้น ที่เป็น“ความไม่เที่ยง”(อนิจจัง)อยู่ในจิตอีกแล้ว

มันเป็นอารมณ์ที่ปราศจาก“รสแบบโลกีย์นั้นได้ถาวรยั่งยืน-ตลอดกาล-ไม่เปลี่ยนแปลงเป็นอื่น-ไม่มีอะไรมาหักล้างความเป็นอารมณ์ไม่เที่ยงเช่นว่านี้ได้แล้ว-ไม่กลับกำเริบอีก”(นิจจัง-ธุวัง-สัสสตัง-อวิปริณามธัมมัง-อสังหิรัง-อสังกุปปัง) ไม่แปรปรวนจริงๆ ซึ่งเป็น“ความเที่ยงแท้เด็ดขาดของอารมณ์นี้”

(๔๐๐) ผู้มี“นิจจัง”แท้จริง นั้นคือ มี“ปัญญา”ของอรหันต์

นี่คือ ความเป็น“นิจจัง”(เที่ยงแท้)ของ“นิพพาน” มันเป็น

“ความเที่ยงแท้”ที่มีความพิเศษยิ่งกว่าโลกีย์กันจริงแท้จริง ๆ

และเป็น“อารมณ์”ที่ต้องเรียกว่า“ยิ่งกว่าสุข”(ปรมังสุขัง) เพราะจะว่า“สุข”ก็ไม่ใช่ จะว่า“ทุกข์”ก็ไม่มีแน่นอน

จะว่าเป็น“อารมณ์กลาง ๆ-เฉย ๆ-ว่าง ๆ”ก็มีนัยสำคัญที่แตกต่างไปจาก“อารมณ์กลาง ๆ-เฉย ๆ-ว่าง ๆ”ของโลกีย์ เพราะของโลกีย์นั้นมันยัง“กลาง ๆ-เฉย ๆ-ว่าง ๆ”(เคหสิตอุเบกขาเวทนา)ที่ยัง“ไม่เที่ยง” มันแค่“พักยก” มันแค่“กลาง ๆ-เฉย ๆ-ว่าง ๆ”ชั่วครั้งคราวเท่านั้น มันยังวนเวียนกลับไป-กลับมาได้อีกอยู่ นั่นคือ มันยัง“วนกลับไปเป็นสุข-เป็นทุกข์”กันอีกได้ ยังไม่จบเด็ดขาดถึงขั้น Absolute และ Ultimate

จึงยังไม่“เป็นหนึ่ง(เอกังสะ)”ชนิดที่“เป็นกลาง ๆ-เฉย ๆ-ว่าง ๆ”ไม่เปลี่ยน“เป็นอื่น”อีกเลยแล้วเด็ดขาดจริง ๆ เรียกด้วยศัพท์ว่า “เนกขัมมสิตอุเบกขาเวทนา”ที่“อเนญชาภิสังขาร”

“อารมณ์ยิ่งกว่าสุข”ที่เป็น“โลกุตระ”นี้ คือ “อารมณ์สูญจากสุขจากทุกข์”เด็ดขาด ซึ่งเป็น“อารมณ์ที่ไม่เป็นโลกีย์อีกแล้ว”ถาวรยั่งยืน-ตลอดกาล-ไม่เปลี่ยนแปลงเป็นอื่น-ไม่มีอะไรมาหักล้างความเป็นอารมณ์เช่นว่านี้ได้แล้ว-ไม่กลับกำเริบอีก มันเป็นกลาง ๆ-เฉย ๆ-ว่าง ๆ“คงที่”แต่เดียวเด็ด ๆ

(๔๐๑) “นิพพานัง ปรมัง สุขัง”จึงไม่ใช่“สุข”ที่โลกีย์รู้สึก

อารมณ์“ยิ่งกว่าสุข(โลกีย์)”นี้มันจึงเป็น“ความรู้สึก”ขั้นพิเศษที่ถ้านำมาเปรียบเทียบแม้กับ“อารมณ์สุข”มันก็เทียบกันไม่ได้ เพราะมันไม่มี“รสอาการสุข”นั้นแล้ว จะว่ามันมี“รส

สุขมากหรือสุขน้อยกว่ากัน”ก็ไม่ได้ เพราะมัน“ไร้รสสุขอย่างนั้นสนิทแล้ว” มันไม่มีความรู้สึก“สุขหรือทุกข์” อย่างที่เราก็เคยมีรสสุข-รสทุกข์ตามโลกีย์นั้นแล้ว

มันเป็นรสอะไร เราก็“รู้”ตามรสจริงของสิ่งที่เราสัมผัสนั้นอยู่ตามที่มันมีของมัน มันไม่มี“อารมณ์สุขหรือทุกข์”อย่างนั้นอีกแล้ว มันจึงไม่สามารถจะเปรียบเทียบกับ“รส”ที่ชาว“โลกีย์”มีกัน เพราะมันไม่เกิด“รสโลกีย์”ในคนผู้นี้แล้ว จึงจะเปรียบเทียบกับ“รสโลกีย์”ก็ไม่ได้(นัตถิ อุปมา) แบบนี้เอง

คำว่า“สุข”ที่“โลกุตรภูมิ”ใช้นี้จึงเพียงขอใช้ภาษาคือ“สุข”มาใช้สื่อแก่ผู้อื่น เพื่อให้ผู้อื่นพอจะคลำๆไป“รู้”ตามได้บ้างว่า จะว่า“สุข”มันก็เป็นอารมณ์ไปเชิงรื่นรมย์ยินดีสบายใจหรือชื่นชอบ แต่มันก็ไม่ใช่“รสสุขโลกีย์”อย่างนั้นแล้ว

(๔๐๒) “ความสุข”จึงไม่มีสภาวะจริง มีแต่ภาษาเท่านั้น

คำว่า“สุข”จึงเพียงแค่ภาษาขอใช้เรียกสภาวะดังกล่าวนั้นของ“รสโลกุตระ”นี้ลำลองพอจะสื่อแก่กันและกันแค่นั้น

กล่าวคือ มัน“ทั้งไม่สุขทั้งไม่ทุกข์”ตามที่โลกีย์เขามีใน“เวทนา(อารมณ์,ความรู้สึก)”กัน มันเป็น“ความว่างๆ-เฉยๆ-กลางๆ”จาก“อาการ”ที่คนโลกีย์“สุขหรือทุกข์”กันไปแล้ว ที่เรียกว่า“เนกขัมมสิตอุเบกขา” เป็น“อุเบกขา”ขั้นโลกุตระ

และขอย้ำอีกว่า มันเป็น“ความว่างๆ-เฉยๆ-กลางๆ”จาก“อาการ”ที่คนโลกีย์“สุขหรือทุกข์”เที่ยงแท้ถาวรยั่งยืน

ตลอดกาลไม่มีอะไรจะมาหักล้างได้ ไม่กลับกำเริบเด็ดขาด

แต่ว่า“ความว่างๆ-เฉยๆ-กลางๆ”ของ“โลกีย์”นั้นยังไม่เที่ยงแท้-ไม่ถาวรยั่งยืน ยังเปลี่ยนแปลงได้ ยังมีอะไรหักล้างได้ ยังกลับกำเริบ

“เนกขัมมสิตอุเบกขา”จึงมีนัยะสำคัญเป็น“อุเบกขา”ที่แตกต่างกับ“เคหสิตอุเบกขา” อย่างนี้เอง

(๔๐๓) “คนจน”แบบโลกุตระคือ “คนจน”ที่ช่วยคนรวยได้

นี้คือ “คนจน”แบบโลกุตระ คนจนแบบพิเศษที่เป็นไปอย่างนี้จริง ก็เป็นกันที่“จิตใจ”ที่เป็นจริงแท้ๆ ไม่เสแสร้งหรือกดข่มไว้เลย เป็น“จิตใจ”ที่เป็นจริง ด้วยทฤษฎีของพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ทรงค้นพบ และผู้ศึกษาจริง ปฏิบัติบรรลุได้แท้ ก็เป็น“คนจนพิเศษ”นี้ได้จริง ไม่ทุกข์ไม่สุขจริงๆ

ผู้มี“ปัญญา”แม้จะเป็น“คนจน”ก็จะสามารถช่วย“คนรวย”ได้ “คนจน”จะช่วย“คนรวย”ในเรื่องอะไร? จะช่วยในเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่มาก คือ ช่วยให้“พ้นทุกขอาริยสัจ”

แต่“คนรวย”ที่“ไม่มีปัญญา”นั้นช่วย“คนจน”ให้“พ้นทุกขอาริยสัจ”ไม่ได้ จะไม่สามารถช่วย“คนจน”ให้“พ้นทุกขอาริยสัจ” แม้ช่วยก็จะช่วยอย่าง“อวิชชา” หรือช่วยอย่างมี“ตัวตนที่ฝังอยู่ในอนุสัย” จึงไม่ได้ช่วยคนจนจริงใจแท้แต่อย่างใด จะมี“ตัวตน”อยู่แน่นอน ไม่มากก็น้อย ตามฐานะจริงของแต่ละคน ตราบที่คนรวยผู้นั้นยังไม่หมดสิ้นอาสวะกิเลส

แถมจะ“เป็นโทษกับคนจน”อย่างหนักยิ่งเอาด้วย

เพราะจะกลายเป็นเหยื่อที่คนรวยจะใช้เป็น“ทาส”บำเรอตน ไม่ให้จบสิ้นลงง่ายๆ “คนรวย”ที่ฉลาด“เฉโก”จะสามารถร้อย“คนจน”ให้ผูกพันเป็น“ทาสผู้ปล่อยไม่ไป”อย่างซื่อสัตย์

(๔๐๔) “คนรวย”จะฉลาด ถึงขั้นปราชญ์ที่เป็น“เฉโก”

“คนรวย”จะเป็นคนฉลาดที่“ไม่มีปัญญา” จะมีแต่ความฉลาดที่เป็น“เฉโก” เฉโกขั้นปราชญ์ ขั้นอัจฉริยะกันทีเดียว ขั้นที่สามารถหลอกลวง หรือมีวิธีผูกมัดคนจนชนิดที่ยังไม่มี“ปัญญา”เป็นบริวารได้มากมายด้วย จึงหลงจมอยู่กับความรวย เพราะคนผู้ฉลาดเฉโกนี้ยัง“ไม่มีปัญญา”

และ“คนรวย”จะยังเป็นคนกลัว“ความจน”อยู่จริง

หรือจะมีบ้างที่เข้าใจได้ว่าผู้มีภูมิรู้ในโลกท่านยกย่อง“คนจน”กัน ก็เลยพยายามทำตนให้เป็นคนจนบ้าง ด้วยมีปฏิภาณรู้ว่า“การเป็นคนจน”จะได้สรรเสริญ และหลงกันถึงขั้นว่าการเป็น“คนจน”นั้นจะได้“นิพพาน” หรือบางศาสนาบางลัทธิก็หลงถึงขั้นว่าจะได้สู่ภูมิสูงสุดที่เขามุ่งมั่นทีเดียว

เขาจึงเอาแต่ทำตนให้“จน”ชนิดสุดโต่งไปกระทั่งไม่มีประโยชน์คุณค่าต่อสังคมตามที่ควรจะเป็น

เช่น พวกศาสนาเชน เป็นต้น ที่มักน้อยกันชนิดที่แม้ผ้าก็ไม่นุ่ง เปลือยกายโทงๆ ทั้งบนทั้งล่าง ล่อนจ้อน วัตถุใดๆ ก็ไม่สะสมเลย มีแค่ภาชนะใส่อาหาร๑ใบกับไม้ปัดฝุ่น๑อัน ใช้ค่อยๆปัดสัตว์เล็กสัตว์น้อยไม่ให้ต้องถูกทำลาย จะปลงผมยังใช้การถอนเอา เลือดโชกหัวกว่าผมจะหมดเกลี้ยงหัว ไม่สะสม

แม้แต่มีดโกน ปานนั้น

ไม่ทำการงานอะไรเลย จึงไม่เป็นประโยชน์ใดๆในโลก ทุกวันนี้ศาสนานี้จะเป็นอย่างนี้อยู่ หรือจะเปลี่ยนแปลงพัฒนาขึ้นมาบ้างแล้วก็ไม่ทราบได้

แต่บิณฑบาตอาหารเขามารับประทานนะ จึงกลายเป็นการทำลายเศรษฐกิจยิ่ง เป็นคนไม่เกิดประโยชน์เท่าที่ควรจะเป็นอยู่ในสังคมโลก

คนชนิดนี้เป็น“คนจน”แท้ๆแน่ๆ จนเอามากๆ

(๔๐๕) คนที่ไม่มี“ภูมิโลกุตระ”จึง“จน”อย่างไม่มีคุณค่า

คนที่ยังมิจฉาทิฏฐิอย่างนี้ ก็จะไม่มี“ภูมิโลกุตระ” ก็จะไม่สามารถเป็น“คนจน”ที่“พ้นทุกขอาริยสัจ”อยู่นั่นเอง คือ ยังไม่เป็น“คนจน”จริงที่มี“ปัญญา”อาริยชนที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงสัจธรรม ชนิดที่เป็นคนมีประโยชน์สูง-ประหยัดสุด มีค.ร.น.และห.ร.ม. อย่างได้สัดส่วนพอเหมาะ หรือที่สุดเป็นสังคมที่มีเศรษฐศาสตร์ขั้น“สาธารณโภคี”ได้เป็นอันขาด

“คนจน”จริงก็คือ ถ้าตนมี“ความจน” ตนก็จะไม่ทุกข์ไม่ว่าเมื่อใด โดยเฉพาะถ้าชีวิตคนผู้นี้จะรวยขึ้นเมื่อใด ก็จะสะพัด“ความรวย”ออกไปเป็นประโยชน์แก่ผู้อื่นที่ควรจะได้ หรือแก่ส่วนรวม หรือแก่ผู้ที่ควรจะบริจาคให้ เพราะจะนำทรัพย์สินนั้นไปสร้างประโยชน์ที่ควรสร้าง จะเป็นกุศลยิ่งกว่าที่เราเองจะสะสมทรัพย์สินนั้นไว้ที่ตน

คนผู้นี้จะรู้จักการมีทรัพย์สินอยู่ในชีวิต จะไม่สะสม

(อปจยะ)เป็นของตัวของตน จะมีชีวิตอยู่อย่าง“พอเพียง”อันเป็นเศรษฐศาสตร์บทสำคัญตรงตามที่ในหลวง ร.๙ ของชาวไทยตรัสไว้จริงๆ

จะเป็นคน“อาริยะชั้นสูง” คือ คนมี“วรรณะ๙”

(๔๐๖) คนมี“วรรณะ๙”จึงจะมี“เศรษฐกิจพอเพียง”จริง

คนที่มี“วรรณะ๙”นี้แหละคือ คนที่มี“เศรษฐกิจพอเพียง”ตัวจริง เป็น“อาริยะชั้นสูง”ที่มีชีวิต“แบบคนจน”แท้ เพราะจะมีชีวิตอยู่อย่างชัดเจนในใจยิ่งว่า “การขาดทุนของเรา คือ การกำไรของเรา” จึงเป็น“คนจนที่สุขสำราญ เบิกบานใจ”ได้อย่างเป็นจริง เพราะมี“ปัญญา”แท้จริง

“คนมีวรรณะ๙” เป็นคนอย่างไร?

ในพระไตรปิฎก เล่ม๑ ข้อ๒๐ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า “คนมีวรรณะ๙”คือ ๑.เป็นคนเลี้ยงง่าย(สุภระ) ๒.บำรุงง่าย(สุโปสะ) ๓.มักน้อย หรือกล้าจน(อัปปิจฉะ) ๔.สันโดษ ใจพอ(สันตุฏฐิ) ๕.ขัดเกลา(สัลเลขะ) ๖.กำจัดกิเลส มีศีลเคร่ง(ธูตะ) ๗.มีอาการที่น่าเลื่อมใส(ปาสาทิกะ) ๘.ไม่สะสม(อปจยะ) ๙.ปรารภความเพียร(วิริยารัมภะ)

ความรู้“วรรณะ๙”นี้มีในศาสนาพุทธเท่านั้น เป็นคุณธรรมขั้น“อาริยสมบัติ”ที่แสนประเสริฐ สังคมใดมีได้เป็นได้จริง สังคมนั้นอยู่เย็นเป็นสุขจริง สุขสำราญเบิกบานใจ เพราะมี“สัจจะ”ที่เป็น“ธรรม”ขั้น“อาริยะ” ขั้นโลกุตระ คือ ขั้นเจริญประเสริฐที่แท้จริง ที่คนปุถุชนไม่อยากจะได้เลย

จึงเป็น“คุณสมบัติ”ของคน ของสังคมที่ปุถุชนคนสามัญทั่วไปเข้าใจไม่ได้ง่าย ๆ เพราะมัน“ทวนกระแสใจ(ปฏิโสต)”ของคนปุถุชนธรรมดาสามัญในโลกอย่างแท้จริง

ผู้จะมี“จิตใจ”ที่พอใจจะเป็น“อาริยะที่เป็นโลกุตระ”จริง ๆนั้นจึงต้องเป็นคนที่มี“ปัญญา”จริง ๆ มิใช่คนที่ยังมี“ความรู้-ความฉลาด”อยู่แค่“เฉโก”ของปุถุชนเท่านั้น

ดังนั้น สังคมที่จะประพฤติปฏิบัติให้เกิด“เศรษฐกิจพอเพียง”ได้จริง จึงเป็นเรื่องยากมาก

จะเป็น“คนจน”ที่มีความสุขสบายแสนสำราญใจจริง

ซึ่งจะเป็น“เศรษฐกิจพอเพียง”ได้จริงนั้น ก็คนต้องมีการศึกษาฝึกฝนอบรมกันจนกระทั่งมี“ปัญญา”จริง ๆ ไม่ใช่มีความรู้ความฉลาดกันอยู่แค่“เฉโก”ของปุถุชนเท่านั้น

(๔๐๗) คนมี“วรรณะ๙”จึงจะมีเศรษฐศาสตร์ที่วิเศษสูงสุด

คนที่มี“ปัญญา”จริงตาม“อาริยสัจ”จึงจะเป็น“คนมีวรรณะ๙” เป็นคน“อาริยะชั้นสูง”ที่มีชีวิต“แบบคนจน”แท้ ที่มี“เศรษฐกิจพอเพียง”ตัวจริง มีชีวิตอยู่อย่าง“ขาดทุนของเราคือ กำไรของเรา” ซึ่งเป็น“เศรษฐศาสตร์”ที่ยิ่งใหญ่ ชาติใดประเทศใดปฏิบัติ“เศรษฐศาสตร์”ที่ยิ่งใหญ่นี้ได้สำเร็จ จะเป็นประเทศมหาอำนาจที่มี“ธรรมาธิปไตย”อันวิเศษของโลก ซึ่งตนเองไม่ได้ต้องการอำนาจเลย ไม่แสวงหาอำนาจเลย แต่คนผู้อื่นทั้งหลายจะนับถือบูชายกมอบอำนาจสูงส่งที่เขาบูชาเคารพให้ด้วยรู้ยิ่งอย่างมั่นใจว่า แม้จะยกมอบอำนาจให้ท่านผู้

มีภูมิธรรมที่ไม่มีตัวตนเช่นนี้ไปปานใด ท่านก็ไม่ถือเอาอำนาจนั้นมาเบ่งข่ม มาเบียดเบียน มาแฝงเล่ห์เอาเปรียบผู้อื่นผู้ใดแม้นิดแม้น้อยเป็นเด็ดขาด

จึงเป็น“เศรษฐศาสตร์”ที่ลึกล้ำวิเศษยิ่งสูงสุดของโลกเท่าที่จะมีมนุษย์ในสังคมของโลกที่ทำได้เป็นได้ยืนยันสัจจะ

ส่วนคนก็ดีหรือประเทศก็ดีที่ไม่มี“ปัญญา” หรือแม้มี“ความรู้”ต่อให้เป็น“ความฉลาด”แต่ไม่สัมมาทิฏฐิ ต่อให้พยายามทำตนเป็น“คนจน”ก็เป็นได้ ซึ่งก็เป็นการดีอย่างหนึ่ง แต่ว่าจะไม่สำเร็จเป็น“คนจน”แท้ที่มีเศรษฐกิจดังว่านี้อย่างยั่งยืน ตลอดไป ไม่เปลี่ยนแปลงไปง่ายๆ จะไม่คงทน ไม่นำพาสังคม“เศรษฐกิจ”ไปได้นานเท่านานยิ่งกว่าแบบใดๆได้เป็นแน่แท้ ยิ่งจะถึงขั้น“สาธารณโภคี”นั้นไม่มีทางเป็นได้เลย

เพราะถ้ายังไม่เป็นได้ด้วย“ปัญญา” ก็จะเป็นได้แค่ด้วย“เฉโก”กันอยู่เท่านั้นเอง ซึ่งเป็นเรื่องของ“สมบัติผลัดกันชม”อยู่ตลอดกาลนาน แย่งกันไป แย่งกันมาดังที่สังคมทุนนิยม หรือสังคมระบบอื่นๆที่มีให้เห็นและเป็นอยู่ในโลก

ซึ่งจะไม่ใช่“เศรษฐกิจพอเพียง”ที่แท้จริงหรือ“เศรษฐศาสตร์”ชนิดที่คนมี“วรรณะ ๙” จึงจะมีเศรษฐศาสตร์ที่วิเศษสูงสุดของมนุษยชาติในโลกที่สามารถมีได้เป็นได้

(๔๐๘) “คนจน”โลกุตระ จึงจะกอบกู้เศรษฐกิจโลกแท้จริง

มีนักปฏิบัติธรรมในศาสนาอื่นๆมากมายที่จะปฏิบัติเป็น“คนจน” ในศาสนาพุทธนี่เองก็มี แต่ยังมิจฉาทิฏฐิ ก็ยัง

ไม่สามารถกอบกู้เศรษฐกิจได้ อย่างเป็นแบบฉบับที่จริง

ที่ปฏิบัติตนเป็น“คนจน”เด่นชัด เช่น ศาสนาเชน หรือศาสนาพระมหาวีระ เป็นต้น และศาสนาหรือลัทธิอื่นๆอีกมาก ล้วนปฏิบัติตนเป็น“คนจน”กัน และทำตนให้จนได้อย่างโดดเด่นยิ่ง แบบพาซื่อ ที่ใครสัมผัสทาง“รูปธรรม”แล้วจะเห็นจะรู้ได้ชัดเจนเลย ว่าเขาไม่สะสม เขามักน้อย เอาไว้เป็นของตนน้อยๆ เขามีน้อย จริงๆ แต่กอบกู้เศรษฐกิจให้สังคมไม่ได้ เพราะมันยังเป็น“โลกียะ” ยังไม่มี“ปัญญา”รู้รอบถ้วน

เขาเป็น“คนจน”แท้ๆจริงๆเลยนะ แต่เป็น“คนจน”ที่ไม่มี“วรรณะ ๙” ไม่เป็น“เศรษฐกิจพอเพียง” ไม่เป็น“อาริยะชั้นสูง”ที่มีชีวิต“แบบคนจน”แท้ เพราะจะไม่มีชีวิตอยู่อย่างชัดเจนในใจยิ่งว่า “การขาดทุนของเรา คือ การกำไรของเรา” เป็น“คนจน”นี่แหละประเสริฐ จึงเป็น“คนจนที่ไม่สุขสำราญเบิกบานใจ”ได้อย่างเป็นจริง เพราะไม่มี“ปัญญา”แท้จริง

ซึ่งแตกต่างกันกับ“คนจน”ที่มี“วรรณะ ๙”ที่เป็น“คนจน” พอเพียง(สันโดษหรือสันตุฏฐิ) เป็น“คนจน”ที่มักน้อย(อัปปิจฉะ) แต่ขยันการงานสร้างสรรค์(วิริยารัมภะ) ไม่สะสม(อปจยะ) เป็นคนจนที่มีศีล ปฏิบัติศีลได้เคร่งครัด(ธูตะ)

จึงเป็น“คนจน”ที่กล้าจนจริงใจเพราะมี“ปัญญา”แท้ที่เป็น“โลกุตระ” ก็ช่วยกอบกู้เศรษฐกิจสังคมประเทศชาติได้จริงๆ ตรงตามที่ในหลวง ร.๙ ตรัส คือ สังคมจะบริหารประเทศด้วย“แบบคนจน” และจะพาสังคมอยู่อย่าง“ขาดทุนของเรา คือกำไรของเรา”ได้จริง

อันเป็นเรื่องยิ่งใหญ่ของมนุษยชาติ ทีเดียว

(๔๐๙) “คนจน”โลกุตระคือ สังคมที่มี“สัมมาทิฏฐิ๑๐”

เพราะเป็น“คนจน”ที่พ้น“มิจฉาอาชีพ ๕-มิจฉากัมมันตะ ๓-มิจฉาวาจา ๔-มิจฉาสังกัปปะ ๗” อย่างมี“สัมมาทิฏฐิ ๑๐”ที่ประพฤติปฏิบัติตน เป็นสังคมมนุษย์มี“อาการที่น่าเลื่อมใส(ปาสาทิโก)”อย่างพิเศษยิ่งในโลก

จึงพาสังคมในประเทศ“ทำทาน”ก็“สัมมาทิฏฐิ”กันได้

เพราะภิกษุทั้งหลายจะพาประชาชน“ทำทาน”อย่างลดกิเลสกันจริงๆ(อัตถิ ทินนัง) มีผล“สัมมาผล”แน่ยิ่งจริงกว่า

ไม่“ทำทาน”แล้วยิ่งเพิ่มกิเลสกันอย่างพระทั้งหลายในประเทศไทยทุกวันนี้พากันทำอยู่อย่างที่เห็นและเป็นอยู่แท้ ซึ่งยุคนี้ทุกวันนี้ภิกษุเกือบจะทั้งนั้นมีแต่พา“ทำทาน”แล้ว ยิ่งเพิ่ม“โลภะ”ใส่จิตกันด้วยโมหะอวิชชา โดยไม่รู้สีรู้สากัน อย่างน่าสังเวชใจจริงๆ ก็น่าสงสารเพราะเขาไม่รู้(อวิชชา)หนะ

ดังนั้น เมื่อผู้คนประชาชนต่าง“ทำทาน”แล้ว ทำใจไม่มี“สาเปกโข”เกิดในจิตเลย [สาเปกโขคือยังมีชาติของความหวังเกิดในจิต] นี่แหละคือ ผู้“ทำทาน”ได้ดี “มีผล”ถึงที่สุดทุกครั้งไป

ข้อที่ ๑ ของ“สัมมาทิฏฐิ๑๐”เกี่ยวกับเรื่อง“ทาน”มีผลแท้ คือ “อัตถิ ทินนัง” หมายถึง “ทำทานแล้วจิตมีผลลดกิเลส” เพราะเราได้ปฏิบัติเสร็จลงแล้ว เรารู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“ภาวะของกิเลสในจิตเรา” และสร้างพลังงาน“บุญ”ขึ้นในจิตได้จริงทำการกำจัดกิเลสได้แท้ และรู้ว่า“จิต”เรามีผลกิเลสลดชัดๆ

จึงจะชื่อว่า “ทานแล้ว มีผล”(อัตถิ ทินนัง) ต้อง“มีผล”ถึงขั้น“จิตลดกิเลส”จริงแท้แน่ชัด เป็น“ปรมัตถธรรม” ถ้า“จิตไม่

ลดกิเลส”ก็นับว่า “ทำทานแล้ว ไม่มีผล”(นัตถิ ทินนัง) ปุถุชนคนทั่วไปผู้ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“จิต–เจตสิก–รูป(จิต)–นิพพาน”ก็แน่นอนว่า “ทำทาน”ยังมี“สาเปกโข”อยู่ ก็“มีภพ–มีชาติ”อยู่

ซึ่งแตกต่างอย่างสำคัญยิ่งกับ“สมมุติธรรม” ที่“ทำทาน”แล้วแม้ไม่ได้จัดการกับกิเลส เพราะไม่รู้จักกิเลสเลย หรือแม้จะรู้จักกิเลส แต่กำจัดกิเลสไม่ถูกตัวกิเลส ทำไม่เป็น ทำ“ไม่สัมมาทิฏฐิ” ก็“ทำทาน”แล้ว“ลดกิเลสไม่ได้”

นั่นคือ “ทำทาน..ไม่เป็นบุญ” เพราะทำจิตไม่ถึงขั้นมีผล “จัดการกับจิตให้กิเลสลดหรือดับไม่ได้” ดังนั้น“ภพ–ชาติ”ในจิตก็ไม่ดับ แต่ก็มี“กุศล”นะ! ได้“กุศล”มีผล“เป็นภพ–เป็นชาติ” เป็น “วิบาก(ผลของกรรม)”สะสมใส่จิตตน ด้วย“จิตตนนั่นเองที่มิจฉาทิฏฐิหรืออวิชชาอยู่”

เพราะ“ยังมี–ยังเหลือความยึด(อุปาทาน)” จึงยังต้องเกิด – ต้องตาย ก็วนเวียนอยู่กับ“กุศล”ที่เป็น“สมบัติ”ของตนอยู่แท้

จึง“ทำทาน”มีผลไม่ถึงขั้น คือ“ทำทาน”ไม่ถึงขั้น“บุญ” “ทำทาน”เป็นผลกันแค่“กุศล”เท่านั้น ยังอยู่ในทิศมี“ภพ–ชาติ”

ส่วนผู้มี“ปัญญา”มี“สัมมาทิฏฐิ”จริง ก็“ทำทานมีผล” ที่แตกต่างกันคนละทิศกับการมี“ภพ–ชาติ”

เพราะทำแล้ว“ลดกิเลสหรือดับกิเลส” ภพชาติก็ลดไป ดับไป ผู้นี้ชื่อว่า มีความรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“อาการของจิต”แท้ชัด

ไม่ใช่ว่า “ทำทานแล้ว” ก็ไม่รู้ว่า“จิต”เรายิ่งมีกิเลสมากเพิ่มขึ้น แต่คนผู้นี้อ่าน“จิต”ของตนออก ทบทวนดูจิตตนเป็น

ทำจิตตนได้แยบคายถ่องแท้ เป็น“โยนิโสมนสิการ”

ผู้“ทำทาน”ถูกต้องเช่นนี้มีสิทธิ์เป็น“คนจน”ประเสริฐแท้

(๔๑๐) ผู้“สัมมาทิฏฐิ”แท้จึงจะเป็น“คนจน”โลกุตระแท้

สาธยายผ่านข้อที่ ๑ ของสัมมาทิฏฐิมาแล้ว ทีนี้ก็...

ข้อที่ ๒ ใน“สัมมาทิฏฐิ ๑๐”ขั้นต่อมา ภิกษุทั้งหลายเมื่อมีสัมมาทิฏฐิจริงก็จะพาประชาชน“ประพฤติศีล-ปฏิบัติธรรม”มีผลลดกิเลสกันได้ อย่างเป็น“สัมมาปฏิบัติ”จริง ๆ(อัตถิ ยิฏฐัง)

เพราะปฏิบัติ“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”ก็ดี หรือปฏิบัติ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”ก็ดี ปฏิบัติ“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”ก็ดี เป็นต้น ซึ่งในการปฏิบัติ“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”หรือ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”หรือ“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”แล้ว นี้แหละที่เป็นกระบวนการของ“อานาปานสติ ๑๖”ทั้งหมดทุกขณะที่เรายังมี“ลมหายใจเข้า” และมี“ลมหายใจออก”อยู่ ทุก“กรรมกับกาล” ทุกภายนอกทุกภายใน

ปฏิบัติ“อานาปานสติ”จะไม่หมายเอาแค่อยู่ในขณะ“หลับตา”ไม่มีภายนอก ปฏิบัติแบบนิ่ง ๆอยู่กับที่เท่านั้น แต่หมายเอาทุก“กรรมแห่งกาล” ทุกอิริยาบถ ทุกปฏิบท ทุกพฤติบท ของ“กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม” และรู้ตัวทั่วพร้อมทั้งภายนอก-ทั้งภายใน ทั้งทวาร ๖ เปิดรับรู้อยู่อย่างเต็มสติ

เพราะ“อานาปานสติ ๑๖”คือ “ลืมตา”ปฏิบัติในขณะที่มี“ลมหายใจเข้า(อาน)”กับมี“ลมหายใจออก(อปาน)”อยู่เป็นปกติของชีวิตสามัญคนที่ยังไม่ตาย ยังมีชีวิตธรรมดาสามัญ ซึ่ง“อานาปานสติ ๑๖”ก็มีอยู่ใน“ทุกกรรมกับทุกกาล”นั้นสมบูรณ์แบบแล้วในตัว มิใช่แค่ขณะ“หลับตา”นิ่งอยู่กับที่เท่านั้น

“หลับตา”นิ่งอยู่กับที่นี่แหละที่ยิ่งเพิ่มกิเลสกัน อย่างพระ

ทั้งหลายในประเทศไทยยุคนี้ที่พากันทำอยู่อย่างที่เห็นและเป็นอยู่แท้ (ขออภัยนะที่พูดจริงๆตรงๆ เพื่อความรู้ชัดเจนแห่งธรรม)

นั่นคือ มีแต่เพิ่ม“กาม”เมื่อ“ลืมตา”ออกมามี“สัมผัส๖” เพราะเรียนรู้“กามภพ”กันไม่ถ่องแท้จากภายนอกให้ครบถ้วนกระบวนการ มัวแต่ไปหลง“หลับตา”ปฏิบัติตามแบบเดียรถีย์

ทั้งๆที่มีสัตบุรุษเตือนแล้วเตือนอีก ก็ไม่เรียนรู้ให้ถ่องแท้นั่นเอง จึงหลงตาม“มิจฉาทิฏฐิ ๑๐”ที่พากันยึดผิดตามๆกันมา ก็เห็นและเป็นอยู่ ในปัจจุบันยุคนี้นี่เอง

การเพิ่ม“อัตตา”ใส่จิตกันด้วยโมหะอวิชชา โดยไม่รู้สีรู้สากัน อย่างน่าสังเวช ก็เห็นและเป็นอยู่อย่างงมงายกันแท้

“หลับตา”ปฏิบัตินั้นไม่ได้เรียนรู้“กาม”ไม่มีตาหูจมูกลิ้นกาย และแถมเพิ่ม“อัตตา”ใส่จิตกันเข้าไปอีกด้วยโมหะอวิชชาโดยไม่รู้สีรู้สากัน อย่างน่าสังเวช

เพราะท่านมีอวิชชาเต็มๆกันอยู่จริงนั่นเอง จึงยังไม่สัมมาทิฏฐิว่า“กาย”เป็น“ฐาน”ปฏิบัติ เป็น“โลกุตรธรรม”ข้อต้นแท้ๆของ“โพธิปักขิยธรรม๓๗”(พระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ ข้อ ๖๒๐)

และคำว่า“กาย”ก็หมายเอาจิตบ้าง มโนบ้าง วิญญาณบ้างที่เป็น“ฐาน”สำคัญในการปฏิบัติ ซึ่งต้อง“ลืมตา”อยู่มีทั้งภายนอกและภายในเป็น“ธรรมะ ๒”ให้ปฏิบัติ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“อัสสุตวตาสูตร”ถึง ๒ สูตร(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐ และข้อ ๒๓๕) ล้วนยืนยันว่า“กาย”เป็น“กรรมฐานหลัก”ในการปฏิบัติ

ผู้มิจฉาทิฏฐิใน“กรรมฐาน”ของพุทธไม่รู้จริง“เวทนา”ตามปัจจยาการของ“ปฏิจจสมุปบาท” หรือตาม“มูลสูตร ๑๐”

ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า “สัมผัส”เป็น“สมุทัย”แท้ที่จะหยั่งลงสู่การมี“เวทนา”(พระไตรปิฎก เล่ม๒๔ ข้อ๕๘)จึงหลงไป“หลับตา”ปฏิบัติกันอย่างงมงาย

ยิ่งใน“มหาจัตตารีสกสูตร”ก็ยิ่งชัดว่า “สัมมาสมาธิ”จะเกิดได้นั้นต้องปฏิบัติ“มรรค๗องค์” ไม่ว่าในขณะปฏิบัติอาชีพสามัญทำงานเลี้ยงตนอยู่ ในขณะทำงานทั้งหลายอยู่(กัมมันตะ) ในขณะพูดอยู่(วาจา) ในขณะที่ใช้ความคิดอยู่(สังกัปปะ)ก็ปฏิบัติเพื่อให้เกิด“สัมมาสมาธิของอาริยะ”ได้ทั้งนั้น ไม่มีหลับตาเลย

ไม่ว่าตามหลัก“อปัณณกปฏิปทา๓”ก็ดี ตาม“สัมมัปปธาน๔”ก็ดี ตาม“สามัญญผลสูตร”ก็ดี ตามหลักฐานอื่นๆ อีกมากหลายที่ที่ยืนยันการปฏิบัติของพุทธนั้นไม่“หลับตา”

จริงๆ ท่านก็เจตนาดี แต่ท่านก็ทำตาม“มิจฉาทิฏฐิ”เท่าที่ภิกษุยุคนี้มีภูมิกันอยู่ งมงายกันอยู่ ซึ่งมันได้หลงมี“ทิฏฐิ”ผิดติด“ความเชื่อผิด”มานานแสนนานแล้ว สอนกัน เผยแพร่กันมา จนผิดเพี้ยนกันไปสนิทเนียนกันจริงๆ ก็น่าเห็นใจ

(๔๑๑) “อานาปานสติ”โลกุตระ ต้องมี“สัมมาทิฏฐิ๑๐”นะ!

ข้อที่๓ หากมี“สัมมาทิฏฐิ๑๐”เจริญขึ้นได้อีกเพียงพอนั่นคือ “ผลแห่งการลดกิเลสมันเพิ่มขึ้นกันจริงๆ(อัตถิ หุตัง)” ภิกษุทั้งหลายที่เป็นมวลของความเป็น“แม่(มาตา)” ก็จะพากันสร้าง“ลูก”(ทางจิตวิญญาณ) จะพาประชาชน“ประพฤติทานและปฏิบัติศีล-สมาธิ-ปัญญา”มี“จิตเกิดใหม่” เป็น“สัมมาผล”เพิ่มขึ้นๆ ซึ่งรู้ได้จากที่เรา“ทำแล้ว”ก็รู้เห็นตามที่มี จึงมั่นใจแน่ยิ่งจริงกว่า

ส่วนสังคมสงฆ์ที่“ทำทาน”และปฏิบัติตาม“มิจฉาทิฏฐิ”

ที่มีแล้ว จิตก็ยิ่งมี“ผล”กิเลสเพิ่มกันเหมือนอย่างพระทั้งหลายยุคนี้ในประเทศไทยพากันทำอยู่อย่างที่เห็นและเป็นอยู่แท้

ข้อที่ ๔ หาก“สัมมาทิฏฐิ”เจริญขึ้นโดยรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“กรรมนิยาม”ก็จะเจริญด้วย“กรรม ๔ และกรรม ๕” เพราะเพียรปฏิบัติด้วย“อภิสังขาร”ของกระบวนการ“ธรรมนิยาม ๕” พัฒนาขึ้นๆก็จะมี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงยิ่งๆขึ้น

ภิกษุที่มี“สัมมาทิฏฐิ ๑๐”จากสัตบุรุษที่สอนมา จะทำให้ประชาชนเชื่อ“กรรม ๔”(เชื่อกรรม-เชื่อวิบาก-เชื่อกรรมเป็นของตน-เชื่อความตรัสรู้พระพุทธเจ้า) และเข้าใจ“กรรม ๕”(กัมมัสสกตา-กัมมทายาท-กัมมโยนิ-กัมมพันธุ-กัมมปฏิสรณะ) จิตใจก็จะมีผลมีวิบากไปตาม“กรรม”กันจริงๆ(อัตถิ สุกตทุกกฏานัง กัมมานัง ผลัง วิปาโก) อย่างชัดเจนรู้จักรู้แจ้งรู้จริงยิ่งๆขึ้น ลึกชัดคมแม่นใน“กรรม” เพราะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“ธรรมนิยาม ๕”โดยเฉพาะ“กรรมนิยาม”

มิใช่เป็นไปตามยถากรรม หรือมิจฉาทิฏฐิ แน่ๆ

ก็จะไม่“ทำทาน”และไม่ปฏิบัติ“ทาน-ศีล-ภาวนา”แล้วไม่รู้จักว่ามีผลมีวิบากกิเลสเพิ่มกันอย่างเช่นที่พระทั้งหลายในประเทศไทยยุคนี้ที่พากันทำอยู่อย่างที่เห็นและเป็นอยู่แท้

เขามีแต่เพิ่ม“กาม”และเพิ่ม“อัตตา”ใส่จิตด้วยอวิชชาโมหะ โดยไม่รู้สีรู้สากัน อย่างน่าสังเวชตามที่เห็นและเป็นอยู่ เขาทั้งหลายจึงจมอยู่ หลงติดลาภยศสรรเสริญสุขกันอยู่

ภิกษุทั้งหลายยุคนี้จึงสอนและทำให้ผู้คนรู้“โลกนี้”(อยังโลโก)ไม่ได้ ว่าหมายถึง“โลกีย์”สามัญปุถุชนคนโลกๆ ที่ยังหลงติดยึดยื้อแย่ง“ลาภยศสรรเสริญสุข”และ“กามคุณ ๕”กันอยู่อย่างเดิม

(๔๑๒) “โลกนี้” คือ “จิต”วนเวียนอยู่ในกรอบของ“โลกียะ”

ข้อที่ ๕ ภิกษุและผู้รู้ยิ่งในสังคมที่มีภูมิอาริยะจริงแท้ ก็จะพาผู้คนและสอนประชาชนให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“โลกนี้”ยิ่งๆขึ้น

ภิกษุและผู้รู้ยิ่งจะไม่สอนย้ำและไม่ทำให้ประชาชนซึ่งมี“ความเห็นผิด”(มิจฉาทิฏฐิ)หลงติด“โลกนี้”อยู่แล้วแสนสาหัสยิ่งหลงหนักขึ้นอีกซ้ำ จึงต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“โลกนี้(อยัง โลโก)” ที่ยิ่งเป็นโลกีย์กิเลสหนา(ปุถุ)ยิ่งๆขึ้นนั้นว่า ไม่ควรมีชีวิตจมอยู่

ผู้สัมมาทิฏฐิจะรู้ว่า“โลกนี้”จมอยู่กับกิเลส คือ อย่างไร?

ผู้มี“ปัญญา”จะรู้ชัดเจนยิ่งว่า “โลกนี้”คือโลกที่มีผลกิเลสเพิ่มยิ่งขึ้นๆ ซึ่งน่ากลัวยิ่ง พระทั้งหลายในประเทศไทยยุคนี้ส่วนใหญ่ ไม่สนใจ ไม่กลัว จะว่า“ไม่รู้”ก็ไม่เชิง เรียนกันนะก็พอรู้ แต่ต่างพากันจมอยู่ และเพิ่มกิเลสกันและพากันจมอยู่อย่างที่เห็นและเป็นอยู่แท้ ว่านี่เพิ่ม“กาม”และเพิ่ม“อัตตา” ใส่จิตกันด้วยโมหะอวิชชา นี่แหละคือ จมอยู่ใน“โลกนี้”ยิ่งๆขึ้น โดยไม่รู้สีรู้สากัน ยังหลงติด“โลกนี้”ที่มี“อาชีพนักบวช”

ภิกษุและผู้รู้แท้ก็จะสอนและจะทำให้ประชาชนรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“โลกอื่น..ที่เป็นโลกหน้า”ตามภาษาคือ“ปรโลกหรือสัมปรายภพ”อันเป็นโลกีย์ ว่าแตกต่างจาก“โลกอื่น”ตามภาษาขั้น“อิมัญจโลกัง”(โลกเก่าที่เริ่มมีอัญญธาตุ)หรือ“ปรัญจโลกัง”(โลกใหม่ที่เริ่มมีอัญญธาตุ)ที่กำลังเข้ากระแสสู่“โลกุตระ”ชัดเจนยิ่งขึ้น

ไม่ใช่ยิ่งสอนยิ่งทำให้ประชาชนซึ่งธรรมดาก็ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“โลกอื่น”หรือ“โลกหน้า”ที่รู้กันในภาษาว่า“ปรโลก”หรือภาษาว่า“สัมปรายภพ”นั้นเพียงพอกันมาก่อน

ทั้งนั้น จึงยากยิ่งที่จะรู้“โลกหน้า”ที่เป็น“โลกอื่น”ซึ่งใช้ภาษาว่า“อัญญูโลก”คือ“โลกุตระ”ว่า มันมีความแตกต่างกันสำคัญยิ่ง

“อัญญะ”นั้นคือภาวะ“อื่น”ที่เป็น“ธาตุจิต”ได้เป็น“อื่น”เข้าสู่“โลกอื่น”ที่แตกต่างจาก“โลก..โลกียะ”นั้นมีนัยสำคัญยิ่ง

จะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“โลกนี้”อันเป็น“โลกีย์”ก็หมุนวนอยู่ใน“โลกเก่า”ว่าจมอยู่กับความมากหรือน้อย ดีหรือชั่ว ต่ำหรือสูงในความเป็น“โลกีย์”เดิมๆ ยิ่ง“โลกอื่น”ที่มีนัยสำคัญเป็นโลกุตระ แม้จบเปรียญ๙ จบนักธรรมเอกเป็นผู้รู้ยุคนี้ หรือเป็นพระนักปฏิบัติที่เอาจริงเอาจังเคร่งจัดปานใด ก็ยังจมหนักอยู่ใน“โลกนี้”

(๔๑๓) คำว่า“โลกหน้า”ซึ่ง“ซับซ้อน”หมุนรอบเชิงซ้อนยิ่ง

ข้อที่ ๖ ภิกษุและผู้รู้มี“ปัญญา”แท้ ก็จะสอน และจะทำให้ประชาชนรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“โลกหน้า”(ปโร โลโก)ชนิดที่ลึกแม่นคมชัดใน“โลกหน้า” ซึ่งความเป็น“โลกหน้า”นี้มีทั้งแบบ“โลกียะ” และมีทั้งแบบ“โลกุตระ”

และ“โลกนี้”ก็ดี “โลกหน้า”ก็ดี จะมีสภาพ“หมุนรอบเชิงซ้อน”ในความเป็น“โลกียะ”กับ“โลกุตระ”ซับซ้อนยิ่ง

จึงจะต้องเข้าใจอย่างชัดเจนชัดแจ้งจริงว่า “ผล”แบบใดเป็น“ผลแบบโลกียะ” “ผล”แบบใดที่เป็น“ผลแบบโลกุตระ”

ผู้“สัมมาทิฏฐิ”ที่ปฏิบัติจึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า “ทาน”แล้ว“มีการทำใจในใจ(มนสิการ)”ของตน โดยจัดการ“อาการ”ของจิต(อภิสังขาร)อย่างใดจะ“มีผล”(อัตถิ)เป็น“โลกีย์” ซึ่งไม่ได้ทำให้กิเลสมันลดหรือดับเลย

และจัดการ“อาการ”ของ“จิต”(อภิสังขาร)อย่างใดจะ“มีผล”(อัตถิ)เป็น“โลกุตระ” ซึ่งได้ทำให้กิเลสมันลดหรือดับสนิท หรือ“มีการทำใจในใจ(มนสิการ)”ของตน โดยจัดการ“อาการ”ของจิต(อภิสังขาร)อย่างใดจะ“มีผล”(อัตถิ)เป็น“โลกุตระ” ซึ่งได้ทำจิตใจของตนให้“มีผล”กิเลสลดได้ หรือดับได้เลย

การทำให้กิเลสลดได้ก็ชื่อว่า“บุญ” ซึ่ง“บุญ”นี้ต้องทำใน“ปัจจุบัน”เท่านั้น “บุญ”คือการชำระกิเลส ชำระได้แล้ว “บุญ”ก็หายไป “บุญ”เสร็จกิจก็จบลง “บุญ”ก็สูญสิ้นไป “บุญ”มีใน“อดีต”หรือมีใน“อนาคต”ไม่ได้เลย

“บุญ”ไม่สั่งสมลงเป็น“อดีต” “บุญ”มีใน“อดีต”ไม่ได้เด็ดขาด แม้ใน“อนาคต”ก็ต้องมาถึง“ปัจจุบัน”จึงจะทำ“บุญ”ได้

ผู้ทำ“บุญ”ที่สัมมาทิฏฐิจึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“โลกหน้า”ทั้ง ๓ กาล คือ โลกอดีต–โลกปัจจุบัน–โลกอนาคต

โดยเฉพาะ“โลกหน้า”ที่หมายถึง“โลกุตระ”ซึ่งเป็นโลกที่เข้าเขต“อาริยภูมิ”ของคน“โลกอื่น”หรือ“โลกใหม่”ที่ลดละกิเลสได้จริงชัดคมแม่นลึกขึ้น

“โลกหน้า”จึงมีทั้งที่หมายเอา “ความหมุนวน”ของการเกิด–การตายที่เป็น“จิต”ใน“โลกปัจจุบัน”นี้ และของ“การเกิด–การตาย”ที่เป็นชีวิตทั้งชีวิตที่มี“อัตตาหรืออาตมัน”เคลื่อนวน แล้วก็หมุนเวียนอยู่ใน“ตัวเอง” และอยู่ใน“วัฏฏสงสาร”

ตัวที่“เป็นอยู่”ยังไม่สลายหายสูญไปคือ“ตัวปัจจุบัน”

ถ้า“ตัวตน”ใด“หมดสิ้นไปจากปัจจุบัน”ก็เปลี่ยนสภาพเป็น“สูญ”จาก“ปัจจุบัน”นั้น ก็เป็นได้“๒นัย”คือ “เปลี่ยนภพ”หรือ“สูญสิ้นสลายหายไปสัมบูรณ์แล้ว” ไม่มี–ไม่เป็นอีกแล้ว

หากยังเหลือ“ความมีอยู่” ก็จะมีทั้ง“ส่วนอดีต”ทั้ง“ส่วนอนาคต”และทั้ง“ปัจจุบัน” เป็น“๓ เส้า”ของ“กาล”

และยังอยู่ทั้ง“อดีต”ที่เป็น“โลกียะ”และทั้ง“อนาคต”ที่เป็น“โลกียะ” แต่จะก้าวหน้าเป็น“โลกุตระ”ในวาระต่อไป ได้หรือไม่ ก็อยู่ที่“ตัวเอง(อัตตา)”จะขวนขวาย เรียนรู้“โลกนี้”เป็นโลกียะ และเรียนรู้“โลกหน้า”เป็น“โลกุตระ”นี่แหละเป็นสำคัญ

“ความหมุนรอบเชิงซ้อน”จึงลึกซึ้ง-ลึกล้ำ ซึ่งสลับซับซ้อน เป็นชั้น-เป็นเชิง ที่มีระเบียบ ละเอียดแนบเนียน สังเคราะห์-สังขารกัน จากที่สารพัดสิ่งที่ปนเปวุ่นวายอยู่ในมหาจักรวาลไม่เป็นระเบียบ(chaos) ก็เริ่มถูกจัดระเบียบเข้าทีละขั้นๆ เป็นลำดับ“ต้น-กลาง-ปลาย” เกิด“วงวนที่เป็นระเบียบ(cyclic order)” ปฏิสัมพันธ์กัน เข้าเป็นระบบ ระบอบสุดยอดยิ่ง

(๔๑๔) คำว่า“โลกหน้า”ซึ่ง“ซับซ้อน”หมุนรอบเชิงซ้อนยิ่ง

“ชีวะ”ขั้นจะเรียนรู้ได้ต้องเป็น“เวไนยสัตว์”เพราะเป็น“โลกุตระ”ด้วยจึงจะจัดการปรุงแต่ง“อภิสังขาร”ใน“ปัจจุบัน”ทั้งหลายได้ดีที่สุด จะเป็นตัวแปรที่ดีที่สุด สำคัญที่สุด

ถ้าหากไม่ใส่ใจ“โลกุตระ” ก็จะ“มีชีวะ”หมุนวนอยู่กับนรก-สวรรค์, สุข-ทุกข์, ต่ำ-สูง, มาก-น้อย, ดี-ชั่ว, เหมาะสม-ไม่เหมาะสม, ควร-ไม่ควร ฯลฯ เป็น“ธรรมะ ๒”วนอยู่ใน“๓ เส้า”กันไปอีกนานเท่านาน

ถ้าเป็น“พืชนิยาม”ก็มีความหมุนวนเป็น“ระบบ(cyclic order)”ที่“ลงตัว”เป็น“ธรรมชาติ”อยู่อย่างนั้น ไปนานเท่านาน

หากมี“คน”ไปช่วย“พัฒนาพันธุ์(breeding)”มันก็จะพัฒนาตนเองได้เร็ว แต่ถ้าไปตามธรรมชาติ มันก็จะสั่งสมชีวะของมันไปเองนานจนกว่าจะ“เต็มถ้วน” แตกตัวเองออกมาเป็น“ส่วนที่๔” และ“ส่วนที่๕” กระนั้นถ้าตามธรรมชาติมันก็จะเป็นไปตาม“เหตุปัจจัย”ที่จะมาทำลายมันหรือเข้ามาช่วย

แน่นอนถ้า“ทำลาย”มันก็เสื่อมสูญไป ถ้าพัฒนามันก็จะ“ถ้วนเต็ม”และ“ก้าวหน้า”ได้เร็วตามประสิทธิภาพของ“ตัวช่วย”นั้นๆ

ไม่เช่นนั้น ก็จนกว่าจะ“ถ้วนเต็ม”ด้วย“สภาพหมุนรอบตัว”อยู่นาน จึงจะเกิด“เชิงซ้อน”จาก“ส่วนที่๔”และ“ส่วนที่๕” ก้าวไปเป็น“ส่วนที่ ๖-๗”ได้ หากยังไม่ถึง“๗”ก็ยังจะช้านานอยู่ไปอีกนาน หรือเสื่อมไปได้

“วัฏฏสงสาร”หรือความหมุนวนของ“โลกหน้า”โดยเฉพาะขั้น“จิตนิยาม”ที่เป็น“โลกุตระ”ที่พิเศษยิ่ง

(๔๑๕)“พลังงาน”ที่เป็น“สัมประสิทธิ์”ชื่อว่า“อิทธิบาท๔”

ต้องเข้าขั้น“๗” จึงจะมีพลังแห่ง“อัตราการก้าวหน้า” ขั้นเรียกได้ว่า“สัมประสิทธิ์(Coefficient)”ของพลังงานที่มีอัตราการก้าวเป็นระดับ“คูณ”ขึ้นไป และสามารถสูงถึงขั้น“ยกกำลัง” ก็จะ“ก้าวหน้า”ได้อย่างเร็วและแรงยิ่งขึ้น ที่เรียกว่า“พลังสัมประสิทธิ์(Coefficient)”

แต่ถ้าหากพลังงานขั้น“๗”นี้เป็น“สัมประสิทธิ์”ขั้นต้นก็จะยังไม่เชี่ยวชาญเท่าใดนัก ที่พระโพธิสัตว์พึงรู้จักรู้แจ้ง

รู้จริง และสามารถ“จัดการ”หรือพยายามสร้างสรร“พลังงานสัมประสิทธิ์”มาใช้งานตามต้องการได้อย่างมีความเป็นไปได้ในการ“ก้าวหน้า”ตามต้องการ ที่เก่งวิเศษเหมือนอย่างพระพุทธเจ้าที่ตรัสนั้น จะเป็นไปได้จึงตามภูมิขั้นแห่งบารมี

“พลังสัมประสิทธิ์”คือ “ตัวแปร”แห่งการก้าวหน้าที่มีสูตรคือ $E = C(mc^2 + A)$ ซึ่งจะเจริญขึ้นได้อย่างเก่งก็ต้องเป็น“โพธิสัตว์ระดับ ๘”คือ “มหาโพธิสัตว์”ขึ้นไป จนสูงสุด“โพธิสัตว์”ก็ก้าวขึ้นสู่“ระดับ๙”คือ “สัมมาสัมโพธิญาณ”ก็จะเป็น“ปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า(ผู้ไม่ประกาศตนเป็นพระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่งขึ้นในโลกมนุษย์ แล้วปรินิพพานเป็นปริโยสานไปเอง)” กับ“พระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง”

E = Energy พลังงาน,กำลังความสามารถ,พลังวิชา, พลังงานทางจิตขั้น“วิชชา”ที่สามารถยิ่งขั้น“โลกุตรธรรม”

C = Coefficient พลังงาน“ตัวแปร”ที่มีประสิทธิภาพถึงขั้นคูณ และสูงถึงขั้นยกกำลัง ที่เป็น“พลังงานสร้างความก้าวหน้าให้เพิ่มทับทวีได้ยิ่งๆ” ที่เรากำลังอธิบายอยู่นี้เป็น“พลังงานทางจิต”ที่ทรงค้นพบโดยพระพุทธเจ้า แล้วนำมาประกาศให้ผู้อื่นรู้ตามในโลกมนุษย์ได้นำไปใช้กับชีวิตคน

m = mass มวล,ก้อน,กอง,จำนวนมาก,ปริมาณมาก, ภาวะ ๓ เส้าของแต่ละกลุ่มก้อน,ความเป็น ๓ มิติแห่งชีวะ,ส่วนใหญ่,ทั้งมวล,องค์รวมของนามและรูปที่ร่วมกันทำปฏิกิริยากันอยู่แต่ละมวล แต่ละปริเฉท–บริบท ที่สำคัญแก่การนั้นๆ

c = ความเร็ว, อัตราความเร็ว, อัตราความเร่งของแรง

เคลื่อน หรือพลังงานที่ร่วมทำงานกันอยู่นั้น ตามที่ผู้มีความสามารถจะพัฒนาให้แก่ตนได้ยิ่งขึ้นๆๆๆ

A = Abstract นามธรรมที่เป็นภาวะไม่มี“รูป”ไม่มี“ร่าง(สรีระ)”ให้เห็นได้ แต่มันมี“ภาวะที่เห็นที่รู้ได้ยาก”อยู่

ผู้ยังไม่มีภูมิในเรื่อง“นามธรรม”หรือ“จิตนิยาม”ถึงขั้นก็ไม่สามารถรู้จักภาวะนี้และจัดการมันได้ แต่ผู้ที่มีภูมิถึงขั้นก็จะสามารถจับเอาภาวะนั้นๆมาจัดการได้ ใช้งานได้

A คือ Abstract นี้จึงหมายถึง mc^2 ที่จะต้องค้นให้พบว่ามันมีอีกนะ ถ้าไม่มีก็ต้องสร้าง mc^2 นี้ขึ้นมาใหม่ให้ได้อีก

พระโพธิสัตว์ระดับยิ่งสูงขึ้นๆ จึงสามารถมี“พลังงานสัมประสิทธิ์”ได้จริง เป็นพลังงาน“อิทธิบาท๔”ที่วิเศษสำคัญยิ่ง

(๔๑๖) “ความหมุนรอบเชิงซ้อน”ที่เป็น“สัมประสิทธิ์”

“พลังงานสัมประสิทธิ์”นี้ผู้เป็น“พระพุทธเจ้า”ทุกพระองค์ย่อม“ตรัสรู้”ความรู้นี้ แล้วทรงประกาศ“ความตรัสรู้”ของพระองค์ให้มนุษย์รู้ตาม ปฏิบัติตาม บรรลุตาม กระทั่งเกิดเป็น“พุทธศาสนา”ขึ้นได้สำเร็จ เป็นจริง“ศาสนาหนึ่ง”ในโลก

การมี“สัมประสิทธิ์”จึงมี“พลังงาน”ที่ดำเนินไปได้อยู่เรื่อยๆ และสามารถทวีการ“ก้าวหน้า”ขึ้นยิ่งๆขึ้นได้ด้วย

แม้แต่จะต่อ“อายุขัย”ให้ก้าวหน้ายืนยาวต่อไปอีก ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสกับพระอานนท์ ว่า

ผู้มี“อิทธิบาท๔ นั้นคือ ผู้สามารถเจริญแล้ว ทำให้มากแล้ว กระทำให้เป็นดุจยาน กระทำให้เป็นดุจพื้น ให้ตั้งมั่น

แล้ว สั่งสมแล้ว ปรารภดีแล้ว ตถาคตนั้น เมื่อจำนงอยู่ จะพึงดำรงอยู่ได้ตลอดกัป หรือเกินกว่ากัป”(พระไตรปิฎก เล่ม๑๐ ข้อ๙๔)

ดังนั้น พลังงาน“สัมประสิทธิ์”นี้แลที่สามารถต่อ“อายุขัย”ของตนๆได้ อย่างวิเศษยิ่งกว่า“ยาอายุวัฒนะ”ใดๆในโลก

เพราะสามารถ“จัดการ(อภิสังขาร)”ทำ“ความหมุนรอบเชิงซ้อน”ของ“กรรมกับกาล”ให้มีประสิทธิภาพ เจริญ“กัมมโยนิ”ของตนๆ ให้เป็น“สัมประสิทธิ์”ที่สามารถกระทั่งเพิ่มรอบของ“ความหมุนรอบของอายุตน”ให้เพิ่มอายุชีวิตของตนขึ้นได้

ผู้สามารถ“สร้าง”หรือ“ทำ”พลังงานสัมประสิทธิ์ได้ จึงมี“ตัวแปร”ที่สามารถ“สร้างหรือทำ”ความก้าวหน้าต่อไปได้อยู่ตลอดไปเสมอ จนกว่า“พลังงานสัมประสิทธิ์”นั้นจะเสื่อมถอยก็ไม่ชื่อว่า“สัมประสิทธิ์” ก็คือ หมดพลังสัมประสิทธิ์ลง

“พระพุทธเจ้า”หรือ“พระสัมมาสัมพุทธเจ้า”และ“พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า” ทรงสามารถมี“อิทธิบาท๔”ดังว่านี้ทุกพระองค์ แต่ว่าทุกพระองค์ย่อมรู้กาลอันควร ก็ทำตาม “กาลอันควร”ของแต่ละพระองค์เองแน่นอน

(๔๑๗) พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้าต่างกับพระปัจเจกพุทธ

“พระพุทธเจ้า”หรือ“พระสัมมาสัมพุทธเจ้า”และ“พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า”คือ พระผู้ตรัสรู้พุทธธรรมด้วยพระองค์เอง(สัมมาสัมพุทโธ)ทั้งคู่ แต่“พระสัมมาสัมพุทธเจ้า”ได้ชื่อว่า“พระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง”

คำว่า “พระพุทธเจ้า”ที่ใช้เรียกกันทั่วไปสามัญนั้น

ธรรมดาก็หมายถึง “พระสัมมาสัมพุทธเจ้า”เสมอ จำไว้นะ เพราะย่อมาจากคำว่า “พระพุทธเจ้า–องค์ใดองค์หนึ่ง”

ส่วน“พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า”นั้น ไม่ทรงได้ชื่อว่า “พระพุทธเจ้า–องค์ใดองค์หนึ่ง”เท่านั้นเอง

และมันมีอีกคำเรียก ๑ คือ “พระปัจเจกพุทธะ”นี้ด้วย ที่แตกต่างกันมีนัยสำคัญยิ่ง เพราะ“พระปัจเจกพุทธะ”คือ ผู้ที่ไม่สามารถบรรลุเป็น“พระพุทธเจ้า”ได้เลย ทั้งเป็น“พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธะ”นี่๑ ทั้งเป็น“พระสัมมาสัมพุทธะ”นี่๒ ชัดๆนะ

คำว่า “พระสัมมาสัมพุทธเจ้า”หรือที่เรียกสั้นๆกันว่า “พระพุทธเจ้า” และที่ได้ชื่อว่า“องค์ใดองค์หนึ่ง”นั้น ก็เพราะ “พระพุทธเจ้า”หรือที่เรียกเต็มๆว่า“พระสัมมาสัมพุทธเจ้า” ถ้าองค์ใดได้ทรงประกาศตนขึ้นในโลกมนุษย์ แล้วสร้าง“ศาสนา” ขึ้นสำเร็จเป็น“ศาสนาหนึ่งในโลก” ดังที่มีปรากฏยืนยัน“พระสมณโคดม”ทรงประกาศธรรมะที่พระองค์“ตรัสรู้”ของพระองค์ จนเกิด“ศาสนาพุทธ”ขึ้นอยู่ปัจจุบันนี้ ให้มนุษย์ได้ใช้ปฏิบัติในชีวิตกระทั่ง“พ้นทุกขอาริยสัจ” และเจริญประเสริฐแท้เป็น “อาริยบุคคล ๔ ขั้น”สามารถบรรลุ“นิพพาน” ได้ตาม เป็น “พระอรหันต์”ขึ้นในโลก เป็นประโยชน์ยิ่งแก่โลก

“พระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง”ก็มีชื่อปรากฏอยู่ในโลก เป็นตำนานให้ผู้คนยุคต่อๆมากล่าวถึง ศึกษา และรู้จัก

ส่วน”พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า”นั้น จะไม่ปรากฏชื่อเป็น“พระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง”ในโลก ไม่มีตำนาน ไม่มีในทำเนียบความเป็น“พระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง” สูญไปในสายลม จากไปหายไป ทั้งๆที่“พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า”ก็

ทรงมีภูมิรู้“สัมมาสัมโพธิญาณ”เต็มเท่ากับ“พระพุทธเจ้า”หรือ“พระสัมมาสัมพุทธเจ้า”ทุกพระองค์

ทั้งๆที่ ทั้ง“พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า” และทั้ง“พระสัมมาสัมพุทธเจ้า” ทั้ง ๒ พระองค์นี้ต่างก็ทรงเป็นผู้บรรลุ“พระสัมมาสัมโพธิญาณ”เท่ากันทั้งคู่ นั่นแหละ แต่ที่“พระสัมมาสัมพุทธเจ้า”ได้ชื่อว่า “พระพุทธเจ้า-องค์ใดองค์หนึ่ง”บรรจุใน“ทำเนียบโลก”ให้โลกรู้ จึงนับเป็น“พระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง”

เหตุก็คือ ท่านได้ประกาศศาสนาขึ้นในโลกมนุษย์นั่นแหละที่เป็น“สำคัญ” แล้วจึง“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ไปด้วยพระองค์เองตามพระอัชฌาสัย

“พระสัมมาสัมพุทธเจ้า”นั้น มีนัยสำคัญที่เป็นประเด็นแตกต่างไปจาก“พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า”ด้วยเหตุ“เดียว”แท้ๆ คือ “พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า”ไม่ทรงประกาศศาสนาในโลกมนุษย์จึงไม่ปรากฏมีชื่อ“พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า”ขึ้นเป็น“พระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง”ในโลก ในทำเนียบ

จึงไม่มีผู้รู้ว่า“พระองค์”คือ พระผู้ที่มี“ภูมิธรรม”สูงสุดเท่า“พระพุทธเจ้า”ทุกพระองค์ นัยสำคัญก็มีแค่นี้เอง

คำว่า “พระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง” จึงไม่เกิดกับ “พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า”ทุกพระองค์ ก็มีนัยสำคัญที่ต่างกันไปเพียงแค่นี้เอง

คนผู้ภูมิไม่ถึง หรือคนผู้ไม่รู้จริง ผู้สงสัยข้องใจ ก็เดาไปต่างๆนานา

ถึงกับมีผู้สู่รู้ตีความไปว่า “พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า”

คือ ผู้สอนคนไม่ได้ ซึ่งผิดไปจากความเป็นจริงลิบลับเลย

โดยสับสนไปกับผู้มีความเป็น“พระปัจเจกพุทธะ”ว่าเป็นอย่างเดียวกันกับ“พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า” ซึ่งไม่ใช่

จริงๆนั้น“พระปัจเจกพุทธะ”นี้ก็สามารถสอนผู้อื่นได้ และมีพรรคพวกกลุ่มหมู่ของตนได้ แต่เป็นกลุ่มที่ไม่บริบูรณ์ด้วย“สัมมาสัมโพธิญาณ”เด็ดขาด ตาม“วิบาก”ของท่าน

โดยเฉพาะ“วิบากร้าย”ที่ท่านได้ทำร้าย“พระพุทธเจ้า”มี“อนันตริยกรรม”ร้ายแรงถึงขั้น หรืออื่นๆที่เป็น“ข้อต้องห้าม” ประเด็นที่ใครก็ตามได้ละเมิดทำร้ายพระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง หนักร้ายถึงขั้น“พระบาท(แค่พระบาทนะ)ห้อเลือด” เป็นต้น จะมี“วิบาก”สำคัญตาม“กรรม”จริง ด้วยประการฉะนี้

ใครอย่าไปเผลอประมาทเข้าทีเดียว ดังนั้น เรื่องนี้จงสังวรดีๆเถิด แม้แต่ไปละเมิด“พระโพธิสัตว์ระดับสูง”ยิ่งๆ ตั้งแต่พระโพธิสัตว์มหาสัตว์ขั้นสูงที่จวนเจียนจะตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าก็ดี ย่อมมี“วิบาก”หนักร้ายสุด ..ใช่มั้ย?

ไม่ว่าพระอาริยะใด ระดับใด ก็ระวังเถิด ไม่ควรลบหลู่ทั้งนั้นแหละ “กรรม”เป็นอันทำ มี“วิบาก”เกินกว่าคนธรรมดา

(๔๑๘) “พระโพธิสัตว์”มี“ความหมุนรอบเชิงซ้อน”มากยิ่ง

“ทำเนียบ”ที่เรียกว่า“พระโพธิสัตว์”มีถึง ๙ขั้นทีเดียว

“พระโพธิสัตว์ระดับ ๙”สูงกว่า“พระโพธิสัตว์ระดับ ๘” เพราะมี“พระโพธิญาณ”ใกล้เข้าไปหาความเป็น“พระพุทธเจ้า” เป็นลำดับๆ และ“พระโพธิสัตว์ระดับ ๘”ย่อมมี“พระโพธิญาณ”

รองจาก“พระโพธิสัตว์ระดับ๙”ที่ทรงบำเพ็ญอยู่แน่นอน

และ“พระโพธิสัตว์ระดับ๗”ก็ต้องรองจาก“พระโพธิ สัตว์ระดับ๘”เป็นลำดับตาม“ความจริง”แท้แน่ยิ่งกว่าแน่

ระดับ ๖-๕-๔-๓-๒-๑ ก็รองๆไป ..ถูกต้องมั้ย?

ทุกพระองค์สูงขึ้นได้ ก็ด้วย“กรรม”ของพระองค์เอง ไม่มีใครมาสร้างให้พระองค์แน่ที่สุด ..ใช่มั้ย?

เรื่อง“กรรมวิบาก”นี้เป็น“อจินไตย”แท้ๆขั้นที่๓ นะ!

“กรรม”เป็นอัน“ทำ” ทำแล้วจะถือว่า“ไม่ทำ” ย่อมไม่ได้ และที่สำคัญมากก็คือ “กรรมเป็นของตน” แบ่งใครไม่ได้

ระวังกันดีๆเถิด! เรื่อง“กรรม”เรื่อง“วิบาก” มันจริงแท้

ขออภัยนะ! ที่พูดนี้ไม่ใช่พูดเพื่อป้องกันตัวเองเลย เป็นวิชาการแท้ๆเท่านั้น ด้วยความจริงใจ ขออธิบายมากๆจริงๆ

เรากำลังพูดกันเรื่อง“พระโพธิสัตว์” ซึ่งในพุทธศาสนาเรานั้น สำคัญมากยิ่งๆสุดๆ เพราะ“พระโพธิสัตว์”คือ มนุษย์แท้ๆที่อุบัติขึ้นมาในโลก มีร่างมีกายมีจิตวิญญาณ อันจะพูด-จะทำ-จะคิด กับมนุษย์แท้ๆในโลกสันนิวาส หรือในโลกอันมีแสงอาทิตย์(อาโลก) ที่มีมนุษย์ในโลกมีความเจริญถึงขั้นเรียกว่า“ศาสนาพุทธ”กันจริงๆ

ไม่ใช่“ความลึกลับ”ที่มนุษย์กับมนุษย์จะสัมผัสร่วมกัน รู้ร่วมกันได้จริง และยืนยันเปิดเผยต่อกันในโลกสันนิวาสไม่ได้

ศาสนาอื่นไม่มีทั้ง“ความรู้กับความจริง”ที่มีคนหรือมนุษย์บำเพ็ญตนเองตามหลักสูตรที่มีให้เรียนรู้เป็นลำดับขั้นตอนอย่างน่าอัศจรรย์แบบนี้เหมือนของพุทธนี้เลย โดยเฉพาะศาสนา“เทวนิยม”ทั้งหลาย

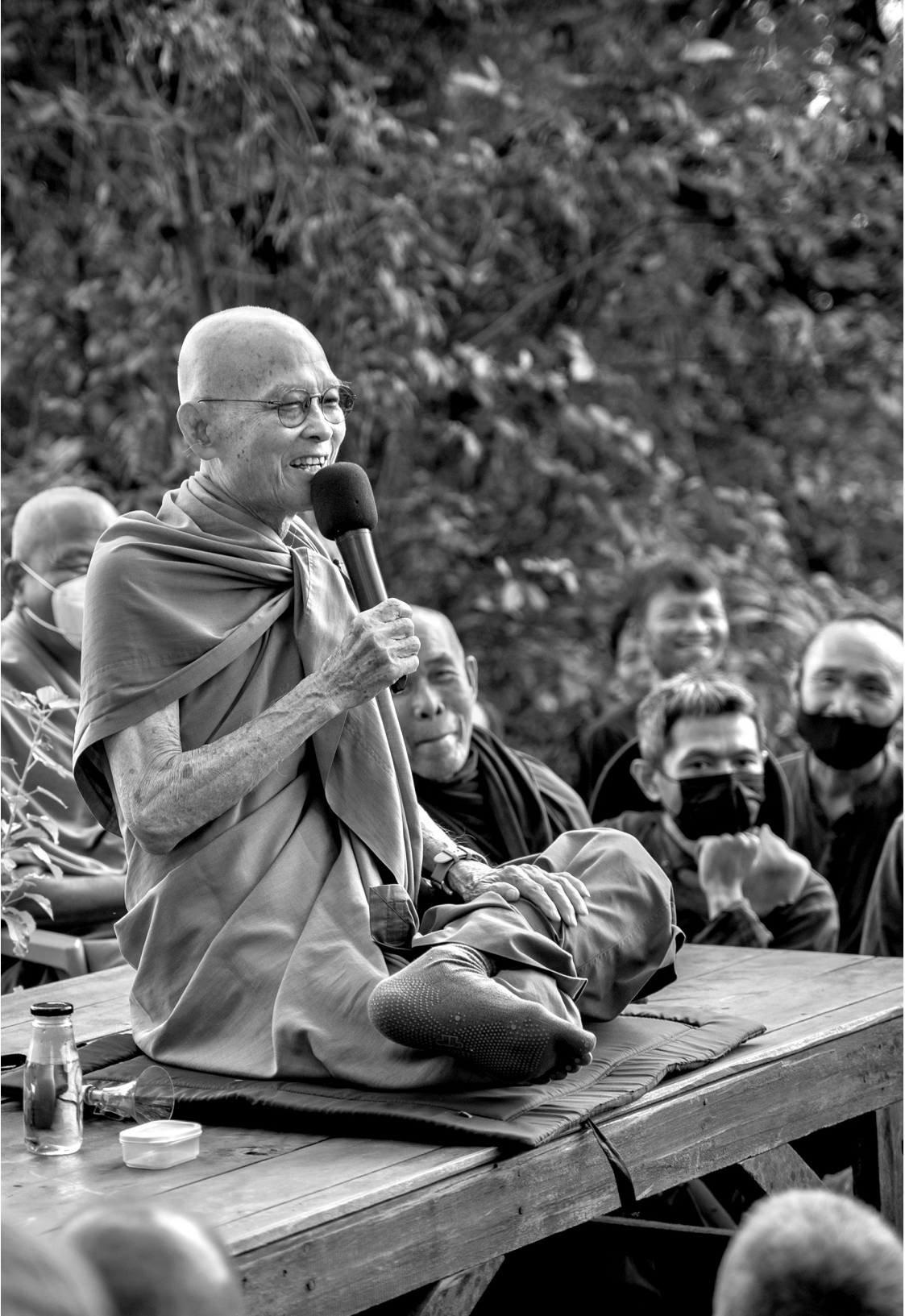

“พระโพธิสัตว์”นั้นจะมีภูมิรู้ใน“ธรรมนิยาม๕”คือ “อุตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรม”ได้แท้จริง ทำให้เกิดสภาวะในตนได้จริง

ความรู้เรื่อง“ธรรมนิยาม ๕”นี้จึงเป็นเครื่องชี้บ่งความเป็น“โพธิสัตว์”ที่มีร่างเป็นมนุษย์ขึ้นมาศึกษาอยู่ในโลก(อาโลก)

“พระโพธิสัตว์”คือ ผู้เรียนรู้ที่เชื่อ“กรรม-วิบาก-กรรมเป็นของตน-ความตรัสรู้พระพุทธเจ้า”(กรรม ๔) และเข้าใจ“กรรมเป็นของตน(กัมมัสสกะ)-ตนเป็นทายาทของกรรมตน(กัมมทายาท)-กรรมของตนพาตนเกิดตนเป็นไปด้วยตน(กัมมโยนิ)-กรรมเป็นพันธุ์แท้ของตนเอง(กัมมพันธุ)” ตาย“ข้ามชาติ”ไปเกิดในร่างใหม่อีกก็เป็นของตนเองก็เป็น“จิตวิญญาณ”ของตนเอง“ข้ามชาติ”ไปเป็นตนเอง ซึ่งถ่ายทอด“เชื้อจิตวิญญาณ”ให้ใครไม่ได้

ถ่ายทอด สืบทอดได้แต่ทาง“คำพูด”ที่บอกกล่าวกันเท่านั้น “ถ่ายทอด-สืบทอด”ทาง“สรีระ”ไม่ได้ เพราะหยาบมาก

ยิ่งจะถ่ายทอด-สืบทอดทาง“จิตวิญญาณ”ก็ยิ่งไม่ได้ เพราะละเอียดมากเกินไป

จึง“ถ่ายทอด-สืบทอด”กันได้แค่“คำพูด”เท่านั้น

นี่คือ “ความเป็นกลาง”ที่ยิ่งใหญ่ที่ควรรู้ไว้

ก่อนจะพักการสาธยายความรู้เชิงนี้ลงตอนนี้ ก็ขอสรุปย้ำสำทับเรื่อง“พระปัจเจกพุทธะ”สั้นๆไว้อีกนิด ว่า...

(๔๑๙) “พระปัจเจกพุทธะ”นั้น บรรลุสูงสุดที่สุดจริง ๆไม่ได้

“พระปัจเจกพุทธะ”นั้น เป็นผู้บรรลุธรรมขั้นสูงสุดด้วยตนเองได้จริง แต่เป็นผู้มี“อนันตริยกรรม”จึงพากเพียรตนจน

บรรลุพุทธธรรมแบบพุทธบ้าง ก็ได้ แต่เป็น“ธรรม”ที่ไม่ถ้วนเต็มตาม“โลกุตรธรรม”บริบูรณ์เป็นลำดับอย่างน่าอัศจรรย์

ที่สำคัญคือ จะไม่สามารถได้ถ้วน“สัมมาอาริยมรรค-สัมมาอาริยผล”บริบูรณ์สัมบูรณ์ เพราะเป็นผู้ที่ไม่สามารถสัมผัสสัมพันธ์ชิดใกล้ได้สนิทสนมกับผู้บริบูรณ์ด้วย“ธรรม”และบริบูรณ์ด้วย“เพศ”เสมอกัน ซึ่งเป็นเรื่องละเอียดสุขุมยิ่ง “ในความเป็นเพศและในบุคคลต้องห้าม”ที่ได้ทำ“กรรม”อันเป็น“วิบาก”ที่ร้ายแรงสูงสุดแท้จึงสูงสุดมิได้ตามสัจจะแห่งสัจจะฉันเดียวกันกับ“ผู้หญิง”ไม่สามารถบรรลุเป็น“พระพุทธเจ้า”ได้นั่นเอง เพราะไม่บริบูรณ์ครบถ้วนด้วย“ธรรม”หรือด้วย“เพศ”

“พระปัจเจกพุทธะ”นั้น แตกต่างกับ“พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า”อย่างมีนัยสำคัญยิ่งคือ จะเป็นผู้ไม่สามารถชิดใกล้สัมผัสสัมพันธ์ได้อย่างสนิทเนียนทั้งการสัมผัส ทั้งโอกาส การถ่ายทอดที่สุขุมประณีตยิ่งจึงไม่บริบูรณ์ เพราะไม่ครบความถ้วน

ซึ่งมีความเป็น“เพศ”และความเป็น“บุคคลต้องห้าม”กั้น

ดังได้“สรุป”เป็นที่สุดไว้ ผ่านมานั้นแล้วนั่นเอง

ดังนั้น ย่อม“สัมบูรณ์สุดๆ”ไม่ได้ ตามเหตุตามปัจจัยแท้

ทีนี้มาสาธยายกันต่อในรายละเอียดที่มนุษย์พึงบำเพ็ญบารมีในความเป็น“มนุษย์”อันเป็นสมบัติของโลกสู่ความสูงสุด

ขอเริ่มกันที่“พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า”ซึ่งไม่ใช่แค่ผู้“อาสวะบางอย่างสิ้นได้บ้าง”เท่านั้น ตามที่“กายสักขีบุคคล”ท่านเป็นได้ แต่“พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า”ผ่านการเป็น“บุคคล ๙”บรรลุธรรมมาตามลำดับ (ส่วน“กายสักขี”ผู้ที่“อาสวะบางอย่าง”สิ้นได้นั้น จะสิ้นอย่างเที่ยงแท้ยั่งยืน ตลอดกาล ไม่มีอะไรหักล้างได้ ไม่กลับกำเริบ ได้จริง

หรือเปล่า ก็ยังไม่ชัดแท้แน่นอน เพราะยังไม่ถ้วนด้วย“ปัญญา”แท้)

“บุคคล ๙”จากสูงมาต่ำ ได้แก่ ๑.พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๒.พระปัจเจกพุทธเจ้า ๓.อุภโตภาควิมุต ๔.ปัญญาวิมุต และ ๕.กายสักขี ที่เป็นบุคคล“กึ่งกลาง”ของ“บุคคล ๙”นี้ ๖.ทิฏฐิปัตตะ ๗.สัทธาวิมุต ๘.ธัมมานุสารี ๙.สัทธานุสารี (พระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๑๕๑)

สรุป ความเป็น“พระปัจเจกพุทธะ(หรือพระปัจเจกพุทธเจ้า)” กันให้ดีๆ ตรงๆ คมๆ แม่นๆ ลึกๆ ชัดๆ ว่าบรรลุสูงสุดไม่ได้

นี่คือ ความแตกต่างของ“พระปัจเจกพุทธเจ้า” กับ“พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า” มีคำว่า “สัมมาสัมพุทธ”เป็นสำคัญ

เช่นดั่ง พระเทวทัตก็ดี ผู้หญิงก็ดี เป็นต้น

(๔๒๐)นัยสำคัญที่ต่างกันของ“พระสัมมาสัมพุทธเจ้า”ทั้ง๒

ถ้า“พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า”จะทรงสอนมนุษย์ พระองค์ก็มี“พุทธคุณ ๙”เท่ากันกับ“พระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง” หรือเท่ากับ“พระสัมมาสัมพุทธเจ้า”ทุกพระองค์นั้นแหละ

เพียงแต่ว่า“พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า”ทุกพระองค์ที่ท่านทรงมีอิสระเสรีภาพสัมบูรณ์สูงสุด ไม่ประกาศศาสนาขึ้นในโลก ตามพระอัชฌาสัยหรือความประสงค์พระองค์เอง

“พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า”ทุกพระองค์ก็คือ ผู้ทรงผ่าน“กรรมกับกาล”ที่ได้ทรงบำเพ็ญพระองค์ สร้าง“บารมี” มากกระทั่งครบบริบูรณ์สัมบูรณ์สุดใน“บารมี ๑๐ ทัศ” ผ่าน “กรรมกับกาล” ได้อุตสาหะพากเพียรตนนับล้านๆชาติ ตั้งแต่

เกิด“อัญญธาตุ”ของโลกุตระในจิต มี“โลกุตรธาตุ”ขั้นต้น แล้วพากเพียรปฏิบัติอบรมตนกระทั่งเป็น“อาริยบุคคล ๔”ด้วย “โพธิปักขิยธรรม ๓๗”อันเป็น“โลกุตรธรรม ๓๗” ครบ“มรรค ๔ ผล ๔ นิพพาน ๑” เป็น“โลกุตรธรรม ๙”มาตามลำดับที่หมุนรอบเชิงซ้อนบริบูรณ์ เป็นระบบระเบียบอย่างน่าอัศจรรย์ ตามขั้นตามตอน

“พระโพธิสัตว์”คือ ผู้บรรลุ“อาริยผล”ที่สัมมาทิฏฐิตั้งแต่ต้น“พระโสดาบัน”มา แม้บรรลุเป็น“พระอรหันต์”แล้วบริบูรณ์สามารถที่จะ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” ทำความ “สูญสลายอัตตภาพ”ของตนเองไปได้แล้ว แต่ก็ยัง“ตั้งจิตปรารถนาพุทธภูมิ”อันสูงสุด บำเพ็ญต่อเป็น“พระโพธิสัตว์”

“พระโพธิสัตว์”จึงคือ ผู้ต้องมี“โลกุตรธรรม”ขั้น“โพธิ”แล้วในจิตเริ่มแต่“โสดาบันบุคคล”ทีเดียว แล้วจึง“ตั้งจิต(อธิษฐาน)” บำเพ็ญตนเพื่อความเป็น“พระพุทธเจ้า”สูงสุดให้ได้ในอนาคต

“โพธิ”คือ “ความตรัสรู้”ของพระพุทธเจ้า ดังนั้น ผู้ชื่อว่า“โพธิสัตว์” จึงได้แก่ “สัตว์ขั้นมนุษย์”ผู้ที่บรรลุ“ธรรม”อันตรัสรู้โดยพระพุทธเจ้าอย่างเป็นจริง พอ“จิต”เริ่มมี จึงจะเริ่มเรียกได้ว่า เป็น“โพธิสัตว์” ตั้งแต่“โสดาบัน”เป็นต้นไป

“โพธิสัตว์”จึงไม่ใช่หมายถึง “จิต”ของปุถุชนที่แค่“ตั้งจิต”ว่า จะขอปฏิบัติตนไปสู่ความเป็น“พระพุทธเจ้า” แล้วจะได้ชื่อว่า ตนเป็น“โพธิสัตว์” แค่นี้“จิต”ยังไม่มี“โพธิ”เกิดขึ้นแน่

ปุถุชน“จิต”ยังไม่มี“โพธิ” จึงยังไม่ได้เป็น“โพธิสัตว์”

เพียงแค่“ตั้งจิต”แล้วพากเพียรปฏิบัติ แต่“จิต”ที่ตั้งนั้นยังไม่มี“โพธิ”เกิดบรรลุใน“จิต”ตน จึงยังไม่มี“โพธิ”เลย ยัง

เป็น“สัตว์”ที่“จิต”ยังเป็นปุถุชนอยู่แท้ๆ ..คมชัดแม่นกันดีๆ

มีคนหลงผิด เรียกตัวเองว่า “ปุถุชนโพธิสัตว์”เหมือนกัน นั่นมันเป็นเพียงภาษา แค่“ธรรม”ที่“สมมุติ”ในใจตนได้แค่“ใจที่ตั้ง” แค่พูด แค่คิด“ตั้ง”ขึ้นที่“จิต” แต่“จิต”ยังไม่มี“ความเกิด”ของ“ปรมัตถธรรม” จึงชื่อว่า “สมมุติธรรม”เท่านั้น ยังไม่มี“ความเกิดแท้ของจิต”ที่เป็น“ปรมัตถสัจจะ”อุบัติขึ้น-ทรงขึ้นในจิตใจจริงเลย

“โพธิสัตว์”จึงไม่ใช่แค่“สัตว์ปุถุชน”ที่“ตั้งจิตตั้งใจ”มุ่งมั่นที่จะเป็นพระพุทธเจ้าเท่านั้น แต่ต้องเริ่มมี“พุทธธรรม”ที่เป็นโลกุตระเกิดขึ้นใน“จิตใจ-ทรงไว้”ในจิตของคนผู้นั้นแล้วอย่างมีสภาวะ

จากจุดเริ่ม“จิตมนุษย์”ผู้นี้มีปฏิสนธิของ“อัญญธาตุ”ที่เป็น“โลกุตรธรรม”เกิดขึ้นในจิต จึงจะเริ่มเรียกได้ว่า ผู้นี้เป็น“พระโพธิสัตว์” แล้วการพัฒนาก็มีต่อไปด้วย“กรรมกับกาล”

“อัตภาพ”นั้นจะมี“สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน”ของความเป็น“สังขาร”ก็เกิดขึ้นใน“โลก” ที่จะ“สังขาร-สังเคราะห์กัน”มีพัฒนาการเป็น“ความหมุนวน”ของ“จิตนิยาม”ซึ่งมีความซับซ้อนสลับไปสลับมามากมายอย่างยิ่ง ทั้ง“โลกนี้-โลกหน้า” ทั้ง“โลกอดีต-โลกปัจจุบัน-โลกอนาคต” และทั้ง“โลกียะ-โลกุตระ”

ด้วยการทำ“เทฺว ธัมมา”ให้เป็น“เอก ธัมมา”ขึ้นเรื่อยๆ จึงชื่อว่า มนุษย์“โลกุตระ” ผู้สามารถทำ“อเทฺวนิยม”สำเร็จ นั่นคือ ผู้ทำ“ธรรมะ๒”ให้เป็น“ธรรมะ๑”ที่เป็นจริง พัฒนาไปตามลำดับ

“อัตภาพ”นี้เป็น“อัตตาที่อาศัย”อยู่ใน“โลก”เพื่อทำคุณประโยชน์ด้วยพลังจิตที่มีอำนาจอยู่“เหนือโลกียธรรม”ที่ตนได้

บรรลุแล้วแต่ละสิ่งแต่ละส่วนไปอย่างมีระบบระเบียบน่าอัศจรรย์

“เทฺวนิยม”จะมีแต่“โลกียะ” ไม่มี“โลกุตระ” จะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“อัตตาหรืออาตมัน” แต่ตนเป็น“อัตตาหรืออาตมัน”เสียเอง อย่างไม่รู้ตนเองเลย แม้แต่การเกิด-การตายก็มีแต่เพียง“ชาติ”เดียว เมื่อตายลงแล้วก็ไปอยู่กับ“เทฺว” พระเจ้า ซึ่ง“พระเจ้า”ก็อยู่สวรรค์ ผู้ใดอยู่กับ“พระเจ้า”ก็อยู่สวรรค์ ส่วนผู้จะต้องไปลงนรก “พระเจ้า”ก็จะเป็นผู้บงการเอง

พระเจ้าก็คือ“ปรมาตมัน(คืออัตตา)”ที่ยึดอยู่กับ“นิรันดร”

(๔๒๑) “เทฺวนิยม”จึงไม่รู้ว่า“ตนเอง(อัตตา)”คือ“ธรรมะ๒”

ดังนั้น “โลกหน้า”ของศาสนา“เทฺวนิยม”ที่เป็นลัทธินับถือ“พระเจ้า” จึงมีแค่“โลกหน้า”ที่ตายจากชีวิตชาตินี้แล้วก็ไปจบลงที่“พระเจ้า”ชาติเดียวเท่านั้น ยืนยาวเป็น“นิรันดร”

ไม่มี“โลกหน้า”ที่“อัตตาหรืออาตมัน”ของแต่ละคนจะต้องหมุนวนเวียน“เกิดแล้วตาย และตายแล้วเกิด(rebirth)”กัน มี“กรรม” มี“วิบาก” ที่“สั่งสม”เป็น“ของตน”แล้วทำให้เกิดทำให้เป็นทุกข์เป็นสุขเช่นนั้นเช่นนี้(กัมมโยนิ)กัน ตามที่ตนเองกระทำขึ้นก็สั่งสมออกฤทธิ์มีผลต่อ“ชีวิต”สลับซับซ้อนเป็น“นิทาน”หรือเป็น“นิยาย”ของชีวิตหมุนวนอยู่มีสุขมีทุกข์ มีรักมีชังนับชาติไม่ถ้วน และเนิ่นนาน ยืนยาวอยู่กับ“กรรมและกาล”

“โลกหน้า”ของศาสนาพุทธจึงเป็นไปตาม“กรรม”ของตนๆ ชาวพุทธจึงได้เรียนรู้“กรรมนิยาม” และจัดการ“กรรม”ของตนเองให้ดีได้ มี“ผล”สำเร็จถึงขั้นสูงสุด“เป็นเจ้าของอัตตา”

บงการ“อัตตา”ตนเองได้เอง ให้เกิดใน“โลกหน้า”ที่มีแต่“ดี”ๆๆ ไม่มีชั่วเลย ขั้นต้นเรียกว่า“อรหันต์” เป็นต้น อย่างเที่ยงแท้ถาวรยั่งยืน จึงชื่อว่า“สุคโต”แปลว่า“ผู้ไปดีแล้ว” ขั้นต้น

ส่วนสามัญปุถุชนนั้น ยังไม่มี“สุคโต”ที่เที่ยงแท้“ของตนเอง” เพราะยังไม่มี“สัมมาทิฏฐิ”จัดการกับ“ธรรมะ๒”ของตนให้เจริญเป็นระเบียบระบบได้ จนกว่าจะมี“สัมมาทิฏฐิ” แล้วสั่งสม“อาริยธรรม”จึงจะมี“สุคโต”ที่เป็น“ความไปดีแล้ว” หยั่งลงใส่“วิบาก”ของตน“ตั้งมั่น”แข็งแรงขึ้นเรื่อยๆตามลำดับ

เมื่อเริ่มฝึกและสั่งสมเป็น“อาริยชน ๔”จึงจะมี“สุคโต” ที่เริ่มเที่ยงแท้แน่นอนขึ้นไปตามขั้นตอนของโสดาบัน-สกิทาคามี-อนาคามี จนเป็น“อรหันต์”จึงจะมี“สุคโต”ที่“ไปดีแล้วของตน”ที่แน่นอนยั่งยืนเที่ยงแท้ ไม่แปรเปลี่ยนเป็นอื่น จึงจะเป็น“สุคโต”ที่ไม่วกวนลงมาเป็น“ทุคโต”อีกในแต่ละชาติที่คนผู้นี้จะ“เกิดอีก-ตายอีก”หมุนวนอยู่ในวัฏฏสงสารต่อไปโดยไม่ตกต่ำไปเป็น“ทุคโต”ได้อย่างเที่ยงแท้ยิ่งขึ้นๆๆ

“การเกิดอีก-ตายอีก”ของคนผู้นี้จึงจะมีแต่ดีขึ้นๆตามที่บำเพ็ญ“โพธิสัตวภูมิ” เป็น“สุคโต”ที่“ไปดีแล้ว”ได้มั่นคงยิ่งๆ

และสามารถจัดการ“อัตตาหรืออาตมัน”ตนเองให้เกิดหรือให้ตายลงในชาติใดชาติหนึ่งได้จริง อย่างรู้จักรู้แจ้งรู้จริงไม่ลึกลับ(อรห)เรื่อง“อัตตา” แล้วจะให้“อัตตา”ของตนเกิดหรือตาย แบบจบสิ้นสนิท ไม่มี“อัตตา”ที่จะเกิดต่อไปใน“โลกหน้า” อีกได้แน่แท้บริบูรณ์ เรียกโดยภาษาศัพท์ว่า “อนุโพธิสัตว์”

สำหรับผู้ยังมี“การตาย-การเกิด”ก็จะพัฒนา“กรรมของตน”ให้เกิดใน“โลกหน้า”ดียิ่งขึ้นๆๆๆไปกับ“กาล”ที่เจริญ

ก้าวหน้าได้จริงยิ่งขึ้นต่อไปเป็น“อนิยตโพธิสัตว์” ที่จะทำให้“โลกหน้า”ของตนเจริญเป็น“สุคโต”ที่“ไปดีแล้ว”ยิ่งๆขึ้นต่อไปๆ ตามฐานะบารมีของ“นิยตโพธิสัตว์”แล้วก็“มหาโพธิสัตว์” และที่สุดแห่งที่สุดของคนเป็น“พระพุทธเจ้า” ก็เรียกว่า“ตถาคโต”

(๔๒๒) “เทวนิยม”นั้นยังมิจฉาทิฏฐิใน“โลกนี้–โลกหน้า”

“ตถาคโตหรือตถาคต”แปลว่า “ผู้ไปดีแล้ว” หรือผู้สูงสุดที่สามารถบงการชีวิตใน“โลกนี้และโลกหน้า”ของตนได้สัมบูรณ์เต็มที่แล้ว เพราะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“โลก”และความเป็น“อัตตาหรืออาตมัน”ได้ถึงที่สุดทุกประการ ชนิดที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความเห็น”อันถือเอาที่สุด หรือความเห็นผิดที่แล่นไปสุดโต่งข้างใดข้างหนึ่ง(คือ ไม่รู้รอบถ้วนนั่นเอง)ศัพท์ก็ว่า “อันตคาหิกทิฏฐิ” โดยเฉพาะ“ความเห็นผิดที่แล่นไปสุดโต่งข้างใดข้างหนึ่ง ๑๐” (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๓ ข้อ ๑๔๗ เล่ม ๑๘ ข้อ ๗๘๘ เล่ม ๓๑ ข้อ ๓๓๗ เล่ม ๓๕ ข้อ ๑๐๓๒)

ผู้จะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อันตคาหิกทิฏฐิ ๑๐”ได้จริงนั้นก็จะต้องมี“สัมมาทิฏฐิ๑๐”เป็นประธานเสียก่อน แล้วปฏิบัติ“ไตรสิกขา”ไปตาม“โพธิปักขิยธรรม๓๗”จึงจะบรรลุได้

ผู้ที่ยังไม่มี“สัมมาทิฏฐิ๑๐”จะไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“อันตคาหิกทิฏฐิ๑๐”ได้เป็นเด็ดขาด ดีไม่ดีจะเข้าใจว่าเป็นอันเดียวกัน หรือสับสนปนเปกันไปเสียอีก เอาด้วย

“สัมมาทิฏฐิ๑๐”เป็นเบื้องต้น เป็น“มรรค”ข้อที่ ๑ ของมรรค ๘ นะ! ที่ต้องทำความเข้าใจให้“ตรงตามคำสอน

ของพระพุทธเจ้า”ให้ได้ก่อนจึงจะปฏิบัติ“มรรค ๘”หรือทั้งขบวนการ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”ได้มรรคได้ผล

ส่วน“อันตคาหิกทิฏฐิ ๑๐”นั้นไม่ใช่เบื้องต้นเลย พระพุทธเจ้าตรัสแบบ“ตัดบท”ทีเดียว กับคนผู้ที่ยังเป็น“อนุปสัมบัน(ผู้ที่ยังไม่มีภูมิสูงพอ)”ว่า ท่านไม่ทรงพยากรณ์“อันตคาหิกทิฏฐิ๑๐”

จนกว่าจะเป็น“อุปสัมบัน(ผู้ที่มีภูมิสูงพอ)”ท่านจึงจะตรัสพยากรณ์“อันตคาหิกทิฏฐิ ๑๐”ซึ่งเป็นไปตามความเหมาะสมกับฐานะภูมิธรรม

เพราะโลกก็ดี ชีวะก็ดี อัตตาก็ดี เป็นเรื่องลึกซึ้ง ที่ต้องมีปัญญารู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ธรรมนิยาม ๕”กันจึงจะพอเรียนรู้ได้

โดยเฉพาะเรื่อง“อัตตา”ที่ต้องเรียนรู้ตั้งแต่เบื้องต้นจนกระทั่งถึงปลายสุดของ“ทิฏฐิ”ทั้งหลายทีเดียว

ที่สำคัญยิ่งคือ “ปรมาตมัน”นั้นรู้จักรู้แจ้งรู้จริงรอบถ้วนอย่างหมดจบสิ้นในความเป็น“อัตตาหรืออาตมัน” ตั้งแต่เริ่มต้นที่มันเป็น“อัตตา”หรือ“ตัวตน” จนกระทั่งเป็น“อัตตา”ที่ยิ่งใหญ่ขึ้นเป็น“มหา” เป็น“ปรม”หรือ “บรม”ขนาดไหนก็พิสูจน์ในความเป็นคนหรือมนุษย์ในโลกได้ด้วยตน และจะบอกผู้อื่นให้ปฏิบัติรู้เองได้ตามด้วย อย่างรอบถ้วนครบ ในความเป็น“อัตตาหรืออาตมัน” ไม่มีความลึกลับ(อรหะ)

(๔๒๓)“แม่-พ่อ”ที่“สัมมาทิฏฐิ”ให้กำเนิดทาง“จิตวิญญาณ”

เราได้สาธยาย“สัมมาทิฏฐิ ๑๐”ข้อที่ ๕-๖ กันด้วยเรื่อง

“โลกนี้-โลกหน้า” ยาวไกลพอควรแล้ว พักกันไว้แค่นี้ก่อน

ทีนี้ ก็ขอพูดถึง“สัมมาทิฏฐิ ข้อที่ ๗-๙”ของ“สัมมาทิฏฐิ ๑๐” ได้แก่ “แม่” หรือภาวะที่เป็น“แม่”(มาตา) และ“พ่อ” หรือภาวะที่เป็น“พ่อ”(ปิตา) เป็นไฉน?

ศีลเป็นแม่ ปัญญาเป็นพ่อ มรรคมีองค์ ๘ เป็นแม่ โพชฌงค์ ๗ เป็นพ่อ เป็นต้น เป็นคู่ๆไปด้วยกันช่วยกัน มันต้องมี ๒ สภาพช่วยกันทำให้เกิดลูก เรียกว่าโอปปาติกะ

ความเป็น“แม่”ใน“สัมมาทิฏฐิ ๑๐”นี้จะไม่ใช่แม่ผู้ให้กำเนิดลูกที่คลอดออกมาทาง“ร่างกาย(สรีระ)”ซึ่งมีการฟักตัวในมดลูกแล้วจึงเกิดออกมา(ชลาพุชโยนิ)อย่างนั้น

แต่เป็น“แม่”ของ“สัตว์ โอปปาติกะ(สัตตา โอปปาติกา)” คือ “แม่”ที่ให้“กำเนิดจิตวิญญาณ(โอปปาติกโยนิ)”ของตนเอง อันเกิดได้ด้วย“กรรม” ซึ่งเป็นการให้“กำเนิดชนิด ๑”ใน“กำเนิด ๔ ชนิด”(ซึ่งมี ๑.ชลาพุชโยนิ ๒.อัณฑชโยนิ ๓.สังเสทชโยนิ ๔.โอปปาติกโยนิ)

“การเกิดทางจิตวิญญาณ”นี้ หมายถึง “มโนกรรม” ของตนเอง คือ “การกระทำของจิต”ที่“ทำให้เกิด”ในจิตวิญญาณ “ตนเอง”เป็นผู้“ทำกรรมเอง”แล้วมี“ผลเกิด”

พิจารณาดีๆ เกิดด้วย“กรรม” กรรมทำให้เกิด(กัมมโยนิ)

สัมมาทิฏฐิข้อที่ ๙ ก็คือ สัตว์ที่ผุดเกิดอุปปัติเอง มี (อัตถิ สัตตา โอปปาติกา)เป็นสัตว์ทางจิตวิญญาณ เป็นลูกที่เกิดจากพ่อแม่ทางจิตวิญญาณ แม่ก็ตัวเราเอง พ่อก็ตัวเราเอง เป็นจิตของเรา เป็นปัญญาของเราเอง เป็นศีลของเราเอง เป็นแม่เป็นพ่อ โพชฌงค์ ๗ เป็นพ่อ มรรคมีองค์ ๘ เป็นแม่ของเราเอง ถูกต้องร่วมกัน พรากกันไม่ได้ ต้องช่วยกัน แล้วก็เกิดภาวะจิต

เจริญออกมา เกิดมาหรือคลอดออกมา เป็นสัตว์โอปปาติกะ

ไม่ใช่“God หรือพระเจ้า”เป็นผู้ทำให้เกิดทำให้เป็นไป คนเจ้าของ“กรรม”เป็นผู้ทำเอง แล้วสั่งสมผลสั่งสมวิบาก จะดีหรือชั่วนั้นๆ จะ“บุญ”หรือ“บาป”ล้วนเป็นของตนเองทั้งสิ้น(สุกตทุกกฏานัง กัมมานัง ผลัง วิปาโก) ไม่ขาดหกตกหล่น แบ่งใครก็ไม่ได้ “กรรมเป็นของของตนทั้งสิ้น(กัมมัสสกะ)”

(๔๒๔) “กรรม”จึงมีนัยสำคัญยิ่งกว่า ความเป็น“พระเจ้า”

ศาสนาพุทธรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“กรรม-วิบาก-กรรมเป็นของของตน-จากความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า”

ศาสนาพุทธจึงเป็นศาสนาที่จัดการกับ“กรรมนิยาม”ได้อย่างดีบริบูรณ์สัมบูรณ์ ถึงที่สุดขั้นรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า ผู้เกิดมาเป็น“คนหรือมนุษย์”แล้ว จะมีชีวิตดำเนินไปด้วย“กรรม”ที่อยู่ใน“กาล”นี่เอง และที่สุดแห่งที่สุดมีภูมิปัญญาใน“การทำกาละ(กาลกิริยา)”แก่ตนอีก คือ จัดการที่“กรรมของตนเอง”โดยตนเองทำ“ตนเอง”หมดสิ้นไปจาก“กาล”หรือจากความเป็น“เวลา” ไม่ให้มี“ตน”โคจรเดินทางอยู่ในจักรวาลไปเลย

เราก็“จบสิ้นกรรม”ที่จะมีอยู่ใน“กาล”สำหรับตัวเราไปนิรันดร สิ้น“การเกิด-การดับ”ของความเป็น“ตน”หมดสนิทเกลี้ยง ไม่เหลือ“อัตตา(ตน)”ในจักรวาลไหนๆอีกแล้ว จริงแท้เพราะเป็นการสิ้นหมดทุกสิ่งทุกอย่างยิ่งกว่า “ความสิ้นสุดใดๆ”แล้ว ในโลกแห่ง“ความมี”

ซึ่งเป็น“การสุดสิ้น”ภาวะของ“ความมี”สัมบูรณ์

ที่พยัญชนะจะเรียกว่า “อัตถิ”ก็ตาม หรือ“โหติ”ก็ตาม

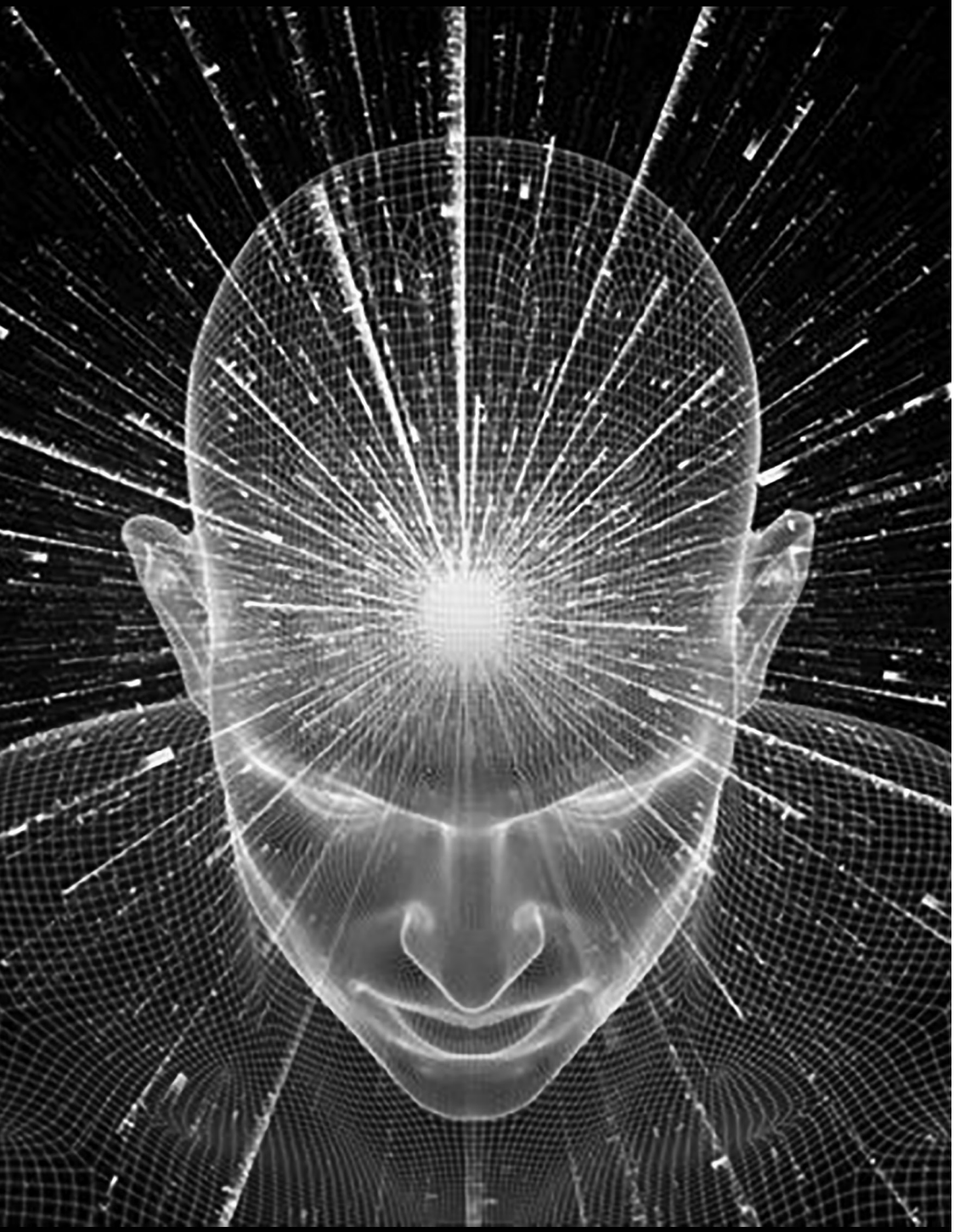

ก็“ไม่มี”สภาวะใดแล้ว คือ“นัตถิ”หรือ“น โหติ”ทั้งนั้น

จึง“สูญ(สุญญ = ไม่มี)” หรือ“ว่างเปล่า”เป็น“นิรันดร”แท้

ตรงกันข้ามกับ“การมีอยู่นิรันดร”ของ“เทฺวนิยม”สิ้นเชิง เป็นคนละขั้วทีเดียว

“ความมี”ก็คือ มี“เทฺว” ตั้งแต่เทวะเล็กสุด จนกระทั่งเทวะใหญ่สุด และใหญ่สุดๆขั้น“ปรมาตมัน”ตามที่ยึดถือกัน

จุดสำคัญที่ยิ่งใหญ่มาก ก็คือ ศาสนาพุทธสามารถทำตนให้บรรลุผล“นิพพาน” ด้วย“การกระทำ”ของตนเอง

“นิพพาน”คือ การดับสนิทความเป็น“เทฺว”

“เทฺว”คือ ความเป็น“อัตตา”หรือ“อาตมัน” แม้จะเป็น“เทฺว”ผู้ยิ่งใหญ่ ขั้นใหญ่ยิ่งสูงสุดๆเป็น“ปรมาตมัน”ขนาดไหนก็ตาม ศาสนาพุทธสามารถ“ดับเทฺว”นี้ได้บริบูรณ์สัมบูรณ์

“พระเจ้า(God)” ซึ่งเป็น“สุดยอดแห่งยอดเทฺว”นั่นเอง

ศาสนาพุทธสามารถทำให้ไม่มี“การเกิด‘เทฺว’อีกเด็ดขาด” ด้วย“กรรม”ตนเอง หรือด้วยตน“กระทำ”เองแท้ๆ

เพราะเป็นสมณพราหมณ์ เป็นผู้ดำเนินชอบ–ปฏิบัติชอบ ซึ่งประกาศโลกนี้–โลกหน้า ให้แจ่มแจ้ง เพราะรู้ยิ่งด้วยตนเอง ในโลกนี้ มีอยู่ (อัตถิ โลเก สมณพราหมณา สัมมัคคตา สัมมาปฏิปันนา เย อิมัญจ โลกัง ปรัญจ โลกัง สยัง อภิญญา สัจฉิกัตวา ปเวเทนตีติ) ซึ่งเป็นสัมมาทิฏฐิข้อที่ ๑๐ (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๗)

(๔๒๕) พุทธจึงเป็นศาสนาที่“ไม่คลุกคลีเกี่ยวข้องสวรรค์”

ศาสนาพุทธจึงเป็นศาสนาที่“ดับสิ้นสวรรค์” เพราะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สวรรค์”ว่าเป็น“สุขัลลิกะ(สุข+อลิกะ)” นั่นคือ“สุขเท็จ”

ที่คือ“คู่หู”ของ“นรก” ผู้มีภูมิ“อาริยะ(ความรู้แบบโลกุตระ = ธาตุรู้ขั้นปัญญา)”จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อาริยสัจจะ”นี้ได้

ว่า“สวรรค์-นรก”เป็น“เทฺว”ที่ผู้ยัง“อวิชชา”อยู่ คือผู้ยังไม่มีภูมิ“อาริยสัจ”หรือ“โลกุตรภูมิ” จะยัง“มีสวรรค์”ซึ่งก็ต้องมี“นรก”ไปด้วย เพราะเป็น“เทฺว(๒)”ที่ชาว“โลกียธรรม”ยังมี“ความยึดมั่นถือมั่น(อุปาทาน)”อยู่ ซึ่งมีกันถึงขั้นถือว่าเป็น“นิรันดร”เอาด้วย ยังตี“เทฺว ธัมมา(ธรรมะ๒)”ไม่แตก

“เทฺว”นี้หลงกันว่าคือ สวรรค์ มีเจ้าแห่งสวรรค์ที่ยิ่งใหญ่และลึกลับสุดๆไม่มีใครเทียมก็คือ “พระเจ้า(God)” เป็นเจ้าของ“สวรรค์”ที่ยิ่งใหญ่สุดๆ ผู้ไม่สามารถ“สัมผัสตัวตน”ได้

แต่“เทฺวนิยม”ยัง“คลุกคลีเกี่ยวข้องกับสวรรค์(สังสัคคะ)”เพราะยังขาด“ความสุข”อันเป็น“เทฺว”ของ“ความทุกข์”ไม่ได้

การคลุกคลีกับสวรรค์ของ“เทฺวนิยม”จึงยังมีอยู่

“เทฺวนิยม”ทั้งหลายนั้น จริงๆแล้วสัมผัส“เทฺว”ได้แค่“บัญญัติ”หรือ“พยัญชนะ”เท่านั้น ไม่เคยสัมผัสสภาวะจริง

โดยเฉพาะ“ปรมาตมัน”หรือ God ..พระเจ้า

ชาว“เทฺวนิยม”ทั้งหลาย แม้แต่“พระบุตร”ผู้ชิดสนิทพระเจ้าที่สุดแล้ว ไม่สามารถสัมผัส“ตัวตน(อัตตา)พระเจ้า”เลย

“พระเจ้า”จึงอยู่ใน“ที่ลับ(รหัง)”ตลอดกาล สำหรับชาว“เทฺวนิยม”ที่ศรัทธาสนิทใจยิ่งในความเป็น“พระเจ้าผู้ลึกลับ”

ชาวเทฺวนิยม ๑๐๐ % จึงไม่มีใครสัมผัส“พระเจ้า”ได้ แม้“พระบุตร(ศาสดา)”เองแท้ๆ ก็ยังไม่สามารถสัมผัส“พระเจ้า”ได้เลย นอกจากเป็น“ผู้ประกาศพระโองการหรือประกาศ

คำสั่งของพระเจ้า(ประกาสก = Prophet)”เท่านั้น

แต่พุทธศาสนาสามารถทำให้“เวทนา”คือ“ความรู้สึก”แท้ๆของคนทุกคนที่เคยมีกันทั้งนั้น เฉพาะอย่างยิ่งเป็น“ความสุข”ซึ่งเป็น“ปรมาตมัน”อย่างยิ่ง คือเป็น“อัตตา”ที่ยิ่งใหญ่ยิ่งๆ ที่คนหลงยึดเสพอยู่ ให้สิ้นสูญไปจากตนได้แท้จริง

หรือเท่ากับ“ดับสวรรค์”ไปจาก“จิตวิญญาณ”ตนได้แท้

“ไม่คลุกคลีเกี่ยวข้องสวรรค์”ที่บาลีว่า “อสังสัคคะ”

ศึกษาความเป็น“สวรรค์”หรือ“สัคคะ”กันดีๆ มีพระวจนะของพระพุทธเจ้าทรงสาธยายเรื่องสวรรค์ที่คนหลงยึดกันนี้มากมาย ตั้งแต่“อนุปุพพิกถา ๕ (ข้อปฏิบัติโดยลำดับ)” ได้แก่ ทาน–ศีล–สวรรค์–โทษของการใคร่อยากในภพชาติ(กามาทีนว)–อานิสงส์ในการออกจากภพชาติ(เนกขัมมานิสังสา) กระทั่งถึงขั้นหลงสร้าง“สาเปกโข” คือ สร้างความหวังที่เป็นภพชาติใส่จิตของตนเองด้วย“อวิชชา”

ผู้หลุดพ้น“สิ้นอวิชชา”นั้นจะทำทานก็ดี ปฏิบัติศีลก็ดี ก็ไม่หวังสวรรค์ใส่จิตตนเลย “ไม่คลุกคลีเกี่ยวข้องสวรรค์”จริงๆ

(๔๒๖) “สุข–ทุกข์”ใน“จิตวิญญาณ”จึงเป็น“เทวฺ”ที่ยิ่งใหญ่

“พระเจ้า”คือ “จิตวิญญาณ”ทั้งหลาย หรือ“ธาตุรู้”ทั้งหมดในความเป็น“มนุษย์ทุกผู้”ที่ต้องศึกษาให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงกันครบๆถ้วนๆบริบูรณ์ๆเถิด

ด้วยการสัมผัส“จิตวิญญาณ”ของตนเองให้ได้ โดยเฉพาะ“เวทนา”ที่มีเป็น“อารมณ์” เป็น“ความรู้สึก”ที่หลง“สุข”

ผู้ปฏิบัติต้องมี“ผัสสะ”จึงจะมี“เวทนา”เป็นปัจจัย ที่เกิดมาให้“เห็น”ให้“รู้”ของจริง การรู้จักรู้แจ้งรู้จริงจึงจะครบถ้วนองค์ประกอบแท้

แล้วจึงจะสามารถแยกแยะ“ในเวทนา”นั้นเองอีก ก็จะพบ“ตัณหา”หรือ“อุปาทาน”ได้ในนั้นเป็นของแท้ ด้วยกระบวนการของ“สังกัปปะ ๗”แล้วจัดการให้เป็น“สัมมาสังกัปปะ”ไปตามลำดับ

จึงจะบริบูรณ์ใน“การจัดการกำจัด(ปุญญาภิสังขาร)”ตัณหาหรืออุปาทาน ที่เป็น“ตัวร้าย” เพราะสามารถจับมั่นคั้นตายตัว“เหตุร้าย”แท้ๆนั้นได้ โดยไม่รบกวนหรือไม่ละเมิดเกินเลยไปเหลื่อมทำลายส่วนอื่นที่ดีๆของ“ธาตุรู้ใหญ่”ให้เสียหาย

ตั้งหลักศึกษากันดีๆ

“วิญญาณ”คือ “ธาตุรู้”ทั้งหลายทั้งปวงทั้งสิ้นทั้งหมด

ศาสนาพุทธรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“จิต”หรือใน“วิญญาณ”และตีแตกแยกแยะ“วิญญาณ”ออกไปเป็น“ธาตุรู้”แยกย่อยละเอียดออกไปได้ แล้วจัดการกับส่วนย่อยแต่ละส่วนที่สำคัญๆของ“วิญญาณ”ให้“เกิด”หรือให้“ตาย”ได้แท้ๆแน่ๆ

เช่น แยก“วิญญาณ”ออกไปเป็น“เวทนา-สัญญา-สังขาร” แล้วยังแยกกระบวนการในปฏิบัติธรรมของ“เวทนา”ออกไปละเอียดอีกเป็น ๑๐๘มิติ เป็นต้น

โดยการศึกษาที่มี“รูป๒๘”กับ“นาม๔”ปฏิบัติตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม๑๖ “วิภังคสูตร” ข้อ๑๔ ไปเปิดพระไตรปิฎกตรวจสอบดูดีๆ แล้วทำความเข้าใจ

ให้แตกฉานเถิด

จึงจะได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อาการสุข”ที่แฝงตัวเกิดอยู่ในวิญญาณ และกำจัด“สุข”นี้ได้อย่างถูกแท้ถูกถ้วน

“สุข-ทุกข์”ที่เป็น“เทฺว”จึงเป็นเรื่องที่ยิ่งใหญ่ของคน

(๔๒๗) ก่อนจะมี“กระบวนการ”ต้องมี“กระบวนทัศน์”ชัด ๆ

การแยกแยะ“กระบวนการปฏิบัติ(process)” ออกได้ถึง ๑๐๘ นี้แหละที่สามารถจับตัวตนของอาการของ“เหตุแท้(สมุทัย)”ซึ่งผู้ปฏิบัติจะกำจัดเป็น“ตัวตน(อัตตา)”จริงๆได้

และก่อนจะมี“กระบวนการ ๑๐๘”นี้ได้ครบบริบูรณ์ปฏิบัติได้สัมบูรณ์ได้จริง ก็ต้องมี“กระบวนทัศน์(paradigm)”ที่สัมมาทิฏฐิให้จริง จึงจะเกิดทั้งปริยัติ-ปฏิบัติ-ปฏิเวธครบ

การปฏิบัติจึงจะมี“มโนปวิจาร ๓๖”ให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงบริบูรณ์ทั้ง“เคหสิตเวทนา ๑๘”และ“เนกขัมมสิตเวทนา ๑๘”

โดยเฉพาะ“เคหสิตเวทนา ๑๘”แยกออกไปให้เห็นโต้งๆละเอียดว่ามาจากอะไรบ้าง? เกี่ยวข้องกับอะไร? ไฉน? เรียกว่า “มโนปวิจาร ๑๘” ทั้งในส่วนที่ยังเป็นโลกียะ

แล้วจึงจะ“ทำออกหรือกำจัดมันออก”ไปได้ ที่ภาษาศัพท์ว่า“เนกขัมม”อันเป็นโลกุตระ ของพระอาริยะ

คำว่า“ออก”นี้จึงไม่มีคำว่า“เข้า” ..มีแต่“ออก”

ซึ่งไม่ใช่เรื่องของ“การเข้าฌาน-ออกฌาน”ที่เป็นวิธีใน“ฌานหลับตา” ในชาวโลกีย์ทั้งหลาย

ดังนั้น“ฌานหลับตา”จึงไม่จบกิจความวนเวียนอยู่

กับ“การเข้า-การออก” และที่สำคัญ“ฌานหลับตา”ไม่มีสัมผัสภายนอก๕ มีแต่เข้าไปอยู่ในภพภายในทวารเดียวเท่านั้น

“เข้าแล้ว”ก็ต้อง“ออก”มาใช้ชีวิตปกติลืมตาสามัญ

“มโนปวิจาร”ส่วนที่เป็นโลกุตระคือ“เนกขัมมสิตเวทนา๑๘” ซึ่งเป็น“ความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า”นั้น จึงมีแต่“การออก”อย่างเดียว ที่เรียกว่า“เนกขัมมะ” ไม่มีภาวะที่เรียกว่า“การเข้า”เลย ไม่มีคำว่า“เข้าสมาธิ-เข้าฌาน” มีแต่“ออก”

เช่น การออกบวช-การออกจากกาม-การออกจากโลก-การหลุดพ้นออกจากโลกีย์-การทำออก เป็นต้น

อุปปัตติ ก็แปลว่า การเข้าถึง การบรรลุ ..ไม่มีออก

บรรลุแล้ว ก็ไม่ต้องออก-ไม่ต้องเข้า แต่เป็นผลสำเร็จ

ซึ่งการปฏิบัติมี“ภาวะคู่”คือมี“รูป-นาม” หรือคู่ในการปฏิบัติอื่นๆทั้งหลาย มากมายนับไม่ถ้วน

แล้วจัดการไปทีละคู่ๆ เรียกว่าจัดการกับ“เทฺว” ซึ่งไม่ใช่จัดการปนๆ มั่วๆ รวมๆ เลอะๆ ชนิดที่ไม่มี“ตัวตน” ที่จับมั่นคั้นตาย“ตัวตน”ต่างๆแต่ละตัวละเอียดลออ แล้วจัดการให้สำเร็จ เสร็จจบไปทีละคู่ๆๆๆๆ

เช่น จัดการกับ“ธรรมะ๒”ให้เป็น“ธรรมะ๑” ซึ่งต่างกันนะ! จัดการกับ“โลกียะ” ให้เป็น“โลกุตระ”ก็ต่างกัน จัดการกับ“สมมุติธรรม”ให้เป็น“ปรมัตถธรรม”ก็ต่างกัน จัดการกับ“สุข-ทุกข์”ให้เป็น“ไม่มีสุข-ไม่มีทุกข์”เลย นี่แหละต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

คือทำ“เวทนา๒”ให้เป็น“เวทนา๑” กระทั่งที่สุดเป็น“๐” ในจิตใจได้จริง หรือ“ดับเวทนาเก๊”ให้ตายสนิทไปจากจิตใจได้

เหลือแต่“เวทนาแท้” กระทั่งทำให้“จิตวิญญาณ”เหลือสุดท้ายเป็น“ธาตุรู้”ที่สะอาดเจริญบริบูรณ์สิ้น“สุข-ทุกข์”สัมบูรณ์

เฉพาะอย่างยิ่ง“ธาตุรู้”ส่วนที่เป็น“ความรู้สึกสุข”หรือไม่รู้ว่า“สุข”มันเป็น“เทฺว”เดียวกันกับ“ทุกข์”นั้น แล้วสามารถทำให้“จิตวิญญาณ”คือ “ธาตุรู้”นี้“ดับสูญสิ้นสุข-สิ้นทุกข์”ที่เป็น“ภาวะคู่”จบจริงไปทั้งหมดสนิทได้จริงๆนิรันดรทีเดียว

ด้วย“ปัญญา”หรือด้วย“ความรู้ขั้นโลกุตระ”

(๔๒๘) “สุข-ทุกข์”ใน“จิตวิญญาณ”ต้องกำจัดด้วย“บุญ”

พระศาสดาในโลกมีพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์เดียวเท่านั้นที่ตรัสรู้“การกระทำพลังงานจิต”ให้เป็น“บุญ”แล้วนำมาประกาศให้คนทั้งหลายในโลกรู้ตาม

คนที่จะใช้“บุญ”ได้ถูกสัจจะ ใช้“บุญ”เป็นผลสำเร็จแท้ต้องมี“ปัญญา”ที่เป็น“ความรู้เข้าขั้นโลกุตระ”

“ความรู้ขั้นโลกียะ”แม้จะ“รู้”สูงสุดขั้นปราชญ์ขั้นศาสดาก็ตาม ก็ยังทำ“บุญ”ไม่เป็น“บุญ”หรอก

คนผู้จะสามารถทำ“พลังงานจิต”ให้เป็น“บุญ”ได้สำเร็จจริง ต้องเป็นคนที่มี“ความรู้ขั้นปัญญา” ซึ่งเป็น“โลกุตรภูมิ”

“ปัญญา”เป็น“ความรู้ของโลกุตระ”โดยเฉพาะเท่านั้น

แต่คนในโลกทั้งหลายมาเอาภาษาคำว่า“ปัญญา”ไปใช้ใน“ความรู้โลกียะ”อย่างหน้าตาเฉย

ทั้งๆที่ความรู้“โลกีย์”นั้นภาษาพยัญชนะคือ“เฉโก”

ความรู้ที่เป็น“ปัญญา”จริงแท้ จึงเสียหายไปหมด ผิด

เพี้ยนจากสัจธรรมจนเลอะเทอะเละเทะ ใช้ไม่ได้แล้ว

อาตมาพยายามจะยืนยันความจริงที่ถูกต้องซึ่งยากมากเลย แต่ก็ต้องอธิบายสาธยายความจริงนี้

คนผู้“ปัญญา”จริงๆไม่มี ..มีแต่“เฉโก”ก็ยากมากที่จะเข้าใจความเป็น“บุญ”ได้อย่างสัมมาทิฏฐิถ้วนรอบ

เพราะพลังงานเป็น“บุญ”นี้ เป็นพลังงานทางจิตวิเศษสุดยิ่ง วิเศษที่เป็นพลังงานสามารถ“กำจัดเทฺว”ได้แท้จริง

ความเป็น“เทฺว”นั้นผู้ยังมี“อวิชชา”อยู่จะหลงว่า มันเป็น“ความสุข” โดยเจ้าตัว“ไม่รู้”ว่ามันมี“ความทุกข์”แฝงอยู่เนียนสนิท ชนิดที่แยกออกจากกันไปเลยให้เด็ดขาดไม่ได้

เพราะ“สุข-ทุกข์”คือ“เทฺว” เป็น“ธรรมะ๒”ทั้งด้วย“พยัญชนะ”ทั้งด้วย“สภาวธาตุ” และทั้งด้วย“รูป”ด้วย“นาม”

เพราะ“สุข-ทุกข์”เป็น“จิตนิยาม”ขั้น“จิตวิญญาณ”

ซึ่งเป็น“เทฺว”คือ“ภาวะคู่(dualism)”แท้ แต่“เทฺวนิยม”ตีแตกแยกแยะไม่ได้ เพราะยังหลงยึดว่าเป็น“ตัวตนที่ยิ่งใหญ่”โดยยอมให้“เทฺว”เป็น“นาย”ผู้ยิ่งใหญ่ของตนเสียสนิทเนียนแน่นแฟ้นเสียแล้ว จึงมี“สุข”ที่ต้องมี“ทุกข์”อยู่นิรันดร

จึงยังมี“สวรรค์”มี“นรก”เป็น“เทฺว”ที่ตัดทิ้งไม่ได้ มันเป็น“ภาวะคู่(dualism)”กันนิรันดร

เพราะ“สุข-ทุกข์”นี้จะ“ดับ”อย่างใดอย่างหนึ่งแต่อย่างเดียว ไม่ให้มีในตน ไม่ได้ คนหลงผิดเสพติด“สุขเท็จ(สุขัลลิกะ)”

ดังนั้น ถ้าจะ“ดับ”ก็ต้อง“ดับทั้ง๒” คือ“ดับเทฺว”ไปสิ้นหมดทั้งคู่เลยนั่นเอง จะ“ดับ”เฉพาะอย่างเดียวไม่ได้เด็ดขาด

ผู้สามารถดับ“เทฺว”ได้หมดเกลี้ยงสิ้นแล้วก็ไม่มี“เทฺว” สูญสิ้นจาก“เทฺว”ในตน จึงเป็น“อเทฺว”ถาวรยั่งยืนนิรันดร

“เทฺว”ทั้งหลายนี้ต้องสร้างพลังงาน“บุญ”มากำจัด กำจัด“สุข-ทุกข์” คือภาวะคู่หรือเทฺวด้วย“บุญ”นั่นเอง “บุญ”ไม่ได้ทำให้คนเป็น“เทฺว” แต่“ฆ่า”เทฺวโดยตรง อย่าตกใจ! ที่ได้ยินคำอธิบายอย่างนี้

(๔๒๙) “บุญ”จึงไม่ใช่เรื่องที่จะพูดเล่น ตื้น ๆ ง่าย ๆ พล่อย ๆ

ในศาสนาที่ไม่ใช่“โลกุตระ” แม้แต่ชาวพุทธเองแท้ๆ ที่ยัง“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่ก็เถอะ ผู้ยังไม่สามารถทำพลังงานจิต ให้เป็น“บุญ”ได้สำเร็จ “จิต”จึงยังด้อยพัฒนาอยู่ ยังเจริญมี “ความรู้”ที่เรียกว่า“ปัญญา”ยังไม่ได้ เพราะไม่รู้จักรู้แจ้ง รู้จริงความเป็น“เทฺว”ที่จะกำจัดด้วย“บุญ”ให้ดับสนิทสิ้นถาวร ยั่งยืนไปจากจิตใจตนได้สำเร็จแท้ จึงยังมี“จิตวิญญาณ”ที่ชื่อ ว่า“เทฺว”อยู่ เพราะตีสัจจะแห่ง“เทฺว”ไม่แตก แยกไม่ออก

พุทธสัมมาทิฏฐินั้นตีแตกแยกแยะได้ และจัดการกำจัด “เทฺว”อันคือ “ธรรมะ ๒”หรือ“สุขกับทุกข์”นี้ได้ด้วย“ปัญญา” และกำจัดความเป็น“เทฺว”ดับสิ้นเกลี้ยงไปได้ด้วย“กรรม”

และผู้มี“กรรม(การกระทำ)”นั้นก็จะต้องสามารถสร้าง “กรรม”ให้มีคุณวิเศษ คือทำ“พลังงานจิต”ที่มีคุณสมบัติเข้า ขั้นความเป็น“บุญ”ด้วย นั่นคือ กำจัด“ทุกข์”ให้สิ้นไปจากจิต

“สุข”ซึ่งเป็น“เทฺว”หรือเป็น“คู่หู”ก็จะดับไปสิ้นด้วยกัน ถ้าทำได้แค่ขั้น“กุศล”ก็จะได้แต่“ดี” หรือ“อกุศล”ก็ชั่ว

ศาสนาพุทธจึงมี“นิพพาน” คือ “พ้นทุกข์-พ้นสุข”ได้ พ้น“เทฺว”หรือพ้น“ธรรมะ ๒”ได้ อย่างวิเศษ เป็นโลกุตระ ด้วย“กรรม” ซึ่ง“พ้นทุกข์-พ้นสุข”ได้ ไม่ใช่แค่“พ้นดี-พ้นชั่ว”

แน่นอนว่า มิใช่ด้วย God คือ พระเจ้า เป็นเด็ดขาด

“ความพ้นสุข-พ้นทุกข์”จึงเป็นความยิ่งใหญ่ที่สุดของความเป็นมนุษย์ ยิ่งใหญ่ยิ่งกว่า“ความดี-ความชั่ว”ทีเดียว

เพราะเป็นเรื่องพระพุทธเจ้าตรัสรู้ เป็น“โลกุตรสัจจะ”

“กรรม”นี้มีพลังงานที่มีคุณวิเศษถึงขั้นเป็น“บุญ”ได้

ส่วน“กรรม”ที่ทำแล้วมีผลแค่“กุศล(หรืออกุศล)”จึงยังไม่ใช่“คุณวิเศษ” ยังไม่ใช่“อุตตริมนุสสธรรม”อันเป็นโลกุตระ

คำว่า“บุญ”นี้จึงอย่าทำเป็นพูดเล่นพล่อยๆ เพราะ“บุญ”เป็น“คุณวิเศษ”คือ“อุตตริมนุสสธรรม”อันเป็นโลกุตระ

กรรม“กุศล-อกุศล”เป็นโลกียะแค่“ความดี-ความชั่ว”

กรรมที่ทำได้ถึงขั้นเป็น“บุญ”เป็นโลกุตระที่จัดการกำจัด“ความสุข-ความทุกข์”ที่เป็น“ธรรมะ ๒”หรือ“เทฺว”

“กรรม”จึงมีนัยสำคัญยิ่งกว่า“พระเจ้า”ที่ต้องค้นคว้าศึกษาหาความจริงกันจริงๆ เพราะ“กรรม”จัดการ“เทฺว”ได้แท้

ไม่ว่าจะเป็น“พระเจ้า”คือ“เทฺว”ใหญ่-กลาง-เล็ก-ละเอียดธุลีแค่ใดก็เถอะ เพราะล้วนเป็นภาวะแห่ง“ธรรมะ ๒”ทั้งนั้น

(๔๓๐) “เทฺว”ที่เป็นทั้ง“มนุษย์”ทั้ง“จิตวิญญาณ”สัมผัสได้จริง

ที่สำคัญยิ่ง คือ “กรรม”สัมผัสภาวะจริงยืนยันกับคนที่มีชีวิตอยู่นี้แหละได้ แต่“พระเจ้า”ยืนยันสัมผัสภาวะจริงไม่ได้

เพราะ“พระเจ้า”ยังลึกเป็นความลับ(รหัส)อยู่อย่างยิ่ง “พระเจ้า”ยังอยู่“ในที่ลับ(รโห)” ยังอยู่“อย่างลับๆ(รโห)”

God หรือพระเจ้านั้นก็เป็น“เทฺว”แท้ๆแต่พิสูจน์ด้วยการสัมผัสไม่ได้ ส่วน“กรรม”นั้นสัมผัส“เทฺว”ได้ ยืนยันความเป็น“เทฺว”ร่วมกับผู้อื่นได้ พิสูจน์ความจริงโต้งๆหลัดๆได้

เชิญชวนให้คนทั้งหลายใครๆก็มาสัมผัสดูได้เห็นได้ เป็น“เอหิปัสสิโก” ปัจจุบันนี้เลย ไม่จำกัดกาล เป็น“อกาลิโก”

“พระเจ้า”นั้นเชิญให้ใครๆมาดูกันโต้งๆมาเห็นกันเป็นปัจจุบันไม่ได้เลย ไม่มีใครสามารถสัมผัส“พระเจ้า”โทนโท่หลัดๆด้วยทวารภายนอก ๕ ใน“โลก”ที่มีคนอยู่ มีลูกโลกที่มีพระอาทิตย์ส่งแสงสว่างมาถึง ซึ่งเรียกว่า“อาโลก”นี้ ได้เลย

“เทฺว”ที่เป็น“พระเจ้า”คือ God นั้น “ธรรมะ๒”ที่หมายถึง มี“คน”กับมี“เทฺว”นี้ ไม่สามารถสัมผัสเป็น“ธรรมะ๒”ได้เลย

ทั้งๆที่“พระเจ้า”เป็น“เทฺว”ใหญ่โตมโหฬารสูงส่งยอดสุดยิ่งๆ จนไม่มีอะไรเปรียบได้แท้ๆ คนก็“สัมผัสพระเจ้า”ไม่ได้

แต่“กรรม”ที่มีสัมผัสเป็น“ธรรมะ๒”อันคือ “รูปกับนาม” หรือ“เทฺว”จะเล็กใหญ่ยิ่งปานใดก็สัมผัสกันยืนยันโต้งๆเป็นปัจจุบันอยู่โทนโท่ หลัดๆ ครบภายนอกได้ทั้ง๕ทวาร เปิดเผยแก่มนุษย์ในโลก ปรากฏด้วยสัมผัส๕ทวาร ได้แท้จริง

ซึ่งเรียกว่า ใน“โลกกาม” หรือโลกของมนุษย์สามัญที่มีทั้ง“สมมุติธรรม”กับทั้ง“ปรมัตถธรรม” เป็น“ธรรมะ๒” คือ “เทฺว”คู่สำคัญยิ่งที่มนุษย์โลกสามารถสัมผัสได้ครบถ้วนสิ้น ทั้งความเป็น“มนุษย์”ที่มีตัวตนบุคคลเราเขาจริง อันได้แก่ “สมมุติ

ธรรม” ที่สามารถ“สัมผัส”ด้วยทวารภายนอก ๕ ทวาร และทั้งที่เป็น“จิตวิญญาณ”อันเป็น“เทฺว”ก็มีอยู่ภายในตัวตนของบุคคลเราเขาจริงๆอีกด้วย อันได้แก่“ปรมัตถธรรม”ที่เป็นทั้งภายนอกและภายในรวม ๖ทวาร ครบบริบูรณ์“รูปกับนาม”

(๔๓๑) “เทฺว”ที่สัมผัสรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้จริงเป็นวิทยาศาสตร์

“เทฺว”ที่คนสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้แน่แท้ครบ“ธรรมะ๒” หรือครบความเป็น“เทฺว”ทั้งที่เล็กสุด๑ ถึงใหญ่สูงสุดอีก๑

ดังนั้น “เทฺว”จึงเป็นทั้ง“มนุษย์” เป็นทั้ง“จิตวิญญาณ”

ศาสนาพุทธเรียนรู้ได้และสามารถสัมผัส“วิญญาณ”ได้ในจิตแท้จริง จึงสัมผัส“เทฺว”ได้อย่างมีปรากฏการณ์“เทฺว”แท้

ส่วน“พระเจ้า”ไม่สามารถเปิดเผยตัวตนด้วย“ปรากฏการณ์” ที่ใช้“สัมผัส”ด้วยทวารภายนอก ๕ทวาร ได้เลย

“พระเจ้า” จึง“ลึกลับ(รโห)”สำหรับคนทั้งหลายในโลกที่เป็นคนมี“ทวาร ๕–๖”สัมผัสกันได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงเป็นสามัญ มีการรับรู้ความจริงสามัญ ของคนที่เป็น“กามโลกหรือโลกภายนอก”อยู่เป็นปกติของคนทั้งหลายที่มี“กามคุณ๕”

และสามารถกำจัด“กามคุณ ๕”ออกไปจากจิตวิญญาณหมดสิ้น เป็นจิตวิญญาณของ“เทฺว”ที่สะอาดหมดจดไปตามลำดับ อย่างน่าอัศจรรย์ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนยิ่ง

เหลือ“ภวโลก”หรือโลกภายใน“จิตวิญญาณ”ของอริยบุคคลตั้งแต่ขั้น“อนาคามี”หรือ“อุปปาติกสัตว์”ขึ้นไป อยู่เหนือ“กามโลก” หรือ“โลกกาม”ได้แล้ว โดยไม่มี“กิเลส”ใน“กาม

โลก”แล้ว ก็เป็น“เทฺว”ที่เป็น“อุบัติเทพ”เจริญขึ้นๆ

เพราะกำจัดกิเลสกามในใจของตนได้แล้วด้วย“บุญ”

ผู้สามารถการกำจัดกิเลสได้จริงด้วย“บุญ”จากภาวะจริงที่ปรากฏในใจภายในที่เป็น“กามโลก”ได้เพียงพอแล้ว ก็กำจัดอุปกิเลสในภายในที่เป็น“รูปโลก”และ“อรูปโลก”จนหมดสิ้นอย่างเป็นจริง ซึ่งเป็นลำดับๆไป เป็นวิทยาศาสตร์พิสูจน์ได้

(๔๓๒) พระพุทธเจ้าทรงค้นพบ“บุญ”ที่จัดการ“เทฺว”สำเร็จ

พยัญชนะว่า“บุญ”นี้แหละ ที่เป็น“โลกุตระ”แท้ๆของศาสนาพุทธ “บุญ”จึงไม่มีในศาสนาอื่นเลย

แต่เขาก็พากันเพ้อพกเอาคำว่า“บุญ”ไปใช้ผิดๆ หลงสะสม“บุญ”กันราวกับว่ามันเป็น“สสาร”กันงั้นแหละ

ทั้งๆที่“บุญ”เป็นแค่“พลังงาน(energy)”เท่านั้น

“บุญ”ไม่ใช่สสาร(matter) “บุญ”เป็น“สสาร”ไม่ได้

“บุญ”ทำหน้าที่ของความเป็น“พลังงาน”กำจัดกิเลสอย่างเดียว ไม่ทำหน้าที่อื่นเลยเป็นอันขาด ทำงานเสร็จก็สลายแตกแยกหายไป ไม่มี“บุญ”เหลือมารวมตัวกันให้สะสม

คนไม่รู้จัก“บุญ” ไม่เข้าใจความเป็น“บุญ”กันง่ายๆเลย

จึงโง่หลงใหล“สะสมบุญ”เพ้อเจ้อลมๆแล้งๆกันไป

เพราะ“บุญ”นี้แลเป็น“พลังงานจิตวิญญาณ”ที่มีเฉพาะในศาสนาพุทธเท่านั้น พระพุทธเจ้าเป็นผู้ทรงค้นพบ และทรงสร้างขึ้นมาใช้กำจัด“กิเลสในจิตคน”ได้สำเร็จจริง

“บุญ”ไม่มีในศาสนาอื่นๆใดๆเป็นอันขาด

นอกจากศาสนาอื่น หรือแม้แต่คนที่เป็นชาวพุทธเองที่

ยังมิจฉาทิฏฐิในคำว่า“บุญ”อยู่ ได้นำเอาภาษาคำว่า“บุญ”ไปใช้เรียกความเป็น“กุศล”ต่างๆ ซึ่ง“ผิด”เอามากๆ ลบเป็นบวก

เพราะ“บุญ”ไม่ใช่“กุศล”เลย “บุญ”ไม่ใช่“สิ่งปลอดภัย”ที่คนควรจะสะสมมีในตน “บุญ”เป็นนักฆ่าที่น่ากลัวยิ่งยอด

เพราะ“บุญ”คือพลังงานที่ฆ่า“เทฺว”ได้ผลจริง

“บุญ”เป็นอาวุธร้ายที่พิเศษสุด เพราะสามารถทำลายกิเลสแท้ๆ สำหรับผู้สามารถทำ“บุญ”สำเร็จเป็นสัมมาทิฏฐิ

“บุญ”ทำหน้าที่เสร็จ จบกิจ คนผู้นั้นก็เป็นคน“สิ้นบุญ”

ผู้ทำตนให้“สิ้นบุญ”เพราะตน“สิ้นบาป”แล้ว ก็ไม่มี“บุญ”ในตนได้อีกแล้ว ภาษาศัพท์คือ“ปุญญปาปปริกฺขีโณ”เพราะกำจัด“สุข-ทุกข์”หมดไปจากตนได้สำเร็จ

“สุข-ทุกข์”คือ เทฺวที่เกิดจากกิเลส เกิดจากอวิชชา

(๔๓๓)พุทธจัดการ“เทฺว”นิรันดรได้สำเร็จเป็น“นิพพาน”นิรันดร

“บุญ”กำจัด“เทฺว” ที่เป็น“คู่หู”ตัวร้ายคือ“สุข-ทุกข์” ซึ่งเป็น“ธรรมะ๒” กระทั่ง“ดับสูญ”ไปสิ้น จวบนิรันดรกาลได้แท้

“บุญ”มีฤทธิ์ยิ่งใหญ่สามารถกำจัด“เทฺว”ยิ่งใหญ่สุดๆ

“บุญ”เกิดขึ้นได้จาก“คนผู้มีความสามารถ”พิเศษจริงๆ ขั้นโลกุตรภูมิ จึงจะ“ปรุงแต่งบุญ(ปุญญาภิสังขาร)”ขึ้นในจิตตนเองได้ในปัจจุบันขณะเท่านั้น “บุญ”ทำงานในปัจจุบันแค่นั้น “บุญ”ไม่“ทรงอยู่หรือทรงไว้”ตกค้างในที่ใดๆต่อไปเลย

จบกาละปัจจุบันลง “บุญ”ก็ไม่มีแล้ว หายไปเลยไม่รีรอ

“บุญ”จึงไม่ใช่“ธาตุ”ที่หมายถึง“ธรรมสะสม”ด้วยซ้ำ

“บุญ”ทำงานเป็นครั้งคราว บางคราวก็กำจัดกิเลสได้

บางส่วน(ปุญญภาคิย,ปุญญภาค) บางคราวก็กำจัดกิเลสไม่ได้เลยก็ทำหน้าที่ไม่เป็น“บุญ” เพราะไม่มี“บุญ”เกิดผลเลยนั่นเอง

ถ้า“ทำบุญ”ยังไม่เก่งคือกำจัดกิเลสไม่ได้ หรือทำยังไม่คล่องขึ้นๆ ก็จะทำบุญ“ไม่มีส่วนบุญ”เอาเลย คนส่วนใหญ่ทั้งหลายจึงมักจะเป็นอย่างนี้ก็“โมฆะบุญ” เพราะยังมิจฉาทิฏฐิ

ผู้ที่สามารถทำพลังงานจิตตนให้กำจัดกิเลสลงได้ คือมีสัมมาทิฏฐิ สามารถกำจัดกิเลสเป็น แต่บางคราวก็กำจัดได้แค่บางส่วน(ปุญญภาคิย,ปุญญภาค) ยังไม่สิ้นอาสวะเรียกว่าเป็น“สาสวะ”อยู่ บุคคลนี้เรียกว่า“เสขบุคคล” จนกว่าจะกำจัดกิเลสได้หมดสิ้นอาสวะ จึงเรียกว่า“อนาสวะ” ก็เป็น“อเสขบุคคล”

“บุญ”เมื่อหมดวาระหรือหมดหน้าที่ลงในทุกๆปัจจุบันก็ไม่เกาะกุมเป็นพลังงานนั้นอีกเลย ไม่ว่าจะทำงานในครั้งในคราวใดของกาล

พระพุทธเจ้าเป็นมนุษย์ผู้เดียวในโลกที่ทรงสามารถค้นพบ“บุญ”ที่จัดการ“เทฺว”ให้สูญสิ้นสำเร็จหมดไปได้

ศาสนาพุทธนั้นเป็นศาสนาที่มีผลสำเร็จด้วย“ความไม่มีเทฺว”อย่างบริบูรณ์ได้แท้ จึงชื่อว่า“อเทฺวนิยม”แท้ๆแน่ๆ

คนผู้จะ“ทำบุญ”เป็น“บุญ”จริงๆนั้น จึงยากยิ่งขั้นอุตตริมนุสสธรรมทีเดียว ผู้ทำ“บุญ”ได้แท้คือผู้พ้นความเป็นปุถุชนไปตามลำดับ เจริญเป็นเสขบุคคล สิ้นอาสวะก็เป็นอรหันต์

(๔๓๔) เจตนาทำให้เป็น“บุญ” แต่ส่วนมากทำแล้วได้“บาป”

คนผู้ทำ“บุญ”เป็น กล่าวคือ สามารถทำพลังงานจิตของ

ตนมีคุณวิเศษขั้น“กำจัดกิเลสได้” จึงจะชื่อว่า“บุญ”

ผู้ที่พยายามประกอบ“พลังงานจิต”ของตนให้สามารถกำจัดกิเลสของตนได้จริง จึงจะเป็นผู้“ทำบุญ”สำเร็จผล(อัตถิ)

แต่ถ้าผู้ใดแม้จะพยายามทำจิตตนให้กำจัดกิเลสตน แต่มิจฉาทิฏฐิ-มิจฉาปฏิบัติ พลังงานนั้นก็ไม่เป็น“บุญ”เลย

เป็นได้แค่“กุศล”เท่านั้น เป็นโลกียะ เพราะยังมิจฉาทิฏฐิ ปุถุชนผู้“ทำบุญ”จึงเป็น“กิเลสโลภ”นั่นแหละมากกว่ามาก “เหตุ”เพราะเข้าใจความเป็น“บุญ”ผิดไปนี่เอง

เพราะ“ทำใจในใจ(มนสิกโรติ)”ยังไม่เป็น ยังมิจฉาปฏิบัติ

กล่าวคือ เจตนาของผู้ทำนั้นดี แต่ก่อ“กรรม”ทางกายบ้าง วาจาบ้าง ในใจบ้าง จะให้กำจัดกิเลส แต่ด้วยความหลงผิด(โมหะ) จึงทำแล้วกลับมีแต่กิเลสเกิดยิ่งๆขึ้นในจิตใจของตน

จึงจะต้องทำความเข้าใจในคำว่า“บุญ”ให้สัมมาทิฏฐิจริงให้ได้ คนผู้นั้นจึงจะทำ“บุญ”อย่างเกิดประสิทธิภาพของ“บุญ”ถูกต้องตรงสัจธรรมสำเร็จผลทางจิตเป็น“บุญ”จริง

ซึ่งชาวพุทธที่“ทำทาน”นั้น ก็ต้องให้เป็น“บุญ” แต่“ทำทาน”กลับเป็น“บาป”กันเสียนี่ เพราะไม่ได้“กำจัดกิเลส”ในใจของตน แม้จะเรียกว่า“ทำบุญ” แต่การทำในใจมี“ผลเกิดบาป”

ก็เป็นผู้“มิจฉาทิฏฐิ”ข้อที่ ๑ ใน ๑๐ คือ นัตถิ ทินนัง (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕)

เพราะ“ทำทาน”ไปแล้วกลับ“ทำใจในใจ(มนสิกโรติ)”ของตนเองให้เป็นกิเลส“อยากได้” คือกิเลสโลภมาให้ตน ก่อกิเลสใส่จิตใจตนเพิ่มมากขึ้นอีก “โลภ”ไม่มีประมาณเอาด้วย บาป!

การ“ทำทาน”นี้ ให้วัตถุข้าวของ หรือให้แรงงานออกไปจริง แต่ในใจกลับสร้างกิเลสโลภมาให้ตน ก่อกิเลสใส่จิตใจตน กิเลสคือ“ทำความอยาก” ก็เกิด“กิเลส”จริงขึ้นในการทำทานนั้นๆ มันก็ไม่เป็นการ“กำจัดกิเลส”กันเลย แต่เพิ่มกิเลส

การทำ“บุญ” คือ การทำใจในใจของตนให้กิเลสลดลงหรือหมดไปให้ได้ จึงจะเป็น“การทำบุญ” ต้องลดโลภโกรธหลง

แต่ถ้า“ทำทาน”แล้ว ยังสร้างภพ-ชาติอยู่ในใจ ใจตนกลับมีแต่ก่อกิเลสใส่ใจตนเพิ่มขึ้นๆ มีกิเลสโลภเป็นต้นนี้ มันก็ได้แต่“บาป”เท่านั้นเอง มันต้องทำทานไม่มี“ภพ”ในใจ..ใจว่างๆ

(๔๓๕) “บุญ”วนมาเป็น“บาป”อีกไม่ได้ ไม่ใช่ฐานะจะเป็นได้

เพราะ“บาป”คือ การทำกิเลสใส่ใจตนเอง นี่คนทำบาป

แต่“บุญ”หรือ“ปุญญ”คือ การทำกิเลสให้ลด ให้หมดไปจากจิตใจตนต่างหาก คนสับสนคำว่า“บุญ”กันมากเหลือเกิน

ผู้ทำ“กรรม”ที่มิจฉาทิฏฐิ เพราะเข้าใจความหมายคำว่า“บุญ”เป็น“สสาร”บ้าง หรือเป็น“ธรรม”ที่นอกปัจจุบันบ้าง

ซึ่ง“บุญ”นี้ไม่เป็นทั้ง“สสาร”ทั้งมิใช่“ธรรม”นอกปัจจุบัน

“บุญ”เกิดขึ้นใน“ขณะปัจจุบัน”เท่านั้น เสร็จปัจจุบันแล้ว“บุญ”ไม่มีในที่ใดๆ ไม่ตกค้างเหลืออยู่ในที่ใดๆเลย

“บุญ“ไม่เกิดวนไปวนมา “บุญ”เป็นพลังงานที่เดินทางเดียวคือ วันเวย์ ไม่โค้ง ไม่งอ เดินตรงอย่างซื่อสัตย์ที่สุด

และ“บุญ”นั้น ผู้ทำขึ้นในจิตใจได้ในปัจจุบันใดแล้ว ก็จะทำหน้าที่กำจัดกิเลสในปัจจุบันนั้นๆให้ได้ แม้กำจัดกิเลสไม่

ได้ หมดปัจจุบัน“บุญ”ก็หายไปจากปัจจุบันนั้นๆ จะไม่มีนอกปัจจุบัน หมดปัจจุบัน“บุญ”แล้ว“บุญ”ไม่เกิดนอกปัจจุบันเลย

ยิ่งถ้า“บุญ”ที่กำจัดกิเลสสิ้นหมดอาสวะแล้วก็จะเป็น“อปุญญ” หมายความว่า จะ“ไม่เป็นบุญ”หรือไม่มี“บุญนั้น”อีกแล้วในจิตของคนผู้นั้น เรียกว่า“อปุญญ” ซึ่งไม่ใช่พลังงานที่วนไปเป็น“บาป”เป็นอันขาด เพราะ“บุญ”เป็น“เอกังส” นั่นคือ เป็นพลังงานที่ทำหน้าที่“โดยส่วนเดียว”หรือ“วันเวย์”

ก็เป็น“ปุญญปาปปริกฺขีโณ” คือ“สิ้นบุญสิ้นบาป”ไปเลย

“บุญ”จึงมีนัยสำคัญพิเศษตรงที่ไม่เหมือน“พลังงานอื่น”บางพลังงานอีกหลายพลังงานที่มันสามารถเกาะกุมกันขึ้นเป็น“สสาร” หรือเป็น“พลังงาน”อยู่ได้ หรือแม้เป็น“ธรรม”

เพราะเรียนรู้กันยังไม่ถึงความเป็น“พลังงานจิต”ที่มีคุณธรรมหรือคุณสมบัติ“บุญ” อันเป็น“คุณวิเศษ”นี้ถูกแท้จริง กำจัดกิเลสได้อย่างถูกต้อง จึงไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“บุญ”กันแท้

แต่ก็เอาภาษาคำว่า“บุญ”ไปใช้ผิดๆกันอยู่ทั่วไป จนกระทั่งทำให้“สัทธรรมของพุทธ”พลอยผิดเพี้ยนไปหมด ด้วยโมหะ-อวิชชา การเอาคำว่า“บุญ”ไปใช้ผิด จึงเสียหายไปหมด

“บุญ”นี้สามารถจัดการกำจัดความเป็น“เทฺว” ไม่ว่าจะเป็น“เทฺว”ที่เล็ก-กลาง-ใหญ่ สุดใหญ่ปานใด ซึ่งเป็น“สภาวธรรม”สำเร็จได้แท้จริง ไม่ใช่แค่พยัญชนะ แต่สำเร็จทั้ง“สภาวะธรรม”ชนิดที่เป็น“เอหิปัสสิโก” คือ เชิญใครๆที่เป็นคนด้วยกันมาสัมผัสพิสูจน์ความจริงนี้ คือ ผลสำเร็จที่ไม่มี“เทฺว”ในจิตตนแล้วได้ทีเดียว จนกระทั่ง“อเทฺว(ไม่มีเทฺว)”นิรันดรกันเลย

ผู้สามารถจัดการกำจัด หรือจัดการกับความเป็น“เทฺว” ได้จริงนี้ เป็นความสามารถที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก สำหรับความเป็นคนหรือเป็นสัตว์“จิตนิยาม” ที่สามารถใน“กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม”ถึงขั้นอาริยะ เป็นโลกุตระ ซึ่งมีในพุทธศาสนา

(๔๓๖) “พระเจ้า”รู้แต่ความเป็น“ธรรม” ไม่รู้ความเป็น“ธาตุ”

“เทฺว”ของเทฺวนิยมยืนยันกันได้แต่ว่า คือ God,พระเจ้า (พระเจ้าไม่สอน“กรรม”)ซึ่งไม่สามารถ“สัมผัสรู้แท้”ความเป็น“ธาตุ (สิ่งที่เป็นมูลเดิมต้นตอแท้ๆ)” อ้างกันได้แต่ความเป็น“ธรรม(คัมภีร์หรือคำสอน)”อย่างเดียว แต่“สัมผัส”ความเป็น“ธาตุ”ไม่ได้เลย เทฺวนิยม จึง“ลึกลับ”ในความเป็น“พระเจ้า”ตลอดกาลฉะนี้เอง

แต่ศาสนาพุทธนั้นรู้จักรู้แจ้งเห็นจริง“เทฺว”ที่เป็น“จิตนิยาม” รู้ทั้ง“กรรมนิยาม”รู้ทั้ง“ธรรมนิยาม”บริบูรณ์ครบทั้งหมด “ธรรมนิยาม๕”(อุตุนิยาม-พีชนิยาม-จิตนิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม)

“กรรม”นั้นมีทั้งความเป็น“ธาตุ”และ“ธรรม”คือ“เทฺว” ที่รู้ร่วมกันได้ด้วย“สัมผัส๖”จึงครบ“ธรรมะ๒”ทั้งรูป-ทั้งนาม,ทั้งสมมุติ-ทั้งปรมัตถ์ ในความเป็น“เทฺว”อีกแหละเต็มบริบูรณ์

ส่วน“พระเจ้าหรือ God”นั้น “สัมผัส”ด้วยความเป็น“ธาตุ”ไม่ได้เลย อาศัยธาตุดิน,น้ำ,ไฟ,ลม,อากาศ คือธาตุ ๕ “สัมผัส”ด้วย“ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย”คือทวาร๕ ใดๆไม่ได้ทั้งนั้น

แต่ในความเป็น“กรรม(ภาวะที่ไม่ใช่“God,พระเจ้า”)”นั้นแยกแยะความเป็น“ธรรม”กับความเป็น“ธาตุ”ได้ชัดเจน ด้วยการ“สัมผัส”โต้งๆ ไม่ลึกลับ ศาสนาพุทธจึงเป็น“อรหันต์”เป็นที่สุด

จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริงกันได้ชัดแท้ว่า แตกต่างกันอย่างไร?

“ธรรม”นั้นหมายถึง พระธรรมคำสอนของพระเจ้าก็มี โดยเฉพาะคำสอนของพระพุทธเจ้ามีแน่, สภาวะ, ธรรมชาติ, สิ่งที่ปรากฏ, พฤติที่มีอยู่, ธรรมารมณ์, ความจริงหรือความไม่จริง, ความดีหรือความชั่ว, อารมณ์ทางใจ ; เจตสิกต่างๆ นับเป็น“ภาวะแห่งการเคลื่อน(dynamic)” นัยะที่ไหวไปต่างๆของเจตสิก, โดยเฉพาะ“กรรมที่เป็นการกระทำของคนจริง”

ผู้มี“วิญญาณ”คือ“ธาตุรู้”จึงรู้เห็น“เทฺว”ด้วย“วิชชา”

อันมี“ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย”คือทวาร ๕ สัมผัสสัมพันธ์กับ“รูป,เสียง,กลิ่น,รส,สัมผัสภายนอก(โผฏฐัพพะ)”อยู่ ให้“ธาตุรู้”อันคือ“วิญญาณ”ซับทราบอยู่ถ้วนทุกประสาทและวิสัยรูป(หรือโคจรรูป)เป็นองค์ประกอบยืนยันครบครันความเป็น“กาย”

ส่วน“ธาตุ”นั้นไม่ใช่“คำสอน” คำสอนคือพระธรรม ดังนั้น“คำสอน”จึงมิใช่“ธาตุ” พระเจ้ามีแต่“คำสอน” สรุปชัด“พระเจ้า”ไม่มี“ธาตุ” หรือไม่รู้“พระธาตุ”ใดๆ จึงไม่บริบูรณ์ไม่ว่าจะเป็น“ความรู้”และ“ความมี”

(๔๓๗) ผู้รู้“ธรรมะ๒”ก็มี“ธรรมกาย”รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เทฺว”

“ธาตุ”หมายถึง สิ่งที่เป็นมูลเดิม, สภาวะที่เป็นต้นรากของภาวะที่มีได้จริง(ภาวะที่มีจริงไม่ได้ มันก็เรียกว่า“ธาตุ”ไม่ได้), ภาวะที่ชื่อว่า“มี”ปรากฏมาก่อน, สิ่งส่วนที่สัมผัสได้ของพระพุทธเจ้าและอรหันต์ที่เหลืออยู่นานที่สุด(เรียกพระธาตุ,พระสารีริกธาตุ), นัยะของเจตสิกที่นับเอา“ภาวะแห่งการนิ่งการหยุด(static)”

หรือหมายถึง รากของคำ, ต้นเค้าของภาษาทีเดียว

หากชีวิตใดก็ตามยัง“มี”อยู่ ย่อม“มี”ดิน,น้ำ,ไฟ,ลม, อากาศ ถ้าเป็น“ธาตุ”ที่ต้องร่วมสังเคราะห์กัน–สัมผัสสัมพันธ์กันอยู่ มี“รูป”กับ“นาม” ก็เริ่มเกิด“เทฺว ธัมมา” คือธรรมะ๒ ก็เป็น“คู่หู”กันเสมอ ทั้ง“ธรรม”ทั้ง“ธาตุ” เรียกว่า“กาย(ก็๒อีก)”

นั่นก็คือ ถ้าจับ“ธรรมะ๒”ระหว่าง“ธรรม”กับ“ธาตุ”คู่นี้เทียบกันเป็นชีวะแล้ว “ธรรม”นั้นเป็น“นาม”ซึ่งเป็น“ภาวะรู้” แต่“ธาตุ”เป็น“รูป” ก็เป็น“ภาวะถูกรู้” จะรู้ได้ด้วย“สัมผัส”กัน และแยกแยะได้จึงรู้จักกับสิ่งนั้นภาวะนั้น ซึ่งมี“๒”เป็น“เทฺว”อยู่

“วิญญาณ”เป็น“ธาตุรู้องค์ใหญ่รวมทั้งหมด” เมื่อแยกเป็น“ธรรมะ๒”ก็เป็น“เทฺว” ที่สามารถเรียนรู้ได้ด้วย“ธาตุ(ภาวะเดียวเดี่ยวๆ)–ธรรม(ภาวะทั้งหลาย,ภาวะองค์รวม)” แล้วศึกษาด้วยความเป็น“รูป”กับ“นาม” ที่ปรุงแต่งกันอยู่เป็น“คู่หู”กันเสมอ

แต่ถ้าไม่ได้“สัมผัส”ภาวะที่จะยืนยันกันว่า นี้แหละคือ“ความจริงอันสูงสุด”ที่คนทั้งหลายจะเชื่อตรงกันมั่นแม่นจริงๆ กันแท้ๆ มันก็รับรอง ก็ยืนยันกันชัดๆโต้งๆไม่ได้ ว่า ภาวะนั้นหรือสิ่งนั้นจะ“มี”จริงหรือ“ไม่มี”กันแน่ ก็ได้แต่คิดเพ้อกันไป

ดังนั้น “พระเจ้า”มี“คำสอน”ที่เรียกว่า“พระธรรม” ก็มีแน่ เห็นอยู่ แต่ความเป็น“พระธาตุ”นั้น“พระเจ้า”ไม่มีเลย

โดยเฉพาะองค์ประกอบของมหาภูตธาตุ ๔ คือ ดิน น้ำไฟลม ที่ประกอบเป็นพระสรีระหรือร่างกายนั้น ความเป็น“พระเจ้า”ไม่มีเลย ตกลง..ประเด็นนี้เห็นตรงกันนะ!

“พระเจ้า”ของชาวเทฺวนิยมทั้งหลายจึง“ไม่มีหลักฐาน”ร่วมรู้กันได้เป็นสากล หรือเป็นสาธารณะ ให้แก่คนหรือมนุษย์

ทั่วไปที่มีทวาร ๖ สัมผัส ๖ เป็น“ธาตุรู้” สัมผัสภายนอก“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง” ยืนยันว่า“จริง”ร่วมกันกับภายในจิตของคนของมนุษย์ในโลก จึงเป็นได้แค่“ความจริงในฝัน”ที่คนฟากฝ่าย“เทฺวนิยม”เชื่อกันว่า“จริง”

แต่ก็ยืนยันอยู่ในคนส่วนมากของปวงมวลมนุษย์โลกนี้ด้วยนะ

มันชี้บ่งยืนยันว่า คนที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เทฺว”หรือ “ธรรมะ ๒”ที่เป็น“ความจริง”ด้วยการ“สัมผัส”ได้กันจริงๆนั้นมีคนส่วนน้อยของปวงมวลมนุษย์โลก

การ“สัมผัส”เป็นเครื่องยืนยันว่า นั่นคือ“ความมีความจริง”ร่วมกับคนอื่นทั้งหลายได้ มิใช่“เพ้อคิดเพ้อรู้เอาเองในความคิดลมๆแล้งๆอยู่กับจิตฝันๆของเรา”แค่นั้น

“ความมีเทฺวที่ยิ่งใหญ่”จึงสัมผัสได้ หรือสัมผัสไม่ได้

เมื่อ“สัมผัสภายนอก”ไม่ได้(เพราะพระเจ้าสัมผัสด้วยทวาร ๕ ภายนอกไม่ได้) ก็ย่อมไม่ครบ“๒” ก็ไม่ชื่อว่า “เทฺว”แท้ๆ

ความจริงของ“เทฺว” จึงต้องเป็น“๒”จึงจะบริบูรณ์

นี่..ของชาวเทฺวนิยม ก็เป็น“เทฺว”ไม่เต็มเต็งแบบนี้

(๔๓๘) “ความมี”กับ“ความไม่มี” ในภาวะใดที่จริงยิ่งใหญ่

ดังนั้น “เทฺว”ก็ต้องเป็น“๒” พยัญชนะก็บอกอยู่แล้วว่า ๒ สภาวะก็ต้องมี ๒ สัจจะที่ถูกแท้บริบูรณ์จึงต้องเป็น“๒”

เต็มสัมบูรณ์ในความเป็น“ชีวะ”นั้นต้องมี“๒”

ส่วนชาวอเทฺวนิยม“มี”ทั้งภายนอก–ภายใน ก็ครบ๒

เห็น“ความมี”ที่แตกต่างกันมั้ยล่ะ?

ตรงนี้แหละ ที่เกิด“ความเป็นต่าง”กันขึ้นแล้วตรงนี้ๆ

อันไหนล่ะ? ที่จะอยู่ในฐานะแห่ง“ความมีจริง-ความไม่มีจริง” วิเคราะห์กันมาถึงตรงนี้ ก็คงพอจะแจ่มแจ้งชัดจริง

ขออภัยต่อผู้ที่รู้สึกว่า อาตมากำลังพูดไม่ดี มองว่าอาตมากำลังพูดก่อความแตกแยก ก็ขอยืนยันว่า ขณะนี้เรากำลังเรียนรู้“ความจริงตามความเป็นจริง”กันแท้ๆ

นี่คือ การศึกษา คือวิชาการนะ! ตั้งหลักกันดีๆ

ไม่ใช่เรากำลังทำความแตกแยกดอกนะ!

ผู้ไม่ใฝ่ศึกษาก็อย่ามองแง่ร้ายใดเลย

แต่นี่เรากำลังศึกษาหา“ความจริง”กันเพื่อให้ลึกซึ้งถึง“สัจจะ”แห่ง“สัจจะ”สำหรับผู้ใฝ่รู้ใฝ่ศึกษา

เราก็ได้รู้กันว่า อะไร“มี”จริง หรืออะไร“ไม่มี”จริง

และที่สุดแห่ง“ความมี”กับ“ความไม่มี”เทียบคู่กันแล้ว เทฺวที่ยิ่งใหญ่สุดสิ่งสูงสุดของเทฺวนิยมคือพระเจ้านั้นไม่มีพระสรีรกายหรือร่างกายเลย “สัมผัส”ไม่ได้ จึงยืนยันกันไม่ได้เต็มที่ ว่ามีจริง ซึ่งยืนยันว่าเป็นเทฺวมี“ธาตุรู้”คือ“วิญญาณ” แต่ตามไปพิสูจน์“สัมผัส”ความจริงกันจริงๆในกาละปัจจุบันใดๆไม่ได้เลย

ส่วนเทฺวยิ่งใหญ่สุดสิ่งสูงสุดอเทฺวนิยมของชาวพุทธคือพระพุทธเจ้านั้นมีพระสรีรกายหรือร่างกายแน่ “สัมผัส”ได้ จึงยืนยันกันได้เต็มที่ว่า“มี”จริง และยืนยันว่าเป็น“เทฺว”มี“ธาตุรู้”คือ“วิญญาณ”ที่สามารถพิสูจน์“สัมผัส”ความจริงกันจริงๆในกาละปัจจุบันที่ทรงพระชนม์ชีพอยู่ได้ ยืนยันกันกับ

ผู้คนโต้งๆในโลกที่มีทวารภายนอก“สัมผัส”เองได้แท้ๆเลย

ในศาสนาพุทธจึงนับการมี“สัมผัส”ภาวะนั้นได้คือ“ความจริง”เป็นความ“มี”จริง ภาวะที่“สัมผัส”ไม่ได้ ย่อมยืนยันไม่ได้ พิสูจน์ไม่ได้เลยว่า เป็นความ“มี”จริงหรือไม่?!

พระพุทธเจ้าถึงกับตรัสว่า “เว้นผัสสะ(สัมผัส)แล้วจะรู้สึกได้ นั้นไม่มีฐานะที่จะ‘มี’ได้”(พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๗๗-๙๐)

การมี“ผัสสะ”หรือ“สัมผัส”สำคัญยิ่งปานนั้นทีเดียว

(๔๓๙) “ความมี”ที่“สัมผัส”ไม่ได้ ย่อมไม่ยืนยัน“ความจริง”

การ“สัมผัส”ที่มี“สัญญา”นี้ เป็นเรื่องของ“ธาตุ”ที่เป็น“ชีวะ”ซึ่งยืนยันความเป็นชีวิตในโลก พระพุทธเจ้าตรัสรู้เรื่อง“ธรรมนิยาม ๕” ทรงนำมาประกาศให้มนุษย์ในโลกรู้ตาม เป็นความตรัสรู้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่ยืนยัน“ความมีภาวะ”ของ“อุตุนิยาม-พีชนิยาม-จิตนิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม”อย่างสุดละเอียดลึกซึ้งในความเป็นวิทยาศาสตร์ของโลก

ซึ่ง“อุตุนิยาม”นั้นยังไม่มี“สัญญา” กำหนดรู้เองไม่ได้

พืช(พีชนิยาม)มันก็มี“สัญญา”กำหนดรู้ และมันจำได้ แต่เป็นแค่“ความจำของพืช(พีชนิยาม)”เท่านั้น มันถ่ายทอดไม่เป็น มันแสดง“คำสอน”ไม่ได้ “คำสอนของพืช”จึงไม่มี

พืชมันเจตนาทำ“ธรรม”ให้เป็นถึงขั้น“คำสอน”ไม่ได้

ยิ่งเป็น“อุตุนิยาม”อันไม่ใช่“ชีวะ”ทั้งหลายก็ยิ่งไม่มี“คำสอน”แน่ยิ่งกว่าแน่ เพราะ“อุตุธาตุ”มันยังไม่เป็นชีวะ

คำว่า“ธรรม”ที่แปลว่า“คำสอน”ของพืชก็ไม่มี ของ

อุตุหรือความเป็น“ธาตุวัตถุ”ทั้งหลายก็ไม่มี มีแต่“ทรงไว้-ทรงอยู่” ดังนั้น “ธรรม”ก็มี“๒”อีกแหละ คือ ธรรมไฉนเป็น“คำสอน” ธรรมอย่างไรเป็นแค่“ทรงไว้-ทรงอยู่”เท่านั้น

และที่สำคัญ“ธรรม”แปลว่า“ทรงอยู่”หรือ“ทรงไว้”นะ

ผู้ทำ“ธรรม๒”ให้เป็น“๐”ไม่ได้ ก็คือ“เทฺวนิยม”อยู่

ใน“กาละ ๓”นั้น กาละใดล่ะ ที่เป็น“ธรรม”หรือเป็นการ“ทรงอยู่หรือทรงไว้”จริงจังแน่แท้ยิ่งกว่ากัน

กาละ ๓ คืออดีต-ปัจจุบัน-อนาคต กาละไหนที่นับว่า“เป็นธรรม” หรือ“ทรงอยู่-ทรงไว้”กว่ากัน..?

ลองไตร่ตรองให้ถูกต้อง,คม,ลึก,แม่น,ตรงกันดูซิ

“ปัจจุบัน”ใช่มั้ย? “ทรงอยู่-ทรงไว้” แท้จริงยิ่งกว่า“อดีต” ยิ่งกว่า“อนาคต” จึงนับว่าเป็น“ธรรม”ได้จริงยิ่งกว่า

เพราะคนสามารถ“สัมผัส”ได้แน่แท้ยิ่งกว่า ..ใช่มั้ย?

“ธรรม”คือ ความทรงอยู่-ทรงไว้ จึงเป็น“ความจริง” หรือภาวะแท้จริง ที่มี“สัตวโลก”คือ คนหรือมนุษย์เท่านั้นที่เรียนรู้กัน ว่า“มี”ว่า“เป็น”ได้ ยืนยันตรงกันว่าเป็น“ธรรม”อยู่

นอกจาก“คน”หรือ“มนุษย์”ไม่มีการเรียนรู้ภาวะอันใดที่เป็น“ธรรม”ที่“ทรงไว้”หรือ“ทรงอยู่”ได้ เป็นอันขาด

จึงไม่สามารถ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ความจริงที่เป็น“ธรรม”

(๔๔๐) “นอกกาละปัจจุบัน”ไม่เป็น“ธรรม” ไม่มี“คำสอน”

ดังนั้น ยิ่ง“ธรรม”ที่เป็น“คำสอน”อันพิสูจน์ได้ มีการรับรองกันด้วยคนเป็นๆ ๒ คนขึ้นไปถึงล้านๆขึ้นไปอีกก็ยิ่งนับ

ว่าจริงยิ่งๆขึ้นของ“เทฺว” ซึ่งเป็นสิ่งยิ่งใหญ่ของคนของมนุษย์ที่ทรงอยู่ใน“ปัจจุบัน” เพราะ“ไม่ลึกลับ” สัมผัสกันอยู่โต้งๆ

แต่“คำสอน”ที่มาจาก“อดีต” พระเจ้าทรงบัญญัติไว้นั้น มันไม่ขึ้นกับ“กาละ” ไม่ขึ้นกับ“กรรม”ของสัตวโลกแต่ละชนิด ไม่ขึ้นกับ“ธรรมในปัจจุบัน(ทิฏฐธรรม = ปัจจุบันชาติ)”เลย

ถ้าจะว่า“อดีต”นั้น“ทรงอยู่” ก็ทรงอยู่ใน“อดีต”โน่น แต่มันสัมผัสไม่ได้เป็น“กาลปัจจุบัน” ใช่มั้ย?

“อดีต”จึงสัมผัสไม่ได้ว่าเป็น“ธรรม”ที่ยืนยันกันโต้งๆว่าจะ“เที่ยงแท้คงเดิม” เพราะสัมผัสได้หรือไม่ได้ด้วยการ“ทรงอยู่” ในปัจจุบัน จะ“คงเดิม-เที่ยงแท้”ก็ขึ้นกับ“เหตุ-ปัจจัย” หรือ“ธรรมะ ๒”ที่มีคนหรือมนุษย์รับรองร่วมกันตั้งแต่ ๒ คนขึ้นไป ถึงอนันตัง ว่าเป็น“ธรรม”หรือ“ทรงอยู่” หรือคงเดิม หรือเปลี่ยนแปลงไปตาม“องค์ประกอบ” ตาม“กาละ” ตาม“กรรมของคนแต่ละคน” ตาม“ธรรมะ๒” ฯลฯ เป็นต้น

ยิ่ง“อนาคต”ก็ยิ่งยังเป็น“กาละ” ที่ยังมาไม่ถึงเลยทุกอนาคต จึงไม่มีการ“ทรงอยู่”มาให้สัมผัสได้แน่ยิ่งกว่าแน่ ก็ยิ่งไม่ใช่“ธรรม” มันไม่“ทรงอยู่”ยืนยันกันทันทีได้เป็นอันขาด

“อดีต”ย่อมไม่ใช่“ปัจจุบัน”นั้นคนไม่งง คนเข้าใจได้

แต่ความเป็น“ธรรม”นั้นมีแต่ใน“ปัจจุบัน”ที่“คนผู้เวไนยสัตว์เท่านั้นที่รู้ได้สอนได้ (พืช-อุตุ-แม้แต่จิตที่อเวไนยสัตว์อยู่ สอนไม่ได้)”

“นอกกาละปัจจุบัน”จึงไม่มี“ธรรม” ไม่มี“คำสอน” แม้แต่ความ“ทรงอยู่”ก็ไม่แน่ว่าจะ“จริงแท้คงเดิม”หรือไม่..?

คนกลับงง เข้าใจยาก หรือเข้าใจไม่ได้

เพราะในชีวิตของคนมี“กรรมเป็นอันทำ”อีก กรรมเป็น

ของของตน-ตนเป็นทายาทของกรรม เป็นต้น ทั้ง“กรรม”ที่เป็น“กาย” เป็น“วจี” เป็น“มโน” ซึ่งล้วนเป็นองค์ประกอบของความเป็น“กรรม”ที่จะสะสมขึ้นเป็น“กุศลธรรม-อกุศลธรรม”เป็น“วิบาก”ของตน ไม่เที่ยงแท้ คงเดิมเลย

ยิ่งในความเป็น“กาล”นั้นมันคือ“ความไม่เที่ยง” มันไม่คงที่ มันเดินทางไปข้างหน้าตลอด มันเปลี่ยนไปเสมอ ทั้งการเดินทางของโลก ของพระอาทิตย์ ทั้งความไม่ทรงอยู่อย่างเดิม ที่เดิม มันไม่คงที่ มันไม่อยู่กับที่ มันไม่เที่ยง มันทรงความเป็น“ธรรม”ที่คงที่ ที่ยืนยันอยู่อย่างเดิมไม่เปลี่ยนแปลงนั้น เป็นไปไม่ได้ โดยเฉพาะ“กาละ” หรือ“กรรม”ก็ตาม

เพราะทุกสรรพสิ่ง“เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป”ทั้งสิ้น

ไม่เร็ว ก็ช้า ซึ่งบางอย่างกว่าจะ“ดับสิ้น”นับล้านๆๆ ปี ในความเป็นกาล จนกระทั่ง“หลงผิดสนิทสนมกันเลย”ว่า ความยาวนานที่ยาวนานไม่มีที่จบนั้นคือ นิรันดร

(๔๔๑) ความเป็น“พระเจ้า”พิสูจน์ไม่ได้ใน“กาละปัจจุบัน”

“พระเจ้า”ของเทฺวนิยมนั้นยืนยันว่าเที่ยงนิรันดรทีเดียว และยิ่งกว่านั้นเชื่อว่า “พระเจ้า”เป็นผู้สร้างทุกสรรพสิ่งใน“ความมี”อยู่ในมหาเอกภพ หรือมหาจักรวาลนี้อีกด้วย

ศาสนาพุทธนั้นไม่หลงยึดมั่นถือมั่นว่าอะไรทั้งหลาย แม้แต่ความเป็น“เทฺว”เที่ยง แม้จะเป็น“เทฺว”ยิ่งใหญ่ที่สุดสุดๆ ก็ไม่ยึดว่าเที่ยง ขนาดเป็น“เทฺว”ขั้นพระเจ้า ก็คือ “ธรรมะ ๒”

เทฺวนิยมเชื่อว่า“พระเจ้า”นั้นเที่ยง พระเจ้าไม่มี“ดับ”

ยึดมั่นถือมั่นว่า“พระเจ้า”มีความเป็น“ธรรม(ทรงอยู่)”นิรันดร

เทฺวนิยมจึงไม่มี“สูญ” ก็เลยไม่มี“นิพพาน”ไงล่ะ!

และพระเจ้าหรือแม้พระธรรมของ“เทฺวนิยม”ก็มีแต่ในความเป็น“คำสอน” ที่จริงเป็น“คำสั่ง”ด้วยซ้ำ

ซึ่งยืนยันกันว่า“ทรงไว้อย่างเที่ยง”อีก ไม่แปรเปลี่ยน ไม่ขึ้นกับ“กาล” ไม่ขึ้นกับองค์ประกอบอื่นที่เป็นที่มีอยู่ใน“กาละปัจจุบัน”ใดๆทั้งนั้น

“อดีต-ปัจจุบัน-อนาคต”ของพระเจ้าคือ“เที่ยง”คงที่หมด แม้แต่“คำสอน”ก็ต้องเป็นอย่างนั้นๆ ไม่มีอนุโลมปฏิโลมไปตาม“องค์ประกอบ” ตาม“กาละ” หรือตาม“สัปปุริสธรรม ๗” เลย ยิ่ง“มหาปเทส ๔”ยิ่งไม่ต้องกล่าวกันหรอก

และความเป็น“เทฺว”ของเทฺวนิยมอาตมาก็วิจัยวิจารณ์วิเคราะห์ให้ฟังมาแล้วว่าไม่บริบูรณ์ด้วยความเป็น“เทฺว” คือเป็น“เทฺว”ไม่เต็มเต็งไง! แม้แต่ตนจะตีแตกแยกแยะก็ยังไม่ได้

ในความเป็น“การทรงอยู่”นั้น “พระเจ้า”จะ“ทรงอยู่”จริงหรือ? มันมีแต่“คำสอน”ที่ตกทอดมาจาก“อดีต” ตะหาก “พระเจ้า”ยังมีเป็นตัวตนอยู่นิรันดร ..จริงหรือ?

กว่าจะมาถึงวันนี้รับรองได้หรือว่า “ธรรมอันคือคำสอน” มันคงเดิม มันไม่ตกหล่น มันไม่ถูกเปลี่ยนแปลง มันไม่ผิดเพี้ยนไปบ้างเลยหรือ? มันมีอะไร“ครบพร้อมอยู่ดังเดิม” เที่ยงแท้ไม่ขาดหกตกหล่น ยังเที่ยงแท้ คงเดิม..จริงหรือ?

ศาสนาพุทธนั้นยืนยัน“ไตรลักษณ์” เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-เสื่อมไปหรือดับไป ไม่มีอะไรเลยจะ“เที่ยงแท้” คงเดิม

“ปัจจุบัน”เท่านั้นที่“เที่ยงแท้”จริงสุด ยิ่งกว่า “อดีต-

อนาคต” และต้องเป็นกาละ“ปัจจุบันที่อยู่ในภาวะนิพพาน” เท่านั้นด้วยนะ จึงจะ“เที่ยงแท้”ที่สุด จริงยิ่งยืนยันโต้งๆได้

แม้แต่“ปัจจุบัน”ที่ยัง“ไม่อยู่ในภาวะนิพพาน” ก็ยัง“ไม่เที่ยง”เลย “ปัจจุบันที่เป็นนิพพาน”เท่านั้นนะที่แท้เที่ยง

เปรียบเทียบเฉพาะความเป็น“กาละ”ใน“๓ กาละ”นี้ก็เถอะ ตัดสินให้ได้ว่า ปัจจุบัน หรืออดีต หรืออนาคต กาละ ใด ชื่อว่า“จริงแท้แน่ยิ่ง”กว่ากัน

แล้วจึงจะพอพิจารณาตัดสินได้ว่า จิตวิญญาณของ “พระเจ้า” กับ จิตวิญญาณในร่าง“มนุษย์”ที่มีชีวิตเป็นๆนั้น จิตวิญญาณใด ควรจะนับว่า“จิตวิญญาณจริงแท้”กว่ากัน

จิตวิญญาณของ“พระเจ้า”ที่ไม่มีใคร“สัมผัสได้”เลยสักกาละ เพียงแต่เชื่อกันว่า มีอยู่นิรันดรทั้งอดีต–ปัจจุบัน–อนาคต หรือจิตวิญญาณของ“มนุษย์”ในร่างที่มีจริงเป็นๆ ในกาละปัจจุบัน(ทิฏฐกาละ)นี้ พิสูจน์กันได้มั้ย?

อันไหน..มี“จริง” เป็น“จริง”ยิ่งกว่ากันเอ่ย?

แม้จะให้เกียรติยกย่องเรียกจิตวิญญาณของ“พระเจ้า” ว่า“พระจิตวิญญาณ” ซึ่งก็คือ “ยอดแห่งความรู้ในความจริง” เหมือนกับ“จิตวิญญาณ”ในร่างของชีวิตคนมนุษย์เป็นๆนี้เอง

“จิตวิญญาณ”ในศาสนาพุทธนั้นสามารถพิสูจน์ได้ด้วยว่า เป็นได้ทั้ง“นิพพาน” เป็นได้ทั้ง“นิรันดร”

ความเป็น“นิรันดร”นี้ ก็เป็นได้ทั้ง“นิรันดร”ของ “นิพพาน”ที่หมายถึง“สูญ = ไม่มี” และเป็นได้ทั้ง“มีภาวะอยู่นิรันดร”อันมี“การเกิด–การดับ”ที่อาศัยอยู่ใน“ชาติ”ที่เกิดแล้วตาย–ตายแล้วเกิดแล้วๆเล่าๆ(rebirth) ยังไม่สูญสิ้นหายไป

แม้ทุกวันนี้ก็ยัง“มี”อยู่ ดังที่“จิตวิญญาณ”ทั้งหลายของมนุษยชาติที่ยังเกิดยังมียืนยันอยู่เป็น“ปัจจุบัน”นี้เต็มโลก เป็น“ความมีในกาละปัจจุบัน”นี้ “สัมผัส”ได้อยู่โทนโท่ ..นี่ไง!

(๔๔๒) “พระเจ้า”พิสูจน์ใน“กาละปัจจุบันนี้”ว่า“มี”ไม่ได้

ในความเป็น“กาล ๓”อันยิ่งใหญ่ที่สามารถปรากฏขึ้นในจักรวาลหรือมหาเอกภพ ซึ่งเป็น“ปัจจุบัน”นี่แหละ“สัมผัสได้” ยืนยันได้ ด้วยความเป็น“จิตวิญญาณ”รับรู้ด้วยกัน เท่าที่คนทั้งหลายในโลกจะรู้ร่วมกัน รับรองร่วมกันว่า“จริงแท้”

ดังนั้น “จิตวิญญาณ”จึงต้องพิสูจน์ได้ทั้ง“ภายนอก”และ“ภายใน”ที่เป็น“ธรรมะ๒” คือ“เทฺว”หรือ“กาย” อันสามารถ“สัมผัส”ได้ด้วย “ทวารภายนอก ๕” กับ “ทวารใจภายใน ๑” เมื่อสัมผัสต่อเนื่องก็จะเกิด“อายตนะ(เครื่องต่อ)” ระหว่าง“ภายนอก”กับ“ภายใน”หรือระหว่าง“รูป”กับ“นาม” ก็เกิด“สิ่งประกอบกันขึ้น(สังขาร)”พิสูจน์ยืนยันร่วมกับคนอื่นๆในโลกได้ [อายตนะ คือเครื่องต่อ ที่จะเกิดก็ต่อเมื่อมี“รูป”กับ“นาม”สัมผัสกันขึ้นมาจึงจะเกิด“เครื่องต่อ”นั้นเองที่ชื่อว่า“อายตนะ” และอายตนะนี้จะหายไปทันทีเมื่อรูปกับนาม“เลิกสัมผัสกัน” อายตนะไม่สะสม อายตนะไม่ตกค้าง อายตนะไม่มีอยู่ในที่ไหนๆเลย อายตนะจะเกิดใน“ปัจจุบัน”ที่มี“ผัสสะ”ของ“รูป”กับ“นาม”เท่านั้น ถ้าไม่มีการผัสสะ“อายตนะ”ไม่มีเลย]

อดีตหรืออนาคตนั้น มันไม่“มี”ในความเป็น“ปัจจุบัน”

“กาละ ๓”นั้นไม่เที่ยง ไม่คงที่ มันละเอียดยิ่งกว่า“วินาที”ตามมาตราที่คนกำหนดกันด้วยซ้ำ มันแยกยากสุดยากในความ“ไม่คงที่” หรือไม่เที่ยง หรือไม่เท่าเดิม ไม่คงเดิม

ภาวะที่ผ่านกาลเวลาไปแล้วถือว่า“ไม่แท้เที่ยงอยู่”

หรือแม้ภาวะนั้นจะชื่อว่ายัง“มี”ก็เถอะ หรือหากยังมาไม่ถึง“ปัจจุบัน”ก็ต้องถือว่า ยัง“ไม่มีจริงแท้”เท่ากับ“ปัจจุบัน”

โดยเฉพาะแม้จะ“มี”ก็ตาม ภาวะที่อยู่ใน“อดีต”หรือภาวะที่อยู่ใน“อนาคต”มันจะใช้ประโยชน์เป็นชิ้นเป็นอัน ใช้เป็นสาระแก่นสารกับมนุษย์จริงๆได้อย่างเป็นจริงเป็นจังเท่ากับภาวะที่“มี”อยู่ปรากฏตัวแท้ๆโทนโท่โต้งๆหลัดๆใน“ปัจจุบัน”นี้กันล่ะหรือ?

แม้สิ่งที่“ทรงอยู่”คือ“ธรรม”ที่มีใน“ปัจจุบัน”นี้แท้ๆ นอกจาก“นิพพาน”แล้ว ไม่มีอะไร“เที่ยง”เลย

“ธรรม”หรือภาวะที่“ทรงอยู่”ทั้งหลาย เมื่อผ่านไปกับ“กาล”หรือ“เวลา”อันไม่เคยนิ่งหยุดอยู่กับที่เลย เพราะ“เวลา”นั้นเคลื่อนไป ไม่เคย“หยุด”อยู่เลย นี่ก็คือ ภาวะที่“ไม่เที่ยง”แล้ว ทั้งการเคลื่อนที่ ทั้งการแปรเปลี่ยนภาวะไป

พระพุทธเจ้าตรัสยืนยันไว้ชัด “ธรรม”ทั้งหลายไม่เที่ยง สัพเพ ธัมมา อนิจจา

ดังนั้น ทุกสรรพสิ่งเราจะยึดมั่นถือมั่นไม่ได้เลยว่าสิ่งใดมีอยู่ หรือเที่ยงแท้ ไม่เปลี่ยนแปรหรือเปลี่ยนไป

(๔๔๓) “กิเลสหรือซาตาน”ยิ่งใหญ่เป็นเจ้าของ“นรกหรือทุกข์”

ชาว“เทวนิยม”ที่นับถือ“พระเจ้า”ยึดมั่นถือมั่นว่า“พระเจ้า”นั้น“เที่ยง” ทรงสภาพอยู่อย่างเดิม ไม่ขึ้นกับกาละ ไม่ขึ้นกับโลก ไม่ขึ้นกับองค์ประกอบที่ประชุมกันอยู่ของคน

คนแต่ละคนนั้นต่างมีสารพัด“กิเลส” กิเลสไม่เที่ยง อันเป็น“ความไม่เที่ยง”อย่างยิ่งของคนทั้งหลาย

“กิเลส”ก็คือ“ซาตานหรือมาร”นั่นเอง กิเลสนี่แหละมันเป็นอำนาจอย่างยิ่ง ที่“พระเจ้า”ไม่ได้สร้างมันขึ้นมาเลย แต่มัน“เกิดได้ยังไง?” มันยิ่งใหญ่เกินกว่าอำนาจ“พระเจ้า”เรอะ

“กิเลส”จึงนอกเหนือเกินกว่า“พระเจ้า”จะสร้างได้

“กิเลสหรือมารหรือซาตาน”นี้มันเกิดโดยตัวมันเอง

ที่จริงก็มิใช่ตัวมันเองแท้ๆทีเดียวแต่เกิดจาก“จิตวิญญาณ”ของคนแต่ละคน ผู้ยังมี“อวิชชา”เป็นปัจจัยมันก็เกิด

ถ้าตราบที่คนผู้นั้นยังไม่มี“ความรู้ขั้นปัญญาที่เป็นโลกุตระ” ก็ปราบ“กิเลสหรือมารหรือซาตาน”ไม่ได้ มันก็เกิดอยู่ไม่จบลงได้เด็ดขาด ที่สำคัญมันเกิดใน“จิตวิญญาณคน”

คำว่า“มี” คือ “มีกิเลสหรือมีซาตาน”ในจิตใจนี่แหละที่มันทำตนใหญ่ยิ่งแท้ๆมันทำตัวเป็น“จิตวิญญาณ”ทั้งหลาย

หรือแท้จริงคือ ชาว“เทฺวนิยม”ยกย่องว่า“พระเจ้า”ยิ่งใหญ่ที่สุดกว่าใดๆในทุกสิ่งทุกอย่างที่ยึดถือว่า“มี”อยู่นิรันดรในมหาจักรวาล และถือกันว่า เป็น“เจ้าของสวรรค์”

ส่วน“ซาตานหรือกิเลส”ก็ยึดความเป็น“เจ้าของนรก”

แต่“พระเจ้า”ก็จัดการฆ่า“กิเลสหรือซาตาน”ไม่ได้ “กิเลสหรือซาตาน”จึง“มี”อยู่ใน“จิตวิญญาณ”ของผู้อวิชชา

เพราะ“พระเจ้า”ยังไม่มี“ธรรม”หรือไม่มี“คำสอน”ที่จะ“ฆ่ากิเลสหรือฆ่าซาตาน”ในจิตวิญญาณของคนให้ตายสนิทได้ หรือให้กิเลส–ให้ซาตาน“ไม่มี”ในจิตวิญญาณคนสำเร็จจริงๆ ชนิดที่“ไม่มี”แบบสูญสิ้นสนิทเป็นนิรันดรเลย

และต้องพิสูจน์ในคนเป็นๆที่มีชีวิตจริงสัมผัสเหตุปัจจัยจับต้องได้ มีปรากฏการณ์(phenomenon)ที่ยืนยันความสำเร็จกับผู้คนอื่นๆใดๆในโลกด้วยนะ จึงจะเป็น“การฆ่ากิเลสหรือฆ่าซาตาน”ที่ยอมรับกันได้ในสังคมว่า นี่คือ“ความจริง”

แต่เพราะ“พระเจ้า”จับมั่นคั้นตาย“ตัวตนของกิเลสหรือซาตาน”ก็ยังไม่ได้เลย มันจึงเป็นคู่แค้นอมตะอยู่ด้วยซ้ำ

“พระเจ้า”ก็ฆ่ามันไม่ได้ “กิเลสหรือซาตาน”มันจึง“มี”อยู่นิรันดรในชาวเทฺวนิยม โดยเฉพาะใน“จิตวิญญาณ”ของคนแท้ๆ “พระเจ้า”ก็ยังไม่มีวิธีฆ่าซาตาน

พระเจ้ายิ่งใหญ่จริง แต่ทำไมจัดการ“ซาตาน”ไม่ได้

“พระเจ้า”ไม่สามารถฆ่า“มารหรือซาตานหรือกิเลส”ในจิตใจคนได้อย่างมีทั้ง“ทฤษฎี” มี“ผลพิสูจน์”ยืนยันกันได้

พระเจ้า นับถือกันว่ายิ่งใหญ่กว่าอะไรทั้งหมด เป็นผู้สร้างอะไรๆทั้งหมด แต่ไม่ได้“สร้างกิเลส”แน่นอน

แล้วทำไม “กิเลส”มันจึงเกิดอยู่ในจิตใจคนได้

“กิเลส”นี่แหละที่มันทำ“ความไม่เที่ยง”ได้เก่งร้ายกาจยิ่งนัก กิเลสมันเป็นเจ้าของ“นรก”มันทำคนตกนรกคือ“ทุกข์”แท้ๆ “พระเจ้า”ไม่ใช่“เจ้าของนรกหรือเจ้าของทุกข์”

“กิเลส”หรือ“ซาตาน”ต่างหากที่เป็น“เจ้าของนรกหรือเจ้าของทุกข์” มันท้าทาย“พระเจ้า”อยู่ตลอดกาล

และ“พระเจ้า”ของเทฺวนิยมก็ทำอะไรมันไม่ได้

“กิเลส”มันจึงเป็น“ปฏิปักษ์”กับ“พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่”ของชาวเทฺวนิยมอยู่นิรันดร

(๔๔๔) “พระเจ้า”สัมผัสพิสูจน์ไม่ได้ด้วย“กาละปัจจุบัน”

เห็นความเป็น“ภาวะ ๒”(เทฺว)ที่ชัดเจนมั้ย? “กิเลส” จึง“คู่”กับ“พระเจ้า”นิรันดร เป็น“คู่กัด”อยู่นิรันดรฉะนี้

“เทฺวนิยม”ตีแตกแยกแยะ“เทฺว”คือ“ภาวะ ๒”ตั้งแต่ความเป็น“อัตตา”หรือ“ตัวตนของตัวเอง”ไม่ได้

“พระเจ้า”นั้นยึดมั่นถือมั่น“สวรรค์” แต่พระเจ้าก็ช่วยให้“พ้นนรก-พ้นสวรรค์”กระทั่ง“ไม่มีสวรรค์-ไม่มีนรก”ไม่ได้

เพราะไม่มีความรู้ว่า“สวรรค์”ไม่เที่ยง “นรก”ก็ไม่เที่ยง

นอกจาก“ไม่เที่ยง”แล้ว ที่สำคัญคือ “นรก-สวรรค์”เกิดจากความยึดมั่นถือมั่นของคนผู้“อวิชชา”

ผู้กำจัด“อวิชชา”ของตนได้ตาม“คำสอนหรือพระธรรมพระพุทธเจ้า”ก็จะพาตนหลุดพ้นนรก-สวรรค์ได้หมดสิ้น

แต่“คำสอน”หรือ“พระธรรม”ของ“พระเจ้า”พาให้“คน”หลุดพ้น“ความไม่เที่ยง”ที่ต้อง“ตกนรกหรือขึ้นสวรรค์”เด็ดขาด“หมดสิ้นนรก-หมดสิ้นสวรรค์”อย่าง“เที่ยง”ไม่ได้

“พระธรรม”หรือ“คำสอน”ของพระพุทธเจ้าหรือของศาสนาพุทธนั้นพาให้คนหลุดพ้น“นรกและสวรรค์”ที่มันเป็น“ความไม่เที่ยง”ทั้ง ๒ อย่างได้ ถึงขั้นสูงสุด“เที่ยง”เด็ดขาด

จนกระทั่งเป็นผู้“ไม่มีนรก-ไม่มีสวรรค์-ไม่มีทุกข์-ไม่มีสุข”เลยสัมบูรณ์ จึงชื่อว่าภาวะ“นิพพาน”ได้อย่าง“เที่ยง(นิจจัง)”ตามที่พระพุทธเจ้าทรงยืนยันว่า“นิจจัง(เที่ยง)-ธุวัง(ยั่งยืน)-สัสสตัง(ตลอดกาล)-อวิปริณามธัมมัง(ไม่แปรปรวนเป็นธรรมดา)-อสังหิรัง(ไม่มี

อะไรหักล้างได้)–อสังกุปปัง(ไม่กำเริบ)–นัตถิ อุปมา(ไม่มีอะไรเปรียบได้)" [พระไตรปิฎก เล่ม๓๐ ข้อ๖๕๙]

"พระเจ้า"ไม่สามารถสอนให้คนปฏิบัติ"จิตวิญญาณ" หลุดพ้นจาก"สวรรค์-นรก"ได้อย่าง"เที่ยง"เหมือนศาสนาพุทธ

"จิตวิญญาณ"ของคนในศาสนาที่ยึดถือ"พระเจ้า"จึงตกอยู่ใน"ความไม่เที่ยง"จากสวรรค์-นรก-จากสุข-จากทุกข์

พระเจ้าก็ไม่ได้ติดตามมาตรวจสอบ"ธรรม"ของตนเองด้วยว่าทุกสรรพสิ่ง"เที่ยง"อยู่ คงเดิมทุกสิ่งอย่างจริงหรือ? เห็นมีแต่ให้"คน"ผู้หนึ่งเป็นตัวแทนมายืนยัน"พระธรรม"ของพระองค์ ที่เรียกว่า"ศาสดา"หรือ"ปกาสก(Prophet)"แค่นั้น

ถ้า"มีพระเจ้า"อยู่จริง ทำไมเล่า ไม่แสดงตัวตนเองยืนยันความเป็น"สิ่งมี"ของพระองค์

มันจะได้พิสูจน์"ความมีพระเจ้าอยู่จริง"กันชัดๆ

ยิ่งยืนยันว่าเป็นนิรันดร "เที่ยงแท้-คงเดิม" ไม่ชำรุดไม่บกพร่อง ไม่เสื่อมไปได้ด้วย"กาล"หรือด้วย"กรรม"ก็ยิ่งจะถือว่าเป็น"ความจริง"ที่เที่ยงแท้ คงที่ ตลอดกาลได้ไงล่ะ!

นี่คือ เครื่องพิสูจน์"ความมี"ที่"ไม่มี"ของ"พระเจ้า"

"พระเจ้า"จึงพิสูจน์"ความมี"ที่จับมั่นคั้นตายไม่ได้เลย

เพราะ"ไม่มีความมีพระเจ้า"ให้สัมผัสพิสูจน์ได้ใน"กาละปัจจุบัน"โดยคนทุกคนสัมผัสแล้วรับรู้ร่วมกันว่า"ใช่"

(๔๔๕) "ธรรม"และ"ธาตุ"ที่ครบครันทั้ง ๒ ภาวะเป็น"เทว"แท้

และที่สำคัญยิ่งก็ครบความเป็น"เทว"แท้ๆ นั่นคือ

“ความเป็น ๒” ที่มีทั้งความเป็น“กายและจิต” มีทั้งความเป็น“สมมุติ”และ“ปรมัตถ์” ซึ่งสลับไปสลับมาได้

ที่สัมบูรณ์พร้อมคือมีทั้งความเป็น“ธรรม”หรือ“มี” ทั้งความเป็น“ธาตุ” และความเป็น“รากเค้า”หรือ“มูลเดิม” ของทุกสรรพสิ่ง ดังที่ผู้เข้าใจไม่ได้ก็จะหลงยึดผิดกันอยู่

สำหรับศาสนาพุทธนั้น มีการยืนยันแน่นอนว่า “คำสอน”หรือ“พระธรรม”ของพระพุทธเจ้าทุกพระองค์“ตรงกัน” เป็น“หนึ่งเดียว”เที่ยงแท้ เหมือนกันหมดทุกพระองค์ นำมาปฏิบัติพิสูจน์ก็ยังมี“นิพพาน”ตรงกันได้จริงๆ จึงชื่อว่าทรงความเป็น“ธาตุ” เป็น“ธรรม”ครบ“เทฺว”คือ“๒”เสมอ

เพราะยืนยันสิ่งที่เป็น“มูลเดิม” คือ ภาวะที่ชื่อว่า “ธาตุ”ที่เป็น“ต้นราก”หรือ“รากเค้า”ของภาวะที่มีได้จริง

ภาวะที่“มีจริง”ไม่ได้ ..ไม่เรียกว่า“ธาตุ”

สิ่งที่ไม่ใช่“ธาตุ” จึงไม่ใช่“ของจริง”หรือ“ความจริง”

“ธาตุ”คือ สิ่งที่“มี”ปรากฏมาก่อน เป็น“เหตุ”ของสิ่งต่างๆในมหาจักรวาล เพราะทุกอย่างมาแต่“เหตุ”

“พระเจ้า”ชาวเทฺวนิยมยืนยันกันว่าเป็น“เหตุ”ของทุกสรรพสิ่ง หรือเป็นผู้สร้าง คือรากเค้าของทุกสรรพสิ่ง

แต่“พระเจ้า”นั้นไม่มีความเป็น“ธาตุ” เพราะแม้แค่ปัจจุบันที่สัมผัสหลัดๆในความเป็น“กาล(ปัจจุบัน)” ก็มีไม่ได้

ทว่าเขาเชื่อว่า“พระเจ้า”นั้น“มี” ยืนยันว่า“มี”นะ!!!

แต่ก็ไม่สามารถให้คนให้ใคร“สัมผัส”พระเจ้ากันได้

ชาวเทฺวนิยมยืนยันภาวะโต้งๆของ“พระเจ้า” ใน“กาละปัจจุบัน(ทิฏฐกาล)” นี้ไม่ได้เลย ได้แต่อ้างว่า “พระเจ้า”

มีมาตั้งแต่“อดีต” และจะมีใน“อนาคต”นิรันดร ดังนั้นยิ่งเป็น“ธรรมที่เห็นได้-สัมผัสได้(ทิฏฐธรรม)”ยิ่งเป็นไปไม่ได้ใหญ่

(๔๔๖) ภาวะที่ไม่ใช่“ธรรม”ไม่ใช่“ธาตุ”ไม่ใช่“เทฺว”แท้

“พระเจ้า”เป็นไม่ได้ทั้ง“ในกาละปัจจุบัน” เป็นไม่ได้ทั้ง“การเห็น-การสัมผัสด้วยทวาร๕”ตามที่มนุษย์พึงมีพิสูจน์ยืนยันกันได้ “พระเจ้า”จึงยากมากที่จะสนิทใจว่า“มี”จริง

พูดกันแต่ว่า พระเจ้า“มี”มาตั้งแต่“อดีต”และจะ“มี”ตลอดกาลใน“อนาคต”นิรันดรด้วย ..ว่างั้นเลย ซึ่ง“อดีตและอนาคต”นั้น“ทวาร๕”ของคน“สัมผัส”มันไม่ได้

มัน“มี”กันอยู่แต่ในใจของใครของมันเท่านั้น คนอื่น“สัมผัสรู้‘ความมี’นั้นในใจของคนอื่นร่วมกัน”ก็ไม่ได้

คนจึงคลุมเครือสงสัยอยู่ว่า พระเจ้า“มีจริง”หรือ?

ถ้า“มี”จริง ทำไมไม่ให้คน“สัมผัส”ด้วยทวาร๕ กันล่ะ

“ลึกลับ”กันอยู่นั่นแหละ มีแต่ใน“บัญญัติ” พูดถึงเอาเท่านั้น ในโลกที่มีคนจริงๆกันนี้“สัมผัส”ไม่ได้ จึงไม่ใช่“ธาตุ”

แต่พุทธ“มี”ความเป็น“ธาตุ”และเป็น“ธรรม”ครบทั้ง ๒

จึงยืนยันความเป็น“เทฺว” ทั้งธรรม ทั้งธาตุ กันได้จริง

ซึ่งเป็น“สัจจะ”ยืนยันกันอยู่ครบก็คือ มีทั้ง“สมมุติธรรม”และมีทั้ง“ปรมัตถธรรม” ครบเป็น“ธรรมะ๒”ไม่ขาดความเป็น“เทฺว” จึงเป็นเรื่องยิ่งใหญ่ที่สุดที่ครองทั้งความเป็น“เทฺวนิยม”กับ“อเทฺวนิยม” อันก็เป็น“ภาวะคู่”อีกแหละ

แล้วผู้นี้ก็จะศึกษาด้วยการสัมผัสของจริงรู้จักรู้แจ้ง

รู้จริงทั้ง“ภาวะคู่-ภาวะ ๑” และภาวะ“นับไม่ถ้วน-ไม่มีที่สิ้นสุด(infinity)” เฉพาะอย่างยิ่งภาวะ“๐”ซึ่งรอบรู้ครบบริบูรณ์

พระพุทธเจ้าตรัสรู้คือ รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เทฺว”อันเป็นทั้ง“ธรรม”ทั้ง“ธาตุ” และทั้งจัดการ“ชำระ(ปุญฺฉติ,ปุญฺชติ)เหตุ”ก็คือ“กิเลส”ที่เป็นตัวทำลายทั้ง“ธรรม”ทั้ง“ธาตุ”ได้สำเร็จแท้

และที่สุดยอดแห่งสุดยอดก็คือ พระพุทธเจ้าตีแตกแยกแยะ“เทฺว ธัมมา”ได้ และทรงค้นพบวิธีทำ“ความดับอกุศลธรรม” ซึ่งเป็น“การจัดการ(อภิสังขาร)”กับ“เทฺว”ให้“เกิด”หรือให้ “ดับ”ได้สำเร็จจริงจังแน่นอน จึงไม่ลึกลับ(อรหะ)เลยในความเป็น“เทฺว” สามารถ“จัดการ(อภิสังขาร)”กับความเป็น“รูปธรรม-นามธรรม”ได้บริบูรณ์สัมบูรณ์ โดยเฉพาะ“ดับ”ความเป็น“เทฺว”หรือทำให้“เทฺว”หมดสิ้นเกลี้ยงไปเป็น“๐”อย่างแท้จริง

พุทธจึงเป็นศาสนาที่มี“นิพพาน” เพราะ“ดับธรรม-ดับธาตุ” ที่สำคัญยิ่งสามารถ“ดับเทฺว”ที่ยัง“ติดสุข-ติดทุกข์”สำเร็จ

(๔๔๗) “เทฺว”แท้ต้อง“ดับ”ความเป็น“เทฺว”เองได้สำเร็จจริง

คนผู้นั้นต้องทำพลังงานที่เป็น“บุญ”นี่เองขึ้นในจิตตน ให้มีคุณภาพถึงขั้นเป็น“อาวุธประหาร”หรือ“ปัญญา”ได้แท้จริง จึงจะ“ดับสุข-ดับทุกข์ ดับสวรรค์-นรก” ดับ“ธรรมะ๒”หรือดับ“เทฺว”ได้สำเร็จแท้

จึงชื่อว่า ทำ“นิพพาน”ได้..ด้วย“บุญ” เพราะทำลาย“สวรรค์-นรก”ให้หมดสิ้นไปจาก“จิตวิญญาณ”ของตนได้จริง

“บุญ”จึงคือ “พลังงานที่เป็นเครื่องประหาร”โดยแท้

พุทธเป็นศาสนาที่มีนิโรธ มีนิพพาน เพราะจัดการกับ “ธรรมะ๒”อันเป็น“เทฺว”ได้อย่างวิเศษ จบกิจด้วย“บุญ”จริง

ซึ่งเป็นผู้สามารถทำความดับให้แก่“บาป”สูญสนิทถาวร

จึงเป็นผู้“สิ้นบุญสิ้นบาป(ปุญญปาปปริกฺขีโณ)”ได้ จากนั้นไปก็ไม่มี“บุญ”เพราะไม่มี“บาป”แล้วสนิท ชนิดที่เที่ยงแท้-ยั่งยืน-ตลอดกาล-ไม่แปรเปลี่ยนอีก-ไม่มีอะไรหักล้างได้-ไม่กลับกำเริบ ก็ชื่อว่า“จบกิจ”สำหรับความเป็นมนุษย์ในโลก

ผู้“สิ้นบุญสิ้นบาป”นี้คือ อรหันต์ คือ ผู้ดับความเป็น “เทฺว”ได้หมดสิ้นสนิทนี่เอง จึงชื่อว่า “อเทฺวนิยม(ลัทธิไม่มีเทฺว)”

“เทฺว”จึงคือ “ธรรมะ๒”ที่ผู้มี“ปัญญา”หรือ“วิชชา” สามารถจัดการกับความเป็น“เทฺว”ได้ตามประสงค์

พุทธเป็นศาสนาเดียวในโลกที่“ดับเทฺว”ได้สำเร็จด้วย “วิชชา” เพราะมีทฤษฎีสร้าง“อาวุธประหาร”คือ“บุญ”ขึ้นมาจัดการกับ“เทฺว”สำเร็จ และตีแตกแยกแยะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “เทฺว” ด้วย“ปัญญา”ที่เป็นโลกุตระได้อย่างวิเศษ

(๔๔๘) ภาวะ“เทฺว”แท้นั้นคือ “ปัญญา”ที่ทำ“บุญ”เป็น

ศาสนาพุทธจึงไม่เหมือนศาสนาอื่นใดในโลกก็ตรงที่มี“ความรู้-ความฉลาดถึงขั้นโลกุตระ”ชื่อว่า“ปัญญา”นี่เอง ซึ่งสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เทฺว” ชนิดที่“ไม่ลึกลับ(อรหะ)”ในความเป็น“เทฺว”เลย และจัดการกับ“เทฺว”ได้ทุกท่าที ทุกนัยะ

ไม่ว่าจะให้“เทฺว”เป็น ๒ หรือเป็น ๑ หรือเป็น ๐ หรือจะให้เป็นเท่าใดๆก็ได้ ที่ควรจะเป็นใน“ความไม่มีประมาณ”

แท้ๆ ให้“มีประมาณ”เท่าที่ควรจะเป็นในกาลเทศะนั้นๆ

และจะอยู่กับ“เทฺว”โดยอนุโลมก็ได้ ปฏิโลมก็ได้ จะไม่อยู่กับ“เทฺว”อีกแล้วก็ได้ เป็นผู้“จัดการกับภาวะมี-ไม่มี”ได้ตามประสงค์ ในชีวะที่ยังไม่“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”

แต่ชาวพุทธเองผู้ยัง“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่ และยังไม่มีภูมิถึงขั้นดังกล่าวนี้ แน่นอนก็ยังมีความเป็น“เทฺว” และจำนนอยู่กับ“เทฺว”ไปตลอดที่ยังอวิชชา ตามแบบที่“เทฺวนิยม”เขาจำนนมาชั่วนิจนิรันดร์ และก็อยู่กับ“เทฺว”ที่ตีไม่แตก แยกไม่ออก “ดับ”ก็ไม่ได้ หรือไม่สามารถ“ทำความเกิด-ความดับ”ให้กับ“สัตว์โอปปาติกะ”ที่เป็น“เทฺว”นั้นๆอย่างสิ้น“อัตตา ๓” เพราะไม่สัมมาทิฏฐิใน“โอปปาติกโยนิ”สัมบูรณ์

จึงไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“การเกิด-การตายของจิตนิยาม” และทำให้“จิต”ตายไปได้ไม่กลับมาเกิดกันอีก นิรันดรไม่เป็นแน่ เพราะยังไม่เริ่มมีความรู้ขั้นต้นได้ครบตาม“แสงอรุณ๗”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๙ ข้อ ๑๒๙-๑๓๖) แล้วจึงจะปฏิบัติตาม“มรรคองค์๘”เกิดมรรคผลได้จริง ตามที่พระพุทธเจ้าตรัส

ผู้ปฏิบัติธรรมของพุทธนั้นจะต้อง“พบแสงอรุณ๗”นี้ก็เป็นเรื่องสำคัญมากที่ชาวพุทธทุกวันนี้ ไม่รู้กัน จึงไม่ดำเนินการตามคำตรัสให้ครบครันกันก่อน ก็ปฏิบัติธรรมของพุทธไม่บรรลุมรรคผล เพราะขาดๆพร่องๆ ไม่บรรลุนิพพานแน่

แม้จะได้ภูมิธรรมครบ“แสงอรุณ๗”ครบบริบูรณ์แล้วก็ตาม แต่ถ้ายังไม่เกิด“คุณธรรม”ตาม“มูลสูตร๑๐”ครบถ้วนอีกก็ยังไม่สามารถปฏิบัติธรรมตามที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้แล้วนำมาประกาศให้มวลมนุษยชาติพิสูจน์ และมีมรรคผลบรรลุสัมบูรณ์

ที่สุดสำเร็จ เป็นคนมี“วรรณะ๙”มี“สาราณียธรรม๖”

หรือถ้ายังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“สัมมาทิฏฐิ ๑๐”บริบูรณ์ (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๗) คือแม้แค่ทำ“ทานก็ยังไม่เป็นบุญ”เลย อย่างเก่งเป็นแต่“กุศล”กันอยู่เท่านั้น จึงไม่ลดบาปไม่ลดอกุศลกัน เป็นต้น นี่คือ ทานไม่เป็น“บุญ”(นัตถิ ทินนัง)

เพราะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในคำว่า“บุญ” พากัน“มิจฉาทิฏฐิ”ในคำว่า“บุญ”ไปสนิทแล้ว จึงปฏิบัติธรรมไม่มีมรรคผล เพราะ“ทำใจในใจ(มนสิกโรติ)”ไม่ถูกต้อง หรือมี“การทำใจในใจไม่ถูกต้อง เพราะไม่ลงไปถึงที่เกิด(โยนิโสมนสิการ)ที่ตายแท้จริง”

ชาวพุทธยุคนี้ส่วนใหญ่ปัจจุบันนี้ เป็นเช่นว่านี้จริงๆ

เพราะยังมี“ความรู้”แบบโลกีย์ ยังวนอยู่ในแบบ“เฉโก”เท่านั้น ยังไม่มี“ความรู้”เข้าขั้น“ปัญญา”จริงนั่นเอง

(๔๔๙) ผลงานที่อาตมาทำมา จะ๕๐ปีแล้วนั้น ชี้บ่งสัจจะได้

ขออภัยอย่างมากที่พูดราวกับดูถูกดูแคลนตีทิ้งชาวพุทธอื่นๆที่เขาก็เป็นนักปฏิบัติธรรมที่มั่นใจว่า เขาก็บรรลุมรรคผลเหมือนกันทั้งหลาย ผู้ที่ไม่เชื่ออาตมา ไม่ศรัทธาอาตมาก็ย่อมไม่ยินดีที่จะทำตามอยู่แล้ว ท่านก็ทำตามที่ท่านยังเชื่อถืออยู่นั้นเถิด อย่าเคืองกัน อย่ามีเวรแก่กันและกันเลย

อาตมาก็เชื่อมั่นในตนเองอย่างบริสุทธิ์ใจเต็มเปี่ยมและปรารถนาดีต้องการให้ผู้อื่นได้บ้างอย่างสุดใจเต็มที่แท้ๆ ไม่มีอะไรอื่นเท่าธุลีใดแฝงเลยในใจของอาตมา

อาตมานำคำว่า “บุญ”ก็ดี “กาย”ก็ดี “ปัญญา”ก็ดี “เทฺว”

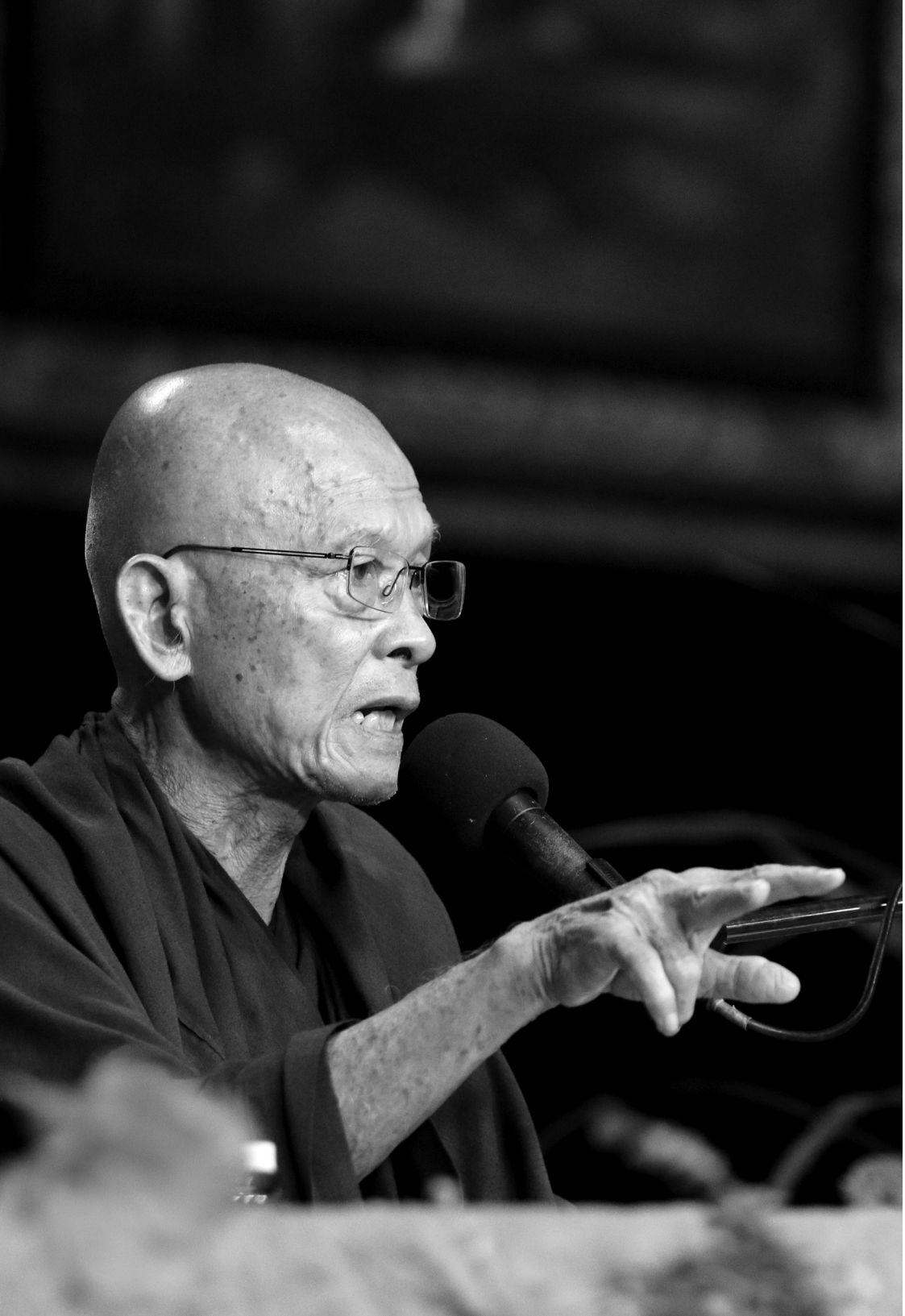

ก็ดี เป็นต้น และคำอื่นๆอีกมากมาย แม้แต่“สูตร”ต่างๆทั้งหลาย มาสาธยายอธิบายแจกแจงให้เข้าใจตาม“ความรู้แบบอาตมา ที่รู้ของตนมาแล้วแต่ปางบรรพ์ตามภูมิตนเอง” หรือที่อาตมายืนยันความเป็น“สยัง อภิญญา”ของตัวเองมาตั้งแต่ต้นจนบัดนี้ ไม่เคยปิดบังอำพรางเลยแม้นิดแม้น้อย เปิดเผยตนเองยิ่งกว่า“ดาวเปลือยดาวโป๊คนดัง” แสดงออกจริงใจจนกลายเป็นคน“น่าเกลียดน่าชัง”ของคนที่เข้าใจอาตมาไม่ได้ ก็ไม่ศรัทธา

ดังที่หลายคนรู้สึกกัน อาตมาทำมาด้วยความตั้งใจอย่างมุ่งมั่นที่จะเปิดเผยตนเองอย่างหมดจดล่อนจ้อน ไม่มีกระมิดกระเมี้ยน ไม่ใช่จอมดราม่า ไม่เหมือนนักแสดงคนใดเลย

อาตมาเป็นคนตรงๆ ผ่าเปรี้ยงๆ เปิดเผยความจริง-ความรู้ตามที่อาตมามีและประพฤติมาได้มรรคผลมาแต่ปางบรรพ์ เอามาสอนในชาตินี้ ก็นานเกือบ ๕๐ ปีแล้ว จนกระทั่งมีผู้เรียนตาม ปฏิบัติตาม มีการบรรลุตาม ทิ้งโลกียทรัพย์มารวมตัวกันเป็นสังคมหมู่บ้านชุมชนชาวอโศก ดังที่เกิดจริง-เป็นจริงกระจายอยู่ทั่วไปทุกวันนี้ ยืนยันบ่งชี้สัจจะได้

(๔๕๐) เพราะสิ่งที่เป็นที่มีนั้น มันยืนยัน“ความรู้-ความจริง”ได้

แน่นอนว่า สังคมหมู่กลุ่มชุมชนที่บรรดาปราชญ์ทางศาสนาพุทธทั้งหลายที่ท่านสอนกัน ท่านก็บรรลุผลกันมีกันในโลกยุคนี้ที่ท่านต่างก็ยืนยันว่าของท่านถูก แต่มันไม่เหมือนกันกับที่อาตมาสอนเลย ตาม“ความรู้-ความจริง”ที่อาตมามีแน่นอน

อาตมาก็ยืนยันของอาตมาว่า“ถูกต้อง”แน่แท้ และเมื่อ

มันกลับตาลปัตรกันไปคนละขั้วกับ“ความเป็น-ความมี”ยุคนี้ที่บรรดาปราชญ์ทางศาสนาพุทธทั้งหลายยุคนี้ที่ท่านสอนกันในโลกปัจจุบัน นี่ก็พิสูจน์ได้ชัดเจนว่า มันเป็น“ความจริง”ยิ่งๆ

ตามที่อาตมายืนยันว่า ยุคนี้มีแต่สิ่ง“ผิด”ไปหมดแล้ว ทั้ง‘ความรู้’ ทั้ง‘ความเป็นความมี’กัน ท่านเป็น“โลกีย์”ไปหมดจริงๆ คือมันงอกงามกันแต่“ลาภสักการะสรรเสริญ”อยู่แท้ๆ

เพราะ“ความรู้และความจริงของพุทธ”มัน“ผิดจากพุทธ”กันไปกลายเป็น“ความรู้และความจริงของเดียรถีย์นอกพุทธ”กันแล้ว เป็น“ความรู้ความจริงที่เป็นโลกีย์”มันเจริญงอกงามไปด้วยลาภสักการะสรรเสริญเท่านั้น ไม่ผิดที่พระศาสดาตรัส

นั่นก็คือ นักบวชหรือนักปฏิบัติธรรมยุคนี้หอบหามวนวุ่นกันอยู่แต่กับ“ลาภสักการะและความสรรเสริญ” ซึ่งเปรียบเหมือน“กิ่งและใบ”ของต้นไม้เท่านั้น และหลงติดยึดงอกงามไพบูลย์กัน ชื่นชมกันอยู่แค่“กิ่งและใบ”ของต้นไม้

ไม่ได้ความเป็น“แก่น”ของต้นไม้เลย แม้แค่“สะเก็ด-เปลือก-กระพี้”ของต้นไม้ เขาก็ไม่รู้และไม่ได้คุณธรรมเหล่านั้นไป เพราะไปหลงใหลแล้วติดยึดอยู่แค่“กิ่งและใบ”ของต้นไม้ที่มันเขียวชอุ่มพุ่มไสวยั่วยวน ก็เลยไปได้แค่“กิ่งและใบ”เท่านั้น

พระพุทธเจ้าเปรียบเทียบ“ศีลคือสะเก็ดของต้นไม้ก็ไม่ได้ สมาธิคือเปลือกก็ไม่ได้ ปัญญาคือกระพี้ของต้นไม้ก็ไม่ได้” เพราะ“มิจฉาทิฏฐิ” จึงงมงายหลงใหลได้แต่“กิ่งและใบ”ต้นไม้เท่านั้น ดังที่เห็นและเป็นอยู่ในนักบวชนักปฏิบัติธรรมยุคนี้

ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ข้อ ๓๕๓-๓๖๐

จึงไม่ใช่“ความรู้และความจริงที่เป็นโลกุตระ”ของพุทธ
นี่คือ หลักฐาน“ความจริง”เป็นปรากฏการณ์ที่ยืนยัน

(๔๕๑) “เทฺว”ที่มีความเป็น“ธรรม”และความเป็น“ธาตุ”

ศาสนาพุทธในทุกวันนี้จึงพูดได้ว่าโมฆะจากมรรคผล หรือสูญเปล่าจาก“โลกุตรธรรม” เป็นได้แค่“โลกียธรรม”เท่านั้น

เหตุก็เพราะมิจฉาทิฏฐิในคำว่า“บุญ”กันไปแล้วจริงๆ เป็นต้น หรือแม้แต่คำอื่นๆที่อาตมานำมาแจกแจงทั้งหลาย

อาตมาขอยืนยันว่า “บุญ”ไม่มีหน้าที่ทำให้“เกิด”สมบัติ มีแต่ทำให้“ตาย”คือวิบัติ ไม่ว่าความเป็น“ธรรม”หรือความเป็น“ธาตุ” และ“บุญ”มีหน้าที่ทำให้“ธรรม(ความทรงอยู่)”หรือ“ธาตุ(รากเค้า)”ตายสิ้นสนิท ทั้งความเป็น“ธรรม”และความเป็น“ธาตุ” สิ้นราก-หมดเค้า จนกระทั่ง“สูญสิ้นเกลี้ยงสนิทนิรันดร”

ดับไม่เหลือทั้ง“ธรรม”ทั้ง“ธาตุ”กันทีเดียวเชียวนะ!

“บุญ”ไม่มีการทำให้“เกิด” มีแต่ทำให้“เสื่อม”ให้“สูญ” หรือทำให้“ตาย” ทำให้“ดับสิ้นเกลี้ยงสนิทไป”นิรันดรได้จริง

โดยเฉพาะสิ่งที่ดับนั้น มีเฉพาะแค่“กิเลส”เท่านั้นนะ

“กิเลส”นี้พระพุทธเจ้าตรัสว่า เป็น“อาคันตุกะ” คือ “ผู้มาเยือน”แท้ๆ ไม่ใช่ตัวเราของเราเลย แต่เพราะเรามัน“โง่(อวิชชา)” ไม่รู้จัก“ตัวมัน”ว่ามันไม่ใช่“ตัวเรา” มันเป็น“ตัวแฝง” มันเข้ามาสิงสู่อยู่ในจิตเรา ตั้งแต่เมื่อไหร่ไม่รู้ ทำตัวเป็นเจ้าข้าวเจ้าของ“จิตวิญญาณ”กันสนิทเนียนเลย ปุถุชนผู้“อวิชชา”หลงมันว่า เป็น“ตัวเรา”จริงๆมานานแสนนานจนนิรันดรนั่นไง

สำหรับชาว“เทฺวนิยม”ทั้งหลาย ทุกวันนี้ก็ยังถูกมันหลอกสิงสู่อยู่ใน“ตัวเรา”อยู่เลย เป็น“เทฺว”อยู่ทั้ง“ธรรม”และทั้ง“ธาตุ”

หลอกว่าเป็น“ธรรม” เป็น“ธาตุ”ของเราแท้ๆ คนโลกีย์หรือปุถุชนหลงมันสนิทมาตลอดกาลนานเพราะยัง“อวิชชา”

จึงเป็นคนมีโศกะ-ปริเทวะ-ทุกขะ-โทมนัส-อุปายาสะ

พ้น“โศกะ-ปริเทวะ-ทุกขะ-โทมนัส-อุปายาสะ”ไปไม่ได้ก็คือ “ไม่พ้นสุข-ไม่พ้นทุกข์”อยู่เป็น“เทฺว”ที่มี“อวิชชา”ตลอด

จึงไม่มีวันที่จะ“หมดสวรรค์-หมดนรก”ไปได้

“เทฺวนิยม”ทั้งหลายจึงไม่มี“นิพพาน”เด็ดขาด

เพราะไม่มี“วิชชา”ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สังขาร”อันมีปัจจัยคือ“วิญญาณ” ตาม“ปฏิจจสมุปบาท”ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้

เพราะไม่มีปัญญาแยก“นาม-รูป”หรือแยกความเป็น“เทฺว” อันเป็น“ธรรมะ๒”ออกมาศึกษาปฏิบัติ กำจัดความหลงยึดมั่นถือมั่นว่า มันเป็น“ตัวตน” และหลงยึดเป็น“เรา”จริง

(๔๕๒) สิ่งยิ่งใหญ่มากก็คือ“เทฺว”ที่มี“ธรรมะ๒”ยึดกันอยู่

แท้ๆนั้นมันคือ“เทฺว” คือ“เหตุ-ปัจจัย”ที่ปรุงแต่งกันอยู่เท่านั้น ซึ่งไม่ใช่“ตัวเราของเรา”จริงแท้นิรันดรจริงเลย

นี่คือเรื่องยิ่งใหญ่มาก ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้

พระพุทธเจ้าทรงค้นพบ“ความจริงยิ่งใหญ่”นี้ จึงเป็นศาสนาที่มี“นิพพาน” กำจัด“เทฺว” หรือ“เหตุปัจจัย”นี้ที่มัน“ปรุงแต่งกัน(สังขาร)อยู่” และพาหลง“สุข-ทุกข์”มายาวนาน

พุทธนั้นนอกจากจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ด้วย“ปัญญา”แล้ว ยังกำจัด“เทฺว”ได้ด้วยพลังงานจิตที่เป็น“บุญ”นี่เอง

พระพุทธเจ้าตรัสรู้“ความจริง”นี้ด้วยพระองค์เอง และ“กระทำใจในใจสร้างพลังงานจิต”ขึ้นได้ เป็น“บุญ” จึงสามารถกำจัดกิเลสได้สำเร็จจริง จนกระทั่งเป็น“นิพพาน”ได้แท้

จึง“เกิด”จิตวิญญาณที่สะอาดขึ้นได้ไปตามลำดับ ซึ่งเป็น“การเกิดอย่างวิเศษทางจิตวิญญาณ(โอปปาติกโยนิ)”

“โอปปาติกโยนิ”นี้เป็น“การเกิด”แบบ ๑ ใน ๔ แบบที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ อันมี ๑.ชลาพุชโยนิ(การเกิดในครรภ์) ๒.อัณฑชโยนิ(การเกิดในไข่) ๓.สังเสทชโยนิ(การเกิดในของปฏิกูล) ๔.โอปปาติกโยนิ(การเกิดในจิตวิญญาณ) ดูในพระไตรปิฎก เล่ม๑๒ ข้อ๑๖๙

“การทำให้เกิด”นี้คือการจะทำให้“เกิดจิตวิญญาณ”ทั้งในความเป็น“ธรรม”และความเป็น“ธาตุ”เกิดได้จริงสำเร็จตามต้องการของผู้มี“ภูมิโลกุตรธรรม”ของพระพุทธศาสนา

โดยเฉพาะการทำให้“เกิด”ความสะอาดจากกิเลส ด้วย“ฌาน(ธาตุไฟ)” จนกระทั่งสำเร็จเป็น“บุญ(เผากิเลสสิ้นเกลี้ยงจริง)”

ศาสนาพุทธนั้นมี“ภูมิปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในภาวะที่เป็น“ธรรมะ”ต่าง ๆนานาทั้งหลายได้ถ้วนรอบ เพราะมี“ธรรมวิจัยสัมโพชฌงค์” สามารถแยก“ธรรม”ทั้งหลายที่ยึดกันอยู่ แล้วแยกความเป็น“ธรรม”เป็น“ธาตุ”ได้อย่างวิเศษ

“ความจริง”ในโลกแห่ง“จิตนิยาม”นั้นสามารถปฏิบัติเพื่อรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ด้วย“ธรรมะ๒”ซึ่งคือเรื่องของ“เทฺว”นี้แลที่ถูกแยกธาตุออกได้เป็นผลสำเร็จได้ถ้วนบริบูรณ์สัมบูรณ์

(๔๕๓) กระบวนการที่ทำให้“อธิจิต”เกิดผล“สัมมาสมาธิ”แท้

“กระบวนการที่ทำให้จิตวิญญาณเกิด”เป็นผลได้นั้น ก็

ต้องมี“ศีล”คือ“แม่”หรือ“มาตา” และมี“ปัญญา”คือ“พ่อ”หรือ“ปิตา” ที่จะร่วมกันทำให้“อธิจิตเกิด”เป็นผลสำเร็จได้ เป็น“อธิศีล-อธิจิต-อธิปัญญา” จิตจึงจะเป็น“สัมมาสมาธิ”จริงตามความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า

พุทธต้องมี“แม่”มี“พ่อ”เป็น“เทฺว”หรือ“ธรรมะ๒”

“แม่”ใน“สัมมาทิฏฐิ ๑๐”เป็นเรื่องของ“ปรมัตถธรรม” มิใช่เรื่องของ“สมมติธรรม”ที่เป็นตัวตน เป็นบุคคล เป็นเราเป็นเขา ที่ประกอบ“มหาภูตรูป๔”มี“สรีระ”

“แม่”ใน“สัมมาทิฏฐิ ๑๐”ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๗ คือ ผู้ให้“กำเนิดทางจิตวิญญาณ (โอปปาติกโยนิ)”เท่านั้น ซึ่งไม่ใช่ผู้ให้กำเนิดทาง“สรีระ”

ผู้ปฏิบัติธรรมของพุทธถ้าไม่มี“สัมมาทิฏฐิ ๑๐”อย่างถูกแท้จริงจังมาก่อน แม้จะปฏิบัติธรรมอุกฤษฏ์หนักหนาสาหัสปานใดก็ไม่มี“สัมมาผล”บรรลุอาริยธรรมที่เป็นพุทธ

เช่น ทำ“ทาน”ที่ไม่เป็น“บุญ” ก็ไม่มีผลธรรมที่เป็นพุทธ(นัตถิ ทินนัง) เพราะมิจฉาทิฏฐิในความเป็น“แม่”กับ“พ่อ”

หรือปฏิบัติ“สมาธิ”แต่วิธีปฏิบัติไม่เป็น“บุญ” ก็ไม่มีผลธรรมที่เป็นพุทธ(นัตถิ ยิฏฐัง) เพราะมิจฉาทิฏฐิในความเป็น“แม่”กับ“พ่อ”คือ“ธรรมะ๒”ร่วมกัน“สังขาร”ให้เกิดผล(ลูก)นี่เอง

ดังนั้น“การทำให้เกิด”หรือ“ภาวนา”ก็ไม่มีผลธรรมที่เป็นพุทธ(นัตถิ หุตัง) เพราะมิจฉาทิฏฐิในความเป็น“แม่”กับ“พ่อ”

การปฏิบัติจึงไม่มี“ผล”เป็น“โลกุตรจิต”เพราะมรรคผิด

“แม่”ที่เป็น“อุตตริมนุสสธรรม”จะมีคุณสมบัติเป็นคุณเป็นค่าถึงขั้นทำ“ความเกิดทางจิต” จึงมีสมญาหรือฉายาว่า

“สิริมหามายา” ซึ่งเป็น“การเกิด”ที่เป็น“โลกุตรจิต”

พุทธศาสนาจึงนับเอา“การเกิด-การตาย”ของ“จิต วิญญาณ”เป็นเครื่องชี้บ่งถึง“ผล”ที่สำคัญยิ่งยวด

ถ้าใครทำ“การเกิด”ใดที่ไม่เป็น“ผล”ถึงขั้นทำให้“จิต วิญญาณ”ของตน“ลด-ละ-จางคลาย”อกุศลจิตหรือ“ตาย”ได้ แล้วจิตจึงจะมี“การเกิด”ทางจิตวิญญาณ(โอปปาติกโยนิ) จิตเจริญขึ้นเป็นโลกุตรจิต ผู้นั้นยังไม่มี“มรรคผล”ของพุทธศาสนา

“มรรคผลของพุทธศาสนา”จึงยากยิ่งที่จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า มี“การเกิด-การตาย”ของจิตวิญญาณ ดังกล่าวนี้อย่างสัมมาทิฏฐิจริงๆ ในความเป็น“สัมมาสมาธิ”ของพุทธ

เพราะ“สัมมาสมาธิ”ของพุทธศาสนาที่ผู้“สัมมาทิฏฐิ-สัมมาปฏิบัติ-สัมมาปฏิเวธ”สัมบูรณ์แล้วนั้น จะเป็น“สัมมาสมาธิ”ที่จิตวิญญาณยิ่งมีทั้ง“การเกิด”ก็เกิดอย่างยิ่ง และมีทั้ง“การตาย”ก็ตายอย่างยิ่ง อันมีกระบวนท่าที่ต่างลัทธิอื่น

เพราะเป็น“ความหลุดพ้น”จาก“การเกิด-การตาย” ซึ่งไม่มี“การเกิด-การตาย”ของ“ภาวะใดภาวะหนึ่งที่เราต้องการไม่ให้มันเกิด-ตายในจิตวิญญาณเราอีก”ได้สมบูรณ์แล้ว

จิตที่เป็น“สัมมาสมาธิ”ของเรานี้มี“ผล”เป็น“จิตตั้งมั่น” แล้วจึงเป็น“สมาธิพุทธ”แบบโลกุตระ ด้วยประการฉะนี้

(๔๕๔) “สัมมาสมาธิ”แท้คือ“การเกิด-การตาย”ที่ครบ“เทฺว”

“การเกิด-การตาย”เป็น“ธรรมะ๒” หรือเป็น“เทฺว”

ศาสนาพุทธสามารถ“ดับเทฺว”ในจิตตนให้สูญสิ้นสนิท

ได้สัมบูรณ์ ไม่หลงติดยึดในความเป็น“เทฺว”นั้นอีกแล้ว

และสามารถดำเนินชีวิตอยู่กับ“เทฺว”อื่นได้ ด้วยจิตที่มี“ปัญญา”อันเป็น“อุตตระ” แล้วอยู่กับโลก ไม่ผลักไม่ดูด

พุทธเป็นผู้ที่มีทั้ง“การเกิด-การตาย”สัมบูรณ์สุดในตน ซึ่งตนจะเกิดหรือจะตายก็ได้ทั้งนั้น จบกิจเรื่อง“การเกิด-การตาย” หรือจบกิจ“สุข-ทุกข์” จบกิจ“สวรรค์-นรก”ของตน

ซึ่งสามารถ“ทำเกิด”คือ“ทำตาย” หรือ“ทำตาย”คือ“ทำเกิด”ได้อย่างไม่มีสับสนเลย มีแต่“ปัญญา” ที่สิ้นงงสงสัย สิ้นความไม่รู้ หรืออวิชชา ชนิดที่“จบความไม่รู้” จึงรู้แจ้งจบ

คนผู้นี้ชื่อว่า“อมตะ”เป็นบุคคลผู้ทำเกิด-ทำดับหรือทำตายให้ตนได้แล้วจริง เป็นผู้มี“วิมุตติ”แล้ว ตรงตาม“มูลสูตร๑๐” ซึ่ง“อมตะ”นี้อยู่ข้อที่ ๙ (พระไตรปิฎก เล่ม๒๔ ข้อ๕๘)

เพราะเป็นผู้“ทำกาละ”ได้ ทุก“ปัจจุบัน”แล้วจริง นั่นคือ ท่านปล่อยวางหรือ“ดับ”หรือ“ตาย”ได้เร็ว แล้วทำ“กรรมใหม่”ขึ้นมาอีกเร็ว จนกระทั่ง“ผู้ไม่รู้ทัน”นั้น“จับไม่ได้-ไล่ไม่ทัน”จึงเป็น“ผู้รู้ไม่ทัน”จริงๆ ก็ยึดอยู่ในความเป็น“เทฺว”

เพราะตามไม่ทัน“การเกิด-การตาย”หรือการแสดงความมี-การแสดงความไม่มีนั้น จึงขัดแย้งกันอยู่เสมอ

ยังหมุนสมองไม่ทันสมัย รู้ไม่เท่าทัน

“นักมายากลที่เก่งกาจ” กับ“อมตบุคคล”แตกต่างกันคนละขั้ว ตรงที่ผู้หนึ่ง“ทำมายา” อีกผู้หนึ่ง“ทำความจริง”

ผู้ทำความเป็นจริงคือ “สิริมหามายา”แท้

“นักมายากลที่เก่งกาจ”ยังมี“มายา”หรือยังมี“ความไม่จริง”แฝงปนอยู่ มากหรือน้อยก็ตามจริงของมายากลผู้นั้น

“นักมายากล”ที่ไม่รู้ตัวเองก็มี หลงตัวว่า เป็นผู้แสดงความจริงด้วยซ้ำ และผู้ที่รู้ตัวเองว่าตนยังมีมายาอยู่ก็มี คนที่เป็น“นักมายากล”ที่รู้ตัวเองนี่แหละที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า “ไม่มีความเลวอะไรที่เขาจะทำไม่ได้” เป็นคนเลวที่สุด

ผู้ทำ“การเกิด-การตาย”ในจิตตนซึ่งคือ“ธรรมะ ๒”คือ“เทฺว”นี่เองได้จริงแล้วและเร็วไว เก่งจนกระทั่งมี“จิตตกผลึกสะสมตั้งมั่นแข็งแรง”มี“มุทุธาตุ”ชื่อว่า“สมาธิ”ดังกล่าวนี้แล คือคนมี“สมาธิพุทธ” เป็นผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เทฺว”และ“ดับเทฺว” จิตสงบเพราะไม่มี“เทฺว”หรือไม่มี“สวรรค์-นรก” ก็เป็นผู้มีจิตสงบจากสวรรค์-จากนรก ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ธรรมะ๒”คือ“เทฺว” หรือสวรรค์-นรก และ“ดับสิ้นสวรรค์-นรก”ได้จริง ก็คือ“สมาธิพุทธ” ที่ชื่อว่า“สัมมาสมาธิ”แท้ๆ ที่แตกต่าง“สมาธิ”อื่นๆ

(๔๕๕) “มูลสูตร ๑๐”คือหลักสำคัญที่ตรวจสอบ“ความจริง”

ผู้มี“ความยินดี(ฉันทะ)”เป็นเบื้องต้นของคน ข้อที่ ๑

และมี“การทำใจในใจตน(มนสิการ)”ได้ถูกต้อง ข้อที่ ๒

มี“ผัสสะ”เป็น“เหตุ(สมุทัย)”ในการปฏิบัติธรรม ข้อที่ ๓

จึงจะมี“ความรู้สึก(เวทนา)”ให้คนผู้นั้นปฏิบัติเรียนรู้เป็นข้อที่ ๔ “เวทนา”หรือ“ความรู้สึก”จึงเป็น“ฐาน”ปฏิบัติแท้

“เวทนา”หรือ“ความรู้สึก”นี้แหละที่ผู้ปฏิบัติจะต้อง“มี”เพื่อใช้เป็น“แหล่งแห่งที่ในการปฏิบัติ”ตลอดเวลา คือเป็นสถานจัดการเป็น“กรรมฐาน”หนึ่งเดียวที่จะใช้ปฏิบัติเพื่อให้เกิด“สมาธิ”อันเป็น“ประมุข”ของ“ธรรมทั้งหลาย”แบบพุทธ

เว้นจาก“เวทนา”แล้ว ไม่มีอะไรอื่นที่จะเป็น“ฐาน” ปฏิบัติเพื่อบรรลุ“นิพพาน”หรอก อ่านตรวจสอบดูดีๆใน “พรหมชาลสูตร”เถิด(พระไตรปิฎก สูตรแรกในเล่ม๙)จะแจ่มแจ้ง

ดังนั้น ผู้“หลับตา”ปฏิบัตินั้นมันไม่มี“ผัสสะ” เมื่อไม่มี“ผัสสะ”ก็ไม่เกิด“เวทนา” ก็ปฏิบัติ“เวทนา๑๐๘”ไม่ได้

เมื่อไม่มี“เวทนา ๑๐๘”จึงไม่มี“มโนปวิจาร ๑๘”ให้ปฏิบัติเรียนรู้จัดการกับส่วนที่เป็น“เคหสิตเวทนา ๑๘”แล้วจึงจะทำ“วิปัสสนา”ให้เป็น“มโนปวิจาร๑๘”ที่เป็น“เนกขัมมสิตเวทนา ๑๘”ได้ “การทำใจในใจ(มนสิการ)”จาก“โลกียจิต” ให้บรรลุเป็น“โลกุตรจิต”จึงจะสำเร็จ เกิด“สัมมาสมาธิ”แบบพุทธ

ผู้ปฏิบัติ“เวทนา”ตามกระบวนการ“เวทนา๑๐๘” ได้ครบครัน จึงจะบรรลุความเป็น“สมาธิ”ที่เป็น“สมาธิพุทธ” ที่เรียกว่า“สัมมาสมาธิ”ได้ ถูกต้อง“สัมมาทิฏฐิ”จริง

เพราะจะสามารถทำ“เทฺว”อันเป็น“ธรรมะ ๒”ให้เป็น“ธรรมะ๑”สำเร็จจริง ที่บาลีว่า“เทฺว ธัมมา ทฺวเยนะ เวทนายะ เอกสโมสรณา ภวันติ” ท่านแปลกันว่า “ธรรมะทั้ง ๒ เหล่านี้รวมเป็นอันเดียวกันกับเวทนาโดยส่วน๒” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม๑๐ ข้อ๖๐

พูดให้ชัดๆก็คือ สามารถจัดการกับความเป็น“เทฺว” ซึ่งได้แก่“ธรรมะ ๒” โดยการตีแตกแยกแยะ“เทฺว”ได้ จับเป้าสำคัญที่“เวทนา” อันเป็น“ความรู้สึก”ของมนุษย์ แล้วตีแตกแยกแยะ“เวทนาในเวทนา”ออกได้ตามกระบวนการ“เวทนา ๑๐๘” จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“โลกียจิต-โลกุตรจิต”ที่แยก“มโนปวิจาร ๑๘” ออกเป็น๒ คือสภาวธรรมซึ่งเรียกด้วยภาษาว่า“เคหสิตเวทนา”

นี้เป็น“โลกียะ” กับ“เนกขัมมสิตเวทนา”ส่วนนี้เป็น“โลกุตระ”

แล้วทำ“เวทนา๒”นี่แหละให้เป็น“เวทนา๑”ได้

เช่น เป็น“ความรู้สุข”อย่างเดียว นี่ก็เป็น“เวทนา๑”

แต่“ความรู้สึก”ที่เป็น“เวทนา๑”คือ“สุข” ก็ยังเป็นโลกีย์ก็ได้ หรือจะเป็น“สุข”อย่างโลกุตระก็ได้ มันก็ยังไม่เด็ดขาด

มันก็ยังแยกเป็น“ธรรมะ๒“ได้อีก ก็ยังไม่สิ้น“เทฺว”

เช่น “สุขโลกียะ”มันก็ต้องเป็นอย่างหนึ่ง และยังมีแยกแตกต่างไปเป็น“สุขโลกุตระ”อีก มันก็ยังเป็น“ธรรมะ๒”อยู่

จึงทำให้“ไม่เป็น๒” และทั้ง“ไม่เป็น๑”ด้วย ก็ทำให้เป็น“๐”ไปเลย นั่นคือ “ดับสิ้นทั้งสุข-ทั้งทุกข์”ไปเลย

“สุข-ทุกข์”เป็น“ธรรมะ๒” แต่“๐”ไม่ใช่“๒”ไม่ใช่“๑”ด้วย “ดับสุข-ดับทุกข์”นั้น มันดับ“ธรรมะ๒”กันสิ้นสูญทีเดียว

ดังนั้น เมื่อเป็น“๐”ได้ จึงสุดๆแล้ว ด้วยประการฉะนี้

พระพุทธเจ้าสอนเราให้ทำได้ถึงขนาดนี้ นี่ก็คือ ทำให้เป็น“๐” ไม่มีทั้ง“สุข”และไม่มีทั้ง“ทุกข์” เป็น“อุเบกขา”อันวิเศษ

(๔๕๖) ฐานสูงสุดของ“โลกุตระ”คือ ผู้มี“อุเบกขา”ใน“เทฺว”

กระนั้นก็ดี “อุเบกขา”นี้แหละเป็น“โลกุตระ”ได้ แต่ยังอยู่ในขั้น“โลกียะ”ก็ยังมีนะ ก็คือ ผู้ยังวนเวียนกลับไปเป็น“สุข-ทุกข์”ที่ตีแตกแยกแยะยังไม่ได้ จึงยังไม่สุดใน“โลกุตระ”

“อุเบกขา”จึงมีแบบโลกียะก็อย่างหนึ่ง “อุเบกขา”แบบโลกุตระก็อีกอย่างหนึ่ง ซึ่งมีหลักฐานของพระพุทธเจ้าตรัส

ยืนยันไว้ มีหลากหลายนัยะต่างๆมากมาย ศึกษาดีๆเถิด

โดยเฉพาะที่เป็น“โลกุตระ”คือ ผู้มี“อุเบกขาเวทนา ๕” แล้วศึกษาเปรียบเทียบของตนในตนไปที่ละ“ธรรมะ๒” คือ“เทฺว”

“เทฺว”คู่สำคัญเบื้องต้นเลย คือ “ใช่” กับ “ไม่ใช่”ไปเลย

เช่น ปริสุทธา ก็ตรวจสอบว่า“บริสุทธิ์”หรือ“ไม่บริสุทธิ์” นี่เป็น“คู่เปรียบ”ว่า “ใช่” กับ “ไม่ใช่” อย่างนี้ เป็นต้น

ผู้มี“ปรมัตถธรรม”ที่คุณสมบัติเป็น“ปริสุทธา-ปริโย ทาตา-มุทุ-กัมมัญญา-ปภัสรา”จริงแท้ ทุกคำทุกสภาวะ ตรวจสอบเปรียบเทียบ“ธรรม”ที่ปฏิบัติได้จนเกิดจนเป็นได้ในตนเอง เถิด แล้วจะรู้ยิ่งด้วยตนเองจริงๆ ถ้าปฏิบัติได้ ปฏิบัติถึง

พากเพียรปฏิบัติเรียนรู้ปรมัตถ์ที่ว่านี้ ว่า ใช่ หรือ ไม่ใช่

จึงจะรู้ดำรู้แดงกัน ใน“ความจริง”สุดยอด“ปรมัตถ์” เช่น ที่เรากำลังเอา“มูลสูตร ๑๐”ตั้งแต่ข้อ ๑ ถึง ๑๐ นี้

ซึ่งเราก็ได้สาธยายมาตั้งแต่ ข้อ ๑-๒-๓ จนถึงข้อที่ ๔ นี้ อันเป็น“เวทนา” พิสูจน์“ความจริง”ที่คนทุกคนมี“เวทนา”ใน ตนอยู่จริงกันทั้งนั้น ถ้าได้ศึกษาปฏิบัติถูกต้องมาตามลำดับจริง ตาม“กระบวนการเวทนา ๑๐๘”ไม่ขาดหกตกหล่น จะพบความ วิเศษยิ่งกันตามที่สาธยายว่าตรงกับพระพุทธวจนะอยู่ขณะนี้ได้ แท้แน่จริง ไม่ผิดเพี้ยนเลย

ขอย้ำอีกตรงนี้เลยว่า “เวทนา”นี้คือ “ฐานปฏิบัติ”ที่ เป็น“กรรมฐาน”แท้ของศาสนาพุทธสุดสำคัญ ผู้ปฏิบัติที่ไม่มี “เวทนา” ใน“ธรรมะ ๒ (เทฺว ธัมมา)” แล้วปฏิบัติ“เวทนา๒” ให้ เป็น“เวทนา ๑” สำเร็จให้ได้(ทฺวเยนะ เวทนายะ เอกสโมสรณา ภวันติ ; พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐)

“เวทนา”นี้แหละที่จะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ทุกข์อาริยสัจ” เพราะเป็น“ความรู้สึกทุกข์-สุข”จริงแท้ และสามารถจัดการ“ดับทุกข์อาริยสัจ”ได้สำเร็จก็ตรง“เวทนา”นี้เท่านั้น

ที่อื่น “มี”ไม่ได้เด็ดขาด เพราะที่อื่นไม่ใช่“ปรมัตถธรรม”ที่เรียกได้ว่า“เวทนา” หรือเป็น“ความรู้สึก”ของคนจริงๆไง!

ชัดๆก็คือมันไม่ใช่“ปรมัตถธรรม”ที่ถูกตรงลงตัวแท้จริง

นั่นมันนอก“เวทนา”แล้ว มันก็ไม่ใช่“ความรู้สึก”แล้ว

ยิ่งปฏิบัติไปกดข่มเวทนา “ดับความรู้สึก”อื่นๆกันไปเลย ให้เหลือแต่“ความรู้สึกเฉยๆ” มันก็ยิ่งเจ๊งเลย เพราะ“ทำอย่างนั้น”มันไม่ได้กำจัดหรือฆ่า“อกุศลเวทนา”ตัวใดตัวไหนกันเลย

มันแค่“ข่ม”ไว้ มันแค่“หินทับหญ้า”ไว้ ไม่ได้ถอนรากถอนโคน มาตาม“มูลสูตร ๑๐”ให้ครบลำดับ หรือตามสูตร อื่นๆเลย

กำหนดให้ชัดๆตรงๆแม่นๆ น่า!

ขอยืนยันว่าปฏิบัติต้องมี“ผัสสะ” ต้องมี“เวทนา” ฯลฯ ตาม“มูลสูตร ๑๐” จึงจะครบถ้วนจนถึง“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”กันบริบูรณ์สัมบูรณ์กันจริงๆ

และ“ฐานสูงสุดของโลกุตระคืออุเบกขาในเทวฺ”จริงๆ

ในศาสนาพุทธยุคนี้ ได้หลงผิดกันไปยึด“กรรมฐาน”ที่นอกจาก“เวทนา”กัน เป็น“สมถภาวนา”กันไปหมดแล้ว จึงไม่มีหวังบรรลุโลกุตรธรรมของพระพุทธเจ้าเด็ดขาด ก็จะได้แต่สมถะ

ศึกษาตามพระไตรปิฎก ให้ถ่องแท้ดีๆ

สำคัญและแท้จริงทุกข้อ เป็นลำดับน่าอัศจรรย์สุดยอดตามพระพุทธวจนะอีกจริง พิสูจน์กับตนเอง ปฏิบัติให้บรรลุธรรมตามนั้นๆกันจริงๆเถิด ด้วย“ปรมัตถธรรม” ในตน

ผู้สามารถตีแตกแยกแยะความเป็น“เทฺว”ในตนได้ เริ่มตั้งแต่“ความยินดี”คือ“ฉันทะ”อันเป็น“ต้นเค้า”แรกเริ่มบาลีว่า“มูลกา”มาเลยทีเดียวซึ่งมีความแตกต่างจาก“ความไม่ยินดี”แน่นอน

(๔๕๗) “เทฺว”นี้แหละคือ“ธรรมะ ๒” รากฐานของ“สัจจะ”แท้

“โลกุตรธรรม”นี้หากไม่มี“ความยินดี”เป็นข้อแรกแล้วละก็ ขอยืนยันเลยว่า ศึกษาให้ตายก็ไม่บรรลุ“โลกุตรธรรม”เด็ดๆ

เพราะ“อิทธิบาท๔”ของผู้ไม่มี“ความยินดี”เป็นข้อต้นก็จะล้มเหลวแน่นอน “แสงอรุณ ๗ (สุริยเปยยาล ๗)”ก็จะไม่บริบูรณ์

เมื่อผู้ใดไม่ได้พบ“แสงอรุณ ๗”ชัดเจนแจ่มแจ้งมาก่อนก็แน่นอนว่า ผู้นั้นไม่สามารถปฏิบัติ“มรรคองค์ ๘”ได้บริบูรณ์ตามพระพุทธวจนะแน่แท้

“แสงอรุณ ๗”นั้นต้องพบ“สัตบุรุษ”เป็นมิตรดีที่จะต้องมี“สัมมาทิฏฐิ”ให้แก่ผู้พบผู้เห็นได้เป็นเบื้องต้น

และแม้จะเป็น“สัมมาทิฏฐิ”แท้ๆ แต่ถ้าผู้ได้พบแล้วก็ยัง “ไม่ยินดี”ในสัมมาทิฏฐินั้น ยังหลงเชื่อมั่นอยู่กับ“มิจฉาทิฏฐิ”เดิมของตนอยู่ ก็แน่นอนว่า คนผู้นี้ย่อมจะไม่ปฏิบัติ

“ศีล”ตามลำดับไปกับสัตบุรุษอย่างเต็มที่ หรือจะปฏิบัติบ้างก็เป็นแค่“ศีลลัพพตุปาทาน”เท่านั้นแน่แท้ เพราะไม่มี“อิทธิบาท๔”เต็มที่ “สัมมัปปธาน ๔”จึงไม่มีผลเพราะ”สังวรปธาน” ย่อมไม่เต็มที่แน่ ผลขั้น“ปหานปธาน”ก็ไม่เกิดเด็ดขาด “ภาวนาปธาน”ก็ไม่มีแน่นอน แล้วจะเอา“ผลสำเร็จ”ใดเล่ามา“รักษาผล”กัน? ..เห็นชัดมั้ย?

เพราะแม้แต่คนผู้“สัมมาทิฏฐิ”แล้วแท้ๆ ถ้ายังปฏิบัติไม่บริบูรณ์ ยังปฏิบัติกันเหลาะๆแหละๆ ปฏิบัติแค่ลูบๆคลำๆ “ศีลพรต”นั้นๆแบบเล่นๆหัวๆอยู่ก็ไม่“พ้นศีลลัพพตปรามาส”ไปได้

ย่อมไม่มี“ผล”พ้น“สังโยชน์ ๓”แม้แค่“โสดาปัตติผล” อันเป็นขั้นต้นของอาริยธรรมแท้ๆ อยู่นั่นเอง แม้จะ“พ้นมิจฉาทิฏฐิ”

เพราะศาสนาพุทธนั้นเป็น“โลกุตระ”เป็น“โลก”อีกโลกหนึ่ง ที่ไม่ได้หลงใหลยึดถืออยู่กับความมีลาภ,ยศ,สรรเสริญ,สุข มีจิตเริ่ม“ยินดี”ที่จะลดละปละปล่อยลาภยศสรรเสริญสุขโลกีย์กันจริงๆ มี“ความยินดี”ในทิศทางของ“โลกุตระ”จริงจังขึ้นมาแท้ และจะมี“ผล”เกิดได้ด้วยผู้นั้นต้องทำ“กรรม”นั้นจริงๆจึงจะ“มีผล”ได้ตามขึ้นมาในตนจริง(สุกตทุกกฏานัง กัมมานัง ผลัง วิปาโก)

“อิทธิบาท ๔”จึงจะเต็มด้วย“ฉันทะ-วิริยะ-จิตตะ-วิมังสา”

โดยเฉพาะใน“มูลสูตร ๑๐” ก็จะเริ่มต้นเค้ากันจริงๆตั้งแต่“ความยินดี”แล้วเรียนรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เทฺว” นั่นคือ แบบเปรียบ

เทียบ“ธรรมะ ๒”ไปทีละคู่ แล้วปรุงแต่งเป็น“อภิสังขาร”กันด้วย “ปุญญาภิสังขาร(จัดการฆ่ากิเลส)”ก็จะเกิด“ผลของการทำใจในใจ(มนสิการ)”ขึ้นมาตามลำดับ จนกระทั่ง“อปุญญาภิสังขาร(หมดกิเลสสิ้นแล้วก็ไม่ต้องมีบุญ ไม่ต้องทำบุญอีก)”ไม่ต้อง“ทำบุญ”เป็นการจบกิจ“บุญ” ต่อจากนั้นก็มีแต่“อเนญชาภิสังขาร(ทำกรรมดีที่จริงนั้นแหละให้สะสมเพิ่มขึ้นๆๆๆ)”จึงมีแต่การสั่งสม“กุศลกรรม”กันไปไม่มีที่สิ้นที่สุดได้ จะสิ้นสุดก็ต่อเมื่อปรินิพพานเป็นปริโยสาน

และที่อาตมายืนยันซ้ำซากมากก็คือ มนสิการ (วิธีปฏิบัติเพื่อให้เกิดการทำใจในใจมีสัมมาผลเกิดได้) นั้นจะต้องมี“ผัสสะ”คือ มี “สัมผัส ๖”ที่เป็นภายนอกอยู่ด้วยตลอดการปฏิบัติจึงจะบริบูรณ์ครบ“เทฺว”คือ ทั้ง“ภายนอก-ภายใน”ไปพร้อมกันเสมอมี“ธรรมะ ๒” จึงจะครบทั้ง“สมมุติสัจจะ”ทั้ง“ปรมัตถสัจจะ”ครบคู่“เทฺว”จริง

(๔๕๘) “เทฺว”จึงยิ่งใหญ่เป็น“ความจริง”ครอบจักรวาลแท้

ความเป็น“เทฺว”จึงเป็นพลังงานที่ยิ่งใหญ่ครอบจักรวาลกันจริงๆ ที่ทำงานอยู่กับ“กาล”ของเอกภพด้วยประการฉะนี้

แยกแยะเปรียบเทียบกันใน ๒ นัยกันไปให้แม่นๆชัดๆตรงๆคมๆลึกๆละเอียดๆในทุก“ธรรมะ ๒”หรือทุกความเป็น “เทฺว” โดยเฉพาะด้วย“ตนเอง”ของตนเอง แล้วจะรู้ยิ่งเห็นจริงชนิดที่เป็น“ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ”แน่แท้

แล้วจะเห็นได้ชัดยิ่งกว่าชัดว่า ความเป็น“เทฺว”นี้มัน

เป็นทั้ง“พยัญชนะ”ก็คือ“๒” และเป็นทั้ง“สภาวะ”ที่มี“รูป”กับ“นาม”ก็คือ“๒”ให้เราได้มี“ความจริง”เป็นสัจจะแท้ที่“สัมผัส”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงครบถ้วน ไม่ตกหล่น

คนผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เทฺว”ครบถ้วนมากมิติมากนัย จึงชื่อว่า“สิริมหามายา” เป็นผู้ทำ“ความเกิด”ให้แก่ทุกสรรพสิ่งในโลกแต่ส่วนสิ่งที่ดี(สิริ)จริงเท่านั้น ด้วยความซื่อสัตย์ที่จริง ไม่ทำสิ่งส่วนที่ชั่วเลยจริงแท้โดยการประมาณด้วย“สัปปุริสสธรรม ๗”และ“มหาปเทส ๔” ซึ่งเป็นสัจจะในความเป็น“สิริมหามายา”ผู้มี“ปัญญา”โลกุตระจริง ทุกกรรมตลอดเวลา ทุกขณะ

ซึ่งคนโลกๆมักจะไม่ค่อยเชื่อว่าเป็น“ความจริง”ที่แท้

แต่เห็นความแนบเนียนนี้เข้า ก็เลยเหมาว่าเป็น“นักมายากล”ผู้เก่งกาจ ทั้งๆที่“กรรม”ของท่านไม่ใช่“มายา”แล้วเป็น“ความจริง”ทั้ง“กรรม ๓”แล้ว จึงยากมากในประเด็นนี้ ที่ผู้ไม่ศรัทธาสัตบุรุษผู้นี้พอ จะเข้าใจและเชื่อถือได้ง่ายๆ

เพราะความเป็น“สังขาร”ที่สัตบุรุษนั้นปรุงแต่งขึ้นจะต้องอนุโลม-ปฏิโลมความมีกิริยา“โลกๆ”ผสมผสานไปให้ดูสนิทสนมแนบเนียนกับยุคกับสมัยเป็นกันเองกับกลุ่มหมู่บริษัทหรือบุคคลนั้นๆด้วยทั้งอัตถะทั้งธรรมะ ให้มันพอเป็นไปได้กับผู้ที่จำต้องอนุโลม-ปฏิโลมไปกับเขาให้ไปด้วยกันได้

ถ้าสัตบุรุษนั้นมีประสิทธิภาพสูง ก็ยิ่งดูแนบเนียนเข้ากันได้เสมอสมานกันทีเดียว จึงเกิดการปรุงร่วมกันได้ผลดี มีผลสูง ก็ตามภูมิธรรมของแต่ละสัตบุรุษนั้นๆ ผู้ที่อยู่

ใน“ภูมิ”สูงเท่าใดๆ ก็ทำตาม“ภูมิตน”จริงนั้นๆ

ผู้ศึกษาตามจะรู้ยิ่งเห็นจริงแจ่มแจ้งได้ด้วยตน ชนิดที่เป็นทั้ง“รูปธรรม”และเป็นทั้ง“นามธรรม”ซึ่งเป็น“ธรรมะ ๒” คือ “เทฺว”คู่สำคัญยืนยันได้ด้วยตนเองมาเลยทีเดียว

ผู้ปฏิบัติผู้ใดสามารถเกิดจริงมีจริงขึ้นในตนได้แน่แท้ ถ้าสัมมาทิฏฐิ(ความเข้าใจถูกต้องจริง)และสัมมาปฏิบัติ(การปฏิบัติถูกตรงจริง)ย่อมมีสัมมาปฏิเวธ(ผลเกิดในตนที่รู้แจ้งแทงทะลุรอบถ้วน) ทั้งที่เป็นสมมุติธรรมและทั้งปรมัตถธรรม และทั้งความเป็น“เทฺว”คือ คู่เปรียบเทียบไปเป็น“ธรรมะ ๒”นัยอื่นๆ มิติอื่นๆ ความรู้อื่นๆ ความจริงอื่นๆ ตรวจสอบจากพระวจนะไปให้ครบๆถ้วนๆเถิด ย่อมลงกันเป็น“ความจริงหนึ่งเดียว”ที่แย้งที่เถียงไม่ได้เลยเป็นแน่แท้

(๔๕๙) “มูลสูตร ๑๐”จึงเป็นทั้ง“รากเค้า”ทั้ง“ที่สุดแห่งที่สุด”

เริ่มตั้งแต่“ความยินดี”คือ“ฉันทะ”ข้อแรกของ“มูลสูตร” แล้วมี“การทำใจในใจ(มนสิการ)”ของตน ด้วย“การมีตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย,ใจ”รับการสัมผัสเป็น“รูป-นาม”คือภาวะคู่หรือ“เทฺว” ในการปฏิบัติธรรมตลอด(มีผัสสะ ๖) ทุกขณะปฏิบัติความยังจิตให้เป็นไปในอำนาจได้(วสวัตตี)กันเป็นที่สุดทีเดียว

เพราะมีประสิทธิภาพในการจัดการกับ“เทฺว”(ธรรมะ ๒) นั่นคือ สามารถทำ“เวทนาในเวทนา”ที่มันมี“เวทนา ๒”ให้เป็น“เวทนา ๑”สำเร็จได้ เป็น“เอกัคคตา(ความที่จิตเป็นหนึ่งอย่างเลิศยอด)”สำเร็จ(เทฺว ธัมมา ทฺวเยนะ เวทนายะ เอกสโมสรณา ภวันติ)

จนกระทั่ง เป็นผู้ยังจิตให้เป็นไปในอำนาจได้(วสวัตติโก) ชนิดที่คนผู้นั้นมีความสำเร็จเป็น“จิตที่ตั้งมั่น” ที่เรียกว่า “สมาธิ”กันจริงๆ จึงถือว่ามี“สมาธิ”เป็น“ปมุข(ประธานของจิต)”

ผู้มี“สมาธิ”แบบพุทธจริง จึงเป็นผู้สามารถทำ“เวทนา” ของตนให้เกิดความเป็น“อุเบกขา ๕”ได้อย่างเป็น“จิตตั้งมั่น(สมาธิ)”เที่ยงแท้(นิจจัง) ยั่งยืน(ธุวัง) ตลอดกาล(สัสสตัง) ไม่แปรเปลี่ยนเป็นอื่น(อวิปริณามธัมมัง) ไม่มีอะไรหักล้างได้(อสังหิรัง) ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปปัง)ได้สำเร็จเสร็จจบกิจ เป็นอรหันต์

นั่นคือ อรหันต์ของพุทธนั้นจึงมีชีวิตดำเนินไปเป็นปกติสามัญที่ได้โดยไม่ยากได้โดยไม่ลำบากใน“ฌาน ๔”

และ“ฌาน ๔”นี้แหละที่มีความเป็น“อุเบกขา”ชนิดที่เรียกว่า “เนกขัมมสิตอุเบกขา” อันแตกต่างจาก“เคหสิตอุเบกขา” อย่างมีนัยสำคัญ ผู้ที่“ทำใจในใจ”ของตนเอง เป็น“เนกขัมมสิตอุเบกขา”ได้สำเร็จ ไปแต่ละขั้นตอน

กระบวนการของ“เนกขัมมสิตอุเบกขา”นั้นต้องมี “ทั้งเคหสิตเวทนา ๑๘” และมี“ทั้งเนกขัมมสิตเวทนา ๑๘” รวมเป็น“มโนปวิจาร ๓๖” แล้วปฏิบัติอนุโลม-ปฏิโลมไปกับโลกอย่างรอบรู้ถ้วนครบทั้ง ๒ โลก นั่นคือ รู้จักรู้แจ้งรู้จริงครบทั้ง“โลกียะ-โลกุตระ” ทั้งมี“ภายนอก-ภายใน” ทั้งมี“สมมุติสัจจะ-ปรมัตถสัจจะ” คือ“เทฺว”คู่ต่างๆครอบจักรวาลทีเดียว

จึงจะเกิด“ธรรมะ ๑”อันวิเศษประเสริฐ แต่ละขณะ แต่ละข้อ แต่ละกรรม แต่ละสังขาร แต่ละปริเฉท แต่ละปฏิสัมพันธ์ แต่ละบาท แต่ละบท แต่ละสารบัญ แต่ละกัป

ทั้งพลังงานที่รวมหลอมจับตัวกันเป็นแกน“พลังงาน

ศักยะ(static)” ทั้งพลังงานที่เคลื่อนไหวไวเร็วหมุนรอบทำงานร่วมกันเป็น“คู่”(เทวฺ)ไปด้วยกันคือ “พลังงานจลนะ(dynamic)”

แล้วจับตัวกันเป็น“พลังงาน”ที่มีคุณสมบัติในตัวเองบริบูรณ์ในตนเองแต่ละ“สภาวะ”ทรงประสิทธิภาพเฉพาะตัวสูงส่งยิ่ง สูงสุดขั้น“อุเบกขา”คือ “พลังงานไฟ”ที่เรียกโดยศัพท์ว่า“ฌาน” ซึ่งสูงสุดมีคุณภาพถึง“ฌาน ๔”ทีเดียว

(๔๖๐) “ฌาน”ของพุทธจึงเป็น“พลังงานจิต”ที่เป็นคุณวิเศษ

“ฌาน”คือ พลังงานไฟ ที่“เผา”กิเลส อันได้แก่ ไฟราคะ-ไฟโทสะ-ไฟโมหะ ไง!

ผู้ที่สามารถปฏิบัติ“ฌาน” คือ ปฏิบัติ“การทำใจในใจ(มนสิการ)”ของตนให้เป็น“ฌาน”ได้สำเร็จ จึงทำ“บุญ”สำเร็จแล้วพากเพียรปฏิบัติสะสมผล(อนุรักขนาปธาน)ด้วย“อาเสวนา (ทำซ้ำๆให้คุ้นเคย)-ภาวนา(ทำดังที่เกิดผลที่ได้นั้นแหละ)-พหุลีกัมมัง” จนกระทั่งมี“อเนญชาภิสังขาร(มีจิตที่ปรุงแต่งได้ด้วยสมาธิที่มั่นคงแน่วแน่ไม่หวั่นไหวแล้ว)”แข็งแรงชำนาญบริบูรณ์ตั้งมั่นเป็น“สัมมาสมาธิ” ซึ่งมี“ฌาน ๔”ได้โดยไม่ยาก ได้โดยไม่ลำบาก

“ฌาน”ภาษาบาลีแปลว่า “ไฟ, เพลิง, ไฟกองใหญ่” ที่เพี้ยนกลายไปหมายถึง“การเพ่ง”จดจ่อในวัตถุใดหรือกสิณใดกสิณหนึ่ง ตามวิธีของการสะกดจิต(hypnosis)ที่ทำกันอยู่ในโลก กันเป็นสามัญของปุถุชน หรือนักปฏิบัติเดียรถีย์ คือ meditation อันแพร่หลายรู้กันดื่นดาษ มีประจำโลกีย์อยู่นั่นเอง

“ฌาน”ทุกวันนี้จึงผิดแบบ“พุทธ”ไปแล้วสนิทเนียน

ความเป็น“ฌาน”ของพุทธศาสนานั้นไม่ใช่“แบบโลกีย์” เด็ดขาด แต่เป็น“ฌาน”คนละโลก“แบบโลกุตระ” แตกต่างกัน

“ฌาน”โลกีย์ไม่เป็นไฟ ไม่ร้อน แต่เย็น ไม่แยก แต่รวม ยิ่งยึด ยิ่งติด ยิ่งเกาะกันแน่น ยิ่งเป็นตัวตน ยิ่งมีมากขึ้นๆ

“ฌาน”โลกุตระเป็นไฟ แยกสลาย ยิ่งหายไป สูญหมด

“ฌาน”แบบพุทธนั้นผู้ปฏิบัติสามารถทำขึ้นได้จะเป็นพลังงานจิตที่เป็น“ไฟ”มีอำนาจพิเศษฤทธิ์แรงสูงกว่า“ไฟราคะ-ไฟโทสะ-ไฟโมหะ” จึงกำจัดพลังงาน“ราคะ-โทสะ-โมหะ”ลงได้

“ฌาน” จึงไม่ใช่พลังงานที่เย็น หรือเป็นความนิ่งเลย

แต่“ฌาน”พุทธพลังงานร้อนเป็น“อุณหธาตุ” อุณหะ ก็คือ “ความร้อน”หรือ“ไฟ” ซึ่งเป็น“ไฟพิเศษ”สามารถทำลาย“ไฟราคะ-ไฟโทสะ-ไฟโมหะ”ให้เสื่อมสลายละลายสิ้นสูญไปได้

“ราคะ-โทสะ-โมหะ”จึง“ดับสูญ”ได้สิ้น ด้วยพลังงาน“บุญ”นี้แล ซึ่งเป็น“โลกุตรธรรม”แท้ๆ

“บุญ”จึงคือ“ฌาน” ที่เป็น“พลังงานธาตุไฟ”ร่วมกับ“พลังปัญญา” ถึงจะมีฤทธิ์กำจัดละลาย“พลังงานไฟราคะ-ไฟโทสะ-ไฟโมหะ”ได้จริง “ฌาน”และ“บุญ”ไม่มี“ปัญญา”ไม่ได้

เพราะ“ฌาน”ต้องมี“ปัญญา”อยู่ด้วยตลอดกาลที่เป็น“ฌาน”ของพระพุทธเจ้า ซึ่งตรัสไว้ชัดว่า “ฌานไม่มีแก่ผู้ไม่มีปัญญา ปัญญาไม่มีแก่ผู้ไม่มีฌาน ฌานและปัญญามีอยู่ในผู้ใด ผู้นั้นแลอยู่ในที่ใกล้นิพพาน(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๕ ข้อ ๓๕)”

คำว่า“ฌาน”และ“ปัญญา”ที่เป็นความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้านี้จึงไม่ใช่ภาษาพื้นๆทั่วไปที่หมายถึง “ฌาน”สามัญของปุถุชนคนโลกีย์แน่นอน แต่เป็นภาษาหมายถึง“โลกุตรธรรม” อันสามารถพาทำ“บุญและปัญญา”ให้บรรลุถึง“นิพพาน”ได้

ไม่เช่นนั้นถ้า“ฌาน”หรือ“ไฟ”ไม่มี“ปัญญา”กำกับ มันก็ทำลายไหม้อะไรต่ออะไรไปสารพัดเลอะเทอะไปหมดแค่นั้น

หาก“ฌาน”ใดไม่มีพฤติบทของ“โพชฌงค์ ๗”เต็ม ก็หมดสิทธิ์ที่จะเจริญมี“โลกุตรธรรม”แน่ยิ่งกว่าแน่

เช่น “สติ”ไม่บริบูรณ์ทั้งภายนอกภายใน เอาแต่หลับตาอยู่ภายใน เป็นต้น “ธรรมวิจัย”คือการคิดนึกไตร่ตรองวิจัยวิจารไม่บริบูรณ์ เอาแต่หยุดคิดหยุดนึก เป็นต้น ก็จะไม่มี“ปัญญา”ที่เป็น“โลกุตระ”เด็ดขาด เพราะมันไม่ใช่“ฌาน”แบบพุทธ

ก็จะไม่มี“ความรู้-ความฉลาด”ที่เป็นพุทธ เพราะ“สติ”ไม่เต็มทั้งภายนอกภายใน(หลับตาปฏิบัติก็มีแต่สติอยู่ในภายใน) และแถมไม่ให้คิดนึก ไม่ให้วิจัยวิจารซ้ำเสียอีก ก็เป็นอันหยุด“ความรู้-ความฉลาด”ไว้เลย ไม่เพิ่ม“ความรู้-ความฉลาด”กันอีกแล้ว

ถ้ามิจฉาทิฏฐิกันไปอย่างว่านี้ก็หมดทางบรรลุธรรมที่เป็นโลกุตรธรรมของพุทธอย่างสนิทแน่ๆ เพราะจะไม่มี“ปัญญา”จะมีก็แต่“เฉโก”อันเป็น“ความรู้-ความฉลาด”แบบโลกีย์อยู่แค่นั้น “หลงวน”อยู่ใน“โลกของความรู้เดิม” ไม่มี“อัญญธาตุ”ไม่มี“ความรู้-ความฉลาด”แบบ“อื่น(อัญญ)”เพิ่มขึ้นในจิตเลย

ก็ไม่มี“อัญญา”ที่เป็น“ความรู้ชนิดใหม่”ที่เป็น“โลกุตรภูมิ”เกิดในจิตของคนผู้นั้นๆ ปฏิบัติ“ฌาน”ก็มีแต่“ฌาน”ที่มีแต่

“เฉโก” เพราะมี“ปัญญา”ไม่ได้ วนอยู่แต่“โลกียภูมิ”นั่นแหละ

จึง“ไม่เป็นโลกุตระ” ที่เป็น“โลกใหม่” คือ “โลกอื่น(อัญญะ)” ซึ่งมันมี“จิต”ฉลาดแบบใหม่ รู้แบบใหม่ “ธรรมรสแบบใหม่”

“ฌาน”แบบนี้ จึงไม่มี“คุณวิเศษ” ไม่มีอุตตริมนุสสธรรม ไม่มี“คุณธรรม”ที่เป็นแบบใหม่ แบบพิเศษ ที่วิเศษกว่า“คุณธรรม” โลกีย์เดิม ก็“ไม่มีฌานโลกุตระ”อยู่นั่นแล้ว เพราะไม่มี“ปัญญา”

(๔๖๑) เพราะ“ฌาน”ของพุทธมี“ปัญญา”จึงเป็นคุณวิเศษ

“ฌาน”เป็น“อุตตริมนุสสธรรม” ที่คนทั่วไปเข้าใจกันไม่ได้ง่าย ๆหรอก โดยเฉพาะความเป็น“ฌานของพุทธ”

“ฌานของพุทธ”ต้องมี“ปัญญา”อยู่ด้วยทุกขณะ

ทุกขณะ“ฌานของพุทธ”ไม่มี“ปัญญา”ร่วมด้วยไม่ได้

และความเป็น“ฌานของพุทธ”ต้องมี“ภายนอกสัมผัสรู้ร่วมอยู่ด้วย”เสมอ “หลับตา”เข้าไปอยู่ในภายในเท่านั้นเป็น“ฌานของพุทธ”ไม่ได้ ถ้า“หลับตา”จะเป็นแต่“ฌานเดียรถีย์”

ดังนั้น ผู้“หลับตา”ทำ“ฌาน”ไม่รับรู้ภายนอกเลยอย่างนี้จะไม่ใช่“ฌานของพุทธ”เป็นอันขาด แต่เป็น“ฌานเดียรถีย์”

ความเป็น“ฌาน”ทุกวันนี้เรื่องนี้ชาวพุทธไทยได้“มิจฉาทิฏฐิ”กันไปเกือบทั้งหมดแล้วมั้ง!!!? ทำได้แต่“ฌานเดียรถีย์”

“ฌานของพุทธ”ต้องมี“ธาตุรู้”ที่รู้ร่วมกับภายนอกอยู่จึงจะเรียกว่ามี“ปัญญา” ไม่ใช่มีอยู่แค่“สัญญา”ที่กำหนดรู้อยู่แต่ในภายในเท่านั้น และ“สัญญา”นั้นไม่ใช่“ปัญญา”นะ!

ดังนั้น“ฌานแบบพุทธ”จึงขาด“ปัญญา”ไม่ได้เลยแม้แต่ขณะเดียว แต่“ฌาน”และ“ปัญญา”ก็ไม่ใช่ภาวะเดียวกันด้วย

ย้ำว่า“ฌาน”ต้องมี“ปัญญา” “ฌาน”ไม่มี“ปัญญา”ไม่ได้

“ฌาน”จะเกิดได้ต้องเป็นคนผู้มี“สัมมาทิฏฐิ”ใน“การทำใจในใจ”ของตน ศัพท์เรียกว่า “โยนิโสมนสิการ” หมายถึงผู้“ทำใจในใจของตนได้อย่างถ่องแท้ถูกต้อง ลงไปถึงที่เกิดจริง”

“ฌาน”จึงต้องยืนยันว่า มี“ปัญญา”ด้วยตลอดเสมอ

และ“ปัญญา”จะเกิดได้ ก็ต้องเกิดด้วย“กระบวนการ ๖” ซึ่งจะเกิด“ปัญญา” จะเจริญเป็น“ปัญญินทรีย์” เป็น“ปัญญาพละ”ได้นั้น ก็ต้องมี“ธรรมวิจัยสัมโพชฌงค์” มี“สัมมาทิฏฐิ” มี“องค์แห่งมรรคทั้ง ๘ (มัคคังคะ)”ทำงานปฏิสังเคราะห์กันร่วมกัน จึงจะก่อเกิดความเจริญไปตามลำดับ“ฌาน ๑-๒-๓-๔” ตรงพระวจนะใน“มหาจัตตารีสกสูตร” พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘ (พระสูตร) หรือจาก เล่ม ๑ ข้อ ๓ (พระวินัย) และสูตรอื่นๆอีก

การหลับตาปฏิบัติ จึงหมดสิทธิ์ที่จะมี“ฌานแบบพุทธ”

เพราะ“หลับตา”เข้าไปแล้ว มันไม่มี“กามคุณ ๕”ให้ปฏิบัติเลย “กามคุณ ๕”ก็อยู่ในโลกภายนอก แต่คุณหลับตาแล้วจะเอา“กาย”ทำให้เกิด“ฌาน”คือ “สงัดจากกาม”กันยังไง?

“หลับตา”ปฏิบัติจึงเป็นแค่“ฌานเดียรถีย์”หรือ“ฌานโลกีย์” อันเป็น“ฌาน”ของ“เทฺวนิยม”ทั้งหลาย

“ฌาน ๑”นั้น พระพุทธเจ้าตรัสชัดว่า มี“จิต”ที่“สงัดแล้วจากกาม สงัดแล้วจากอกุศลธรรม ได้บรรลุปฐมฌาน มี

วิตก มีวิจาร มีปีติและสุขเกิดแต่วิเวกอยู่"[พระไตรปิฎก เล่ม๑ ข้อ๓]

แต่"ฌาน ๑"ของผู้"หลับตา"ปฏิบัติ เริ่ม"ฌาน ๑"ก็ไม่มี"กาย" ไม่มี"กามภพ"หรือ"กามาวจร"ที่จะปฏิบัติกันเลย

แล้วจะเริ่มเป็น"ฌาน ๑"กันไปได้ยังไง?

ดังนั้นแค่"ฌาน ๑"ก็ไม่มี แล้วมันจะมีลำดับ"ฌาน ๒-๓-๔"มาจากไหน? มันจึงเป็นได้แค่"ฌาน"นอกพุทธ

"ฌาน"ของพุทธ "ลืมตา"รวมเอาการรับรู้ทาง"กาย"อยู่ด้วยเสมอ ผู้มี"ฌานพุทธ"นั้น หลับตาหรือลืมตาก็มีฌานได้เสมอ ไม่ใช่"มีฌาน"ได้แต่ในหลับตา

"ฌานของพุทธ"ไม่ต้องหลับตาเข้า-ลืมตาออกกันดอก

และ"กามราคะ"นี้คือ "กิเลสภายนอก"นะ อย่าสับสน

"รูปราคะ-อรูปราคะ"จึงจะเป็น"กิเลสที่เหลืออยู่ภายใน"

แม้ผู้ที่มี"จิตเป็นฌาน"แล้ว คือจิตเผากิเลสกามได้แล้วเป็น"ฌาน ๑" ผู้บรรลุนี้ก็ยังมี"การรับรู้สัมผัสภายนอก"อยู่นะ

"ฌานของพุทธ"จึงไม่ใช่มีในตอน"หลับตา"เข้าไปปฏิบัติอยู่แต่ภายในแค่นั้นเด็ดขาด แต่"ลืมตา"ก็เป็น"ฌาน"แบบพุทธ

เพียงแต่ว่า ผู้กำลังปฏิบัติ คือ ผู้กำลัง"ทำงานทางจิตให้พลังงานจิตเผากิเลส"ให้ได้ กิเลสนั้นคือ"กามคุณ ๕"เป็นขั้นต้น

"กามคุณ ๕"ต้องมีการสัมผัสภายนอก ๕ ทวารนะ

"ฌานของพุทธ"ต้องประกอบไปด้วย"กาย-จิต"เป็นการทำความสงบระงับของ"เทฺว"คือ ต้องประกอบด้วย"ภาวะคู่"

และที่สำคัญมากคือ “ความสงบระงับ”ในศาสนาพุทธที่เรียกว่า“ปัสสัทธิ”นั้น ไม่ใช่แค่“กายวิเวก”เท่านั้น

แต่เป็น“จิตตวิเวก”ทีเดียว แล้วจึงจะทำ“อุปธิวิเวก”ได้

เพราะ“กาย”ของศาสนาพุทธกับ“จิต”นั้นแยกกันไม่ได้

ถ้าความเป็น“กาย”ไม่มี ก็ปฏิบัติ“ฌาน”ไม่ได้

(๔๖๒) ความสงบระงับในฌานของพุทธเป็นคุณวิเศษที่รู้ยาก

ดังนั้น ปฏิบัติ“ฌานของพุทธ”จึงไม่ต้องนั่งอยู่ในที่เร้นลับผู้เดียว(เอโก รโห นิสีทติ) หรือหาที่อยู่อย่างเร้นลับ(สัลลีนะ)

ไม่จำเป็นต้องทำ“กายวิเวก”ตามแบบโลกีย์นั่นเอง

ศาสนาพุทธจึงไม่ต้องนั่งอยู่ผู้เดียวในที่ลับเร้น(เอโก รโห นิสีทติ)หรือหาที่อยู่ในที่หลีกเร้น(สัลลีนะ)จึงจะทำฌาน–ทำสมาธิได้

โลกียะ“กายวิเวก”ก็แค่ทำส่วนภายนอกเท่านั้นหลีกเร้นออกไปอยู่ในสถานที่สงัด แต่ในจิตไม่มี“การหลีกออกแล้วจากกาม” ทำใจในใจ(มนสิกโรติ)ให้“หลีกออกจากกาม”ไม่ได้ จึงไม่มีผลสำเร็จเป็น“กายปัสสัทธิ” ได้แค่“กายสมถะ”เท่านั้น

“หลับตา”ปฏิบัตินั้นปฏิบัติกันแค่ทำอยู่แต่กับ“จิตในจิต” ไม่มี“กาย”หรือ“กายในกาย”อยู่พร้อมเลย จึงไม่เกิด“ผล”ที่เป็น“กายปัสสัทธิ”เป็นอันขาด

จึงปฏิบัติ“กายปัสสัทธิ”ไม่ได้เลย นั่นคือ จะทำให้เกิด“ความสงบระงับแห่งกาม” อันได้แก่ กองเวทนา, สัญญา และสังขารที่มีการสัมผัสภายนอกรับรู้อยู่จึงเรียกว่า “กามาวจร” แล้วจึงจะกำจัด“กามกิเลส”มาเป็นลำดับๆ ซึ่งต้องมีขั้นต้นก่อนสิ

คือปฏิบัติในขณะอยู่ใน“กามภพ”จึงจะเป็นลำดับ

“การหลีกออกแล้วจากกาม”กระทั่ง“สงัดจากกาม”นั้น เป็น“กายปัสสัทธิ”นะ มันคือ ความสงบระงับแห่งกองเวทนา, สัญญา และสังขาร ที่มี“สัมผัสเป็นปัจจัย”แล้วปฏิบัติจนกระทั่ง“ไม่มีกามคุณ ๕ เกิดในจิต” จึงชื่อว่า“กายปัสสัทธิ”

“กายปัสสัทธิ”ไม่ใช่มีแค่“กายภายนอก”เท่านั้นที่“หลีกเร้น”ออกไปอยู่ในสถานที่สงัด หรือทำให้แค่“ร่างภายนอก” เท่านั้นพบ“ความสงัด” แต่เป็นผู้ทำให้“กิเลสกามคุณ ๕” หลีกออกไปแล้ว(วูปกัฏฐ)จาก“กาย”ได้สำเร็จ ตั้งแต่“โลกอบายในกาม”ก่อน แล้วปฏิบัติทำให้“กิเลสกามหลีกออกไปแล้ว(วูปกัฏฐ)จากจิต”จึงจะบริบูรณ์ขั้นต้น

“ฌานของพุทธ”จึงมิใช่“หลีกออกไปแล้ว(วูปกัฏฐ)”แค่“กาย”ภายนอกเท่านั้น “กาย”ต้องมี“รูปนาม” ไม่ใช่มีแต่“นาม”

ดังนั้น “ฌานของพุทธ”จะอยู่ในสภาพ“กายวิเวก”หรือ“จิตตวิเวก-อุปธิวิเวก”ก็ตามก็ต้องมีความสงบขั้น“ปัสสัทธิ”

“ปัสสัทธิ”จึงเป็นความสงบระงับที่เกิดผลจาก“ฌาน”

นั่นคือ “การทำฌาน”แบบพุทธ ไม่ได้“หลับตา”เลย แต่ต้อง“เนกขัมมะ”คือ ทำจิตให้ออกจากกามหรือพ้นกิเลสภายนอก ๕ อันคือ“กามคุณ ๕”เป็นขั้นต้น นั่นเอง

นั่นคือกำลัง“ทำจิตให้ออกจากกิเลส”อย่างถูกลำดับ

ขอย้ำนะว่า “กามคุณ ๕”นั้นคือ“ภายนอก”นะ อย่างง!

ขั้นต้น คือ “ลำดับ ๑” ถ้าทำ“ฌาน ๑”ก็คือ“ฌานขั้นต้น”

ผู้อยู่ในที่เร้นลับหลับตาแล้วจะทำ“ฌาน ๑”คือ ต้อง“สงัดจากกาม”เป็นขั้นต้น แล้วมันจะทำ“ฌาน ๑”ได้ยังไง?

“กาม”คือ “ภพภายนอก” แต่“หลับตา”ไม่มี“ภายนอก”

มันก็เป็นไปไม่ได้เลยเด็ดขาดแล้ว เพราะจะ“สงัดแล้วจากกาม”อันเป็นขั้นต้น ก็ไม่มีการเริ่มจากต้น แล้วจะเอา“ฌาน ๒”มาขึ้นต้นได้อย่างไร? ในเมื่อไม่มี“ฌาน ๑”ที่ต้องเกิดก่อน

เห็นชัดมั้ยว่า มันตัด ลัด อยู่โต้งๆ ชนิดที่ไม่มีลำดับเลย

มันก็“ไม่เป็นลำดับอย่างน่าอัศจรรย์”ถูกต้องแท้ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๐๙

เรื่องของ“ฌาน”แบบพุทธนั้น “ฌาน ๑”ต้องสงัดแล้วจาก“กาม”นะ ตรวจสอบได้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑ ข้อ ๓ ก็ได้ และสูตรอื่นอีกมากมาย อย่าปฏิบัติ“ฌาน”แบบไม่มี“ฌาน ๑” แล้วกระโดดไปมี“ฌาน ๒”กันเลย มันผิดพิกลพิการอยู่โต้งๆชัดๆ

เห็นความผิดขั้นตอนนี้ได้มั้ย?

และความผิดไปไกลอีกประเด็นก็คือ “ฌาน”คือ ทำพลังงานไฟ ให้แรงเร็ว เป็น“อุณหธาตุ”ที่มีประสิทธิภาพกำจัดไฟราคะ-ไฟโทสะ-ไฟโมหะได้จริง

ไม่ใช่ไป“หลับตา”ทำความหยุด-ความเย็น-ความนิ่ง

นั่นคือ พลังงานไฟที่เป็น“ฌาน ๑”ทำงานเผาละลาย“กามคุณ ๕” ได้กำจัด“อกุศลธรรม”ไปจาก“จิต”อันคือ “กามคุณ ๕”นั้นๆนะ จนกระทั่ง“กาย”คือต้องมีส่วน“ภายนอก” และมีจิตที่เป็นส่วน“ภายใน”ของชีวิตมันก็ต้องเป็น“ธาตุรู้”ตัวที่จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความสงบ”จาก“กามคุณ ๕” ซึ่งรู้ทั้งนอกและใน

หากไม่มี“กาย”แล้วจะมี“กามคุณ ๕”ให้กำจัดได้ยังไง?

“กามคุณ ๕”นั้นต้องมี“กาย” แต่“หลับตา”เข้าไปแล้วไม่มี“ภายนอก”เลย “กายทวาร ๕”ที่มี“สัมผัส”แล้วจึงจะเกิด“กามคุณ ๕”มันก็ไม่มี แล้วจะฆ่า“กิเลสกาม”ได้ยังไง? ..ชัดมั้ย?

“กายสงบ”แม้เรียกว่า“สงัดแล้วจากกาม”จึงไม่ใช่เรื่องของ“ร่างภายนอก”เท่านั้น ที่มันหลีกเร้นออกไปอยู่ป่าก็ดี หรือความเคลื่อนไหวของกายที่เรียกว่า“กายวิญญัติ”ไม่มีการกระดุกกระดิกได้แล้ว จึงไม่ใช่“กายสงบ” หรือ“กายปัสสัทธิ”แน่ๆ

เมื่อยังมิจฉาทิฏฐิ การกำหนดความเป็น“กาย” ก็ย่อมมี“สัญญา”แตกต่างกันไปได้เรื่อยๆ แยกไปคนละทิศแน่นอน

“เทฺวนิยม”หรือโลกียะ จึงมีความเป็น“กาย”ต่างกัน“สัญญา”ต่างกัน กับชาว“อเทฺวนิยม”หรือโลกุตระ คนละอย่างไปเลย ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ถึง“สัตตาวาส ๙ ข้อที่ ๑” (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๒๒๘) หรือ“วิญญาณฐีติ ๗ ข้อที่ ๑”(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๓ ข้อ ๔๑) เทฺวนิยม กับ อเทฺวนิยม ในจิตจึงมี“ทิฏฐิ” (ความรู้,ความเห็น,ความเข้าใจ) แตกต่างกันไปคนละทิศคนละทาง

ผู้สนใจศึกษา“วิญญาณฐีติ ๗ หรือสัตตาวาส ๙”เชิญดูได้จากพระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๔๑ กับ ๒๒๘ ในที่นี้จะยังไม่ลงในรายละเอียด ขอผ่านไปก่อน เพราะรู้สึกว่าจะยังยากที่จะอธิบายในช่วงนี้ ก็ขอสาธยายเรื่อง“วิเวก”ไปก่อนแล้วกัน

(๔๖๓)“วิเวก”กับ“ปัสสัทธิ”สงัดหรือสงบ แตกต่างกันยังไง?

“กายวิเวก”จึงเป็นภาวะเริ่มแรกเป็น“วิเวก”ขั้นที่ ๑ ที่จะต้องเรียนรู้ ความเร้นออกหรือหลีกออกจากความเป็น ๒ ให้

เป็นคน“ผู้มีปกติอยู่ผู้เดียว”ที่สัมมาทิฏฐิตามธรรมของพุทธ อย่างสำคัญนั้น ก็พึงทำความเข้าใจกับความลึกซึ้งพฤตินี้ดีๆ

“วิเวก”แปลว่า“ความสงัด” สถานที่สงัด สงัดในจิต หรือมีความรู้สึกโดดเดี่ยว เงียบนิ่ง แม้แต่เขาแปลเลยเถิดกันไปว่า“สงบ”ก็มีกันอยู่ และยอมรับกันโดยอนุโลมเป็นไวพจน์

แต่ที่ละเอียดยิ่งแล้วขั้นนิพพานนั้น(นิปุณา) มีนัยสำคัญที่ต้องศึกษากันอย่างประณีตสุขุมสันตา(ความสงบต่างๆ)ยิ่งที่สุด

สำหรับ“ปัสสัทธิ”แปลว่า “ความสงบ” ที่เกิดจาก“การประหารกิเลสออกจากจิตได้จริง” ซึ่งคำว่า“ปัสสัทธิ”นี้เป็นภาษาของพระพุทธเจ้า ที่ใช้ตรัสใน“ปหาน ๕”อันเป็น“สูตรการกำจัดกิเลส”ของพระพุทธเจ้าที่มี“กระบวนการ ๕”

ได้แก่ “ตทังคปหาน-วิกขัมภนปหาน-สมุจเฉทปหาน-ปฏิปัสสัทธิปหาน-นิสสรณปหาน”

๑. ตทังคปหาน คือ การประหารกิเลสได้ตามทฤษฎีที่“สัมมาทิฏฐิ”ของพระพุทธเจ้า อันมี“ผล”ได้แต่ละครั้ง เป็นครั้งๆ แล้วก็จะสะสม“ผล”ตกผลึกลงไปควบแน่นเป็น“สมาธิ”

๒. วิกขัมภนปหาน คือการปหานด้วย“การกดข่ม” ในพุทธก็ใช้บ้างช่วยในการปฏิบัติอยู่ด้วย แต่ผู้ที่เก่ง“วิปัสสนาวิธี”แล้ว ก็จะใช้น้อยลงๆ จนที่สุดใช้แต่“วิปัสสนาวิธี”ล้วนๆได้

“วิกขัมภนะ”แปลว่า “การกดข่ม” ซึ่งไม่ใช่“การประหาร(ปหาน)” เพราะไม่มี“พลังงานไฟ”อันเป็น“ฌานโลกุตระ”แบบพุทธ มันมีแต่“การกดข่ม”หรือ“สะกดจิต”เข้าไปๆเท่านั้น

ศาสนาพุทธจึงใช้“วิกขัมภนะ”ช่วยเสริมเป็นอุปการะเกิดประสิทธิภาพบริบูรณ์ยิ่งขึ้นได้อย่างพิเศษฉะนี้เอง

“วิกขัมภนะ”หรือ“การกดข่ม”นั้น ทำให้มากปานใดๆ ก็ไม่ใช่“การเผาละลายสลายธาตุกิเลส”ให้“แยกธาตุออกจากกัน(distinguish)”ให้เป็น“อุตุธาตุ”ได้สำเร็จแบบทฤษฎีของพุทธ

เพราะ“ฌาน”ไม่ใช่“ไฟ” เผากิเลสไม่ได้ ก็ไม่สลายตัว

“วิกขัมภนะ”ไม่ใช่เครื่องมือที่ใช้“ประหาร”

๓. สมุจเฉทปหาน คือ การประหารให้ถึงความสิ้นไป ตามลำดับ ๑-๒-๓-๔-๕-๖-๗-๘-๙-๐ และ ๒-๔-๖-๘-๐ และหรือ ๑-๓-๕-๗-๙-๑๑ ฯลฯ ที่เป็น“สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน(ปฏินิสสัคคะ,คัมภีราวภาโส)อันสอดสลับซับซ้อนเกิดเชิงซ้อนอย่างวิจิตรพิสดารมี“กระบวนการ(process)ที่เป็นขั้นตอนบริบูรณ์สัมบูรณ์ ทั้งความเป็น‘รูป’และเป็น‘นาม’ที่เป็นความรู้เรื่องกายเรื่องจิต” ทั้งการตีแตกแยกแยะความเป็น“เทฺว”ที่เป็นความรู้เรื่อง“ธรรมะ ๒”หรือ“คู่หู”ที่ยิ่งใหญ่ในโลกแห่ง“จิตวิญญาณ”ได้ แล้วจัดการความเป็น“๒”ให้เป็น“๑”พ้นทุกข์ได้สำเร็จ ถึงที่สุดเป็น“๐”สุดยอดทีเดียว

ซึ่งเป็นการทำ“ความสับสนวุ่นวาย(chaos)”ให้เรียงลำดับมีระเบียบกฎเกณฑ์(algorithm) ตามวิชาการทฤษฎีการปฏิบัติแบบพุทธ สามารถทำได้ตามขั้นตอนในการปฏิบัติทั้งหลายที่มีเหตุ-ปัจจัย(เทฺว)ให้เกิดองค์ประกอบ(composition)ได้เป็น“ศิลปะ”ขั้น“โลกุตระ”พาเจริญสูงถึงขั้น“อุดมมงคล(มังคลมุตฺตมัง)”ครบถ้วน

“การประหาร”จึงเป็น“สมุจเฉทปหาน”บริบูรณ์ข้อ ๓

ธรรมดาธรรมชาติของมนุษย์ ตามสามัญสำนึก อยู่แล้ว ก็จะมี“สำนึกดีเป็นปกติ”อันเป็น“ความสำนึกดี” ต่าง

ก็ใช้“การกดข่มกิเลส” เป็นปกติอยู่ ไม่มากก็น้อย ตามที่ตนมีสำนึกหรือตามที่ตนสามารถข่มได้

นอกจากคนชั่ว รู้ทั้งรู้ว่าจะทำชั่วเขาก็ไม่มี“สำนึกดี” นี่ก็เป็นธรรมดาของ“คนชั่ว” ที่ไม่มีการพัฒนา“ความสำนึก”

“อเทฺวนิยม”มีทฤษฎีวิเศษแล้ว คือ กระบวนการ“ปหาน ๕” จึงสามารถทำการประหารแบบ“ตทังคปหาน” ได้ถูกต้องจริง สำเร็จแท้ เมื่อ“ตทังคปหาน”ชำนาญเก่งถึงขั้นเด็ดขาด ก็เรียกว่า“สมุจเฉทปหาน” เป็น“ปหาน”ข้อที่ ๓ ก็จงทำอย่างที่เป็นผลได้แบบนี้แหละ(ภาวนา)ให้ได้มีผลเยี่ยงนี้อีกๆๆๆสะสมแล้วสะสมอีก การปฏิบัติอย่างนี้เรียกว่า“ปฏิปัสสัทธิ” คือทำ“ความสงบ”ให้ได้แบบนี้ทวนแล้วทวนอีกๆ

๔. ปฏิปัสสัทธิปหาน ก็หมายความว่า ให้ทำ“ตทังคปหาน”ที่เด็ดขาดเป็น“สมุจเฉทปหาน”นั้นแหละ เติมเพิ่มแล้วเพิ่มอีกซ้ำย้ำให้มาก เรียกว่า“ปฏิปัสสัทธิ”

“ปฏิ”แปลว่า ทวนไปทวนมาเฉพาะผลธรรมชนิดนั้นๆ

“ปัสสัทธิ”แปลว่า “ความสงบที่จิตสงบจากกิเลส”ชนิดที่กิเลสตายไปเป็น“การตาย”ที่“ไม่เกิดอีกแล้วเด็ดขาด”

๕. นิสสรณปหาน หมายถึง การประหารด้วยการสลัดออกจนหลุดพ้นเป็นนิโรธ เป็นนิพพาน การสลัดออกมี ๓ อย่าง คือ รูปฌาน เป็นการสลัดออกจากกามทั้งหลาย อรูปฌานเป็นการสลัดออกจากรูปทั้งหลาย นิโรธเป็นการสลัดออกซึ่งธรรมชาติที่เกิดแล้วอันปัจจัยปรุงแต่ง อาศัยกันเกิดขึ้น (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๕ ข้อ ๒๕๐)

วิกขัมภนะ ตทังคะ สมุจเฉท ปฏิปัสสัทธิ นิสสรณะ ทั้ง

๕ ตัวนี้เป็นวิธีในการเจริญอริยมรรคทั้ง ๘ องค์ คือ ทำให้เจริญสัมมาทิฏฐิ สัมมาสังกัปปะ สัมมาวาจา สัมมากัมมันตะ สัมมาอาชีวะ สัมมาวายามะ สัมมาสติ และสัมมาสมาธิ ด้วยวิเวก๕ วิราคะ๕ นิโรธ๕ ความสละ๕ และนิสัย๑๒ แต่ท่านเรียงลำดับวิกขัมภนะ ไว้ก่อน ตทังคะ ก็ไม่เป็นไร เข้าใจความหมายกันให้ดีก็เล้วกัน

ศึกษาดูให้ดีในพระไตรปิฎกเล่ม ๓๑ ข้อ ๗๐๑-๗๑๔ ท่านบอกรายละเอียดไว้ทั้ง ๘ อริยมรรค ท่านพูดซ้ำไว้ทุกข้อ ตั้งแต่สัมมาทิฏฐิ มีวิเวก ๕ คือ วิกขัมภนวิเวก ตทังควิเวก สมุจเฉทวิเวก ปฏิปัสสัทธิวิเวก นิสสรณวิเวก วิราคะ๕ นิโรธ๕ ความสละ๕ จนถึงความสละ๕ คือ วิกขัมภนโวสัคคะ ตทังคโวสัคคะ สมุจเฉทโวสัคคะ ปฏิปัสสัทธิโวสัคคะ นิสสรณโวสัคคะ

เหมือนกันหมดจนถึงสัมมาสมาธิ

วิกขัมภนะ ตทังคะ สมุจเฉท ปฏิปัสสัทธิ นิสสรณะ จึงเป็นวิธีหรือขั้นตอนการปฏิบัติ ตั้งแต่การละชั่วขณะ (ตทังคะ) การกดข่ม(วิกขัมภน) สมุจเฉท(การละได้เด็ดขาด) ปฏิปัสสัทธิ(การละได้สงบราบคาบ) นิสสรณ(การหลุดพ้นโดยสิ้นเชิง คือ นิพพาน)

ถึงขั้นนิสสรณะก็เป็นอันสำเร็จเสร็จ จบ ครบ“ญาณ๓” คือ สัจจญาณ-กิจญาณ-กตญาณ ซึ่งความรู้ขั้นโลกุตระ(ญาณ) ที่ว่า“สัจจะ”ก็คือความจริงที่เป็นโลกุตรธรรม ส่วน“กิจ”ก็คือการงานที่ทำเป็น“โลกุตรมรรค-โลกุตรผล”นั่นๆนั่นแหละ ทำได้“ผล”แท้อย่างนั้นแล้ว ก็ให้ทำซ้ำแล้วซ้ำอีก(อาเสวนา)-

ทำตามที่ได้ผลนั้น(ภาวนา)-ทำให้มากๆๆ(พหุลีกัมมัง) สั่งสมผลให้จบเป็นที่สุด

ครบ“ญาณ ๓ อาการ ๑๒”ซึ่ง“ญาณ ๓”ก็ได้กล่าวแล้ว

“อาการ ๑๒”ก็คือ “ญาณ ๓”นั้นเองที่ต้องมี“ความรู้”ใน“ความเป็นทุกข์(๑)-เหตุแห่งทุกข์(๒)-ความดับทุกข์(๓)-วิธีปฏิบัติให้เกิดความดับทุกข์(๔)” ทั้ง ๔ นี้ก็รู้อย่างเป็น“สัจจะ” ก็ให้ถ้วนรอบใน“อาริยสัจ ๔”นั้นอย่างเป็น“สัจจะ”กันแท้ๆ

นี่คือ “ญาณ ๑” เรียกว่า “สัจญาณ”

“ญาณ ๑”ก็ต้องมีการปฏิบัติที่สัมพันธ์กับ“อาริยสัจ ๔” หมายความว่า ทั้ง“ความเป็นทุกข์ ๑-เหตุแห่งทุกข์ ๒-ความดับทุกข์ ๓-วิธีปฏิบัติให้เกิดความดับทุกข์ ๔” ว่ามีความรู้(ญาณ)ได้ครบทั้ง“ความเป็นทุกข์ ๑-เหตุแห่งทุกข์ ๒-ความดับทุกข์ ๓-วิธีปฏิบัติให้เกิดความดับทุกข์ ๔”และต้องทำความรู้ให้“รู้ยิ่ง(อภิญญาต)”อย่างถ้วนรอบว่า เราได้ทำ“กิจ”ปฏิบัติแท้ มีมรรคผลกันจริงๆ “กิจ”ที่ปฏิบัตินั้นถูกต้องเป็น“สัมมาอาริยมรรค”และเกิด“สัมมาอาริยผล”ได้ จึงชื่อว่า“ได้ทำกิจนั้น”จริง

“ญาณ ๒”ก็ต้องมีความรู้ว่า เราได้ทำ“กิจ”คือ ทั้งการศึกษาอบรมฝึกฝนครบทั้งปริยัติ(เรียนรู้ทฤษฎี)-ทั้งปฏิบัติ(ประพฤติธรรมจนเกิดผลนั้นถ่องแท้ได้จริง) ทั้งมี“การเกิดผล(ภาวนา)นั้นๆ”อันเป็น“การกระทำถูกต้องตามสัมมาทิฏฐิ-เกิดผลจริง”

นี่คือ “ญาณ ๒” เรียกว่า “กิจญาณ”

และได้เกิด“ผล”สำเร็จ กระทั่งได้พากเพียรรักษาผล(อนุรักขนาปธาน) ก็ถึงขั้นสูงสุด ผ่าน“สอุตตรังจิตตัง(จิตเป็นโลกุตระ

ดีแล้วแต่ที่ดียิ่งกว่านี้ยังมีอีก)” ก็ปฏิบัติซ้ำจนเป็น“อนุตตรังจิตตัง(จิตที่ดียิ่งกว่านี้ไม่มีแล้ว)”เป็น“จิตที่ตั้งมั่น(สมาธิ)”จริงถึงขั้น“สมาหิตะ(จิตตั้งมั่นแล้วสูงสุด)” อีกทั้ง “วิมุตติ” กิเลสาสวะก็ดับสิ้นหรือหลุดพ้นจากกิเลสได้สิ้นแล้วสนิทครบถ้วนอย่างถ่องแท้ทั้ง“ทุกข์-สมุทัย-นิโรธ-มรรค” ครบทั้งในอาริยสัจแต่ละข้อทั้ง ๔ ข้อ และทั้งที่มี“ญาณ ๓”คือ มี“ญาณ”เข้าไปหยั่งรู้ทั้ง “สัจจะ(ความจริง)” ทั้ง“กิจ(การกระทำงานนั้นๆจริง)” ทั้ง“กต(เสร็จสำเร็จจบแล้ว)” จึงบวกลบคูณหารกันแล้วเป็น“อาการ ๑๒”

สุดท้ายจึงครบทั้งปฏิเวธบรรลุผลจบแล้วชนิดที่“แล้ว(กต)”จริงๆ สำเร็จเสร็จจบ(กต)แท้ๆ ไม่ต้องทำ“กิจ”นี้อีก

นี่คือ “ญาณ ๓” เรียกว่า “กตญาณ”

ก็จบเป็นที่สุด คือ สั่งสมผลที่เป็น“สัมมาอาริยะ องค์ ๘” นั้นแหละ ให้ตกผลึกเป็น“สมาธิ”กระทั่งแน่ใจมั่นใจว่า “ผล”นั้นมันแข็งแรงตั้งมั่น“เที่ยง(นิจจัง)-ยั่งยืน(ธุวัง)-ตลอดกาล(สัสสตัง)-ไม่เปลี่ยนแปลงไปจากนี้อีกแล้ว(อวิปริณามธัมมัง)-ไม่มีอะไรจะมาหักร้างได้(อสังหิรัง)-ไม่กลับกำเริบ(อสังกุปปัง)”

“ญาณ”จึงคือ ความรู้ชนิดที่เป็น“โลกุตระหรืออาริยะ” เป็น“ความสงบ”ที่ชื่อว่า “ปัสสัทธิ” ผ่าน“ปฏิปัสสัทธิปหาน” จนเป็นที่สุดจบขั้น“นิสฺสรณปหาน”คือ ไม่ต้องทำการประหารอีกแล้ว “จบกิจแล้ว” สัมบูรณ์ด้วย“นิสฺสรณะ”ออกจากกิเลสบริบูรณ์สัมบูรณ์

ชัดเจนแจ่มแจ้งขึ้นแล้วนะ ว่า “วิเวก” กับ “ปัสสัทธิ” สงัดหรือสงบ แตกต่างกันยังไง?

(๔๖๔) แม้แต่“วิเวก”ผู้มิจฉาทิฏฐิยัง“ไกลจากวิเวก”อยู่เลย

สำหรับ“เทฺวนิยม”หรือแบบโลกีย์นั้น ไม่ได้มี“การประหารกิเลสด้วยการสร้างพลังงานไฟ”ขึ้นมา“เผา”กิเลสได้เลย เพราะปฏิบัติกันแต่แบบ“วิกขัมภนะ”คือ ได้แต่“กดข่ม”หรือ“สะกดจิต”แบบ“หลับตา”ปฏิบัติเท่านั้น ซึ่งวิธีนี้ยังไม่เป็น“วิปัสสนา”ตรงตาม“พุทธวิชชา” จึงไม่มี“ปัสสัทธิ” หรือไม่เกิดแม้แต่“ตทังคปหาน” แม้จะเกิดบ้างก็ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง

“เทฺวนิยม”หรือแบบโลกีย์นั้นอย่างเก่งก็ทำได้แค่“วิเวก”คือ เอาตัวหลีกเร้นหรือหาวิธีหลบเลี่ยง ไม่ได้ฆ่ากิเลสตรงตัว

การมี“กายวิเวก”ในแบบโลกีย์หรือที่เทฺวนิยมพากันทำนั้นจึงไม่มี“ผล”ที่จะได้“ความสงบ”หรือสงัดตามต้องการเลย

จึงเป็นผู้ไม่ได้แม้แต่“วิเวก” กลายเป็นผู้“ไกลจากวิเวก”ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนใน“คุหัฏฐกสุตตนิทเทสที่ ๒” อ่านดูดี ๆทั้งหมดเลยก็จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง โดยเฉพาะที่พระพุทธเจ้าสรุปเป็นคาถาตอนท้ายของข้อ [๓๔] พระไตรปิฎกเล่ม ๒๙ ว่า “นรชนเป็นผู้ข้องอยู่ในถ้ำ เป็นผู้อันกิเลสมากปิดบังไว้แล้ว นรชนเมื่อตั้งอยู่ก็หยั่งลงในที่หลง นรชนเช่นนั้นย่อมอยู่ไกลจากวิเวก ก็เพราะกามทั้งหลายในโลกไม่เป็นของอันนรชนละได้โดยง่าย ฯ”

คำว่า “ไกลจากวิเวก” ภาษาบาลีว่า “ทูเร วิเวกา” ในปริเฉทท้ายของข้อ [๓๓] ก็ชัดเจนเหลือเกิน อ่านทวนดูดี ๆ

พระพุทธเจ้าก็ตรัสไว้ชัดยิ่งว่า หมายถึงอย่างไร? ลอง

อ่านดูอีกที ไตร่ตรองตามดีๆ จากปริเฉทสุดท้ายของข้อ[๓๓]

คำว่า ไกลจากวิเวก มีความว่า นรชนนั้นใด เป็นผู้ข้องอยู่ในถ้ำอย่างนี้(หรือแม้จะข้องอยู่ในป่า โคนต้นไม้ ภูเขา ซอกเขา ถ้ำ ป่าช้า ป่าชัฏ ที่แจ้ง ลอมฟาง และเป็นผู้สงัดอยู่ด้วยกายอยู่ คือเดินผู้เดียว ยืนผู้เดียว นั่งผู้เดียว นอนผู้เดียว เข้าบ้านเพื่อบิณฑบาตผู้เดียว กลับผู้เดียว นั่งอยู่ในที่เร้นลับผู้เดียว อธิษฐานจงกรมผู้เดียว เป็นผู้เดียว เที่ยว อยู่ เปลี่ยนอิริยาบถ ประพฤติ รักษา เป็นไป ให้เป็นไป นี้ชื่อว่า กายวิเวก ฯ)

ผู้“ไกลจากวิเวก” เพราะเป็นผู้ข้องอยู่ในถ้ำอย่างนี้ (หรือข้องอยู่ในอย่างอื่นๆที่กล่าวมาแล้วนั้น) อันกิเลสมาปิดบังไว้อย่างนี้ หยั่งลงในที่หลงอย่างนี้ นรชนนั้นย่อมอยู่ไกลแม้จากกายวิเวก ย่อมอยู่ไกลแม้จากจิตตวิเวก ย่อมอยู่ไกลแม้จากอุปธิวิเวก คืออยู่ในที่ห่างไกล แสนไกล มิใช่ใกล้(น สันติเก) มิใช่ใกล้ชิด มิใช่เคียง มิใช่ใกล้เคียง คำว่า อย่างนั้น(หรืออย่างนี้) คือผู้หยั่งลงในที่หลง ชนิดนั้น เช่นนั้น ดำรงอยู่ดังนั้น แบบนั้น เหมือนเช่นนั้น เพราะฉะนั้น จึงชื่อว่า นรชนเช่นนั้น ย่อมอยู่ไกลจากวิเวก ฯ

ไกลจากวิเวก หมายความว่า แม้แต่“วิเวก”ก็ยังอยู่ไกล

ดังนั้น ชาวเทฺวนิยมทั้งหลาย จึงยัง“ไกลจากวิเวก” แน่ๆ

“อเทฺวนิยม”หรือโลกุตระเท่านั้นที่รู้จักรู้แจ้งตัวตนของกิเลส(กายกลิ,สักกายะ)แล้วกำจัดกิเลสได้ถึงขั้นฆ่าให้ตายสนิทได้จริง จึงเป็นผล“ปัสสัทธิ”คือ สงบจากกิเลสได้เด็ดขาดยั่งยืนแท้

ผู้มี“วิชชา ๘”ตามความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าเท่านั้นที่จะปฏิบัติได้ หรือปฏิบัติเป็น“ความสงบ” เรียกว่า“ปัสสัทธิ”

(๔๖๕)“วิชชา ๘”เริ่มจาก“วิปัสสนาญาณ”ก็ยัง“รู้”ยากมาก

“วิชชา ๘”ได้แก่ วิปัสสนาญาณ-มโนมยิทธิญาณ-อิทธิวิธญาณ-ทิพพโสตญาณ-เจโตปริยญาณ-ปุพเพนิวาสานุสติญาณ-จุตูปปาตญาณ-อาสวักขยญาณ

ลัทธิอื่น หรือนักปฏิบัติผู้ยัง“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่ จะไม่มี“วิชชา ๘”ที่เริ่มต้นตั้งแต่“วิปัสสนาญาณ”อันเป็น“วิชชาข้อที่ ๑” แล้วมีไปครบ“๘ วิชชา”นั้นเลย จึงไม่สามารถมี“ความสงบ”ที่เรียกว่า“ปัสสัทธิ”อย่าง“สัมมาทิฏฐิ”เด็ดขาด

จะมีได้ก็แค่“วิเวก”แค่“สมถะ”เท่านั้น ยังไม่ใช่“ปัสสัทธิ”

ความเป็น“ปัสสัทธิ”จึงมีนัยะลึกล้ำกว่า“วิเวก”อย่างยิ่ง

แม้จะได้“ปัสสัทธิ”แล้ว ก็ให้ทำซ้ำเข้าไปอีก(อาเสวนา) ตามที่ทำได้เป็น“ปัสสัทธิ”นั้นแหละ(ภาวนา) ทำให้มากๆๆๆ (พหุลีกัมมัง) เรียกว่า“ปฏิปัสสัทธิ” คือพากเพียรทำทวนซ้ำแล้วซ้ำอีกเพื่อรักษาผล(อนุรักขนาปธาน) สั่งสมผลให้เกิด“อเนญชาภิสังขาร”คือ ให้เกิดความมั่นคงเที่ยงแท้ยั่งยืนไม่หวั่นไหวเป็นที่สุดจนสุดๆ

สรุป “สมถะ”นั้น สงบแบบกดข่มให้ควบแน่นเข้าไปในจิตยิ่งๆขึ้น จิตจึงดับสนิทมิดบอดมืด ธาตุรู้ยิ่งหายไป-ยิ่งไม่มี

ส่วน“วิเวก”นั้น สงัดแบบหลีกลี้ หนีเร้น เอากายบ้าง เอาจิตบ้าง ให้หลบ ให้หลีก ให้ลี้หนีพรากจากสิ่งที่ต้องการห่างพรากนั้นๆ ต้องการไม่ให้“สัมผัสอยู่”เท่านั้น ไม่ได้แยกแยะจิต-เจตสิกทีละ“เทฺว”หรือทีละ“คู่” ดังที่อาตมาได้อธิบาย

มาเลย ใช่มั้ย?

พอ“หลีกลี้-หนีได้”ก็หลงว่าเราหลุดพ้น เราดับกิเลสซึ่งเปล่าเลย กิเลสคุณก็ยังไม่รู้จัก“หน้าตา”มันเลย วิธีหรืออุบายเครื่องออก คุณก็ไม่มี หรือทำไม่ถูกทั้งนั้น มันก็ไม่มีผลธรรมแน่

แต่“ปัสสัทธิ”นั้น เรียนรู้ให้รู้ชัด“อาการทุกข์” แล้วแยกแยะ“อาการเวทนา”ให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง ส่วนที่เป็น“อาการเวทนาเก๊”หรือแยกแยะ“ความรู้สึก(เวทนา)ที่เป็นความไม่จริง-ไม่แท้”ที่มันปรุงแต่งกันเป็น“คู่”อยู่นี้ ให้ออกจาก“เวทนาแท้”หรือแยกแยะ“ความรู้สึกที่เป็นจริงตามความเป็นจริง”ให้ออก แล้วกำจัด“เวทนาเก๊”นั้นด้วย“วิปัสสนาวิธี”คือ ต้องพิจารณาไตร่ตรองแล้วๆอีกๆให้เห็นว่า“เจ้าเวทนาเก๊”นั้นมันเป็น“ของเก๊”เป็น“ตัวปลอม”หรือ“ตัวร้าย”ที่เข้ามาทำ“ทุกข์”ในจิตใจเรา หรือ“หลอก”ให้เราหลงว่า“สุข”นั่นเอง

ชาวโลกีย์หรือเทวนิยมนั้น มักจะเข้าใจว่า “วิปัสสนาญาณ”เป็น“ตรรกะ”อยู่ หรือไม่ก็ไปขบคิดเรื่อง“เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป” หรือเพ่งจะให้เห็นว่า จิตมันก็มีแต่“เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป”

ไม่ได้เรียนรู้“กาย-เวทนา-จิต-ธรรม” โดยเฉพาะ“เวทนาในเวทนา” ที่เป็น“กรรมฐาน”หลักสำคัญกรรมฐานเดียวแท้ๆของพุทธ ก็หลงเลอะเทอะไปกับ“กรรมฐาน”นอกรีตศาสนาพุทธที่กลายไปเกาะ“กสิณ” และ“กสิณ”ก็คือ “วัตถุหรือเครื่องหมายสำหรับเพ่งอารมณ์เวลาทำกรรมฐาน” ซึ่งเป็นการปฏิบัติที่จะได้ผลแต่“สมถะ”ที่เป็น“ความสงัด” อย่าง

เก่งก็ได้แค่“วิเวก”

เพราะยังไม่สัมมาทิฏฐิถ่องแท้ในความเป็น “วิปัสสนา”

โดยไปเข้าใจว่า“วิปัสสนา”นั้นจะปฏิบัติได้ในขณะปฏิบัติ“หลับตา” ทั้งๆที่พยัญชนะก็ยังมีคำว่า“ปัสส”เป็นคำหลักอยู่แท้ๆ “ปัสส”นั้นแปลว่า “การเห็น” ปัสสติ เป็นคำกิริยาคือ“เห็น”

ผู้ที่ยังเข้าใจผิดในคำว่า“วิปัสสนา”อยู่ ก็ยังไม่มี“ญาณ”หรือ“วิชชา”ข้อที่ ๑ หรือ“ปัญญา”แท้ๆของพุทธ

ดังนั้น ผู้ที่ยังไม่สัมมาทิฏฐิในคำว่า“วิปัสสนา”ย่อมยากที่จะบรรลุธรรมของพุทธแน่นอน

เพราะ“วิปัสสนาญาณ”นั้นเป็น“วิชชา”หรือ“ความรู้ของศาสนาพุทธโดยเฉพาะ” ซึ่งเริ่มเป็น“วิชชา”ข้อต้น ข้อที่๑ แท้ๆ

(๔๖๖)ผู้ยังไม่มี“วิปัสสนาญาณ”ก็ยังไม่มี“อัญญะ-ปัญญา”

ผู้ยังไม่มี“วิปัสสนาญาณ”จึงยังไม่มี“ความรู้ของพุทธ”

ผู้มี“วิชชา”นั้นไม่ใช่ผู้“อวิชชา”หรือผู้“พ้นอวิชชา”ข้อที่ ๑

“วิชชา”คือ ความรู้เฉพาะในศาสนาพุทธ เป็น“โลกุตระ”

ผู้ไม่มี“วิชชา”หรือ“วิปัสสนาญาณ”บรรลุนิพพาน“ไม่ได้”

เพราะมันยังไม่เข้าข่าย“โลกุตระ”เลย ยังเป็น“สุขนิยม”กันอยู่ ยังไม่มี“สัมมาทิฏฐิ”ในความเป็น“เทฺว” โดยเฉพาะยังไม่มีความรู้ทำ“เวทนาในเวทนา”ให้เป็น“เอกสโมสรณา” คือ ให้หยั่งลงสู่ความเป็น“เวทนาเดียว” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า“เทฺว ธัมมา ทฺวเยนะ เวทนายะ เอกสโมสรณา ภวันติ”(พระ

ไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐) หมายความว่า ในความเป็น“ธรรมะ ๒ (เทฺว ธัมมา)”นั้น ให้ปฏิบัติที่“เวทนา ๒ (เทฺว)”แล้วจัดการทำ “เวทนา ๒”จนเป็น “เวทนา ๑”ให้สำเร็จ จะ“พ้นทุกข์”เป็นลำดับต้น และจึงจะทำให้เป็น“เวทนา ๐”อีกที ก็จะ“พ้นทั้งทุกข์-พ้นทั้งสุข”บริบูรณ์ หรือเป็น“อุเบกขา” ซึ่งเป็นการ“ดับเทฺว”เป็น“อเทฺว”สำเร็จได้นั่นเอง

แท้ๆจริงๆแล้ว“สุข-ทุกข์”มันไม่ใช่“ของจริง” คนไม่ต้องมี“สุข-ทุกข์”ที่เป็น“เทฺว”คือ “คู่หูที่แสนหลอกลวง”นี้ของบรรดาผู้หลง“สุขนิยม” หรือผู้ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“เทฺว”ได้จริงแท้ ซึ่งยังหลง“เทฺว”ว่ามีอยู่นิรันดร เพราะยัง“ดับเทฺว”ไม่เป็น

และยังไม่มี“วิชชา”ว่า “ดับเทฺว”ได้นั้นมัน“ยิ่งกว่าสุข(ปรมัง สุขัง)”และสบายกว่าเป็นไหนๆ มันไม่ต้อง“มีสุข-มีทุกข์” อารมณ์ว่างๆ ที่เป็น“อุเบกขา”นั่นต่างหากที่เบากว่า สบายกว่า หมดภาระกว่า ไม่เป็นภัยต่อตนต่อผู้อื่นอีกเลยยิ่งกว่า หากหยุดโดยไม่ต้องไปใช้“พลังงานจิต”กับเรื่องไร้สาระที่เป็น“สุข-ทุกข์”นี้ได้

แท้ที่จริง“อารมณ์สุข-อารมณ์ทุกข์”ทั้งคู่นี้มัน“ไม่มีจริง” มัน“ไม่ใช่ตัวตนอะไรของเราเลย” มันเป็น“อุปาทาน”ที่เราไปหลงยึดว่ามัน“มีตัวตน”ตามโลกีย์เขาหลอกกันให้ติดยึดมาแต่ชาติไหนก็ไม่รู้ เรา“โง่”ไปหลงว่ามัน“มี”อยู่ เราก็เลยต้องงมงายซ็อกๆแสวงหาให้ได้มาเสพ เราจะเห็น“ความโง่ (อวิชชา)”นี้จริงๆ

อารมณ์หรือความรู้สึก“สุข”ก็ดี “ทุกข์”ก็ดี นั้น ปุถุชนเขา

หลอกในเหลี่ยมของ“ความสุข”ให้คนติดยึด ที่จริง“ความมีสุข”นั้นมันมี“๒ เหลี่ยม”หรือ“๒ มิติ”เสมอเป็นอย่างน้อย “สุขกับทุกข์”มันก็“๒”คือ“เทฺว” ชัดๆ ดังนั้นหากผู้ยังมี“อารมณ์สุข”อยู่ ก็ยังต้องมี“อารมณ์ทุกข์”ที่เป็น“คู่หู”นิรันดร เป็น“สุขนิยม(ลัทธิติดสุขอยู่อย่างยั่งยืน อาจถึงนิรันดร)”

ผู้แยกแยะ“๒ ภาวะ”นี้ออกไม่ได้ ยังงมงาย“หลงโง่”ว่ามีแต่“สุข” ถ่ายเดียว ก็จะไม่ยอมแยกแยะ“เทฺว”ว่า มันไม่ใช่“๑”หรือ“สุขที่ยั่งยืน”

หรือไม่ยอมศึกษา“ความจริง”นี้ ก็เป็น “อุปาทาน”สำหรับ“คนอวิชชา” คือ ยัง“โง่”มาตลอดกาลนานนิรันดร

สุขมัน“ไม่เที่ยง(อนิจจัง)” มันยังมี“ทุกข์” เป็น“คู่”นิรันดรอยู่จริงๆ

ผู้ที่เข้าใจ“ความจริงตามความเป็นจริง”นี้ได้ แล้วปฏิบัติตาม“วิธีปฏิบัติหรืออุบายเครื่องออกของพุทธ” ก็จะ“หมดอารมณ์ทั้งทุกข์-ทั้งสุข” นั้นได้สิ้นสูญตลอด อย่างสนิทถาวรยั่งยืน นิรันดรทีเดียว

ในลัทธิต่างๆ ที่พยายามทำ“ความหมดทุกข์” ที่มีแบบ“สมถะ”ก็ดี แบบ“วิเวก”ก็ดี และแบบ“ปัสสัทธิ”ที่เป็นของพุทธโดยตรงก็ดี ว่า มันแตกต่างกันนั้น แตกต่างอย่างไรกันบ้าง มีนัยสำคัญยิ่งๆที่ต้องศึกษา

ได้อธิบายมาพอสมควร คงจะเข้าใจความเป็น“วิเวก”กับ“ปัสสัทธิ”ชัดเจนแจ่มแจ้งขึ้นบ้างแล้วเนาะ ไม่มากก็น้อย

และคงจะเห็นความพิเศษของ“วิปัสสนาญาณ”กันบ้างแล้ว ว่า ผู้ยังไม่มี“วิปัสสนาญาณ”คือยังไม่มี“อัญญะ-ปัญญา”

(๔๖๗) “การออกจากกามคุณ ๕”มันไม่ใช่แค่เอา“ร่าง”ออกไป

ลองอ่านทวนคำตรัสพระพุทธเจ้าดูอีกทีซิ จะเข้าใจขึ้น

ผู้ที่ยังมิจฉาทิฏฐิ การปฏิบัติ“กายวิเวก”ก็จะได้แค่เอาตัวตนร่างกายออกไปซ่องเสพเสนาสนะอันสงัด คือ ป่า โคนต้นไม้ ภูเขา ซอกเขา ถ้ำ ป่าช้า ป่าชัฏ ที่แจ้ง ลอมฟาง และเป็นผู้สงัดด้วยกายอยู่ คือ เดินผู้เดียว ยืนผู้เดียว นั่งผู้เดียว นอนผู้เดียว เข้าบ้านเพื่อบิณฑบาตผู้เดียว กลับผู้เดียว นั่งอยู่ในที่เร้นลับผู้เดียว อธิษฐานจงกรมผู้เดียว เป็นผู้เดียวเที่ยว อยู่ เปลี่ยนอิริยาบถ ประพฤติ รักษา เป็นไป ให้เป็นไป นี้ชื่อว่า กายวิเวก(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๙ ข้อ ๓๓) ของเทฺวนิยม

คือเขาหมายเอาแค่เพียงร่างกายภายนอก(สรีระ)เท่านั้นที่“วิเวก”เป็นหลัก ไม่เกี่ยวกับ“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”แต่อย่างใด แล้วก็นึกว่า ตนมี“ความสงบ(ปัสสัทธิ)”แล้ว

นี่คือ “กายสงัด(กายวิเวก)”ของชาว“เทฺวนิยม”โลกีย์

ซึ่งเป็นผู้ยัง“มิจฉาทิฏฐิ”ในคำว่า“กาย”อยู่ โดยเข้าใจว่า “กาย”คือแค่“ร่างภายนอก”เท่านั้น ที่“หลีกเร้น”ก็ใช่แล้ว

เมื่อได้นำเอา“ร่างภายนอก”ออกไปอยู่ในที่“เร้นลับ” แล้วหรือได้“หลับตา”เข้าไปอยู่ภายใน ไม่มีภายนอกแท้ๆ ก็เชื่อตาม“มิจฉาทิฏฐิ”ของตนตื้นๆว่า นี่คือ“ความสงบ(ปัสสัทธิ)”แล้ว

เพราะเข้าใจแค่ว่า “กาย”คือ “ร่าง”เท่านั้นไม่เกี่ยวกับ“จิต”

แค่ได้เอา“ร่าง”ทั้งร่างออกมาอยู่ใน“สถานที่(เสนาสนะ)”สงัด แล้วก็หลงเข้าใจผิดว่า “ตนมีความสงบ(ปัสสัทธิ)จากกิเลส

ภายใน”แล้ว นี่มันแค่เอา“ร่าง”คือ“สรีระ”เท่านั้นออกสู่วิเวก

แต่ไม่มี “กายหลีกออกแล้วยินดียิ่งในเนกขัมมะ(วูปกัฏฐกายานัง เนกขัมมาภิรตานัง)”แต่อย่างใดเลย

“กาย”ที่ว่า “หลีกออก”นั้น ต้องหมายเอา“จิต”นะ ที่มัน“หลีกออกจากกาม” ไม่ใช่แค่“ร่างภายนอก”หลีกออกมาจากสังคม หรือหลีกออกจากการสัมผัสทาง“ทวาร ๕”แค่นั้น

“กายหลีกออกแล้วยินดียิ่งในเนกขัมมะ(วูปกัฏฐกายานัง เนกขัมมาภิรตานัง)”นั้นหมายความว่า ผู้มีการประพฤติ “เนกขัมมะ” หรือปฏิบัติชนิดที่“จิตในจิตมีการออกจากกาม”ได้จริงๆ

เพราะ“การออกจากกามคุณ ๕”คือปฏิบัติ“เนกขัมมะ” นั้นมันก็ต้องมี“สัมผัสภายนอก ๕”ใช่มั้ย? จึงจะเป็น “กามคุณ๕” ให้เราปฏิบัติจริง ถ้าไม่มี“ทวาร๕”เป็น“กามคุณ๕” ได้ยังไง?

แต่ผู้ที่หนีออกป่าเขาถ้ำก็ดี หนีเข้าหาสถานที่สงัดก็ดี หรือหลับตาหนีการปฏิบัติสู่ที่“หลีกเร้น”เพื่อเจตนาให้ตัวเองไม่ต้องมี“สัมผัส”ด้วยทวารภายนอก ๕ ก็ดีนั้น มันยังไม่ใช่ “กายหลีกออกจากกามคุณ๕”เลยนะ หรือแม้จะมีบ้างก็ไม่เป็นปกติสามัญของชีวิตคนที่เป็น“สัตว์สังคม”อันมี“รูป,เสียง,กลิ่น, รส, สัมผัสภายนอก,สัมผัสภายใน”ที่ต้อง“สัมผัส”ปกติธรรมดาของ“สัตว์สังคม”ที่อยู่กับมวลสังคมมนุษย์ เพราะไม่ใช่สัตว์ป่าหรือสัตว์เดรัจฉาน ที่มีแต่บรรยากาศของสัตว์ในป่า นั่นไม่ใช่แดนคนอยู่

นั่นมันไม่ใช่“สังคมมนุษย์”สามัญ ตามที่เรา“มีชีวิตอยู่ทุกวันทุกเวลาของความเป็นมนุษย์”ปกติธรรมดาเลย

เราคือคนแท้ๆ จะไปเป็นสัตว์อยู่กับสังคมสัตว์ทำไม?

มาเรียนรู้“สังคมมนุษย์”อยู่กับมนุษย์นี่เถิดให้ได้ให้ดี

เรียนรู้“กิเลสกาม” แล้วฆ่ากิเลสกามได้ด้วย“วิปัสสนาญาณ” ใจเราก็จะมีฤทธิ์คือ“มโนมยิทธิ์(ฤทธิ์ทางใจ)”อันเป็นปาฏิหาริย์ที่วิเศษของพุทธ(อุตตริมนุสสธรรม)ตามพระอนุสาสนี

แล้วจะ“ออกจากกาม”ที่อยู่ในสังคมได้เด็ดขาดจริงๆ

หรือว่า ไม่มีปัญญาที่จะอยู่กับสังคมมนุษย์ได้เสียแล้ว มันอ่อนแอหรือตกต่ำถึงขนาดต้องไปอยู่กับสังคมสัตว์

เอา“ร่าง”ออกไปแค่นั้นยังไม่ใช่“การออกจากกามคุณ๕”

ต้องมี“ปัญญา”ที่เรียกว่า“วิปัสสนาญาณ” คือมี“ความรู้”ชนิดพิเศษซึ่งต้องอยู่กับ“ปัสส” มีพยัญชนะอยู่ชัดๆ ว่า“ปัสส”

“ปัสส”แปลว่า เห็น,การเห็น,ผู้เห็น ก็ต้องมี“การเห็น”อยู่

นั่นคือ ต้องมี“ตา”สัมผัสกับ“รูป”อยู่หลัดๆในบัดนั้นเสมอ

(๔๖๘) “วิเวก ๓”ของพุทธลึกซึ้งวิเศษกว่าทำ“วิเวก”เทวนิยม

“วิปัสสนาญาณ”จึงได้แก่ คนผู้ปฏิบัติต้องมี“การเห็น”ภาวะที่ตน“สัมผัส”อยู่หลัดๆ ณ บัดนั้น เป็นปัจจุบัน

หากไม่“เห็น”อยู่หลัดๆ เป็นปัจจุบันจริงๆ เรียกว่า“วิปัสสนาญาณ” หรือมี“วิปัสสนาญาณ”ไม่ได้

การเอา“ร่าง”ออกไปจากสังคม ได้แค่นั้น หรือ“หลับตาหลีกเร้น” มันก็แค่“ความหลุดพ้น”เอา“ภายนอก”ออกไป

ไม่ใช่เอา“จิตออกไปจากกาม”ได้แต่อย่างใด

ไม่ใช่การทำ“เนกขัมมะ” คือทำ“การออกจากกาม”เลย

“คุณวิเศษ”จริงๆ คือการเรียนรู้“อุปธิ” ซึ่งเป็นกิเลสก็ดี ขันธ์ก็ดี อภิสังขารก็ดี แล้วทำ“อุปธิวิเวก”ให้ถึงขั้นอมตะ นิพพาน เรียกว่า “อุปธิวิเวก”

ซึ่งได้แก่ ธรรมที่สังขารทั้งปวง เป็นที่คืนอุปธิทั้งปวง เป็นที่สิ้นตัณหา เป็นที่สำรอก เป็นที่ดับ เป็นที่ออกไปจากตัณหาเป็นเครื่องร้อยรัด นี้ชื่อว่า อุปธิวิเวก

พระพุทธเจ้าทรงสรุปว่า

ก็“กายวิเวก” ย่อมมีแก่บุคคลผู้มีกายหลีกออกแล้ว (วูปกัฏฐกายานัง) ยินดียิ่งในเนกขัมมะ(เนกฺขัมมาภิรตานัง)

“จิตตวิเวก” ย่อมมีแก่บุคคลผู้มีจิตบริสุทธิ์ ถึงซึ่งความเป็นผู้มีจิตผ่องแผ้วอย่างยิ่ง

“อุปธิวิเวก” ย่อมมีแก่บุคคลผู้หมดอุปธิซึ่งนิพพานอันเป็น“วิสังขาร” [วิสังขาร หมายถึง การทำใจในใจของตนได้เก่งสามารถยิ่งหรือ การทำใจในใจของตนที่สามารถกำจัดกิเลสออกจากใจตนได้]

มี ๓ ขั้นตอน คือ กายวิเวก จิตตวิเวก อุปธิวิเวก

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๙ คุหัฏฐกสุตตนิทเทสที่ ๒ ตั้งแต่ข้อ ๓๐ พระพุทธตรัสว่า “นรชนเป็นผู้ข้องอยู่ในถ้ำ เป็นผู้อันกิเลสมากปิดบังไว้แล้ว นรชนเมื่อตั้งอยู่ ก็หยั่งลงในที่หลง นรชนเช่นนั้นย่อมอยู่ไกลจากวิเวก ก็เพราะกามทั้งหลายในโลกไม่เป็นของอันนรชนจะละได้โดยง่าย” ยังมีพลความอีก

และข้ออื่นๆต่อไป อ่านดูให้ละเอียดดีๆเถิด

แล้วทำความชัดเจนใน“วิเวก ๓”กันให้ละเอียดๆ

ถ้าเข้าใจ“วิเวก ๓”ไม่ละเอียดชัดเจนดีพอ ก็จะ“แยกกาย-แยกจิต”ไม่ได้ ไม่เป็น ไม่สัมมาทิฏฐิ ก็จะไม่สามารถทำ“ธรรมนิยาม ๕”ให้แก่“จิตในจิต-ธรรมในธรรม”ของตนได้

เมื่อ“วิเวก”ก็เข้าใจไม่ได้ “กาย”ก็เข้าใจผิด แล้วมันจะ“ทำใจในใจ(มสิกโรติ)”ของตนให้เป็นไปตาม“ธรรมนิยาม ๕”สำเร็จผลได้ยังไงกันเล่า?

ชาวโลกุตระนั้นจะเข้าใจ“วิเวก ๓”ได้ลึกซึ้งวิเศษกว่าชาวเทวนิยมที่ยังเป็นโลกียะ

ที่ว่าวิเศษ ก็คือ สามารถแยกแยะนัยะละเอียดยิ่งของความเป็น“สมถะ”หรือ“วิเวก”หรือ“ปัสสัทธิ”ได้ว่า แตกต่างกันอย่างไร? เท่าไหร่? และ“ทำใจในใจ”ของตนได้จริงด้วย

(๔๖๙) ที่ว่าวิเศษของพุทธ ก็คือ ทำ“ธรรมนิยาม ๕”ได้จริง

ที่ว่า“วิเศษ”คือ มี“คุณวิเศษ” ที่บาลีว่า อุตตริมนุสสธรรม ซึ่งเป็น“ธรรมที่เหนือกว่ามนุษย์สามัญ”จะทำได้

“การทำจิตในจิต(มนสิการ)”หรือผู้“ทำใจในใจ(มสิกโรติ)”ของตนเองไม่เป็น“คุณวิเศษ” หรือทำไม่สัมมาทิฏฐิ ก็แน่นอนว่า ย่อมทำ“ใจในใจ”ของตน ให้“ทรงอยู่(ธรรม)”หรือพยัญชนะว่า“ธรรม”นั่นแหละ ให้เปลี่ยนสถานะเป็นขั้น“อุตุ”อันเป็น“ความจางคลายหรือความตาย”ของใจ(จิตนิยาม)ให้ลงไปถึง“อุตุนิยาม” ไม่ได้เด็ดขาด

และย่อม“ทำใจในใจ”ของตน ให้อยู่ในภาวะ“พีช(พืช)”ก็ไม่ได้ หรือ“ทำใจในใจ”ของตนให้เป็น“อมตะ นิพพาน”ไม่ได้

แน่ๆ

ผู้เข้าใจ“ธรรมนิยาม ๕”ได้ว่า ส่วนที่ไม่ใช่“กาย”แล้วนั้นคือ ส่วนที่เป็น“อุตุธาตุ”แล้ว ซึ่งเป็น“ธาตุ”ที่ไม่มี“เวทนา” คือ “ไม่มีความรู้สึก”ไง! ส่วนนี้แม้แต่เป็น“ชีวะ”ขั้น“พีชนิยาม”ก็ไม่เป็นแล้ว จึงไม่ใช่“กาย”เลย ไม่มี“เวทนา”แน่นอน

ส่วนที่ยังเป็น“ชีวะ”อยู่กับ“ร่าง”ของเรา แต่ไม่มี“ความรู้สึก”ทุกข์-สุข ก็คือ ไม่มี“เวทนา” เพราะไม่ใช่“ธาตุวิญญาณ”แล้ว ส่วนนี้แหละคือ “พีชธาตุ” ผู้มีจิตเป็น“พีชธาตุ”ได้จึงไม่มี “ความรู้สึกสุข-ทุกข์” แม้เราจะมี“ธาตุรู้”ขั้น“จิตนิยาม”อยู่โดยรวมกับความมี“ชีวิต”อยู่ แต่ยังไม่ได้ทำ“จิตให้แตกตายเป็นขั้นสุดท้าย(กายัสสะเภทา ปรัมมรณา ขั้นปรินิพพานเป็นปริโยสาน)” เราก็สามารถ“ทำใจในใจ”ของเรา ให้มีลักษณะ“พีช”ได้และเป็น“อุตุ”ได้ โดยดับ“เวทนาในเวทนา”ส่วนนั้นๆไปสำเร็จจริง

แต่ผู้ที่เข้าใจแม้คำว่า“กาย”ก็ยังไม่“สัมมาทิฏฐิ” ก็จะหลงผิดว่า“กายวิเวก”ก็ต้องพาเอา“ร่าง(สรีระ)”คือกายทั้งหมด รวมทั้งร่างภายนอกและจิตภายใน ครบทั้งร่าง แค่นั้น ออกสู่สถานที่(เสนาสนะ)“วิเวก”(เรียกกันเสียเพราะว่า“ปลีกวิเวก”) อย่างพาซื่อกันไป แล้วจึงจะ“ดับความรู้สึก”ได้ มันก็ทำได้ แต่มันยังไม่ใช่“คุณวิเศษ(อุตตริมนุสสธรรม)”ของศาสนาพุทธ

มันยังไม่ใช่“การเอากิเลสออกจากจิต”ในภายใน

ที่เอา“ร่าง”ทั้งร่างออกไปได้ มันยังแค่“ออกภายนอก”

“การเอากิเลสออกจากจิต”นั่นต่างหาก ให้ได้แท้ จึงจะเป็น“ปาฏิหาริย์”ที่มี“คุณวิเศษ(อุตตริมนุสสธรรม)”แน่จริง

นั้นก็คือ สามารถทำ“ธรรมนิยาม ๕”นี้ได้จริงนี่เอง

ซึ่งเป็นการกระทำกันที่“เวทนาในเวทนา”นี้แหละเป็น“ฐาน”หรือ“ที่ตั้งแห่งการปฏิบัติหรือที่ตั้งแห่งการกระทำใจในใจ” ซึ่งพยัญชนะก็คือคำว่า “กรรมฐาน”นั้นเอง

ผู้ปฏิบัติได้ผลสำเร็จตามคำสอนของพระพุทธเจ้าจริงเป็นผู้มี“ปาฏิหาริย์”ตามคำสอนก็คือ“อนุสาสนีปาฏิหาริย์”

ผู้จะมี“ปาฏิหาริย์”ตาม“อนุสาสนี(คำสอน)”นั้นจะต้องมีความรู้ยิ่งเห็นจริงในความเป็น“เวทนา ๑๐๘”อย่างชัดเจนถ่องแท้ลงไปถึง“ที่เกิด(โยนิโส)ในจิต”กันจริงๆ

(๔๗๐) “อนุสาสนีปาฏิหาริย์”ที่วิเศษของพุทธเป็น“วิชชา ๘”

เริ่มตั้งแต่“ปาฏิหาริย์”ข้อแรก ได้แก่ “วิปัสสนาญาณ”ไปทีเดียว ซึ่งเป็น“ความรู้”ที่มี“อัญญธาตุ”แล้วเป็น“อัญญา-ปัญญา” เป็น“โลกุตรปัญญา”ที่ข้ามพ้น“ความฉลาดโลกีย์”

และปฏิบัติแล้วมีประสิทธิภาพขั้นมีผลสำเร็จทางจิตวิญญาณ“กำจัดกิเลสได้จริง”ถึงขั้น“บุญ” แม้จะเกิด“บุญ”เป็นบางส่วนก็ตาม(ปุญญภาค)แต่ก็กำจัดกิเลสได้กันจริงๆ ตามหลัก“ไตรสิกขา”ไปตามลำดับ

หมายความว่า “ความฉลาดแบบโลกุตระ”จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงกระบวนการของ“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”ที่เป็น“การศึกษา ๓”อย่างสัมมาทิฏฐิทีเดียว ไม่ใช่รู้“ไตรสิกขา”หรือปฏิบัติธรรมก็ได้เพียง“ศีลัพพตุปาทาน”

“ศีลัพพตุปาทาน”คือผู้ยัง“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่เต็มที่ ยัง“ไม่สัมมาทิฏฐิ”เลย เพราะยังไม่พ้นสังโยชน์ ๑๐ เลย แม้

แต่ข้อ ๑ และข้อ ๒ จึงยังอยู่ในฐานะของผู้ต่ำกว่าผู้กำลังจะพ้น“ศีลัพพตปรามาส” เพราะยังเป็นผู้ยังไม่พ้นแม้แต่“ศีลัพพตุปาทาน”

ยังเป็นผู้แค่ปฏิบัติตามๆโลกีย์กันไป จารีตมียังไงประเพณีพากันทำแบบไหน ก็ทำตามๆกันไปอย่างนั้น ดุ่ยๆพาซื่อกันไปเหมือนผู้ไม่เดียงสา มีผลทางโลกุตระหรือไม่? ถ้าตรวจสอบกันจริงๆแล้ว จะไม่มีผลตาม“สัมมาทิฏฐิ ๑๐” เลย

นี่แหละคือ คนผู้ยังไม่พ้น“ศีลัพพตุปาทาน”

ถ้าปฏิบัติ“ศีลัพพตุปาทาน”ตามๆกันไปอย่างนี้อยู่และนับถือกันเป็นจารีต เป็นประเพณีที่ทำสืบทอดกันมา ซึ่งที่จริงจารีตประเพณีที่สืบทอดกันมานี้ มัน“มิจฉาทิฏฐิ”กันมาแล้ว แต่ไม่รู้กันเลยว่า สังคมนั้นยัง“อวิชชา”อยู่ ยังไม่พ้น“สังโยชน์ ๑๐” มาตามลำดับเลย ข้อ๑ก็ยังไม่พ้น ข้อ๒ก็ยังไม่พ้น แล้วจะพ้นสังโยชน์ข้อ๓ คือ“ศีลัพพตปรามาส”ได้ยังไง? มันก็ได้แต่สืบทอด“ความไม่พ้นสังโยชน์ ๑๐”กันเป็นจารีต เป็นประเพณีกันต่อๆไปอยู่นั่นเอง

“ศีล”ที่ปฏิบัติแค่“ศีลัพพตุปาทาน”นี้จึงเป็นจารีต เป็นประเพณีกัน เป็น“มิจฉาทิฏฐิ”ตามๆกันไป หลงเชื่อกันเป็นจารีต เป็นประเพณีในสังคม ดังที่เห็นและเป็นอยู่

จารีตประเพณีของสังคมนั้นก็ปฏิบัติ“ศีล”ได้อยู่แค่เป็น“ศีลัพพตุปาทาน”ที่มิจฉาทิฏฐิกันไปเท่านั้น ..ชัดเจนนะ!

ดังนั้น สังคมใดที่มิจฉาทิฏฐิกันอยู่ ปฏิบัติ“ศีล”ก็“ศีลัพพตุปาทาน”นี่เอง ยัง“พ้นศีลัพพตุปาทาน”ไปไม่ได้

มิหนำซ้ำหลงผิดเป็น“มิจฉาทิฏฐิ”แถมเข้าไปอีก แยก“ศีล“ไปส่วนหนึ่ง แยก“สมาธิ”ไปอีกส่วนหนึ่งต่างหากเสียด้วย นั่นคือ ปฏิบัติ“สมาธิ”ก็แยกไป“หลับตาปฏิบัติ”กันต่างหากไม่เกี่ยวกับ“ศีล”เลย “ปัญญา”ก็ไม่มีแน่นอน เป็นต้น

“ความรู้”ที่แยก“ศีล”กับ“สมาธิ”ไปจากกันนั้นมันก็“มิจฉาทิฏฐิ”แล้ว แล้วปฏิบัติผิดๆไป“ปัญญา”จะเกิดได้ยังไง?

เห็นมั้ยว่า แม้แต่“ปัญญา”ก็ไม่มี “ความรู้”จึงมีแต่“เฉโก” แล้วจะเกิด“โลกุตรธรรม”กันได้อย่างไรเล่า?

ผู้ยัง“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่นั้นจะปฏิบัติ“ศีล” หรือแม้แต่ปฏิบัติ“ทาน”ก็ไม่มีผล(นัตถิ)แน่นอน

ดังนั้น ย่อมไม่มีหวังที่จะบรรลุ“นิพพาน”เด็ดขาด เพราะจะไม่มีคุณวิเศษของพุทธ คือ ทำ“ธรรมนิยาม ๕”ได้สำเร็จแน่

ผู้บรรลุผล“นิพพาน”นั้นต้อง“ทำใจในใจ”ของตนถึงขั้นแยก“จิตนิยาม”ให้เป็น“อุตุนิยาม”เป็น“พีชนิยาม”ได้จริงๆ

จึงจะถือว่ามี“นิพพาน”แล้วสามารถ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ได้แท้ๆ ไม่เหลือ“อัตตา”อยู่ใน“กาละ”อีกจริงๆ

นั่นก็คือ ผู้สามารถมี“คุณวิเศษ”แท้ ก็ต้องทำ“ธรรมนิยาม ๕”ให้แก่“จิต”ของตนสำเร็จ เป็น“สัมมามรรค-สัมมาผล”

จึงจะชื่อว่า ปฏิบัติตรงตามคำสอนของพระพุทธเจ้า มี“ปาฏิหาริย์”อันวิเศษ เป็น“อนุสาสนีปาฏิหาริย์”

(๔๗๑) “ฌาน”ของพุทธเป็นคุณวิเศษ เพราะทำให้เกิด“บุญ”

แต่ถ้าผู้ใดยังทำ“ทาน”ก็ไม่มีสัมมามรรค-สัมมาผล “ศีล”ก็ไม่มีสัมมามรรค-สัมมาผล “สมาธิ”ก็ไม่มีสัมมามรรค-

สัมมาผล ยิ่ง“ปัญญา”แล้วยิ่งมีแต่“เฉโก”หรือมีแต่“รู้แบบโลกียภูมิ”อยู่ นั่นก็คือ ผู้ยังมี“ศีล”ก็แค่“ศีลัพพตุปาทาน”

ซึ่งมันก็ได้แค่ผิวๆเผินๆอยู่แค่เป็น“พิธีกรรม” เป็นวิธีปฏิบัติที่หลงว่าขลังจะได้วิมานได้สวรรค์ที่เป็นภพเป็นชาติอยู่ หรือยิ่งติดภพติดชาติหนักหนายิ่งขึ้นๆ แม้ความเป็น“ภพ”เป็น“ชาติ”ตามหลักปฏิจจสมุปบาท ก็ไม่มี“สัมมาทิฏฐิ”ที่จะรู้กัน(อวิชชา) สรุปคือไม่มีมรรคไม่มีผลแต่อย่างใดนั่นเอง

จึงต่างจากผู้ที่“สัมมาทิฏฐิ”ปฏิบัติ“ศีล-สมาธิ-ปัญญา” ย่อมเกิด“มรรค-ผล”เป็น“สัมมามรรค-สัมมาผล”

ปฏิบัติ“ศีล”แล้ว “จิต”เกิด“อธิจิต” เป็น“สัมมาฌาน”

ต่อจากนั้นก็ปฏิบัติ“บำเพ็ญฌาน”ให้บรรลุ“บุญ”

ขั้น“บำเพ็ญฌาน”คือ การทำพลังงานจิตให้เป็นพลังงาน“ไฟ”ที่มีฤทธิ์เหนือ(อุตตระ)พลังงานไฟราคะ-ไฟโทสะ-ไฟโมหะ

จึง“เผา”กิเลสสำเร็จลงได้ เรียกพลังงานนี้ว่า“บุญ”

“ฌาน”พุทธจึง“ไม่เย็น-ไม่นิ่ง” และ“บุญ”จึงไม่“สุภาพ”

“เหตุ”ที่มาก่อน“ผล”คือ “ฌาน”จึง“ไม่เย็น-ไม่สุภาพ”

“ฌาน”คือ“ไฟเผากิเลส-ทำลายกิเลส”จะ“เย็น”ยังไง?

“ฌาน”ทำหน้าที่“ฆ่ากิเลส” “การฆ่า”จะ“สุภาพ”ยังไง?

“การฆ่า”นั้นมัน“ทุพภาพ(ภาวะเลวร้าย)”กันอยู่แท้ๆ มันตรงกันข้ามกับ“สุภาพ(ภาวะดี)” กำหนดความหมายกันให้ชัดๆ

“ฌาน”ก็พลังงานไฟเป็นตัวมีฤทธิ์เผาสลายละลายกิเลส เมื่อมี“ไฟวิเศษ”นี้จริง กิเลสจึงละลายสลายไปจริง

ถ้า“มิจฉาฌาน”มันก็ไม่เป็น“ไฟ”ก็เผากิเลสไม่ได้ เพราะผู้“มิจฉาทิฏฐิ” รู้ก็ผิด ปฏิบัติก็ผิด แล้วมันจะมี“สัมมา

ผล”ได้อย่างไร? ในเมื่อ“ฌาน”มันไม่เป็น“ไฟ”

ดังนั้น สัมมาทิฏฐินั้น“ฌาน”ต้องเป็นพลังงาน“ไฟ”

เมื่อ“ไฟ”เผากิเลสออกไปจากจิต จิตก็สะอาดบริสุทธิ์ ถึง“ฌาน ๔”ก็เป็น“อุเบกขา”สำเร็จผลได้จริง

“อุเบกขา”คือ ภาวะที่จิตสะอาดจากกิเลส แม้จะถูกกิเลสที่หลุดพ้นมาได้แล้วนั้นกระทบสัมผัสหรือกระทุ้งกระแทกจิตก็“เฉยๆ-กลางๆ-ว่างๆ”ไม่มีกิเลสเกิดขึ้นในใจกันอีกแล้ว

จึงชื่อว่า “คุณวิเศษ”ของมนุษย์จริงๆ

คนผู้ยังมีกิเลสมันไม่เฉยหรอก กิเลสมันจะทำงานในจิต ซึ่งถ้าจะไม่ให้กิเลสมันทำงานแบบโลกียะก็มีวิธี“กดข่มไว้” กดขมเก่ง กิเลสก็ไม่ทำงานอยู่นาน เท่าที่จะมีฤทธิ์มีแรงกดข่มได้ด้วยสามารถ ซึ่งไม่ใช่“การเผาด้วยไฟฌาน” ให้มันละลายสลายไปหมดสิ้นกันสำเร็จจริง

การวางเฉย ที่“เฉยๆ-กลางๆ-ว่างๆ”แบบโลกียะหรือแบบเทวนิยม จึงเป็นเพียง“การกดข่ม”เท่านั้น แม้จะเก่ง

ซึ่งแตกต่างจากแบบโลกุตระของพุทธมีนัยสำคัญยิ่ง

พุทธที่สัมมาทิฏฐิจึงจะเผากิเลสด้วยพลังงานไฟฌานกันจริงๆ จิตจึงจะมี“คุณวิเศษ” เฉยๆ-กลางๆ-ว่างๆแบบโลกุตระ ที่ปริสุทธา ปริโยทาตา มุทุ กัมมัญญา ปภัสรา ชื่อว่า“อุเบกขา”ของพระพุทธเจ้าอย่างสำคัญ

“ปริสุทธา ปริโยทาตา มุทุ กัมมัญญา ปภัสรา”ของพระพุทธเจ้านั้นคือ “ผล”ของ“ฌาน”ที่ตามมาจึงจะเป็น“อุเบกขา ๕”ที่วิเศษยิ่งกว่า“ผล”สามัญมนุษย์ปุถุชนที่จะมีได้

ในขณะที่ทำหน้าที่“ฌาน”หรือ“บุญ”นั้น จึงไม่ชื่อว่า

ภาวะที่“สุภาพ”เพราะเป็นภาวะ“การฆ่า-การทำลายกิเลส”

ขณะ“เผา”ย่อมร้อน เผาให้กิเลสสลายละลายไปสิ้น

ขณะเผา ขณะเป็นฌาน จึงไม่“เย็น” ยังเป็น“ทุพภาพ”

จิตที่มี“อุเบกขา”แล้ว จึงจะ“เย็น” จึงจะ“สุภาพ” เป็น“สันติเรียบร้อยราบรื่นง่ายงาม”

“ฌาน”ทำงานสำเร็จก็เป็น“บุญ”เป็น“เหตุ”จึงเกิด“ผล”

เมื่อมี“ผล”ก็เรียก“ผล”นั้นว่า“นิพพานหรืออมตะ”

“ฌาน”ทำให้เกิด“ผล”สำเร็จ เรียกว่าทำ“บุญ”สำเร็จ

(๔๗๒) “บุญ”ของพุทธเป็นคุณวิเศษที่เข้าใจได้ยากมากแท้ ๆ

ทั้ง“ฌาน”และทั้ง“บุญ”นี้เป็นแค่“พลังงาน”นะ ไม่ใช่สสาร และเป็น“พลังงาน”ที่เก็บสะสมไม่ได้ มีได้แค่ใน“ปัจจุบัน” ดังนั้น“พลังงานฌานหรือบุญ”จึงไม่มีใน“อดีตหรืออนาคต”เลย

“ฌาน”และ“บุญ”นั้นจะมีได้ ก็ใน“ปัจจุบันชาติ”เท่านั้น หมายความว่า “ฌาน”และ“บุญ”มีได้ใน“ปัจจุบันขณะ”แค่นั้น

ไม่มี“การตั้งอยู่(ฐาน,ฐีติ)”ในที่นอกกาละ“ปัจจุบัน”เลย

ผ่าน“ปัจจุบัน”ปุ๊บ ทุก“ฌาน”ทุก“บุญ”ก็ดับหายไปปั๊บ

จบ“ปัจจุบัน”แล้ว “ฌานและบุญ”ไม่“ตั้งอยู่”ในที่ใด

เพราะเป็น“พลังงาน”ทำหน้าที่“เฉพาะขณะ”เท่านั้น

นอก“ขณะ”แล้วไม่สามารถทำ“ฌาน”หรือ“บุญ”ให้มีได้

“ฌาน”หรือ“บุญ”จะมีขึ้นมาได้นั้นต้องมี“การสำรวมอินทรีย์ ๖-โภชเนมัตตัญญุตา-ชาคริยานุโยคะ”ที่เป็นหลัก“ปฏิบัติไม่ผิด(อปัณณกปฏิปทา ๓)”ยืนยันอยู่ใน“วิชชาจรณ

สัมปันโน”ของพุทธคุณ ๑ ใน ๙ ของพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ นั่นคือ“วิชชาจรณสัมปันโน” ซึ่งได้แก่“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”

“หลับตา”ปฏิบัตินั้นไม่มีใน“จรณะ ๑๕”เลย มีแต่ให้ “ลืมตา”สำรวมอินทรีย์ ๖-โภชเนมัตตัญญุตา-ชาคริยานุโยคะ

ถ้าผู้ใดปฏิบัติไม่มี ๓ ข้อนี้ก็เป็น“การปฏิบัติที่ผิด”ใน ศาสนาพุทธ คือ “ปัณณกปฏิปทา” แปลว่า “หลักปฏิบัติที่ผิด”

“การปฏิบัติไม่ผิด” คือ “อปัณณกปฏิปทา”ของศาสนา พุทธจะต้อง“สำรวมอินทรีย์ ๖”ก็คือ “ลืมตามีสัมผัสทั้ง ๖”แล้ว สำรวมทางตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย,ใจ ซึ่งคือ“การลืมตาตื่นๆ”

จะต้อง“โภชเนมัตตัญญุตา”ก็คือ “การกินการใช้ก็ต้อง กินใช้ให้เหมาะควรให้ดี” ซึ่งก็คือ “ลืมตาตื่นๆ”อีกแหละ เพราะจะกินจะใช้มันก็ต้อง“ลืมตา”ทำทั้งนั้นเลย

จะ“หลับตากิน-หลับตาใช้”ยังไง? ไม่ใช่คน“ตาบอด”นี่!

ยิ่ง“ชาคริยานุโยคะ” ก็ยิ่งต้อง“พากเพียรทำความตื่น” ทั้งภายนอก ทั้งภายในทีเดียว ทั้ง“ลืมตา” ทั้ง“มีสติตื่นเต็มให้ ได้ในภายใน”

ชัดเจนยิ่งมั้ย? อย่าไปมัว“หลับตาปฏิบัติให้มันผิดๆ” กันอยู่เลย ชาวพุทธทั้งหลายเอ๋ย!

ศึกษาดูกันดีๆ ไตร่ตรองให้ละเอียดสุขุมเถิด

(๔๗๓) ผู้แยก“กาย”แยก“จิต”ได้สัมมาทิฏฐิ จึงจะมีนิพพาน

“กาย”คือภาวะที่มีทั้ง“ภายนอก”และทั้ง“ภายใน”อยู่ พร้อม ไม่แยกกัน ถ้าไม่มี“ภายนอก”เลยก็ไม่ใช่“กาย” ใช่มั้ย?

เพราะทุกวันนี้คนไทยก็ได้เข้าใจเพี้ยนจนผิดกันไปสนิทแล้วว่า “กาย”คือ “ภายนอก”เท่านั้น ใช่มั้ยล่ะ?

แต่แท้จริงนั้น “กาย”ต้องมี“ภายใน”เป็นหลักสำคัญ ถึงขนาดพระพุทธเจ้าตรัสว่า “แต่ตถาคตเรียกร่างกายอันเป็นที่ประชุมแห่งมหาภูตทั้ง ๔ นี้ว่า จิตบ้าง มโนบ้าง วิญญาณบ้าง (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐)”อ่านพระไตรปิฎกให้ชัดๆดีๆ

แล้วต้องศึกษาเรียนรู้อย่างสัมมาทิฏฐิจริงๆว่า ภาวะอย่างใดที่ไม่เป็น“กาย”แล้ว เป็น“อุตุนิยาม”ไปแล้ว ซึ่งไม่มีความเป็น“ชีวะ”แล้วในส่วนนั้น มันก็ไม่มี“สุข-ทุกข์”เด็ดขาด ไม่มีนรก ไม่มีสวรรค์ ไม่มีบาป ไม่มีบุญ แน่ๆในภาวะส่วนนี้

ภาวะอย่างใดที่ไม่เป็น“กาย”แล้ว ทำให้มันเป็น“พีชนิยาม”ได้ ซึ่งมีความเป็น“ชีวะ”อยู่ด้วยในส่วนนี้ และมันก็ไม่มีทุกข์-ไม่มีสุข ไม่มีนรก ไม่มีสวรรค์ ไม่มีบาป ไม่มีบุญแล้ว

ภาวะอย่างใดที่เป็น“จิต”ตรงๆ เป็น“จิตนิยาม”แท้ๆ ซึ่งมีความเป็น“ชีวะ”อยู่แน่นอน และที่สำคัญยังเป็น“กาย”อยู่

แต่เราสามารถทำจิตของเราให้“ไม่มีทุกข์-ไม่มีสุข”ได้

ฉะนี้แหละคือ “นิพพาน” เป็นผู้หมดทุกข์-หมดสุข

ผู้ไม่“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”จึงไม่สามารถ“ดับสิ้นอาสวะ”ได้เด็ดขาด จึงเป็น“อรหันต์”ไม่ได้

ผู้ปฏิบัติธรรมของพุทธต้อง“แยก” ความเป็น“กาย”และเป็น“จิต”ออกอย่างชัดเจนแจ่มแจ้ง จึงจะเป็นผู้ไม่มีทุกข์ไม่มีสุข คือ นิพพาน สำเร็จผล

เพราะกำจัด“กิเลสจากกาย-จากจิต”ได้หมดสิ้นเกลี้ยงบริบูรณ์จริง

ไม่ใช่ไปหลงผิดอยู่แต่ว่า กิเลสมีอยู่แต่ที่“จิต”เท่านั้น ไม่เกี่ยวกับ“กาย”เลย

(๔๗๔) กิเลสมี“แท้”หรือกิเลสมี“เก๊”ด้วยหรือ แยกกันยังไง?

ความจริงที่สุดนั้น ถ้าไม่มี“กาย”แล้ว “กิเลสตัวแท้”จะไม่ปรากฏขึ้นมาให้ผู้ปฏิบัติกำจัดได้เลย เพราะไม่มี“ปัจจุบัน”

นอกปัจจุบันมีแต่“กิเลสเก๊” มิใช่“กิเลสแท้”เต็มสภาพ

“กิเลสตัวแท้”เกิด“ปัจจุบัน”เท่านั้น ไม่มีในกาละอื่น

ที่พบใน“อดีต”หรือใน“อนาคต”ล้วนยังไม่ใช่“กิเลสแท้”

นอกปัจจุบันจะมีก็แต่“กิเลสตัวเก๊” ซึ่งเป็นแค่“กิเลสในอดีต”หรือ“กิเลสในอนาคต”ที่ผู้ปฏิบัติระลึกขึ้นมาจาก“อดีต”หรือจาก“อนาคต”ในใจตนเอาเอง ที่เราระลึกอยู่ใน“ภวังค์”ขณะนั้น หรือขณะที่เราจมดิ่งอยู่แต่“จิตในจิตตนเอง”เท่านั้น ไม่มีรับรู้“ภายนอก”เลย หรือภายนอกไม่มีใครรู้ด้วยกับเราเลย

เรารู้เองเห็นเองอยู่คนเดียว ไม่มีคนอื่นคนใดในโลกร่วมรับรองด้วยเลย

สิ่งที่นับว่า “จริงแท้แน่นอน”อย่างนี้ศัพท์บาลีก็คือ “สัญญายะ นิจจานิ” เป็นความยึดมั่นถือมั่นว่า“จริงเที่ยงแท้อยู่ในการกำหนดเอาเองของตนคนเดียว”

ถ้าแบบนี้จะนับว่า“จริง”มันก็จริงของเราคนเดียว คนอื่นไม่รู้และไม่รับว่า“จริง”ด้วยเลยสักคน คุณจะยึดมั่นถือมั่นว่า “จริง”ปานใด ใครเขาจะร่วมรับรองได้ด้วยล่ะ?

ในเมื่อไม่มีใครเขา“สัมผัส”ภาวะนั้นด้วย แล้วร่วมรู้

ร่วมเห็น ร่วมรับรองกับเราด้วย

แม้มันจะจริง หรือมันไม่จริง เอาอะไรเป็นบรรทัดฐาน หรือจะยกให้ใครสักคนหนึ่ง เป็นผู้ตัดสินเด็ดขาด

สิ่งที่นับเป็น“ความจริง”ในโลกนั้น ต้องมีคน“ส่วนมาก” ในโลกเป็นผู้ร่วมยืนยันรับรอง ซึ่งต้องมากพอ ยิ่งมากเท่าไร ก็ยิ่งรับได้ว่า “จริง”มากเท่านั้น

แต่ที่เป็นเงื่อนไขสำคัญว่าเป็น“ความจริงสุดยิ่งใหญ่” ซึ่งบัญญัติว่า“ปรมัตถสัจจะ”นั้น ก็จะต้องเป็น“ความจริงอันประเสริฐเลิศยอดแท้ๆ”ที่ไม่มีกิเลสเห็นแก่ตัว ของผู้ที่“ไม่มีตัวเอง”หรือไม่มี“อัตตา” ซึ่ง“ความจริง”นี้ก็ต้องมีปราชญ์หรือมีผู้รู้รับรอง“ความจริง”นี้

แม้เราจะปฏิบัติเป็น“ปัจจุบัน”อยู่ในขณะนั้นแหละก็ตาม ก็เป็นเพียงภาวะที่เรากำลัง“รู้เห็นอยู่ในภายในของเราอยู่แต่ในจิตเราเอง” รู้เองเห็นเองอยู่เฉพาะตนเองคนเดียว ขณะนั้นไม่มีสัมผัสทาง“ตาหูจมูกลิ้นกาย”อันเป็นทวารภายนอกเลย มีแต่รู้อยู่“เฉพาะภายในของจิตในจิตตนเอง”เท่านั้น ไม่เกี่ยวกับ“กาย”ภายนอกเลยแม้แต่น้อย ไม่มีใครรู้ร่วมด้วยเลย

แบบนี้แหละที่เรียกว่า “ไม่มีกายภายนอก”หรือศัพท์ทางวิชาการ(technical term)เต็มๆก็คือ “ไม่สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”

ผู้ปฏิบัติที่ไม่มี“กาย”ภายนอกก็จะหลงงมโข่งอยู่แต่กับ“จิตในจิต”ตนเองเท่านั้น แบบนี้เรียกว่าไม่มีภาวะ“ปัจจุบันชาติ(ทิฏฐกาละ)” เพราะ“ไม่มีภายนอก”ร่วมด้วยเป็น“๒ ภาวะ” คือทั้ง“ภายนอก”และทั้ง“ภายใน”ในขณะเดียวกัน

จึงไม่บริบูรณ์เป็นกระบวนการครบครันแห่งการบรรลุธรรมที่สัมบูรณ์ของศาสนาพุทธ เป็นเด็ดขาด คือไม่มี“จักษุ ปัญญา ญาณ วิชชา อาโลก”ตามองค์“ธรรม ๕” แห่งการตรัสรู้

สำหรับ“ภายนอก”ก็มี“จักษุ(ตา)”เป็นต้น หรืออีก ๔ คือหู จมูก ลิ้น กาย ซึ่งก็ทวาร ๕ นั่นเอง และ“อาโลก(แสงสว่างของพระอาทิตย์ในโลก)” กับ“ภายใน” ก็มี“ปัญญา ญาณ วิชชา” รวมกับ“จักษุ-อาโลก”แล้วก็เป็น“๕ ภาวะ”นี้แหละคือ“กาย”

เพราะจะไม่มี“กาย” ในขณะที่เรายังมี“ร่างภายนอก” นี้แลครบบริบูรณ์ไง! มันก็ทำ“อาสวะ”ให้ดับสิ้นหมด ทั้งขณะมีภายนอกและภายใน หรือ“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”ไม่ได้

ก็ทำ“อาสวะสิ้น” จนบรรลุอรหันต์ไม่ได้ ไม่ตรงตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๑๔๙ เลย

ผู้ตีแตกแยกแยะ“กาย-จิต”ได้อย่าง“สัมมาทิฏฐิ”จริง ๆ จึงจะสามารถศึกษาโดยมี“รูป-นาม”เป็นภาวะคู่ที่ใช้ปฏิบัติ

จนกระทั่งทำ“จิตนิยาม”ตนให้อยู่ในฐานะ“พืชนิยาม” ในขณะที่ยังมีชีวิตเป็น“ธรรมะ ๑” และที่สุดสลายให้แยกแตกจากกันไปเป็น“อุตุนิยาม” สำเร็จ ซึ่งก็คือธรรม ๑ ใน ๕ ตามทฤษฎี“ธรรมนิยาม ๕”ของพระพุทธเจ้า นั่นเอง จึงจะ“ไม่มีทุกข์-ไม่มีสุข” หรือเป็น“พืชนิยาม”ที่เป็นภาวะที่“หมดทุกข์-หมดสุข” สำเร็จผลนิพพานได้ ในภาวะของ

ชีวิตคนเป็นๆที่มี“จิตนิยาม”

นี่คือ ผู้สามารถ“ดับ”ความเป็น“เทฺว” คือ“ดับความเป็นภาวะ ๒ (เทฺว)”สำเร็จจริง จึงเป็นผู้มี“นิพพาน”

ผู้จัดการ“ดับ”ความเป็น“เทฺว”ของตนให้ถึงขั้นสนิทหมดสิ้นไปจาก“จิตที่เป็น‘เทฺว’ของตน”ได้“นิรันดร”คือสูงสุด

นี้คือ ความวิเศษของพุทธ ที่บรรลุผลสำเร็จจริงๆถึงขั้นจัดการ“จิตนิยาม”ของตนให้เป็น“อุตุธรรม”ก็ดี หรือเป็น“พีชธรรม”ก็ดี ได้สำเร็จ มี“ผล”ได้อาศัยแม้แต่ในขณะยังมีชีวิตอยู่แท้ๆ ก็สามารถ“อาศัย”ภาวะ“อุตุ”ก็ดี “พีชะ”ก็ดี ได้จริง ตามความตรัสรู้ทฤษฎี“ธรรมนิยาม ๕”ที่นำมาเปิดเผยแก่โลก

จึงเป็นผู้หมด“สุข-ทุกข์”ใน“เวทนา” เป็นผู้มี“อุเบกขาหรืออทุกขมสุข” ทั้งๆที่ยังมี“ชีวิต”อยู่ เราก็มีภาวะ“อุตุ”ก็ดี “พีชะ”ก็ดี อาศัยในจิตกันจริง มันไม่มีสุข-ไม่มีทุกข์ใน“เวทนาของตน”อยู่จริงๆ ผู้มี“ปัจจัตตัง”จริง จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง จริงๆ

เพราะถูกกำจัดไปสิ้นได้จริงด้วย“บุญ”ที่ตนเองทำสำเร็จ อย่างสัมมาทิฏฐิ-สัมมาปฏิบัตินั่นแล

“บุญ”เป็น“คุณวิเศษ”ด้วยประการฉะนี้

แต่คนจะเข้าใจคำว่า“บุญ”ถูกต้อง“สัมมาทิฏฐิ”ยากมาก

เพราะคำว่า“บุญ”ถูกผู้มิจฉาทิฏฐินำไปใช้ผิดจากความจริง นำไปอธิบายผิดความหมาย ทำให้เข้าใจผิดเพี้ยนไปเป็น“กุศล”กันจนอาตมาต้องมาทำความเข้าใจให้ถูกต้องถ่องแท้กันใหม่ ชนิดหืดขึ้นคอกันทีเดียว

(๔๗๕)พุทธปฏิบัติธรรมมีลำดับละเอียดประณีตน่าอัศจรรย์

พุทธนั้นปฏิบัติธรรมไปตามลำดับอย่างน่าอัศจรรย์

จึงเป็นการประพฤติธรรมมีขั้นต้น-ขั้นกลาง-ขั้นปลาย ที่มนุษย์จะพึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”อันสามารถ“ดับโลก”และ“ดับอัตตา”ได้ไปตามลำดับมี“ความเป็นจริง”ที่หมุนรอบเชิงซ้อนยิ่ง(คัมภีราวภาโส,ปฏินิสสัคคะ) สัมผัสได้จริง ปฏิบัติเพื่อ“หลีกออกจากอบาย”เป็นขั้นตัวอย่างต่ำหยาบที่สุด แล้วจึงปฏิบัติ“หลีกออกจากกาม”ต่อมา แล้วจึงจัดการกับ“รูป”และขั้นปลายคือ“อรูป”ได้ถูกต้องเป็นลำดับครบบริบูรณ์

แต่ผู้มิจฉาทิฏฐิ แม้แค่ลำดับขั้นตอน ก็ไม่ถูกต้องเป็น“ต้น-กลาง-ปลาย” จึงหมดสิทธิ์ที่จะได้“นิพพาน”เป็นอรหันต์

เช่น คนผู้ที่เข้าใจคำว่า“ผู้เดียว”ผิด เป็นแค่“ร่าง(สรีระ)”ก็เพราะยังเข้าใจ“กาย”แค่ว่า เป็น“ร่างภายนอก”เท่านั้น

คน“มิจฉาทิฏฐิ”หรือเห็นผิดว่า การจะประพฤติ“อยู่ผู้เดียว”นั้น คือ การพาร่างทั้ง“ร่าง”ออกไปอยู่ในที่“เร้นลับ”

นั่น..มันก็ได้แค่หมายถึง“ร่างภายนอก”อันประกอบกันขึ้นด้วย“ธาตุดิน-น้ำ-ไฟ-ลม” มันไม่ใช่“ความรู้สึกทุกข์หรือสุข”เลย มันก็แค่ตื้นๆ เผินๆแค่นี้

ก็แค่นำ“ร่าง”ของตนที่มันมี“จิต”ติดไปด้วย ชนิดที่“ตกกระไดพลอยโจน”กันเท่านั้น

แต่ถ้าปฏิบัติ“ฌาน”หรือสมาธิ”แบบเดียรถีย์ ก็ได้แค่“สมถะ”

นั่นคือ“จิตตวิเวก”ของผู้ที่ยังมิจฉาทิฏฐิ ก็จะได้แค่“ฌานโลกีย์” แม้จะเป็น“ฌาน ๑ ถึงฌาน ๔”แถม“อรูปฌาน ๔” อีกก็เถอะ ก็เป็น“ฌานหลับตา”ทั้งนั้น เพราะไม่มี“ผัสสะภายนอก” ที่จะ“หลุดพ้น”แบบโลกุตระได้เลย

ชัดเจนแจ่มแจ้งขึ้นบ้างมั้ย? ท่านผู้หลงยึดการปฏิบัติ“หลับตา”ทำฌานทำสมาธิว่าเป็นของพุทธอยู่ทั้งหลาย

ผู้“มิจฉาทิฏฐิ”ในคำว่า“อยู่ผู้เดียว”ก็ดี ในความเป็น“กายวิเวก”ก็ดี ตามที่ว่ามานั้น หากปฏิบัติ“จิตตวิเวก”ก็จะปฏิบัติแบบโลกียะตามแบบ“เทวนิยม”อยู่นั่นเอง ยังไม่เป็น“โลกุตระ”ไปได้ จึงได้แค่“กดข่ม”เป็น“วิกขัมภนะ”เก่งแค่นั้น เป็นได้แค่“สมถะ”แบบเดียรถีย์ทั้งปวงสามัญทั่วไปที่มีความสงบแข็งทื่อ ซื่อบื้อ นิ่ง หยุด ก็อยู่“ในภายในภวังค์”เท่านั้น

ไม่เกิด“ความสงบ”ที่เป็น“ปัสสัทธิ”ตามแบบพุทธแน่ๆ

“วิเวก(ความสงัด)”ก็ได้แค่แบบเดียรถีย์

“ปัสสัทธิ(ความสงบโลกุตระ)”ไม่มีเลยในผู้มิจฉาทิฏฐินี้

ได้ก็แค่“สมถะ(ความสงบโลกียะ)”เป็นเดียรถีย์ต่อไป

หรือแม้จะ“ลืมตา”ออกมา ก็จะไม่เชี่ยวชาญชำนาญรู้เท่าทัน“ผัสสะ”ต่างๆที่เป็น“ภายนอก”ได้อย่างมีประสิทธิภาพเท่าที่ควรแน่นอน เพราะไม่ได้ปฏิบัติ“ลืมตามีสัมผัส”ฝึกฝนอบรมมาอย่างสัมมาทิฏฐิในความเป็น“กาย”ที่เริ่มมีตั้งแต่“กายนอกกาย”มาก่อนเป็นลำดับต้น-กลาง-ปลายเลย

ผู้ปฏิบัติของพุทธจะต้องมี“สัมผัส”เป็นปัจจัยอยู่

ด้วยทั้ง“รูป” ทั้ง“นาม”หลัดๆ ณ บัดนั้น และมีทั้งภายนอก-ภายในอยู่ครบ“ความเป็นธรรมะ ๒” อันเป็น“เทฺว”บริบูรณ์

จึงจะแยกแยะความเป็น“๒ (เทฺว)”ออกก่อน แล้วจึงทำความเป็น“๑ (เอก)”จากความเป็น“๒”ได้อย่างถูกสัจจะ

ไม่ใช่ไปมัวหลงผิดทำความเป็น“๑”โดยเข้าใจผิดอย่างมหามหันต์ว่า“เทฺว”คือความเป็น“๑”แล้วก็หลงกดข่มความเป็น“๑”ย้ำอยู่นั่นแหละเข้าไปๆๆๆกันแค่นั้น มันก็เดียรถีย์

ดังนั้น การปฏิบัติที่“ไม่มี‘กาย’อันเป็นส่วนภายนอก” ก็เพราะผู้ปฏิบัติ“มิจฉาทิฏฐิ”ในคำว่า“กาย”ไปจริงๆ นี่เอง

“การจะเกิดสัมมามรรค-สัมมาผล” เริ่มจากขั้นต้นมาตามลำดับอย่าง“สัมมาทิฏฐิ” จึงไม่มีเลย “กาย”หายไปหมด

เพราะฝึกฝนปฏิบัติก็แต่แบบ“มิจฉาทิฏฐิ”กันมานี้เอง จึงไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงชัดเจนแท้ใน“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย” ก็ไม่มีผลของ“วิโมกข์ ๘”บริบูรณ์ได้จริงเด็ดขาดแน่นอน

(๔๗๖) ผู้ข้องอยู่ในถ้ำ ฯลฯ เป็นผู้อันกิเลสมาก ปิดบังไว้แล้ว

เพราะไม่ได้ปฏิบัติตามแบบที่มี“สัตตาวาส ๙”หรือ“วิญญาณฐิติ ๗”ถูกต้องตรงพระวจนะของพุทธศาสดา

“กายวิเวก”ก็ไม่บริบูรณ์ “จิตตวิเวก”ก็ยิ่งไม่บริบูรณ์ ยิ่ง“อุปธิวิเวก”ก็ยิ่งไม่ต้องหวังอะไรใดๆเลย

เพราะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง กิเลส-ขันธ์-อภิสังขารใดๆ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“คุหัฏฐกสุตตนิทเทสที่ ๒” พระไตรปิฎก เล่ม ๒๙ นั่นเอง โดยเฉพาะข้อ ๓๓ เพราะหาก

ปฏิบัติ“อย่างนั้น”จะเป็นผู้ไม่มีทางจะได้“อมตะ นิพพาน”แน่ เพราะ“ไกลจากวิเวก” ชนิดที่อยู่ในที่ห่างไกลแสนไกล-มิใช่ใกล้-มิใช่ใกล้ชิด-มิใช่เคียง-มิใช่ใกล้เคียง คือ ไกลสมบูรณ์แบบ

เมื่อเข้าใจ“กาย”ผิด “จิตตวิเวก”ของโลกียะเทฺวนิยม ทั้งหลายก็ยังคงเป็นแบบเดียรถีย์โลกียะอยู่ตามเดิม แม้จะเก่งมากสุดก็ทำได้เท่ากับอาพารดาบสหรืออุทกดาบส แค่นั้น

นั่นคือ “กายวิเวก” อย่างเก่งก็ได้แค่เอา“ร่างทั้งร่าง”ออกไปติดข้องอยู่ในป่า,เขา,ถ้ำ ฯลฯ ตามที่ได้เรียนรู้กันมาเท่านั้น

ก็เป็นเดียรถีย์(คือยังเป็นคนนอกพุทธ) ยังไม่เป็นพุทธหรอก

“จิตตวิเวก”ก็ได้แค่“ฌานหรือสมาธิ”ที่ปฏิบัติ“หลับตา” เป็น“ฌานหรือสมาธิโลกีย์”แบบเดียรถีย์อยู่เท่านั้น

ยิ่ง“อุปธิวิเวก” ก็ยิ่งไม่สามารถจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“กิเลส-ขันธ์-อภิสังขาร” แล้วจะปฏิบัติกำจัดกิเลสต่างๆ จากขันธ์ ๕ ด้วยความรู้ขั้น“อภิสังขาร ๓”อันเป็นโลกุตระได้อย่างไร?

จึงไม่ใช่“จิตตปัสสัทธิ”ที่รู้จักกิเลส แล้ว“ฆ่ากิเลส”ได้ ที่มีการ“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”เป็นเด็ดขาด เพราะไม่มีภายนอก“สัมผัส”ตามที่“วิโมกข์ ๘ ข้อ”นั้นระบุไว้บริบูรณ์เลย

“จิตตวิเวก”ของ“โลกียฌาน”จึงมีผลได้แค่“จิตสงัดมีสมถะ”เท่านั้น ไม่มี“ปัสสัทธิ” เพราะไม่ได้“ฆ่ากิเลส”จริงๆ

ถ้าเป็น“อุปธิวิเวก”ก็จะได้แค่“วิเวก”แบบโลกีย์ ที่อาศัย“หลับตา”หรือมี“ความสงัด”อยู่เท่านั้น เพราะกิเลสก็ดี ขันธ์ก็ดี

อภิสังขารก็ดี จะยังไม่มี“ความสงบ”ที่เป็น“ปัสสัทธิ”ที่ถูกต้องอย่าง“สัมมาทิฏฐิ”ตามแบบ“ฌานโลกุตระ”แต่อย่างใด

อย่างเก่งก็จะได้แค่“จิตสงบ”แบบ“ฌานโลกีย์”เท่านั้น ที่“หลับตา”เข้าไป“สงบ(สมถะ)”อยู่ภายในจิต “ลืมตา”ออกมามี“ผัสสะ”กับ“เหตุ”ที่จะทำให้เกิดกิเลสต่างๆ ก็ยังมีอยู่ ยังไม่ได้กำจัดกิเลส ได้ละเอียดบริบูรณ์สัมบูรณ์เด็ดขาดสำเร็จ

“จิตตวิเวก”จึงได้แค่“โลกียฌาน”ที่ไม่มี“สัมผัสภายนอก” แม้“สัญญา”จะมีกำหนดหมายอย่างเดียวกันกับที่พุทธกำหนดหมาย คือ มี“จิตสงบจากนิวรณ์ ๕”ในตอนเป็น“ฌาน ๑”นั้นเท่านั้น ทว่าการกำหนดหมาย(สัญญา)ในความเป็น“กาย”ของโลกีย์ กับของโลกุตระแตกต่างกัน ตามข้อที่ ๒ ของ“วิญญาณฐีติ ๗ หรือสัตตาวาส ๙”คือ พวกมี“กาย”ต่างกัน แต่มี“สัญญา”อย่างเดียวกัน คือ“ไม่มีนิวรณ์” (ดูในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๔๑ ข้อ ๒๒๘) ดังนี้ เป็นต้น

ผลที่ได้จึงเหมือนกันไม่ได้เลย เพราะอยู่ในที่ห่างไกลแสนไกล-มิใช่ใกล้-มิใช่ใกล้ชิด-มิใช่เคียง-มิใช่ใกล้เคียง ไกลสมบูรณ์แบบ ซึ่งมันไกลชนิดที่พูดว่า“มีใกล้”ไม่ได้เลย

ผู้ที่เข้าใจความเป็น“กาย”แตกต่างกันไปคนละอย่าง ก็จะกำหนดหมาย(สัญญา)ความเป็น“กาย”ก็ดี ความเป็น“จิต”ก็ดีไปคนละอย่าง ก็จะเห็นอะไรต่ออะไรแตกต่างกันไปคนละอย่าง ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“สัตตาวาส ๙” ซึ่งผู้ศึกษาจะต้องปฏิบัติในขณะมี“วิญญาณฐีติ ๗”นั่นเองด้วย ก็มีความสลับซับซ้อนยิ่ง

(๔๗๗) “การประหารกิเลส”นั้นจะทำได้เพราะมี“ปัญญา”

ผู้ที่จะมี“สัญญา”ใช้ปฏิบัติแล้วเกิด“สัมมาปฏิบัติ”จนบรรลุ“สัมมาปฏิเวธ”ได้จริงนั้น ต้องมี“อัญญธาตุ”หรือ“ปัญญา”แท้ กำกับการปฏิบัติเกิด“สัมมาผล”มาตามลำดับได้นั้นต้องมี“สัมมาทิฏฐิ”เป็นประธาน ตามหลัก“มรรค อันมีองค์ ๘”

“ปัญญา”ที่กำกับการปฏิบัติมานั้นต้องเป็น“วิปัสสนา”คือ ต้อง“เห็นจริง”อยู่หลัดๆจึงจะเป็น“การรู้ยิ่ง”ด้วยการ“เห็นจริง”

พอจะกระจ่างความแตกต่างของ“วิเวก”กับ“ปัสสัทธิ”หรือกับ“สมถะ”ได้กันบ้างแล้วเนาะ นี่คือ “วิชชา”ของพระพุทธเจ้าผู้ที่“พ้นอวิชชา”ไปตามลำดับก็จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงไปได้ตามลำดับ

“วิชชา ๘”นี้เป็น“ความรู้วิเศษ”เป็น“อุตตริมนุสสธรรม”ของศาสนาพุทธโดยเฉพาะ ไม่มีในศาสนาอื่น ซึ่งนับตั้งต้นจาก“ความรู้”ที่เรียกว่า“วิปัสสนาญาณ”เป็นอันดับ ๑ มาทีเดียว

แต่ทุกวันนี้ คนนอกพุทธ หรือคนทั่วไปนำเอาคำว่า“วิปัสสนา”นี้ไปใช้ผิดๆ เละเทะเลอะเทอะออกนอกความหมายที่มีเฉพาะในศาสนาพุทธ เพราะ“ความรู้”นี้เป็นของพระพุทธเจ้าทรงค้นพบได้ด้วยพระองค์เองเท่านั้นไม่มีในศาสนาอื่นใดเลย “ปัญญา”ไม่ใช่“ความฉลาดของปุถุชน”

มีในศาสนาพุทธศาสนาเดียวเท่านั้นจริงๆ โดยเฉพาะ“วิปัสสนาวิธี”และ“วิปัสสนาญาณ” ที่ต้อง“สัมมาทิฏฐิ”ด้วยนะ

จุดแท้ที่สำคัญของคำว่า“วิปัสสนา”นี้ คือกิริยา ที่เป็น“ปัสสติ,ปัสสยติ(กิริยาที่เห็นอยู่หลัดๆ)”อันมีลักษณะของภาวะ“คู่”ของ“รูปกับนาม”เสมอ เช่น ในความเป็น“วิปัสสนาญาณ”นั้น

ต้องจับเอา“อาการ”ของ“รูปกับนาม”ที่ทำงาน“ผัสสะ”กันอยู่ ณ บัดเดี๋ยวนั้น ซึ่งมี“อาการเห็นรูป”ด้วย“ตา”เกิด“ความรู้” มี“อาการได้ยินเสียง”ด้วย“หู”เป็น“ความรู้” ..มี“อาการได้กลิ่น”ด้วย“จมูก”เป็น“ความรู้” ..มี“อาการได้รส”ด้วย“ลิ้น”เป็น“ความรู้” ..มี“อาการได้รู้สึกเย็น,ร้อน,อ่อน,แข็ง”ด้วย“สัมผัสภายนอก”เป็น“ความรู้” ..มี“อาการได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงภาวะภายใน”ด้วย“สัมผัสที่ ใจ”เป็น“ความรู้”ขั้น“ปัญญา”ได้แท้จริง

(๔๗๘) พุทธชื่อว่า“อเทฺว”เพราะประหาร“เทฺว”สำเร็จจริง

ดังนั้นผู้ปฏิบัติที่กำจัดกิเลสได้จริงแท้ตามวิธีของพุทธแต่ละครั้งนั่นแหละ เมื่อทำได้เก่งก็สามารถกำจัดกิเลสนั้นๆ ได้เด็ดขาด เป็น“สมุจเฉท”คือ สามารถตัดกิเลสได้เสมอ

ก็ให้ทำอย่างนั้นแหละ หมายความว่าทำอย่างที่ทำ ได้นั้นเองเสมอๆ ทวนทำหรือทำอีกแบบที่ได้ผลตัดได้เด็ดขาดนั้นแหละให้มากๆ(อาเสวนา-ภาวนา-พหุลีกัมมัง) จนกระทั่งเรียกว่า“ปฏิปัสสัทธิปหาน” คือ ประหารได้เป็น“ปัสสัทธิ”

ซึ่ง“ความสงัด”กับ“ความสงบ”มีนัยสำคัญต่างกันอยู่ล้วนเป็นเรื่องของ“เทฺว”คือ ความเป็น“๒”ทั้งนั้น

การนำ“ภาวะ ๒”มาเทียบกันนั้น ก็จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความแตกต่างกันได้จริงๆว่า ภาวะใด“เหนือกว่า”กันอย่างชัดแท้ เราก็จะได้ความเป็น“๑”ตามสัจจะนั้นๆ จึงเป็นการตัดสินที่“จบ”ในแต่ละคู่ จะเริ่มจาก“จับคู่(เทฺว)”ต้นตอ-ต้น

รากไปก่อนทีละคู่-ทีละคู่ จนกระทั่งสูงสุดที่สุด ท้าย“ที่สุด”ของทุกๆเรื่อง เราก็จะได้“ที่สุดเป็นที่สุด”ในทุกๆภาวะสำเร็จ

นั่นคือ ความเป็น“๑”สูงสุดแห่งที่สุด

พุทธธรรมรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในการศึกษาการเทียบคู่ดังว่านี้ นี่แหละคือ การศึกษา“เทฺว”แยกแยะเทียบไปทีละคู่

จึงสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เทฺว”ได้ครบถ้วนเป็นที่สุด

ตั้งแต่ความเป็น“รูป”อันเป็น“สิ่งที่ถูกรู้” โดย“การรู้”ของ“นาม”อันเป็น“ตัวผู้รู้”ของเราเองหรือ“ธาตุรู้”ของเราเองนั่นเอง ว่า“รูป”ของ“เทฺว”มี“อาการ”อย่างไร? เป็นไฉน? “นาม”ของ“เทฺว”มี“อาการ”อย่างไร? เป็นไฉน? ที่มี“อาการ”หรือ“กิริยา-พฤติ”นั้นแท้ๆ

เมื่อรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อาการ-กิริยา-พฤติ”ของ“นามธรรม”อันเป็นภาวะของ“เทฺว”นี้ได้จริง จึงสามารถ“ประหาร”หรือ“ดับ”ความเป็น“เทฺว”นั้นๆได้สำเร็จจริงๆ

“เทฺว”หรือ“ธรรมะ ๒”ที่เป็นคู่สำคัญที่สุด ก็คือ “ทุกข์กับสุข”นี่แหละที่ศาสนาพุทธถือว่าเป็น“หัวใจ”ของศาสนาพุทธ

ศาสนาพุทธนั้นจุดสำคัญสูงสุดอยู่ที่ตรงนี้เอง คือ “ความเป็นทุกข์-ความเป็นสุข”นี่เอง

นี่คือ “ธรรมะ ๒”หรือ“เทฺว”ตัวสำคัญที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้และนำมาประกาศแก่ชาวมนุษย์โลก

และ“ประหารเทฺว”คู่นี้ คือ“ประหารความทุกข์กับความสุข”นั้นๆได้สำเร็จจริง เป็นคนผู้“สิ้นทุกข์”และ“สิ้นสุข”ด้วย

โดยเฉพาะ“เทฺว”ที่คือความเป็น“ความเกิดทุกข์”

หรือ“คู่แรก”ของความเป็น“วิญญาณ”หรือ“จิตนิยาม”ตามหลัก“ปฏิจจสมุปบาท”

เมื่อต้นแห่ง“ความเกิด-ความมี-ความเป็น”ทั้งหลายนั่นแหละเป็น“เหตุ” พระพุทธเจ้าทรงให้เรียนรู้“เหตุ”นั้นและ “ดับเหตุ”นั้น “ความเกิด”นั้นก็“ดับ”

ศาสนาพุทธมีหลักสำคัญที่สุดอยู่ที่ต้อง“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง” เรียกว่า มี“วิชชา”

“วิชชา”คือ“ความรู้” อันวิเศษที่รู้ยอดยิ่งเหนือ“ความรู้”ของคนสามัญทั้งหลาย(อุตตริมนุสสธรรม)ที่สามารถรู้“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”ทีเดียว

นั่นคือ มี“วิชชา“หรือ“ความรู้”ในความเป็น“ทุกข์”นี้ ๑ ใน“เหตุแห่งความเป็นทุกข์”นี้ ๒ ใน“ความดับของทุกข์”นี้ ๓ และใน“วิธีปฏิบัติเพื่อความดับแห่งทุกข์”นี้ ๔

จึง“พ้นอวิชชา”ไปได้เริ่มตั้งแต่ความเป็น“สังขาร ๓” ได้แก่“กายสังขาร-จิตสังขาร-วจีสังขาร”

แล้วจึงสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“วิญญาณ-นามรูป-อายตนะ-ผัสสะ-เวทนา-ตัณหา-อุปาทาน-ภพ-ชาติ-โศก,ปริเทว,ทุกขะ,โทมนัส,อุปายาส”อันเป็น“อิทัปปัจจยาการ”ตลอดสาย และ“ดับเหตุของแต่ละปัจจยาการ”สำเร็จจริง ทุกอย่างก็“ดับ”ได้ตามต้องการ ถึงขั้น“ดับได้ถ้วนสิ้น”

จากพระไตรปิฎก เล่ม ๔ ข้อ ๖๘ พระอัสสชิได้กล่าวธรรมปริยายนี้ ว่าดังนี้ :-

“ธรรมเหล่าใดเกิดแต่เหตุ พระตถาคตทรงแสดงเหตุแห่งธรรมเหล่านั้น และความดับแห่งธรรมเหล่านั้น

พระมหาสมณะมีปกติทรงสั่งสอนอย่างนี้."

ดังนั้น เมื่อเราสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น "เหตุ" ของธรรมเหล่าใด เราก็"ดับเหตุ"นั้นให้ได้

"ความดับของวิญญาณ"จึงสำเร็จได้แท้อย่างเป็นจริง เพราะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในกระบวนการของ "ปฏิจจสมุปบาท" นี่เอง

โดยทำ"ความดับ"กันตรง"เหตุ"ที่ทำให้"เกิด"ภาวะนั้นๆ เมื่อ"ดับเหตุ"ที่จะพาเกิด"ผล"ของสิ่งนั้นๆสิ้นเกลี้ยงได้จริง สิ่งนั้นก็"ดับ"

และการรู้จักรู้แจ้งรู้จริง"เทฺว"ก็คือ การแยกแยะ"ความแตกต่าง(ลิงคะ,เพศ)"ของ"ธรรมะ ๒ (เทฺว ธัมมา)"หรือ"เทฺว"นั่นเอง

(๔๗๙) ใน"เทฺว"นั้นแยก"ธาตุ"แยก"ธรรม"ได้ลึกล้ำยิ่ง

"ความสงบแห่งจิต"คือ"ความดับของวิญญาณ"

"วิญญาณ"คือ "ธาตุรู้"

"วิญญาณ"ก็คือ "เทฺว" หรือ"ธาตุรู้"ที่เกิดจาก"ภาวะ ๒" ที่"สังขาร"กันอยู่

เมื่อมันเป็น"สังขาร"ของเรา มันก็อยู่ในตัวเรา เมื่อมันอยู่ในตัวเรา มันก็คือ "อัตตา"ของเรา

จิต ๑ กาย ๑ อุปธิ ๑ ว่า เป็นคนละอย่างกัน

และการจะ"ดับทุกข์"ได้นั้น ต้องชัดเจนในความเป็น "กาย-จิต-อุปธิ" หาไม่แล้วไม่บรรลุนิพพานแน่

เริ่มจากความเป็น"กาย"และความเป็น"จิต" ซึ่งแยก

ขาดจากกันได้อย่างไร? เมื่อไหร่? ในฐานะมีชีวะอยู่หรือไม่มีชีวะแล้ว ต้อง“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”กันจริงๆ ด้วยภาวะที่มีลักษณะตาม“ธรรมนิยาม ๕”(อุตุ-พีช-จิต-กรรม-ธรรม)แท้ๆจริงๆ

ภิกษุที่เริ่มมาบวช อุปัชฌาย์จึงต้องให้เรียนรู้เรื่องการแยก“กาย”แยก“จิต”เป็น“มูลกรรมฐาน”ก่อนอื่นทีเดียว

ภิกษุที่ไม่สามารถแยก“กาย”แยก“จิต”ได้ชัดเจนแจ่มแจ้งตามลักษณะ“ธรรมนิยาม ๕”จึงหมดสิทธิ์ที่จะบรรลุนิพพานแน่นอนที่สุด เพราะความเป็น“นิพพาน”นั้น ต้อง“ทำใจในใจ(มนสิกโรติ)”ของตนให้แยกเป็น“อุตุธาตุ”ได้จริงๆ มันจึงจะ“ดับ”ความเป็น“ชีวะ”สิ้นไปจาก“จิตในจิต”และจาก“กายในกาย”ได้จริงแท้ตั้งแต่เรายังเป็นๆ หากทำไม่ได้ ทำไม่เป็น ก็หมดสิทธิ์ที่จะบรรลุนิพพาน

“กายวิเวก”ยังไม่ใช่การปฏิบัติธรรม หรือการทำฌาน-ทำสมาธิ มีแต่ความเงียบ ความนิ่ง ความไม่เกี่ยวกับภายนอกที่เราไม่ต้องการรับรู้ เป็น“ความสงัด”ทางวัตถุภายนอก

“ความสงัด”คือ วิเวก “ความสงบ”คือ ปัสสัทธิ สองคำนี้เป็น“เทฺว”ที่จะต้องแยกแยะศึกษากันให้สุขุมประณีตอย่างที่สุด

เพราะเป็น“ภาวะ ๒ (เทฺว)” ที่มี“ความลึกซึ้งหมุนรอบเชิงซ้อน(คัมภีราวภาโส)”มีนัยละเอียดลึกล้ำสุดๆ

“วิเวก”จะเน้นไปในรอบกว้างออกทางภายนอก ไปป่าเขา ถ้ำ ฯลฯ สู่ความเป็นสังคมไม่เจริญของมนุษย์ ยิ่งช้าไปหาความเงียบความนิ่งแบบพาซื่อ ไม่มีความสลับซับซ้อนรู้ง่าย ตื้นๆ ซึ่งเป็นแนวระนาบ ไม่เป็นวิทยาศาสตร์

ส่วน“ปัสสัทธิ”นั้นเน้นมาสู่ความลึกล้ำ เข้าหาจุดศูนย์กลางภายในจิต ที่มีประสิทธิภาพของ“จิตธาตุ” ยิ่งไวเร็ว แต่ยิ่งนิ่งแบบหมุนรอบเชิงซ้อน(ปฏินิสสัคคะ,คัมภีราวภาโส)

เช่น “กายวิเวก”กับ“กายปัสสัทธิ”เป็นต้น จะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญลึกล้ำสลับซับซ้อนที่มีทิศไปกันคนละทิศ

เป็นต้นว่า “ฌาน”แบบพุทธนั้นลึกซึ้งมาก จะไม่หมายเอาแค่กรรมกิริยาตื้นๆ แค่“หลับตา”ปฏิบัติเข้าไปแล้วจึงจะเป็น“ฌาน”ซึ่งเป็น“ฌาน”ที่มี“ฤทธิ์เก่งก็แค่ภพภายในจิตเท่านั้น”

“ภายนอกจิต”ไม่ได้ฝึกฝน ไม่มีความสามารถทำได้จริง

แต่“ฌานของพุทธ”จะมีได้ในคนปกติ“ลืมตา”โต้งๆ จึงมี“ความสงบ(ปัสสัทธิ)”ที่มีประสิทธิภาพเป็นคุณวิเศษยิ่งกว่า“ฌานหลับตา”แบบที่มีได้แค่กว้างลึกในภพขณะ“หลับตา”

เพราะ“ฌานลืมตา”ฝึกฝนอบรมประสิทธิภาพครบภายนอกและภายในมี“สัมผัส”พร้อม จนชำนาญเชี่ยวชาญจริง

“ฌานหลับตา”อย่างเก่ง จึงได้แค่“วิเวก ๓” แค่“สงัด”

แต่“ฌานลืมตา”นั้นมีได้เป็นได้ทั้ง“วิเวก ๓”และได้ทั้ง“ปัสสัทธิ”บริบูรณ์ คือ“สงบ”แท้ เพราะ“กิเลสตายจากจิตจริง”

กิเลสตายด้วยการ“แยกธาตุ”ที่เป็น“จิตนิยาม” ออกได้แล้วจัดการทำให้“สิ้นสภาพจากการเป็นพลังงานขั้นจิต”ให้เหลือแค่“พลังงานพืช”บ้าง ให้หมดไปเป็น“พลังงานอุตุ”บ้าง แล้วสามารถใช้พลังงานของ“อุตุธาตุ-พืชธาตุ”ในจิตตนสำเร็จด้วย“วสวัตตี” ซึ่ง“วสวัตตี”นั้นก็คือ “การยังจิตของตนให้เป็นไปในอำนาจได้”อันเป็น“คุณวิเศษ(อุตตริมนุสสธรรม)”สุดยอด

ของพุทธ

“ฌานแบบพุทธ”จึงมีประโยชน์คุณค่ายิ่งกว่า“ฌานแบบที่ไม่ใช่พุทธ”ชนิดที่เทียบกันให้เห็นๆ ให้รู้ๆกันได้ฉะนี้แล

ความมี“ฌาน”คือ อาการในจิต “ฌานของพุทธ”นั้นจะปฏิบัติให้เกิด“ฌาน”ได้ทุกโอกาส ไม่จำเป็นจะต้อง“หลีกเร้น(สัลลีนะหรือปฏิสัลลีนะ)” หรือต้องออกไปหาที่“สงัด”ปฏิบัติเลย

“ฌานแบบพุทธ”ปฏิบัติได้ทั้งในขณะที่อยู่ในภาวะของ“กายวิเวก” ทั้งในขณะที่“กายไม่วิเวก” ดังนี้เป็นต้น

หมายความว่า ปฏิบัติได้ทั้งในขณะที่อยู่ในที่มีสัมผัสรอบตัว ทวาร ๖ เปิดรับสัมผัสอยู่ปกติ ไม่ต้องหนีออกไปหาที่“สงัด” จึงจะปฏิบัติ“ฌาน”กันได้ ไม่ต้องทำอย่างนั้นเลย

“ฌานแบบพุทธ”จึงเป็น“ฌาน”ที่ปฏิบัติได้ทุกโอกาส ไม่จำเป็นจะต้องไปหาสถานที่“วิเวก” ซึ่งเป็นการหลีกเร้นหรือหนีการกระทบสัมผัส เพราะไม่อ่อนแอต่อ“สัมผัส”

และไม่ต้อง“หลับตา”ปฏิบัติฝึกฝน แต่ฝึกฝนอบรม“จิต”เข้าไปหา“จิตตสังขาร”โดยตรงเลย จึงสามารถแบบนี้กันได้

“การทำฌานโลกีย์”นั้นต้องมี“วิเวก”ขั้นที่ ๑ ก่อน คือหนีออกไปหาสถานที่“สงัด” และต้อง“หลับตา”เข้าไปอีกแล้วจึงจะทำ“ฌาน”ให้เกิด“ความสงัด”ในจิตกันต่อไปได้ ต้องมี“กายวิเวก”ด้วยการ“ซ่องเสพเสนาสนะอันสงัด” เช่น ป่า โคนต้นไม้ ภูเขา ซอกเขา ถ้ำ ป่าช้า ป่าชัฏ ที่แจ้ง ลอมฟาง คือมีสถานที่สงัด

และเป็น“ผู้สงัดด้วยกาย”ที่เป็นอิริยาบถอยู่อีก นั่นคือ เดินผู้เดียว ยืนผู้เดียว นั่งผู้เดียว นอนผู้เดียว เข้าบ้านเพื่อบิณฑบาตผู้เดียว กลับผู้เดียว นั่งอยู่ในที่เร้นลับผู้เดียว เป็นผู้

เดียว เที่ยว อยู่ เปลี่ยนอิริยาบถ ประพฤติ รักษา เป็นไปให้เป็นไป นี้ชื่อว่า “กายวิเวก”ของชาวเทวนิยม หรือชาวโลกีย์

“การทำฌานโลกีย์”จะปฏิบัติ“จิตตวิเวก”กันทันที ไม่ต้องปลีก“กายวิเวก”ไปหาสถานที่“หลีกเร้น(สัลลีนะ)” และไม่ต้อง“หลับตา” นั้นเขาทำกัน ไม่ได้ ไม่เป็น ไม่ชำนาญ

“การทำฌานโลกีย์”ต้องอาศัย“ความสงัด”ทางภายนอกแล้วจึงจะทำความสงบ ซึ่งก็จะได้“ความสงัด”ภายใน เป็นการทำ“วิเวก”อีกที นี่คือ“การปฏิบัติฌาน”ของ“ฌานโลกีย์”ที่ทำกันอยู่ทั่วไปเป็นแบบสามัญ[เพราะปฏิบัติให้เกิดความสงบ(ปัสสัทธิ)ไม่ได้]

กล่าวคือ โลกียะจะทำ“ฌาน”ได้ก็ต่อเมื่อต้องมี“วิเวก”ที่เป็น“กายภายนอก”ก่อน แล้วเรียกว่า“กายวิเวก” แล้วจึงจะทำ“ฌาน”ขั้นที่ ๒ คือ “จิตตวิเวก”กันได้

เพราะคำว่า “กาย”ของชาวโลกีย์นั้น มิจฉาทิฏฐิกันไปแล้วว่า หมายถึง“ภายนอก”อย่างเดียว ไม่มี“จิต”ร่วมด้วย

การปฏิบัติ“ฌานโลกีย์”จึงต้องหนีเร้นไปอยู่ในที่ลับกัน

แต่“ฌานโลกุตระ”มี“กาย”ที่หมายถึงทั้ง“ภายนอกและภายใน”อยู่พร้อมกัน ไม่แยกกันเลย จึงปฏิบัติ“ฌาน”ได้ทันที เพราะมี“เวทนา”หรือ“ความรู้สึก”ต่อเนื่องกันอยู่เสมอตลอด

โดยไม่ต้องเอา“ร่างกาย”หลีกเร้น หรือหนีไปไหน ก็ปฏิบัติ“ฌาน”ได้ทันทีที่มี“สัมผัสภายนอก” มี“กายวิเวกและจิตตวิเวก”อยู่พร้อมสรรพแล้ว เพราะเรียนรู้“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”มาอย่างดี จัดการกับ“เวทนา ๑๐๘”ได้เก่งตามทฤษฎีของพระพุทธเจ้าด้วย

ส่วน“ฌานโลกียะ”นั้น เขาไม่ได้ปฏิบัติ“ฌาน”แบบที่

มี “ภายนอก” เพราะเขามีหลักเกณฑ์กันแบบนั้น เขาจึงไม่สามารถทำ“ฌาน”ในขณะที่“มีสัมผัสภายนอก”ได้แบบพุทธ

จึงไม่เหมือน“ชาวโลกุตระ”ที่มีความสามารถต่างกัน เพราะ“โลกียะ”จัดการกับ“เทฺว”ไม่ได้ จัดการ“๒”ให้เป็น“๑” ไม่ได้นั่นเอง อันเนื่องมาจากแม้แต่คำว่า“เทฺว”ก็ดี คำว่า“กาย” ก็ดี ของชาวโลกีย์ เขายัง“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่เลย

“กายวิเวก”ของชาวโลกีย์จึงยังหยาบ “เทฺว”ก็ยังแยกไม่ได้ “กาย”ก็แยกเป็นส่วนๆไปเสียนี่ ไม่เรียนรู้เป็นคู่ ทีละคู่

ส่วนชาวโลกีย์ที่ยึด“เทฺว”เป็น“๑”ก็ยิ่งหลงเทิด“เทฺว”ควบแน่นเข้าไปให้ยิ่งใหญ่หนักหนาสาหัสขึ้นไม่มีหยุดยั้งเสียอีก

ที่จริงนั้นชาวโลกีย์ที่หลงยึด“เทฺว”เป็น“๑”นั้น เขาได้“หลงผิด”ไปตั้งแต่“เทฺว”นั้นคือ“๒” ก็ไปยึดว่าเป็น“๑”กันเสียแล้ว

ชาวโลกีย์หรือ“เทฺวนิยม”จึงไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความสลับซับซ้อนของ“เทฺว”ที่มันมีสสับซับซ้อนกันยิ่งอยู่เช่นนี้แล

ความเป็น“กายวิเวก”กับ“จิตตวิเวก”จึงยังสลับสับสน

การปฏิบัติ“กายวิเวก”กับ“จิตตวิเวก”จึงไม่“ปัสสัทธิ”

อย่างเก่งก็ได้แค่“วิเวก” คือ แค่“สงัด” ไม่ถึงขั้น“สงบ”

“สงัด”กับ“สงบ”จึงมีนัยสำคัญสุขุมประณีตมาก

“กายวิเวก”ของชาว“โลกียะ”จึงไม่เกี่ยวกับความเป็น“ฌาน” แบบพุทธเลย

แต่“ฌาน”ของพุทธนั้นเป็น“โลกุตระ” เกี่ยวกันทั้ง“กายวิเวก-จิตตวิเวก-อุปธิวิเวก”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงทั้งภายนอก รู้จักรู้แจ้งรู้จริงทั้งภายในและรู้จักรู้แจ้งรู้จริงทั้งกิเลสที่เกิดจริงในขณะมีผัสสะ จึง“ดับกิเลส”ได้ถูกตัวตนของกิเลสได้จริงแท้

แน่นอนหมดจดสนิทเนียนยิ่ง

ยิ่ง“สมาธิ”เทฺวนิยมยิ่งไม่เกี่ยวกับ“กายวิเวก”ใหญ่เลย

แต่ชาวโลกีย์หรือเทฺวนิยมกลับไปหลงผิดนอกรีตพุทธว่าความเป็น“กายวิเวก”นี่แหละ“หลับตา”ทำ“ฌาน” ทำ“สมาธิ”

ฌานหรือสมาธิของชาวโลกีย์ จึงเป็นเรื่องของ“จิตตวิเวก”อย่างเดียว จะไม่สามารถดับ“จิต”ให้เป็น“อุปธิวิเวก”ได้

เพราะ“จับตัวกาย”ที่เป็น“สักกายะ”ยังไม่ได้ ยังไม่“พ้นสักกายทิฏฐิ”นั่นเอง เพราะคำว่า“กาย”ยังมิจฉาทิฏฐิไง!

“ฌานแบบพุทธ”จึงปฏิบัติได้โดยไม่ต้องทำ“กายวิเวก”เพราะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น“กาย”อย่างถ่องแท้แล้ว ก็ปฏิบัติ“ฌาน”ได้เลย โดยไม่ต้องไปทำ“กายวิเวก”แบบชาวโลกีย์

ทำ“จิตตวิเวก”เพื่อกำจัด“อุปธิ”ให้เป็น“อุปธิวิเวก”ได้เลย ในทุก“ปัจจุบัน” ที่มีการ“ผัสสะ” และ“ดับ”ได้ในขณะที่มี“ผัสสะ”ในปัจจุบัน ตรงตาม“ทิฏฐธรรมนิพพานทิฏฐิ”ทีเดียว

ที่อาตมากำลังอธิบายมาทั้งหลายนั้น คือ การแจกแจงอภิธรรมด้วยภาษาไทย ภาษาสามัญให้เข้าใจกัน อภิธรรมคือเรื่องของความเป็น“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”ซึ่งสำคัญและยากที่จะเข้าใจกันง่ายๆ

“ฌาน ๑”นี้มี“ความสงบ”แต่ยังไม่ครบทั้ง “๓ วิเวก” ดอกนะ “ฌาน ๑”นี้มีคุณสมบัติแค่ทำ“ฌาน”ได้ก็“กามคุณ๕” อันเป็นกิเลสภายนอก ที่ต้องมี“สัมผัสทางตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย”กำกับไว้ระบุกันอยู่ชัดๆโต้งๆ “กามคุณ ๕”เท่านั้นที่“สงบ” กำหนดชัดๆ “ฌาน ๑”นี้ยัง“มีวิตก มีวิจาร มีปีติ

และสุข”อยู่ในจิตนะ

ดังนั้น “ฌาน”ย่อมมีได้เกิดได้“ในใจ”ของเรา แม้“กาย” จะไม่“วิเวก” นั่นคือ ไม่ซ่องเสพเสนาสนะอันสงัด แม้ตัวตนของเราจะไม่ไปอยู่ในป่า โคนไม้ ภูเขา ซอกเขา ถ้ำ ป่าช้า ป่าชัฏ ที่แจ้ง ลอมฟาง ก็ตาม จึงไม่เกี่ยวกับ“ฌานของพุทธ”

“กายวิเวก”จึงหมายเอาแต่ผู้สงัดด้วยกายอยู่ คือ เดินผู้เดียว ยืนผู้เดียว นั่งผู้เดียว นอนผู้เดียว เข้าบ้านเพื่อบิณฑบาตผู้เดียว กลับผู้เดียว นั่งอยู่ในที่เร้นลับผู้เดียว อธิษฐานจงกรมผู้เดียว เป็นผู้เดียว เที่ยว อยู่ เปลี่ยนอิริยาบถ ประพฤติ รักษาเป็นไป ให้เป็นไป นี้ชื่อว่า“กายวิเวก”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๙ ข้อ ๓๓)

“กายวิเวก”จึงยังไม่หมายเอา“ภายใน”เหมือน“ฌาน”

หมายความว่า “กายกรรม”หรือ“กายวิญญัติ(ความเคลื่อนไหวของภายนอก)”ก็ยังมีอยู่เป็นปกติ แต่แม้มี“ภายนอก”นั้นแหละอยู่ เราก็ไม่เกี่ยวกับอะไรเลย ไม่เกี่ยวกับใครเลย แม้จะมีอะไรหรือมีใครอยู่ เราก็ไม่เอา“จิต”เข้าไปเกี่ยวในภายในเลย

นี่คือ“กายวิเวก”เท่านั้น แต่ยังไม่ใช่“กายปัสสัทธิ”นะ

“กายวิเวก” คือ ความสงัดกาย ที่สงัดเงียบกาย กายสันโดษ ซึ่งหมายถึง ภายนอกของเราไม่รับรู้เกี่ยวกับอะไรอื่น

ส่วน“กายปัสสัทธิ”นี้คือ ความสงบระงับแห่งนามธรรมหรือเจตสิก ความสงบระงับแห่งกองเวทนา สัญญา และสังขาร

“กิเลสกามคุณ ๕”ที่เราสัมผัสอยู่ภายนอกจิตเท่านั้นที่จิตเรามัน“สงบ”ลงคือไม่มีกิเลสกวน แต่“กาย”ยิ่งเคลื่อนไหวดี

จะไม่ไปหมายเอา “ความหยุดเคลื่อนไหว”ของ“อิริยาบถภายนอก”เป็นอันขาดที่มีความสงบ ร่างกายเคลื่อนไหวได้แต่

เราไม่เอา“ธาตุรู้”ไปเกี่ยวเกาะกับความเป็นภายนอกเลย

จงกำหนดอ่านสภาวะให้แม่นๆคมๆชัดๆกันดีๆ ที่เรียกว่า“กายวิเวก” เป็นการ“เนกขัมมะ”คือ กำลังอยู่ในภาวะจะออกจาก“กามคุณ ๕”ขณะนั้น ซึ่งยังไม่ใช่“ฌาน” อธิบายถึงภายนอก

“ฌานของพุทธ”นั้น ต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“มโนปวิจาร ๑๘”ทั้ง“เคหสิตเวทนา” และทั้ง“เนกขัมมสิตเวทนา” แล้วทำ“เนกขัมมะ”ให้ถูก“สัมมาทิฏฐิ”นั่นต่างหาก จึงจะเกิด“ฌาน”

ส่วน“กาย”หรือ“ร่างภายนอก”ของเราที่เป็นตัวตนรูปร่างทั้งหมด จะชื่อว่า“กายวิเวก”นั้น ก็คือ ร่างทั้งหมดรวมทั้งร่างภายนอกนั้นแหละที่“ปลีกแยก”ออกจากภาวะที่ไม่“วิเวก” อันเป็นภายนอก มาอยู่แต่กับตนเอง“ผู้เดียว”พยายามไม่ให้จิตออกไปคลุกคลีเกี่ยวข้องกับภาวะภายนอกที่เรายังทำความสงบให้แก่ใจเราเองยังไม่ได้

“กายวิเวก”จึงยังไม่ใช่“ฌาน” หรือยังไม่เป็น“ฌาน”เลย

ส่วน“จิตวิเวก”นั้นคือ “การทำจิตให้สงบสูญจากกิเลส” ซึ่งเป็น“การบำเพ็ญฌานแบบพุทธ” มิใช่ “การบำเพ็ญฌานแบบเดียรถีย์นอกรีตพุทธ”เป็นโลกียฌานแน่ๆ ศึกษาให้ชัดๆ

เพราะ“จิตวิเวก”นี้มี“ความสลับซับซ้อน(ปฏินิสสัคคะ)” กันอย่างมีลำดับเป็นที่“น่าอัศจรรย์(อัจฉริยะ)”ที่สุดที่พระพุทธเจ้าทรงยืนยันในศาสนาของพระองค์ไว้ใน“ปหาราทสูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๐๙) และพุทธเป็นธรรมะที่มี“ความน่าอัศจรรย์(อัจฉริยา อัพภุตธัมมา)”ที่มีนัยสำคัญถึง“๘ ข้อ”ทีเดียว

“ฌานแบบพุทธ”นั้น จะทำให้ผู้“บรรลุธรรมของพุทธ”

ไม่พาซื่อๆบื่อลื่อที่อชนิดที่มีความตื้นเขินอยู่เพียง“ชั้นเดียว” ที่หมุนวนอยู่แต่ในแนวระนาบของ“วงวน”แห่งความเป็น“โลกและอัตตา”ที่แคบและตื้นเป็นอันขาด แต่“ฌานแบบพุทธ”จะมีความรู้ไปกับภายนอกที่เป็น“สังคมโลกกว้างหลากหลาย”และทำลาย“อัตตาของตนได้ลึกล้ำ” ผิดไปจาก“ฌานเดียรถีย์”ที่“หลับตา”ปฏิบัติ หรือลัทธิหนีออกไปอยู่ป่า คนละขั้วทีเดียว

“ฌานแบบพุทธ”จะมีทั้ง“โลก”ทั้งหลายที่เป็น “โลกวิทู”และทั้ง“โลก”ที่เป็น“โลกุตรจิต” รวมทั้งมี“โลกานุกัมปา”อย่างครบครัน ผู้มี“ฌานแบบพุทธ”จึงเป็นคนที่มีประโยชน์“รับใช้โลก(โลกานุกัมป)”อย่างเยี่ยมยิ่ง

และจะมีทั้งความรู้เรื่อง“อัตตา”ชนิดที่เดียรถีย์ไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ดีเท่าเทียมเลย อีกทั้งสามารถกำจัด“อัตตาตัวเอง”ได้สำเร็จจริง แล้วเราจึงได้อาศัยอัตตาอยู่ชนิดที่มี“จิตที่อยู่เหนืออัตตา”ได้แท้ที่เรียกด้วยภาษาว่า เป็นผู้มี “วสวัตตี”คือ “ผู้ยังจิตตนให้เป็นไปในอำนาจได้”กันเลย

ความเป็นผู้มี“วิเวก”จึงไม่ใช่เรื่อง“สงบ”ง่ายๆตื้นๆ ผู้ใคร่ศึกษาความชัดเจนโปรดอ่านพระไตรปิฎก เล่ม ๒๙ ข้อ ๓๓ จะชัดเจนแจ่มแจ้งในความเป็น“วิเวก ๓”ได้

ยิ่ง“อุปธิวิเวก”แล้วยิ่งเป็นการปฏิบัติที่ต้องชัดคมแม่นลึกกันจริงๆเลยว่า ต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงคำว่า“กาย”และคำว่า“อยู่ผู้เดียว”กันให้“สัมมาทิฏฐิ”ให้แท้ให้ได้ โดยเฉพาะคำว่า“ผู้เดียว”นี้แหละถ้าพาซื่อเป็นตัวตนบุคคลเราเขาเอาดื้อๆก็ไม่มีทางที่จะมีปัญญารู้ชัดลึกลงไปถึงความเป็น“ผู้เดียว”ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๖๗ เป็นแน่

ไม่เช่นนั้นจะพาซื่อว่า “กาย”นั้นคือ ภายนอกที่เป็นแค่“รูป”ไม่มี“นาม”เป็น“ธรรมะ ๒”ว่า “ผู้เดียว”นั้นคือ การอยู่อย่างโดดเดี่ยวเดียวดาย ที่หมายเอาตัวตนบุคคลเราเขาไปโน่น ซึ่งผิดถนัดเลย เพราะคำว่า“กาย”ก็ดี คำว่า“ผู้เดียว”ก็ดี พระพุทธเจ้าไม่ได้หมายเอาแค่ภายนอกหยาบๆใหญ่ๆเท่านั้น

และจะพาซื่อว่า แม้แต่“ฌาน ๒”ที่มี“ความสงบ”เพิ่มขึ้นไปอีก ก็จะมีคุณสมบัติทำ“วิเวก”เพิ่มขึ้นอีกคือ “สงบในทางวจี”

“จิตวิเวก(โดยเฉพาะภายในคือจิตนี่แหละที่ต้องสงบอย่างวิเศษ ซึ่งสงบวิเศษนี้ยิ่งสงบยิ่งมี“องค์คุณ ๕ ของอุเบกขา ๕”เจริญวิเศษแบบโลกุตระ) – อุปธิวิเวก(นี้คือตัวตนกิเลสโดยตรงที่สงบ)”

ผู้“หลับตา”ปฏิบัติโปรดไตร่ตรองตามดีๆ ความเป็นลำดับ“ฌาน ๑”ที่เป็นเบื้องต้น มีกันยังไง? เป็นไปยังไง?

ถ้าไปมัวงม“หลับตา”ปฏิบัติอยู่นั้น มันจะมี“ฌาน ๑” ที่มีองค์ประกอบ และมีกระบวนธรรม อย่างที่ว่านี้มั้ย?

“หลับตา”นั้นมันมีตา,หู,จมูก,ลิ้น,กายไม่ได้เลยใช่มั้ย? เห็นได้มั้ยว่า “หลับตา”ปฏิบัตินั้นไม่ใช่“ฌาน”แบบพุทธ ทั้งองค์ประกอบ ทั้งกระบวนธรรม “หลับตา”มันมีแต่ภายในส่วนเดียว

“ฌาน ๑”นี้มีความสามารถทำ“ความสงบ”จาก“กามคุณ ๕”อันเป็น“อกุศลธรรม”นะ มิใช่หมายถึง“ความสงบ”จากใดอื่นดอกนะ! อกุศลธรรมที่ทรงอยู่ แล้วเราเอาออกไปได้นั้นคือ“กามคุณ ๕”เป็นเบื้องต้น พยายามแม่นๆตรงๆชัดๆ

“กามคุณ ๕”นั้นคือ “อุปธิ” คือ“กิเลส” เอาให้แม่นๆ

กิเลส“กามคุณ ๕”นี้มันต้องมี“ภายนอกสัมผัส”นะ แล้ว

“หลับตา”มันมีตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย กันตรงไหน ..หา?

“หลับตา”นั้นถ้าทำความสะอาดจากกิเลสมันก็แค่ในภวังค์ มันไม่ได้เริ่มภายนอกอันเป็นเบื้องต้นไปตามลำดับเลย พอเห็นได้ รู้ได้ชัดเจนมั้ย?

จาก“ฌาน ๑”ก็เจริญขึ้นไปอีกเป็นลำดับๆ(พระไตรปิฎก เล่ม ๑ ข้อ ๓) ฌาน ๒-๓-๔ ก็พ้นไปจากเหตุจากปัจจัย ไปอีกเป็นขั้นๆ (ก็ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑ ข้อ ๓ นี้แหละ)

“ฌาน ๒”คือ มีความผ่องใสแห่งจิต ณ ภายใน เป็นธรรมเอกผุดขึ้น “ไม่มีวิตก ไม่มีวิจาร” เพราะวิตก วิจารสงบไป มีปีติและสุขเกิดแต่สมาธิอยู่ (พระไตรปิฎก เล่ม ๑ ข้อ ๓ ก็ชัดๆ)

“ตกฺก” หรือ“ตักก”คือ จิตที่เริ่มมีอาการเกิดขึ้นมา ดำริขึ้นมา นึกคิดขึ้นมา แล้วเราก็จับอาการนั้นๆให้ได้ อ่านอาการให้ออก เรียกความรู้ที่รู้วิเศษในอาการจิตนี้ออกว่า “วิตก” และเรียก“อาการ”ที่“วิจัย”ได้นั้นว่าเป็นสภาพอย่างไร นี่คือ“วิจาร”

ซึ่งมันจะมี“พฤติ”ของ“อาการ”นั้นๆจริงให้เราเห็น

แล้วจัดการ“ทำจิตในจิต”คือ“เผากิเลสในจิต”นี้แหละให้มันสะอาดจากกิเลสด้วยวิธีสร้าง“พลังงานแห่งปัญญา”ซึ่งก็คือ“ไฟ” ที่เรียกว่า “ฌาน”นั่นเองเป็นอุปกรณ์สำคัญที่ใช้“เผา”

เพราะ“ฌาน”กับ“ปัญญา”นี้มันเป็น“เทฺว”อันเป็น“หนึ่งในสอง หรือทำสองเป็นหนึ่ง” จึงมีฤทธิ์ของ“เทฺว”ซึ่งไม่แยกกันแต่ร่วมกันเป็นพลังที่วิเศษยิ่งใหญ่ “ทั้งฌาน-ทั้งปัญญา”

ที่ผู้สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เทฺว”และแยกแยะความเป็น“เทฺว”ต่างๆให้มี“การทำงาน(กรรม)”โดยเราเป็นประธาน

เองอย่างมีสิทธิในตนเองเด็ดขาด ด้วยการจัดการ“เทฺว”ได้ด้วยตนเอง นั่นคือ จัดการ“รูป”กับ“นาม”ซึ่งเป็นสภาวะ“คู่”ที่ยิ่งใหญ่ของศาสนาพุทธ

หรือ“แม่(มาตา)”กับ“พ่อ(ปิตา)” หรือ“อิตถีภาวะ”กับ“ปุริสภาวะ” ฯลฯ ที่เป็น“ธรรมะ ๒”ทั้งหลาย อย่างวิเศษจริงๆ

“เทฺว”หรือ“ธรรมะ ๒”ภาวะคู่สำคัญที่เรากำลังพูดถึงอยู่

“ฌาน”กับ“ปัญญา”คือ ๒ รวมกันเป็น ๑ ใน ๒ ที่ยิ่งใหญ่ จึงสามารถ“เผา”ทำลาย“ไฟราคะ-ไฟโทสะ-ไฟโมหะ”ได้แท้ตรงตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทุกประการ

“ฌาน ๑”มีพระวจนะว่า “เรานั้นแล สงัดแล้วจากกาม สงัดแล้วจากอกุศลธรรม ได้บรรลุปฐมฌาน มีวิตก มีวิจาร มีปีติและสุข ซึ่งเกิดแต่วิเวกอยู่” ความมีอยู่เท่านี้ อ่านดูดีๆ ตีความให้แตกฉาน ให้บริบูรณ์ครบถ้วนเถิด (ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑ ข้อ ๓)

“ฌาน ๒”พระวจนะคือ “เราได้บรรลุทุติยฌาน มีความผ่องใสแห่งจิต ณ ภายใน เป็นธรรมเอกผุดขึ้น ไม่มีวิตก ไม่มีวิจาร เพราะวิตก-วิจาร สงบไป มีปีติและสุขที่เกิดแต่สมาธิอยู่”

“ฌาน ๓”คือ “เรามีอุเบกขาอยู่ มีสติ มีสัมปชัญญะ และเสวยสุขด้วยนามกาย เพราะ“ปีติสิ้นไป ได้บรรลุตติยฌาน ที่พระอริยะทั้งหลายสรรเสริญอยู่ว่า เป็นผู้มีอุเบกขา มีสติ มีสุขอยู่ ดังนี้” (ทั้งฌาน ๒ ฌาน ๓ มีระบุไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑ ข้อ ๓ ทั้งนั้น)

“ฌาน ๔”คือ “เราได้บรรลุจตุตถฌาน ไม่มีทุกข์ไม่มีสุข เพราะละสุขละทุกข์ และดับโสมนัส โทมนัสก่อนๆ มีอุเบกขาเป็นเหตุให้สติบริสุทธิ์อยู่” (ก็ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑ ข้อ ๓ แจ้งไว้ครบ)

ขอยืนยันว่าสภาวะของกระบวนการแห่งฌาน ซึ่งเป็น

ปฏิกิริยาของ“พลังงานจิต”ที่มันทำงานบวกลบคูณหารกันหรือสังเคราะห์สังขารกันอย่างพิสดารจริงๆ

เมื่อผู้ปฏิบัติตรงตามวิธีปฏิบัติ(สัมมาปฏิปทา)ถูกต้องไม่ผิดเพี้ยนไปจาก“ความรู้ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้(สัมมาทิฏฐิ)”แท้จริง จึงเกิด“สัมมาปฏิเวธ(รู้จักรู้แจ้งแทงทะลุได้รอบถ้วน)”

ความเป็นลำดับที่น่าอัศจรรย์ มันละเอียดลออยิ่งกว่านี้อีกนัก นี่เพียงแค่พูดกันตั้งแต่เบื้องต้นกันนะนี่

เห็นความเป็น“คุณวิเศษ”ของ“ฌาน”แบบพุทธมั้ย ว่าแตกต่างกันกับ“ฌาน”หลับตาสะกดจิตกันเข้าไปให้“สงบ”นั้น มัน“สงบแค่สมถะ”ที่ทำด้วย“วิกขัมภนะ(การกดข่ม)” ซึ่งมันยังไม่ใช่“สงบอย่างปัสสัทธิ(สงบชนิดเห็นๆเป็นไปตาม“ตทังคะ”คือเป็นไปอย่างเห็นๆรู้ๆครบทั้งภายนอกภายใน ทำได้ในส่วนนั้น,ในครั้งนั้น)”

“สงบแค่สมถะ”มันไม่มีสัมผัสภายนอก ที่มีทวาร ๕ เปิดทำงานรับรู้รับเรื่องอยู่ปกติ มันจึงไม่มีการรู้แจ้งครบต่อเนื่องสัมพันธ์ทั้งภายนอกกับภายในด้วยไปพร้อมกันนั้นเลย

แต่“สงบแบบวิปัสสนา”นั้นเรา“ทำใจในใจ”ของเราขณะที่มีสัมผัสทางตา,หู,จมูก,ลิ้น,กายอยู่พร้อม และ“สติ”เรามีอำนาจ(อธิปไตย)เต็มแข็งแรงครบ“เทฺว”ทั้งภายนอกภายในแทงทะลุละเอียดถ้วนรอบ และ“ปัญญาเราสัมผัสรู้ทั้งรู้จักรู้แจ้งรู้จริงอยู่เหนือ(อุตตระ)”ทุกสัดส่วน ทุกเรื่องราว ทุกมิติ ทุกนัย

“ความรู้”จึงสะอาดหมดจดจากกิเลส“ภายนอกเป็นเบื้องต้น” ได้ผลแล้วค่อยลึกเข้าไปหาภายในที่เป็นลำดับขั้นต่อไป จึงจะเป็นไปตามลำดับๆหยาบ–กลาง–ละเอียด ที่ถูกต้อง

“ฌาน”ของพุทธจึงเป็น“พลังงานจิต”ที่เป็นคุณวิเศษแท้ๆ

(๔๘๐) “ฌาน”ของพุทธจึงมีลำดับละเอียดน่าอัศจรรย์จริง ๆ

“ฌาน ๑”พ้นแล้วจากกาม สงัดแล้วจาก“กามคุณ ๕” อันนี้คือ กิเลสที่เกิดจากเหตุภายนอกอันเป็น“กามคุณ ๕” เบื้องต้นก่อนอื่น ..ชัดเจนนะ!

“ฌาน ๒”ต่อมาก็พ้นแล้วจาก“วิตก วิจาร” คือไม่มีวิตก วิจาร เพราะวิตก วิจารสงบไป แต่มีปีติและสุขเกิดอยู่ในสมาธิ

“ฌาน ๓”เกิดก็เมื่อปีติและสุขสิ้นไป จึงจะถือว่าเป็น “จิตสงบ” หรือ“ปีติ”สิ้นไป เหลือแต่สุข ก็เริ่มนับว่า“ว่าง”ได้แล้ว ซึ่งคำว่า“สุข”นี้โดยพยัญชนะมันคือ “สุ(ดี) + ข(ว่าง)”

ดังนั้น สภาวะ“สุข”ก็คือ “ว่าง”นี่แหละ“ดี”

“ฌาน ๔”ก็“ไม่มีทุกข์ไม่มีสุข เพราะละสุขละทุกข์และดับโสมนัส โทมนัสก่อนๆ มีอุเบกขาเป็นเหตุให้บริสุทธิ์อยู่”

มันก็ยิ่ง“ว่าง”ยิ่งๆ จนหาภาษามาเรียกสภาวะกันยาก เพราะมัน“ว่างซ้อนความว่าง”เข้าไปอีกเป็น ๑ ใน ๒

เราจึงอาศัยภาษาที่เรียกว่า“สุข”และอาศัย“ความว่าง,ที่ว่าง”ในภาษาเพิ่มขึ้นไปอีกว่า“อากาส” จึงเป็น“สุขในว่าง”

ซึ่งจิตก็“ว่างสงบ” ภาวะ“ว่างในอากาส”ก็คือ“ความว่าง”

แม้จะมี“อายตนะ”เชื่อมระหว่าง“ความว่าง(อากาส)กับความรู้สุข(วิญญาณ)”หรือ“ความรู้สึก(เวทนา)”เรียกโดยภาษาว่า “อากาสานัญจายตนะ”มันก็มีแต่“ความว่าง(อากาส)”เชื่อมอยู่กับ“ความรู้สึก(เวทนา,วิญญาณ)ว่าง(สุข)”มันก็“วิญญาณัญจายตนะ”

คำว่า “สุข” ที่มีความวิปลาสไปเป็น“รสอร่อย” เรียกว่า “อัสสาทะ” จิตมันวิปลาสไปเป็น“รสนิยม,ความยินดีชอบใจ”

“สุข”นี้ที่จริงพยัญชนะมันก็คือ“ว่าง”นะ แต่จิตมันวิปลาสคลาดเคลื่อนไปเป็น“ไม่ว่าง”เสียนี่ มันแปรปรวน มันไม่เที่ยง

วิปลาส คือ ความรู้เห็นคลาดเคลื่อนจากความจริง หรือความเข้าใจผิดไปจากสัจธรรมแท้ๆ จิตใครเป็นไปจริงก็รู้เอาเอง

ความจริงตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้คือ “วิปลาส ๓ และวิปลาส ๔”จึงชัดเจนบริบูรณ์ (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๑ ข้อ ๔๙)

ผู้ปฏิบัติบรรลุผลสำเร็จได้ ก็จะรู้ยิ่งเห็นจริงด้วยตนเอง

“วิญญาณ,เวทนา”ใครไม่เที่ยง มันก็แปรปรวนไปจริง

“วิญญาณ”คือ“ธาตุรู้”ที่รู้สึก“ว่าง” ว่างจากกิเลส ว่างจากทุกข์ หรือว่างจาก“สุข” หรือ“ว่างจากว่าง”ไปอีก ไม่ยึดเป็นเรา

มันก็คือ จิตปลดปล่อยไปจากความยึดทั้งหลายมาเสมอ

ซึ่งเกิดจากการศึกษาปฏิบัติฝึกฝนปลดปล่อยจากความยึดหยาบ-กลาง-ละเอียดมาตามลำดับ กระทั่งหมดสิ้น สะอาด

จิตจึงจะสะอาดขึ้นๆ เรียกโดยศัพท์อีกว่า ปริสุทธาหรือบริสุทธิ์ ซึ่งยิ่งบริสุทธิ์ก็ยิ่งมีคุณสมบัติของเจตสิกอื่น เจริญขึ้นๆตามกันไปอีก ๔ คือ ปริโยทาตา-มุทุ-กัมมัญญา-ปภัสรา

จิตสะอาดขึ้นเพราะถูกพลังงาน“ฌาน”เผา และ“ปัญญา” ก็ร่วมทั้งรู้ทั้งช่วยกำจัดกิเลสราคะ-โทสะ-โมหะให้สิ้นไปได้จริง

กิเลสจึงถูกทำลายไปแท้ ถูกเผาผลาญสลายหายไปจริง

มิใช่กดข่มกิเลสไว้ หมักกิเลสให้เย็นลง จับตัวแข็งแน่น

แต่เป็นเรื่อง“ความร้อนที่วิเศษยิ่งกว่า” จึงจะทำลาย

“ความร้อนอันมีฤทธิ์แรงด้อยกว่า”ลงไปได้ ตามจริงเป็นจริง

ปริสุทธา คือ ความบริสุทธิ์หรือสะอาด จึงมีคุณลักษณะตามหลักธรรมของพระพุทธเจ้าอันมีกระบวนการชัดครบ

รวมแล้วเป็น“อุเบกขา ๕” ได้แก่ ปริสุทธา–ปริโยทาตา–มุทุ–กัมมัญญา–ปภัสรา ครบครัน“เนกขัมมสิตอุเบกขาเวทนา” ได้เก่ง ชนิดที่“ความยังจิตให้เป็นไปในอำนาจได้”ทีเดียว

“ความยังจิตให้เป็นไปในอำนาจได้”นี้ บาลีว่า วสวัตตี

“ผู้ยังจิตตนให้เป็นไปในอำนาจได้”ก็เป็น“วสวัตติโก”

ผู้นี้แหละคือ “เทฺว”หรือเทวดาตัวแท้ที่อยู่ในร่างของคน

เพราะ มีจิตที่ปริสุทธา ก็คือ จิตที่สะอาดปราศจากกิเลส

ปริโยทาตา ก็คือ จิตสะอาดที่สั่งสมแก่นแกนแข็งแรงยิ่งขึ้นๆ เพราะเก่งเพิ่มขึ้นๆมีฌานที่ยิ่งมีการสัมผัสกับเหตุของโลกียะมากเหลี่ยมมากมุมมากมิติหลากหลายขึ้นไปเรื่อยๆ

มุทุ คือ จิตที่ไม่แข็งกระด้าง จิตยิ่งมีประสิทธิภาพ“อ่อนไวปรับได้เร็ว”ในการทำตัวเองให้เจริญทั้งทางด้านความเป็นเจโต ทั้งด้านความเป็นปัญญา ที่เราอยู่กับความเป็นไปในโลกสันนิวาส(อยู่ร่วมกันกับชาวสังคมโลก) จึงเป็นจิตที่มีไหวพริบคล่องแคล่วปรับใจไปกับโลกเขาได้อย่างอนุโลมปฏิโลม ตามสัปปุริสธรรม ๗ มหาปเทส ๔ ยิ่งมีสมาธิสูงเก่ง ก็ยิ่งมีกายวิญญัติ(ความเคลื่อนไหวของท่าทางลีลาแสดงออกทางกายกรรม)–วจีวิญญัติ(ความเคลื่อนไหวของลีลาสุ้มเสียงสำเนียงแสดงออกทางวจีกรรม) แสดงออกได้อย่างมีความคล่องแคล่วแววไวปราดเปรียว เป็น“กายปาคุญญตา”

“กายปาคุญญตา”นี้ เห็นไหมว่า มีคำว่า“กาย”อยู่โทนโท่ แต่หมายถึง ความคล่องแคล่วแววไวของกาย, ความ

คล่องแคล่วแววไวของกองเวทนา-สัญญา-สังขาร

คำว่า กาย นี้ แปลว่า กอง ฝูง หมู่ ประชุม ; หมวดแห่งเจตสิกธรรม คือ เวทนา สัญญา และสังขาร

มุทุ จึงเป็นแก่นของจิตที่มีทั้งแกน“บวก”ทั้งแกน“ลบ” อันหมายถึง ทั้งปุริสภาวะ ทั้งอิตถีภาวะ อยู่ในจิตเอง ๒ ภาวะ(nucleus)(เทฺว) เป็น“เทวดาผู้ยิ่งใหญ่”อันเป็นตัวตนคนจริง

เพราะได้ปฏิบัติสั่งสมคุณวิเศษตามที่พระพุทธเจ้าทรงประกาศไว้ได้จริงมาเป็นสมบัติแห่งวิญญาณในตนอย่างรู้ๆเห็นๆ ได้เป็น“เอหิปัสสิโก” เชิญมาสัมผัสของจริงได้เลย ..เชิญ!

ที่พูดนี้ไม่ได้อวดอ้าง หรือท้าทายอะไรนะ เป็นการชวนเชิญให้มาดูได้เพราะมั่นใจว่าเรามีจริงเราเป็นจริงตรงตามพระพุทธวจนะ ตรวจสอบกันได้จริงๆ

เป็น“เทฺว”อยู่ในร่างของมนุษย์ ที่ได้ปฏิบัติพิสูจน์มาจริง

ธรรมะ ๒ ภาวะนี้ คือ เทฺว ที่ศาสนาพุทธตีแตกแยกแยะได้ และเจ้าตัวสามารถใช้งาน“จิตตัวเอง”ได้ทั้ง ๒ ภาวะด้วย

ชนิดที่“ยังจิตให้เป็นไปในอำนาจ”ได้กันทีเดียว เป็น“วสวัตติโก”คือ“ผู้ยังจิตตนให้เป็นไปในอำนาจได้”สำเร็จแท้จริง

นั่นก็คือที่สุด สามารถจัดการกับจิตตนให้มี“สมบัติ” เป็น“อุเบกขา” ที่อยู่ใน“กระบวนการ ๕” ได้แก่ ปริสุทธา-ปริโยทาตา-มุทุ-กัมมัญญา-ปภัสรา ชนิดที่เป็นอัตตโนมัติกันเลย

จึงเท่ากับคนผู้นี้“อยู่เหนือ(อุตตระ)”ความเป็น“เทฺว”แน่แท้ที่เป็น“ธรรมะ ๒”ของตนเอง เป็น“วสวัตติโก”ตัวจริง

เป็น“เทฺว”ที่ยิ่งใหญ่ปานใดก็สามารถพิสูจน์กันได้กับ

ผู้คนในโลก ไม่ลึกลับ สัมผัสได้ ร่วมกันรับรองความจริงกันได้

“ฌาน”ของพุทธจึงเป็น“พลังงานจิต”ที่เป็นคุณวิเศษแท้ ด้วยประการฉะนี้

(๔๘๑) “โลกุตระ”คือ ผู้มี“อุเบกขา”ใน“เทฺว”

ซึ่งตรงกันข้ามกับเดียรถีย์ที่หลับตาปฏิบัติ ก็จะยิ่งมีเวทนา-สัญญา-สังขารยิ่งช้า ยิ่งเฉื่อย ยิ่งนิ่ง ยิ่งอยู่เฉยๆไปอย่างพาซื่อ

กัมมัญญา คือ ยิ่งมีอุเบกขา ก็ยิ่งมีจิตที่เป็นกลาง จิตที่ว่างๆ จากกิเลส จิตที่บริสุทธิ์จากกิเลส จิตจึงยิ่งมีความแววไว ปราดเปรียว แคล่วคล่อง ชำนาญทั้งเจโต ทั้งปัญญา ทั้ง“๒ เทฺว (ธรรมะ๒)”

เพราะจิตยิ่งเป็นสมาธิขั้นอุเบกขา จิตนี้ก็ยิ่งเป็น“กายปัสสัทธิ” หมายความว่า กิเลสยิ่งสงบจากเวทนา-สัญญา-สังขาร ที่เป็นเจตสิก ๓ สงบจากกิเลส เจตสิกยิ่งสะอาดจากกิเลสยิ่งๆ คือ ปริสุทธา ปริโยทาตา มุทุ กัมมัญญา ปภัสรา นั่นเอง

คำว่า “กาย” จึงไม่ใช่ไปหมายเอา “ร่างที่เป็นสรีระภายนอก”เลย แต่ผู้มีจิตเป็นอุเบกขา หรือกายที่เป็นปัสสัทธินั้นจึงหมายเอา“ความสงบของกิเลสที่ไม่มีในจิต”

สรีระภายนอกยิ่งปัสสัทธิ หรือยิ่งอุเบกขานั้น สรีระก็ยิ่งเร็วไว ปราดเปรียว คล่องแคล่ว ทั้งกายวิญญัติ ทั้งวจีวิญญัติ

ผู้มี“สมาธิ”ที่สัมมาทิฏฐิของพุทธจริงๆ จึงไม่ใช่คนที่“หลับตา”เข้าไปมี“อุเบกขา ๔”อยู่ในภวังค์คือ ภพภายในจิตที่หลับตาอยู่แน่นอนที่สุด

เพราะ“สมาธิ”ของพุทธ ไม่ต้อง“เข้าสมาธิ-ออกสมาธิ” เหมือนสมาธิของเดียรถีย์ทั่วไปเลย ตั้งแต่ฝึกปฏิบัติ ไปจนกระทั่งบรรลุ“สมาธิ”สัมบูรณ์ถึงขั้น“วสวัตตี(ยังจิตให้เป็นไปในอำนาจได้อย่างเลิศยอดดีสุด)”

(๔๘๒) ผู้บรรลุธรรมมีทั้งความรู้และความจริง

ผู้พิสูจน์“ความจริง”ตามพุทธธรรมของพระพุทธเจ้าได้แท้ จึงจะพ้น“อจินไตย ๔”(พุทธวิสัย,ฌานวิสัย,กรรมวิบาก,โลกจินตา)

“อจินไตย”คือ “ทั้งความรู้ทั้งความจริง”ที่ผู้บรรลุธรรมเกิดแล้วมีแล้วจริงในตน ถึงขั้นเป็น“วิสัย”โน่นทีเดียว

แล้ว“วิสัย”มันคืออะไร? “วิสัย”มีได้ทั้ง ๒ แบบ

“วิสัย”ที่เรากำลังหมายถึงนี้คือ “โลกุตรธรรม”นะ

ไม่ใช่แค่“วิสัย”ในความเป็น“โลกียธรรม”เท่านั้นนะ

“วิสัย”คือ สภาวะของ“ความรู้และความจริง” ที่ผู้ได้เริ่ม“การอาสัยความรู้และความจริง”นั้นมาก่อนแล้วในชีวิตเป็นเบื้องต้น ต่อมาตนเองก็มี“ความรู้และความจริง”เจริญเพิ่มขึ้นจาก“อาสัย”จนเป็น“นิสัย(ความรู้และความจริงที่มีสะสมอยู่ในสันดาน)” และเพิ่มจาก“นิสัย”จึงจะเจริญสูงขึ้นก็เป็น“วิสัย”ได้

และยังมีสูงสุดทั้ง“อนุสัยโลกียะ”และ“อนุสัยโลกุตระ” ที่ต่างก็เป็น“อนุสัย”อีกนะ ซึ่งเคยอธิบายผ่านมาบ้างแล้วว่า “อนุสัย”ที่เป็น“โลกียะ”นั้นมันคือคนยิ่งมี“อวิชชา”ฝังในใจลึกแน่นหนาหนัก ดังนั้น “กิเลส”ที่มีฝังลึกอยู่ใน

จิต ก็ยิ่งมากขึ้น ที่เป็นเรื่องต่ำสุดๆของความมีกิเลสในจิต “กิเลส”ยิ่งหนายิ่งมากไม่มีที่สุด

แต่“อนุสัย”ที่เป็น“โลกุตระ”นั้นมันคือคนยิ่งมี“วิชชา” ดังนั้น “กิเลส”ที่มีฝังลึกในจิต ก็ยิ่งน้อยลง ที่เป็นเรื่องสูงสุดๆ ของความไม่มีกิเลสในจิต ถึงที่สุดหมดสิ้น“กิเลส”เลย

ภาษามันคำเดียวกัน แต่สภาวะของธรรมมันชี้บ่งความเป็นไปตรงกันข้ามกันเลย วิ่งไปคนละทิศ ๑๘๐ องศา

ตั้งหลักกันดีๆ ทำความเข้าใจกันให้แม่นๆ ลึกๆ ตรงๆ

“โลกียะ” เป็นเรื่องของคนที่ยิ่งมี“อวิชชา”

ส่วน“โลกุตระ” เป็นเรื่องของคนที่ยิ่งมี“วิชชา”

ความเป็น“อนุสัย”ของคนผู้มี“อวิชชา”จึงสุดขั้วที่ไม่มีความรู้ในความเป็น“เทฺว” หรือไม่รู้ในความเป็น“ธรรมะ ๒”

ตอนนี้จะขออนุญาตผ่านไปก่อนแล้วกัน

(๔๘๓) พุทธศาสนาเป็น“ประชาธิปไตย”ที่วิเศษยิ่งของตัวเอง

ผู้ปฏิบัติธรรมสัมมาทิฏฐิแท้ ก็จะจัดการ“เวทนา ๑๐๘” สำเร็จผลมาตามลำดับ จนถึงขั้นบรรลุ“เนกขัมมสิตอุเบกขา”

“เนกขัมมสิตอุเบกขา”นี้เองที่เป็น“ฐานจิตแท้ของความเป็นนิพพาน” ซึ่งจะเจริญด้วยคุณวิเศษ ๕ คือความเป็น“ปริสุทธา-ปริโยทาตา-มุทุ-กัมมัญญา-ปภัสรา”ยิ่งๆขึ้น

ด้วยการปฏิบัติ“อาเสวนา(ทำซ้ำ)-ภาวนา(ทำซ้ำตามที่เราทำได้มีการเกิดผลมาแล้วนั้นนั่นแหละ)-พหุลีกัมมัง(กระทำให้มากๆเข้าไว้)”

เป็นการรักษาผล หรือ“อนุรักขนาปธาน”นั่นเอง จนกระทั่งเจริญ“อเนญชาภิสังขาร”บริบูรณ์ยิ่งๆขึ้น

ผู้มีภูมิธรรม“นิพพาน”ได้แล้ว แต่เพราะเรายังดำเนิน“ชีวิต”ต่อไปอยู่ ยังไม่ปรินิพพานเป็นปริโยสาน จึงมี“อุเบกขาธรรม”แบบพุทธนี้ อาศัยไปกับชีวิต แล้วก็มีชีวิตทำงานช่วยมนุษยชาติให้ได้ประโยชน์ตามที่เรามีได้แล้วนี้ด้วยอีก ซึ่งมันเป็น“อุตตริมนุสสธรรม”แท้ๆ เกิด“พหุชนหิตายะ-พหุชนสุขายะ-โลกานุกัมปายะ”อย่างเป็น“ประชาธิปไตยอันวิเศษ”จริง

จึงเป็น“โพธิสัตว์”ผู้รื้อขนสัตว์หรือช่วยประชาชนจริงแท้บริสุทธิ์ใจนี้ไง พุทธจึงคือศาสนาที่เป็น“ประชาธิปไตย” อันมี“คุณวิเศษ ๓”ที่ครบคุณสมบัติของธรรมวิเศษ ได้แก่...

๑.พหุชนหิตายะ ๒.พหุชนสุขายะ ๓.โลกานุกัมปายะ

คือ ๑. เป็นผู้ทำประโยชน์แก่ปวงประชาชนมนุษยชาติ

๒. ทำความสุขแก่ปวงประชาชนมนุษยชาติ

และ ๓. ช่วยเหลือสังคมมนุษย์หรือรับใช้ชาวโลกอยู่แท้

คุณวิเศษทั้ง ๓ นี้นี่แหละคือ “ประชาธิปไตย”จริงๆ อันเป็นคุณธรรมที่วิเศษยิ่งของมนุษชาติ ซึ่งเกิดในสังคมปวงประชาชนชาวไทย มีศาสนาพุทธมาตั้งแต่เกิดประเทศไทย

จึงชื่อว่า “ประชาธิปไตย”แบบพุทธหรือแบบไทยๆ ซึ่งมี“คุณลักษณะ”แบบไทยๆ ดังกล่าวนี้

ประเทศไหน เขาว่าเขาเป็น“ประชาธิปไตย”มันก็แบบของเขา เขาก็เรียกตามลักษณะที่เขามีกัน มันก็ของเขา ตามนั้น “ประชาธิปไตยแบบไทย”มันก็เป็นของไทย

ที่สำคัญเราได้“แบบอย่าง”มาจากพระพุทธเจ้าสถาปนา“ประชาธิปไตย”ของพระองค์ ที่มีคุณสมบัติ“พหุชนหิตายะ-พหุชนสุขายะ-โลกานุกัมปายะ”ตามที่ยืนยันมานั่นไง

มันไม่ใช่เป็น“ของผู้บริหารเผด็จการ-เพื่อผู้บริหารและพรรคพวกผู้เผด็จการ-โดยผู้บริหารเผด็จการ” จริงมั้ย?

และที่ยอมรับกันเป็นสากลก็ตาม มันจริงยิ่งสมกับที่เชื่อถือกัน ว่า เป็น“ของประชาชน-เพื่อประชาชน-โดยประชาชน”แท้จริงมั้ยล่ะ? ...ก็ตรวจสอบเอาความจริงกันเถิด

ก็พึงตัดสินกันด้วย“ความเป็น-ความมีจริง”เถิด

(๔๘๔) “ประชาธิปไตย”ที่วิเศษยิ่งของตัวเอง

การทำ“เวทนา ๒”ให้เป็น“เวทนา ๑”ได้นี้เป็นความจริงนี่คือ “เวทนา”เป็นที่ประชุมลง ใน“มูลสูตร” ข้อที่ ๔

เมื่อทำ“เวทนา๒”ให้รวมลงสำเร็จเป็น“อันเดียวกันกับเวทนา”หรือ“เป็นเวทนาหนึ่ง”ได้ จิตจึงจะสะสมตกผลึกเป็น“สัมมาสมาธิ”ที่เป็น“สมาธิ”แบบพุทธอย่างถูกต้อง(มูลสูตรข้อ ๕)

ซึ่งไม่ใช่การ“สะกดจิต”แบบสมถะ หรือ meditation ตามที่ทำๆกันอยู่ทั่วไปนั้นแน่ๆ เห็นความแตกต่างกันให้ชัดๆ

การปฏิบัติ“สมาธิ”ที่ถูกต้องตามมูลสูตรนี้ซึ่งจะมี“สติ”เป็น“พลังอำนาจใหญ่(อธิปไตย)”อย่างสำคัญ(มูลสูตรข้อ ๖) และมี“ปัญญา”เป็นความรอบรู้ที่เหนือชั้นโลกียะ(อุตตระ)สำคัญยิ่ง(มูลสูตรข้อที่ ๗) ถึงจะเกิด“ประธาน(ปมุข)”ที่เป็น“สัมมาสมาธิ”

จึงจะเกิด“สัมมาวิมุตติ” ที่เป็น“แก่น(สาระ)”(มูลสูตรข้อ ๘)

ผู้บรรลุธรรมขั้น“วิมุตติ”อย่างนี้จึงจะชื่อว่าผู้“อมตะ(ผู้ไม่ตายแล้ว)” ตาม“มูลสูตร ข้อ ๙” เป็นผู้จัดการกับ“เทฺว”หรือ“ธรรมะ ๒”กันได้อย่างเก่งวิเศษจริงๆ โดยเฉพาะทำให้“มี”ก็ได้ ทำให้“ไม่มี” ก็ได้ หรือทำ“ให้เกิด-ให้ตาย”ได้ทั้งนั้น จึงชื่อว่าผู้“อยู่เหนือความตาย เพราะเป็นผู้ไม่ตายแล้ว(อมตะ)”ที่แท้จริงในความเป็นศาสนา ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงกับความเป็น“วิญญาณ”โดยแท้และจัดการกับวิญญาณได้จริง

ผู้เป็น“อมตบุคคล”ได้แล้วจึงสามารถจะ“ตาย”ก็ได้ จะ“เกิด”ก็ได้ ที่เป็นเรื่องของ“การเกิด-การตาย”ในจิตสุดวิเศษลึกล้ำ ซึ่งทำได้ยากยิ่ง เป็น“อจินไตย”จริงๆ แต่ทำได้เป็นจริง

ผู้เป็น“อมตะ”จึงคือ ผู้ที่จะเกิดก็ได้ จะตายก็ได้

ข้อสุดท้าย ข้อ ๑๐ ของ“มูลสูตร”คือ “ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”นั้น เป็น“การตายครั้งสุดท้าย”ที่ท้ายสุดของผู้มีภูมิเป็นอรหันต์ขึ้นไป หรือ“โพธิสัตว์ขั้น ๕”ขึ้นไป ที่ถ้า“ตาย”ด้วยการทำ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”นี้ก็จะเป็นความหมดสิ้น“ตัวตน”ไปจากมหาจักรวาล แยกธาตุเป็น“อุตุธาตุ”ไปเลย

และ“อมตบุคคล”นี้แหละ คือ“ผู้หมดสิ้นมายา”แล้วเป็นผู้หมดสิ้นทุจริตกรรม หมดหลอกสิ้นลวง มีแต่ความจริง จึงเป็น“สิริมหามายา”ที่แท้ได้ คือ เป็นผู้ทำ“การเกิด-การดับ”ชนิดที่“เชื่อยาก”หรือไม่น่าเชื่อ ประหนึ่ง“นักมายากล”เล่นกลปานนั้นกันทีเดียว

“ธรรมะ ๒”หรือ“เทฺว”ที่ผู้อื่นยังติดยึดอยู่ เขาจึงหลงสลับไปสลับมาใน“ธรรมะ ๒”นั้น

แต่“ผู้รู้เท่าทัน”นั้น จะเป็นอย่างใดก็รู้เท่าทันได้ทุกท่า

“ธรรมะ ๒”ที่เป็น“เทฺว”นี้ก็คือ ความเป็น“พยัญชนะหรือบัญญัติ” กับ “สภาวธรรมแท้จริง” ๒ ชนิดนี้นี่แหละที่สลับกันไปสลับกันมา ของผู้ที่ยังสับสน ยัง“โมหะ” เพราะยังไม่แม่น ไม่มั่นใน“ธรรมะ ๒” ยังรู้ไม่ทัน จึงจับฝาจับตัวไม่ทัน ก็ยึดผิดฝาผิดตัวอยู่เสมอ กับท่านผู้แสดง“ความจริง”

จึงไม่เชื่อถือผู้แสดง“ความจริง” ปักใจว่าผู้แสดงความจริงเป็น“นักมายากล” ตลบตะแลง สับปลับ กลับไปกลับมา

ผู้หลงผิด-ยึดผิดอยู่ จะรู้ไม่ทันผู้มี“ความเร็วไว”ที่จะนำ“ความจริง”ออกมาแสดงต่อผู้อื่นกลับไปกลับมานี้ ซึ่งเป็น“การแสดงความจริง”ด้วยใจจริงแท้ๆของผู้มีความจริง

แต่ผู้รู้ไม่ทัน ตามความเร็วนั้นไม่ทัน ก็เข้าใจผิด ไม่เชื่อถือ“ผู้แสดงความจริง”นั้น ดังนี้

คล้ายกับนักเล่นกลที่เก่งกาจชำนาญฉลาดยิ่งยวด เป็นผู้ทำ“ความมี-ความไม่มี”ให้หายวับไป-ให้ปรากฏขึ้นมาหรือทำ“ให้เกิด-ให้ตาย”ได้กลับไปกลับมาได้เร็วไวจนคนรู้ทันไม่ได้ แต่เป็น“มายากล” ไม่ใช่ความจริง

ส่วนผู้แสดง“ความจริง”ที่เชี่ยวชาญเร็วไวนี้ แสดง“ความจริง”ของ“เทฺว”คือ“ธรรมะ ๒”กลับไปกลับมาอยู่เรื่อย และผู้ตามไม่ทัน ก็หาว่า“ผู้แสดงความจริง”นี้ เป็นคนตลบตะแลง โดยเฉพาะแสดงเรื่อง“ความเกิด-ความตาย”ในภาวะที่เป็น“ปรมัตถธรรม”

ซึ่งแน่นอนว่า ยากมากสำหรับผู้ยังไม่มีภูมิที่จะถึง

ผู้แสดง“ความรู้” สาธยาย“ความเกิด-ความดับ”ของ“ปรมัตถสัจจะ”นี้แหละคือ ผู้มีสมญานามว่า “สิริมหามายา”

“สิริมหามายา”จึงเป็นเจ้าแห่ง“การเกิด”ที่ยิ่งใหญ่ที่สุด

ดังนั้น พระราชมารดาของพระพุทธเจ้าจึงมีสมญานามว่า“สิริมหามายา” ซึ่ง“ลงตัว”กันทั้งรูปทั้งนามเพราะเป็นความบริบูรณ์ที่ถูกต้องสัมบูรณ์แท้ ทั้งจิตวิญญาณ ทั้งตัวตนเป็นบุคคลจริงๆ

นั่นคือ ครบครันมีทั้งความเป็นตัวตนบุคคลก็เป็นพระราชมารดาของ“พระพุทธเจ้า” ทั้งความเป็น“ธรรม”ก็เป็น“แม่”ทางธรรมที่ก่อเกิดให้“ชีวิต”ผู้ที่จะมาสร้างความเกิด“โลกุตรธรรม”ขึ้นแก่“จิตวิญญาณ”ให้แก่มนุษยชาติ

“จิตวิญญาณ”จึงจะเป็น“อธิจิต”ตามกระบวนการ“ไตรสิกขา”ของพุทธ

“อธิจิต”ที่เป็น“สมาธิ”จึงจะเป็น“สัมมาสมาธิ”ได้แท้

หาก“อธิจิต”ยังเป็นอยู่แค่“สมาธิโลกีย์” คือ“เจโตสมาธิ”ก็ไม่ใช่หรือยังไม่มี“ความเกิด”ที่เป็น“อุตตริมนุสสธรรม”ที่เข้าขั้น“อธิจิต”ตามทฤษฎี“ไตรสิกขา”ของพุทธ

เพราะไม่สามารถทำ“กรรม”ให้เกิด“โลกุตรธรรม”ได้

ผู้จะทำให้เกิด“โลกุตรธรรม”ได้ต้องสามารถ“ทำกรรม”ที่ดับ“เทฺว” หรือ“ดับสุข-ดับทุกข์”ได้เด็ดขาดแน่แท้

(๔๘๕) “กรรม”ที่ทำให้“จิตวิญญาณ”เกิด“โลกุตรจิต”ได้

ผู้สามารถในการ“ทำกรรม” โดยมีสมรรถนะกำหนด“กรรม”ของตนเองให้เป็นผู้“กระทำแต่ดี” ไม่ทำชั่วทุจริต ไม่ทำบาปอกุศล ไม่“กระทำต่ำ”เลยนั้นเป็น“กรรม”แค่“โลกียะ”

ผู้จะทำ“กรรม”ให้เป็น“โลกุตระ”ได้นั้นต้องสามารถทำให้“จิตเกิด-จิตเป็น” หรือทำให้“จิตเกิด-จิตตาย”นิรันดร

เป็นผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า “จิตวิญญาณ”ไม่ใช่อัตตาหรือ“อาตมัน”ที่นิรันดร แต่เป็นผู้สามารถ“ดับจิตวิญญาณ”ให้“สูญสนิทนิรันดร”ได้ด้วย“กรรมของตน”จริงๆ

และที่สำคัญสูงสุดคือ“ทำกรรม”ด้วย“ปัญญาอันยิ่ง”ซึ่งเป็น“ความฉลาดแบบโลกุตระ”ของตนเอง ที่สามารถทำ“บุญ”สัมมาทิฏฐิแท้นั่นเอง

ไม่ทำเพื่อ“ตัวเอง”ได้อย่างแท้จริง เพราะเป็นคนมี“วรรณะ ๙”สำเร็จได้จริง

คนที่มี“วรรณะ ๙”นี้จะเป็น“คนจน”ที่ประเสริฐยิ่ง เป็น“คนจนสุขสำราญเบิกบานใจ” อันเป็นเรื่อง“เกินสามัญมนุษย์ปุถุชน”จะเป็นได้ เพราะมี“คุณวิเศษ”(อุตตริมนุสสธรรม)แท้

จึงเป็น“คนจน”ที่มีแบบ ซึ่งเป็น“แบบพระพุทธเจ้า”หรือ“แบบในหลวง ร.๙”พาเป็น นั่นเอง คือ โลกุตระแบบเดียวกัน

ส่วน“คนจน”แบบโลกียะหรือแบบ“เทวนิยม”นั้น แม้จะปฏิบัติตนเป็น“คนจน”ได้จริง แต่ช่วยเศรษฐกิจชาติไม่ได้

และที่สำคัญคือ จะเป็น“คนจน”ที่ไร้ประโยชน์ต่อชาติต่อสังคมประเทศ โดยเฉพาะทาง“เศรษฐกิจ” เพราะจะมิจฉาทิฏฐิ จะไม่มี“ปัญญา”จริงๆ

แม้จะทำตนเป็น“คนจน”สำเร็จได้จริง คือ ไม่สะสมทรัพย์สินเงินทอง แต่จะไม่เข้าใจเลยว่า การเป็น“คนจน”แบบนั้น มันเป็น“คนจน”ที่ไร้ค่า เป็น“คนจน”ที่ไม่มีประโยชน์

ต่อชาติ ต่อสังคมประเทศ เฉพาะอย่างยิ่งไม่รู้เรื่อง“เศรษฐกิจ” อันวิเศษนี้เลย ดีไม่ดีจะเป็นคนฉุด“เศรษฐกิจ”ของชาติของประเทศให้เสียหายเอาด้วย

เพราะจะเป็น“ภาระสังคม”และเป็นผู้มี“อภิสิทธิ์”ที่กินลึกในสังคม ซึ่งมีความลึกซึ้งซับซ้อนยิ่ง ดังที่“ศาสนาพุทธ”ในเมืองไทยทุกวันนี้เป็นกันอยู่ ไม่พาสังคมเจริญตามที่ทฤษฎีของพระพุทธเจ้าที่วิเศษยิ่งใหญ่จริงเลย

ดังนั้น “คนจน”แบบพระพุทธเจ้าหรือแบบในหลวง ร. ๙ แท้จริง จึงจะเป็น“คนจน”ที่มี“ภูมิปัญญา”แบบโลกุตระแท้จริง เพราะไม่ใช่“แบบโลกียะ”

“จิตวิญญาณ”ที่มี“การเกิด”ด้วย“กรรมของตนเอง” นี้จึงมี“แม่”มี“พ่อ”ที่เป็น“คน”ก็ได้ คือ ช่วยบอกช่วยพูดให้เข้าใจ รู้จักรู้แจ้ง“ทฤษฎีหรือวิธีการ” แม้แต่ตำราที่สัมมาทิฏฐิต่างๆ ก็ได้ ที่ได้รับถ่ายทอดมา แต่จุดแท้คือ “ตนเอง”ต้องมี“กรรมของตนเอง”กระทำให้“เกิดให้เป็นผลขึ้นมาเอง”

ซึ่งไม่ใช่“การถ่ายทอดทางอุตุหรือทางพืชะ” แต่เป็น“จิตวิญญาณของตนเองทำให้จิตของตนเองเกิดได้เอง”

ที่ภาษาทางวิชาการคือ “โยนิโสมนสิการ”นั่นเอง

เป็น“การทำใจในใจของตนเอง”เป็น ตนเอง“ทำใจ”ตนเองได้ ซึ่ง“ใจของใคร”คนอื่นจะละลาบละล้วงเข้ามา“ทำใจ”ของคนอื่นไม่ได้เป็นอันขาด “เจ้าตัว”เท่านั้นที่“ทำใจในใจ”ของตนเองได้แท้จริง คำว่า“โยนิโสมนสิการ”จึงต้องทำความเข้าใจให้ถูกต้องถ่องแท้เป็น“สัมมาทิฏฐิ”ให้แม่นตรงให้ได้

(๔๘๖)นักปฏิบัติธรรมที่เป็น“คนจนไร้ปัญญา”จึงถ่วงสังคม

โดยเข้าใจผิดถนัดถนี่ไปเลยว่า “เศรษฐกิจ”คือ เรื่องของ“การเมือง” เรื่องของสังคมโลกๆ ที่นักปฏิบัติธรรมไม่ต้องสนใจ อย่าไปสนใจ มันไม่ใช่เรื่องธรรมะ ไปโน่นเลย

แล้วตนเองก็เลยโง่(อวิชชา)ดักดานเพราะไม่ได้เรียนรู้ความเป็น“กรรม”จากเศรษฐกิจ ก็ไม่รู้จัก“กรรม”ที่เป็น“สัมมาอาชีพ-สัมมากัมมันตะ-สัมมาวาจา-สัมมาสังกัปปะ” อันเป็น“กรรม”ของตน ที่พระพุทธเจ้าทรงให้ศึกษาอย่างสำคัญ และต้องทำให้“สัมมา”เป็น“สัมมาอาชีวะ-สัมมากัมมันตะ-สัมมาวาจา-สัมมาสังกัปปะ” แล้วจึงจะบรรลุ“นิพพาน”ได้ด้วย“ปัญญา”อันยิ่ง ที่เป็น“ปัญญาโลกุตระ”แท้ๆ

เพราะ“นิพพาน”นั้นคือ การดับทุกข์ในจิตที่เป็นคนอยู่ใน“โลก”นั้นๆ และ“ตนเอง”อันคือ“อัตตา”ก็อยู่ใน“โลก” นั้นนั่นแหละ มันเป็น“ธรรมะ๒”ที่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“โลกนั้น”ด้วย“ปัญญา”ที่หลุดพ้น“โลกนั้น”ได้แล้ว

จึงแทนที่จะถ่วงสังคม ทำให้สังคมเดือดร้อนยิ่งๆขึ้น ก็กลับเป็นส่งเสริมช่วยเหลือสังคมให้สงบ สุขสำราญใจยิ่ง

(๔๘๗)ผู้รู้แจ้ง“โลก-อัตตา”จึงสามารถ“ดับโลก-ดับอัตตา”

ความเป็น“ธรรมะ๒”นี้ก็มีภาวะที่“หมุนรอบเชิงซ้อน” (คัมภีราวภาโส,ปฏินิสสัคคะ)ในตัวเองอยู่อย่างสำคัญมาก(พระไตรปิฎก เล่ม๑๐ ข้อ๖๐) ที่จะต้องศึกษาทั้งความเป็น“โลกกับอัตตา”

และทั้งความเป็น“รูปกับนาม”ของตนในตน ตามทฤษฎีพุทธ

ผู้ยัง“อวิชชา”ในความเป็น“โลกนั้น”อยู่ ตนจึง“ไม่หลุดพ้นจากโลกนั้น” ความเป็น“โลก(ภพ)นั้น”ของตนก็ยังอยู่ ความเป็น“อัตตา”คู่กับ“โลกนั้น”ก็ยังอยู่

เราต้องเรียนรู้ความเป็น“โลกนั้นๆ” เริ่มจาก“โลกต่ำ” คือ“อบายภพ” แล้วก็ปฏิบัติ“ดับอัตตาของตนที่เป็นทาสโลกต่ำหรือโลกอบายนี้อยู่” ให้ได้ เราก็“หลุดพ้น”จาก“โลกต่ำ(อบาย)นั้น”ได้สำเร็จ ก็เป็น“ผู้หลุดพ้นโลก”คือ นิพพานจาก“โลกนรกหรืออบาย”นี้ซึ่งเป็นโลกขั้นต้นของเราได้สำเร็จแท้

และ“อัตตา”ที่เราเสพติด“โลกต่ำ(คืออบาย)นั้น” ก็ดับสิ้นไปจากเรา เพราะเรารู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ภาวะตัวตน”ที่มี“อาการ-ลิงคะ-นิมิต-อุเทศ”ของ“ความเป็นอัตตา”นั้นจริง แล้วปฏิบัติจน“อัตตา”ดับไปจากจิตใจของเราหมดสิ้นจริง

(๔๘๘) “อนัตตา”คือ“ความดับโลก-ดับอัตตา”ในตัวเรา

นั่นคือ ความเป็น“อนัตตา” ความไม่มีตัวตนนั้นเกิดจริงในเราจริง “โลกกับอัตตา”นั้นดับไปจากจิตใจเราแล้ว มี“ปัจจัตตัง” ซึ่งเป็นผล“เฉพาะตัว” ไม่ใช่“ตรรกะ” ไม่ใช่แค่“ทิฏฐิ”เท่านั้น แต่เป็น“ผลสำเร็จ”ในความเป็น“อนัตตา”

“โลกต่ำ(คืออบาย)”นั้นก็สิ้นไปด้วย สิ้น“โลก”สิ้น“อัตตา”ในเราหมด ยืนยันความหมดสิ้น“ไตรลักษณ์”นั้นในจิตใจเรา

เมื่อเราดับมันได้ถึงขั้น“นิจจัง-ธุวัง-สัสสตัง ฯลฯ” ความไม่เที่ยง(อนิจจัง) ความทุกข์(ทุกขัง) ก็ดับไป ไม่มี“ตัวตนของ

ความทุกข์(อนัตตา)" เป็น"นิพพานธรรม"ธาตุหนึ่งในตน

เราจึงสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น"โลกกับอัตตา" ทั้งคู่นี้(ธรรมะ ๒) ว่ามัน"ดับไป-สิ้นไป"จาก"เรา"ได้คู่หนึ่งแล้ว คือ"โลกกับอัตตาในโลกอบาย"นั้นไม่มีในเรา แต่"โลกกับอัตตา"ที่เหลือ ที่มันสูงกว่า"อบาย"นั้น ยังมีอีก ก็ดับไปต่อ

ผู้นี้คือ "พระโสดาบัน"แล้ว ผู้ศึกษามาอย่างสัมมาทิฏฐิก็จะสามารถรู้"ความจริง"ตามความเป็นจริงนี้ในตน

(๔๘๙) "ปัญญา๗"จะทำให้โสดาบันรู้ตัวเองได้แท้จริง

การรู้"ความจริง"เช่นนี้เองคือ "ปัญญา๗"ของผู้ที่บรรลุความเป็นโสดาบัน(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ข้อ ๕๔๓-๕๔๙)

แต่พระโสดาบันเองส่วนมาก ที่ยังไม่เจริญด้วย"อธิปัญญา"เพียงพอ ถ้ามี"สัมมาทิฏฐิ"บ้างแล้ว ก็จะเพียงมีได้เป็นได้ แบบสาย"ศรัทธานุสารี"จะไม่เป็นอย่างสาย"ธรรมานุสารี" จึงไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น"ปัญญา๗"นี้ชัดเจนนักหรอก ต้องสาย"ปัญญา"แท้จึงจะมีได้ง่ายชัดดี

ผู้ได้ศึกษาทฤษฎีพระพุทธเจ้าอย่าง"สัมมาทิฏฐิ"จริงบริบูรณ์เพียงพอ จึงจะสามารถ"สร้างธาตุรู้ของตน"ให้พัฒนาเกิดจากความฉลาดแบบ"เฉโก"เป็น"ปัญญา"ได้ง่ายและดี

ไม่เช่นนั้น "ปัญญา"เกิดยาก หรือเกิดไม่ได้ เพราะ"ปัญญา"เป็น"โลกุตระ" ความรู้สามัญโลกีย์นั้นเป็น"เฉโก"

ยิ่งสายเจโต หรือแม้ตัวผู้เป็นโสดาบันเองแล้วแท้ๆที่ไม่เคยได้ศึกษามา ว่าพระพุทธเจ้าตรัส"ปัญญา๗"นี้ไว้ก็จะไม่

สามารถรู้ในความเป็น“ปัญญา”พระโสดาบันทั้ง๗ นี้

ส่วนผู้ที่มีการศึกษารู้ทฤษฎีนี้“โดยชอบ”เป็นสัมมาจริง(สัมมาทิฏฐิ) ก็จะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”ในตน

ไม่ใช่รู้ด้วย“การเดา” รู้ด้วยการคาดคะเน แน่นอน

“พระโสดาบัน” จะรู้จัก“กิเลส”ที่ตนเอง“ดับได้”นั้นๆ ว่ามัน“ดับ”ไปจากจิตตนแล้ว(วีติกกมกิเลส) คือเสร็จแล้ว ผ่านไปแล้ว ไม่ใช่โมเมเอา เดาๆเอาว่า เราเป็นโสดาบันแล้ว แต่จะเป็นไปตาม“ปัญญา๗” ตรงหลักเกณฑ์“ปัญญา๗”

การมี“ปัญญา”คือ ผู้มีความรู้ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงเรื่องมรรคผลที่เป็นโลกุตระ “ปัญญา”ไม่ใช่“ความรู้”อะไรต่ออะไร ที่บาลีว่า“เฉโก”หรือ“เฉกะ”หรือ“เฉกตา”ซึ่งเป็นความรู้ที่รู้ในทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นโลกีย์ แต่เป็น“ความรู้”ที่รู้เรื่องกิเลส

(๔๙๐)รู้ให้แท้“ปัญญา”ไม่ใช่ธาตุอย่างเดียวกันกับ“เฉโก”

ศาสนาพุทธเป็นศาสนาที่มี“ปัญญา” ที่แตกต่างจาก“เฉโกหรือเฉกะ” เพราะ“ปัญญา”สามารถรู้“ปรมัตถธรรม” รู้“โลกุตระ” สัมผัส“ธาตุรู้”แล้ว มี“ธรรมวิจัยสัมโพชฌงค์” แยกธาตุ“โลกียธาตุ-โลกุตรธาตุ”ออกว่า แตกต่างกันไฉนจากขณะปฏิบัติ“มรรค๗องค์” ด้วย“สัมมาทิฏฐิ”

จึงจัดการกับ“ธาตุโลกีย์”ได้ถูกตัวตน และ“ดับได้ถูกตัวจริง” กระทั่ง“หมดสิ้นอนุสัย”ได้จริง จึงเรียกว่า“ปัญญา”

“ปัญญา”นี้เป็น“ความรู้ยิ่ง”ในศาสนาพุทธ(ศาสนาเดียวเท่านั้นในโลก)ที่สามารถ“อ่านจิตใจตนเอง”อันเป็น“จิต-

เจตสิก”ด้วย“รูป-นาม”หรือความเป็น “กาย”ได้จริง สามารถรู้แจ้งจริงความเป็น“กาย”ที่แยกธาตุด้วย“ธรรมนิยาม ๕” อย่าง“สัมมาทิฏฐิ” มีทฤษฎีชัดเจนยิ่ง คือ รู้จักรู้แจ้งรู้จริง “ความต่างกัน(เพศหรือลิงคะ)”ด้วย“ปัญญา”

เมื่อสัมผัสภายนอกแล้ว จิตเกิด“อาการ”ที่อ่านรู้“ในภายใน”ก็สามารถแยก“นิมิต”ของ“อาการจิต-เจตสิก”ออกว่า อันไหนเป็น“โลกียธาตุ” อันไหนเป็น“โลกุตรธาตุ”

สามารถกำจัดเฉพาะ“โลกียธาตุ”ในจิตอย่างไม่ปนเปไม่แปดเปื้อนกัน แยกได้ชัดคมแม่นลึกหมดสนิทได้จริง

นี้คือ ประสิทธิภาพของ“พุทธธรรม”ที่สัมมาแท้จริง

(๔๙๑) “ปัญญา”ที่รู้ยิ่งกว่า“มโนมยอัตตา”นั้นคืออย่างไร?

การอ่าน“จิต-เจตสิก”ได้ หรือการมี“ปัญญา”แบบพุทธนี้เป็นการ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ด้วย“อาการ-ลิงคะ-นิมิต-อุเทศ”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐) ผู้มิจฉาทิฏฐิจะไม่เห็นแบบนี้

การรู้ด้วย“อาการ-ลิงคะ-นิมิต-อุเทศ” จะไม่ใช่“การรู้”หรือ“การอ่านจิตใจ”แบบมี“รูปร่าง” มี“ตัวตน” มีเส้นแสงเงาสี มีมิติ(dimension) ตั้งแต่กว้าง,ยาว,หนา หรือมากกว่า ๓มิติ ๔มิติ หรือมากกว่านั้น ที่เป็นแค่“มโนมยอัตตา(รูปที่สำเร็จด้วยจิต โดยไม่มีการสัมผัสครบรูปกับนามมี“กาย”ที่เป็น“ธรรมะ ๒”)” ตามที่ลัทธิ“เทวนิยม”เขามีเขาเป็น เขาเรียนรู้กันนั้นเลย

“มโนมยอัตตา”มันเป็นการรู้ภาวะนั้นอยู่คนเดียวใน“จิตของตน”เท่านั้น คนอื่นไม่มีใครสัมผัสภายนอกร่วมรู้ด้วย

ได้เลย ไม่มีพร้อมทั้ง“สมมุติธรรม-ปรมัตถธรรม”

โดยเฉพาะผู้ที่เรียนรู้ด้วยการ“หลับตา”ทำสมาธิแล้ว ส่วนใหญ่จะหลงว่าตนเองมี“ปัญญา”เห็น(ปัสสติ) ซึ่งเป็นไปไม่ได้ เพราะไม่มี“วิโมกข์๘”ที่ครบความเป็น“กาย”

(๔๙๒) ผู้สัมผัสวิโมกข์๘ ด้วยกายจึงจะดับอาสวะได้หมด

“วิโมกข์๘”ที่ครบความเป็น“กาย” หมายความว่า ความหลุดพ้นที่สัมบูรณ์แบบด้วย“ธรรมะ ๒” ที่มีทั้ง“รูปภายนอก(พหิทธา)-รูปภายใน(อัชฌัตตัง)” มีทั้ง“สมมุติธรรม” ทั้ง“ปรมัตถธรรม” และหมดสิ้นกิเลสาสวะทั้งในรูป-ในอรูป

ด้วยการมี“สัมผัส ๖”ที่พร้อมทั้ง“ภายนอก-ภายใน” อยู่ตลอดในการปฏิบัติ จึงจะกำจัดกิเลสครบถ้วนด้วย“กาย” จึงจะหมดสิ้น“กิเลสาสวะ”ทั้งหลายสัมบูรณ์

เงื่อนไขหลักสำคัญของพระพุทธเจ้าที่รับรองความเป็น“อรหันต์”คือ จะต้องมีการสัมผัสวิโมกข์๘ ด้วย“กาย” (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๓ ข้อ ๒๓๑ และเล่ม ๓๖ ข้อ ๑๕๑)

นัยสำคัญของความว่า “ต้องสัมผัสวิโมกข์๘ด้วยกาย” คำความนี้แหละที่เป็นเงื่อนไขยากแก่การเข้าใจ และเป็นประโยคที่เตือนคนผู้เป็น“สายศรัทธา”หรือ“สายเจโต”ที่หลง“หลับตา”ปฏิบัติไว้อย่างสำคัญ ดังนั้น สำหรับ “สายปัญญา” ไม่ต้องไปเตือนเลย

(๔๙๓)“สายปัญญา”มี“สัมมาทิฏฐิ”มาตลอดตั้งแต่เริ่มต้น

เพราะ“สายปัญญา”นั้น ถือว่าเป็นผู้มี“สัมมาทิฏฐิ”มา

โดยตลอดแต่ต้น“อนุสารี(ผู้เป็นสายเดียวกับพระพุทธเจ้า,ผู้เป็นสายปัญญาแท้ๆตามแบบพระพุทธเจ้า,ไม่ใช่สายศรัทธานั่นเอง)”แน่นอน จึงชัดเจนในการปฏิบัติธรรม ว่า ต้องมี“ผัสสะ๖” เป็นปัจจัยเสมอตลอดในการปฏิบัติธรรม ไม่ขาด“การมีสัมผัส ๖”อยู่ในการปฏิบัติเลยตลอดเวลาทุกขณะ และบรรลุไปตามลำดับ ก็ลืมตาปฏิบัติมี“สัมผัสเป็นปัจจัย”ทุกขั้นทุกตอน

นั่นคือ ต้องปฏิบัติมี“ไตรสิกขา”คือ ศีล-สมาธิ-ปัญญาครบทั้ง๓เส้าจึงจะพาบรรลุธรรมได้มาเสมอ “อธิศีล-อธิจิต-อธิปัญญา”ไม่แยกกันเลย สักขั้นสักตอน แม้ขณะเดียว จึงจะชื่อว่า บรรลุธรรมแบบพุทธอย่างสัมมาทิฏฐิ

หรือต้องปฏิบัติด้วย“วิชชาจรณสัมปันโน”บริบูรณ์เต็มหลักปฏิบัติ“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘” โดยเฉพาะครบครันด้วย“อปัณณกปฏิปทา๓”เสมอ(ได้แก่ ต้องมี ๑.สำรวมอินทรีย์๖ และ๒.โภชเนมัตตัญญุตา-๓.ชาคริยานุโยคะ) ไม่ขาดข้อใดข้อหนึ่งเลย

หรือไม่ว่า ปฏิบัติด้วย“มรรค องค์ ๘” ก็ต้องประกอบกันกับ“โพชฌงค์๗”ควบคู่ช่วยกันมาตลอด เกิด“โพธิปักขิยธรรม๓๗”เต็มสายไม่ตกหล่น

หรือจะปฏิบัติด้วย“อนุปุพพิกถา๕ -ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร-อนัตตลักขณสูตร” หรือสูตรใดๆที่เป็นพระพุทธวจนะอย่างเป็นของแท้ ก็ล้วน“ลืมตา”ปฏิบัติตามปกติชีวิตสามัญที่“ทำงานอาชีพอยู่-ทำกรรมกิริยาทุกอย่างอยู่-พูดอยู่-มีความนึกคิดอยู่” ได้เสมอ

มิใช่ไปหลบมุม“หลับตา”สะกดจิตปฏิบัติ มาตั้งแต่เริ่ม

ต้นเป็น“อนุสารี”แล้ว จึงเริ่มจาก“ธรรมานุสารี”ที่แตกต่างจาก“สายเจโตหรือศรัทธา”จะเริ่มด้วย“ศรัทธานุสารี”

เมื่อเริ่มต้นมีมรรคผลชื่อว่ามี“วิมุติ”กัน สายศรัทธาก็เริ่มมี“วิมุติ”แบบหลับตา ซึ่งยังเป็นแค่ผลแบบ“สมถะ”จึงเรียกว่า มี“ศรัทธาวิมุติ”

ส่วน“สายปัญญา”นั้นพอเริ่มมีมรรคผลก็เริ่มเรียกว่า“ทิฏฐิปัตตะ” แปลว่า “บรรลุผล”หรือเข้าถึงผลด้วยทิฏฐิที่เป็น“สัมมาทิฏฐิ”มาแต่ต้นเลยทีเดียว

เรื่องนี้สำคัญยิ่ง ที่จะต้องชัดเจนในพระพุทธวจนะ

(๔๙๔) พิจารณาความในพระไตรปิฎกกันให้แม่น ๆคม ๆ

เรามาดูกันชัด ๆจากพระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๔๑

“อิเธกจฺโจ ปุคฺคโล น เหว โข อฏฺฐ วิโมกฺเข กาเยน ผุสิตฺวา วิหรติ ปญฺญาย จสฺส ทิสฺวา อาสวา ปริกฺขีณา โหนฺติ อยํ วุจฺจติ ปุคฺคโล ปญฺญา วิมุตฺโต ฯ” ซึ่งท่านแปลเป็นภาษาไทยไว้ว่า “บุคคลบางคนในโลกนี้ มิได้ถูกต้องซึ่งวิโมกข์๘ ด้วยกาย สำเร็จอิริยาบถอยู่ แต่อาสวะของผู้นั้นสิ้นไปแล้ว เพราะเห็นด้วยปัญญา บุคคลนี้ เรียกว่า ปัญญาวิมุต”

โดยเฉพาะความว่า “น เหว โข อฏฺฐ วิโมกฺเข กาเยน ผุสิตฺวา วิหรติ ปญฺญาย จสฺส ทิสฺวา อาสวา ปริกฺขีณา โหนฺติ” ที่ท่านแปลความไว้คือ “มิได้ถูกต้องซึ่งวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย สำเร็จอิริยาบถอยู่ แต่อาสวะของผู้นั้นสิ้นไปแล้ว เพราะเห็นด้วยปัญญา” ... บุคคลนี้ เรียกว่า ปัญญาวิมุต

ก็หมายความว่า ท่านผู้นี้ เป็น“อรหันต์”แล้ว เพราะ“อาสวะของผู้นั้นสิ้นไปแล้ว เพราะเห็นด้วยปัญญา” ไม่ใช่เพียงเป็นได้แค่“อาสวะบางอย่างสิ้นไป”เท่านั้น

(๔๙๕) ข้อความที่มีอยู่ชัด ๆในพระไตรปิฎก เล่ม๓๖ ข้อ๔๒

ความจาก “ปญฺญาย จสฺส ทิสฺวา อาสวา ปริกฺขีณา โหนฺติ” ท่านแปลว่า “แต่อาสวะของผู้นั้นสิ้นไปแล้ว เพราะเห็นด้วยปัญญา” มันก็หมายชัดๆอยู่แล้วว่า ผู้นี้เป็นพระอรหันต์ ก็ชัดๆว่า“อาสวะของผู้นี้สิ้นไปแล้ว เพราะเห็นด้วยปัญญา” แจ่มแจ้งมั้ย? โดยไม่พูดก็ได้ ละไว้ในฐานที่เข้าใจเลย ว่า ไม่ต้องสัมผัสวิโมกข์๘ ด้วยกาย หรือไม่ต้องสัมผัสวิโมกข์๘ ด้วยกายแท้ๆนี้ แต่ท่านผู้นี้ก็สามารถทำให้“อาสวะของตนสิ้นไปแล้ว เพราะเห็นด้วยปัญญา”ได้แล้ว ...ชัดเจนแจ่มแจ๋วแล้วนะ

มันสำคัญที่“อาสวะของตนสิ้นไปแล้ว เพราะเห็นด้วยปัญญา”

แม้ผู้ที่..“มิได้ถูกต้องซึ่งวิโมกข์๘ ด้วยกาย สำเร็จอิริยาบถอยู่ แต่อาสวะของผู้นั้นสิ้นไปแล้ว เพราะเห็นด้วยปัญญา” หมายความว่า ท่านผู้นี้มี“ปัญญา”แท้ๆแล้ว จึงสามารถเห็น“กิเลส”ถึงขั้น“อาสวะ”และสามารถทำให้“ดับ”ได้กระทั่ง“อาสวะ”สิ้นไปหมดแล้ว นี้คือผู้ชื่อว่า“ปัญญาวิมุต”

ส่วนผู้ที่ยังมีแค่“กายสักขี”นั้น จะต้อง“ถูกต้อง(สัมผัส)ซึ่งวิโมกข์๘ ด้วยกาย แล้วสำเร็จอิริยาบถอยู่ ทั้งอาสวะบางอย่าง

ของผู้นั้นก็สิ้นไปแล้ว เพราะเห็นด้วยปัญญา”

ผู้มี“กายสักขี” คือ มีองค์ประกอบด้วยรูปกับนาม สัมผัส ปรุงแต่งกันยืนยันได้อยู่นี้ ว่า อาสวะบางอย่างของผู้นี้ก็สิ้นไปแล้ว

(๔๙๖) “ปัญญา”จริง ๆ ที่เป็นของพุทธแท้ ๆ เป็นอย่างไร?

ชัดเจนนะว่า ถ้าผู้ใดไม่มีปัญญาที่จะเห็น“อาสวะ” ตั้งแต่“อาสวะบางอย่าง” ก็ไม่สามารถ“ดับกิเลสขั้นอาสวะ” ใดๆได้เลย แม้แค่“อาสวะบางอย่าง” เพราะยังไม่มี“ปัญญา”

ดังนั้น ก็ไม่ต้องไปหวังว่าจะดับกิเลสที่เป็น“อาสวะ” ให้สิ้นไปทั้งหมดได้เลย เพราะแม้แต่บางตัวก็ยังไม่รู้จักเลย

ต่อมา “อิเธกจฺโจ ปุคฺคโล อฏฺฐ วิโมกฺเข กาเยน ผุสิตฺวา วิหรติ ปญฺญาย จสฺส ทิสฺวา เอกจฺเจ อาสวา ปริกฺขีณา โหนฺติ อยํ วุจฺจติ ปุคฺคโล กายสกฺขี ฯ” ซึ่งท่านแปลเป็นภาษาไทยไว้ว่า “บุคคลบางคนในโลกนี้ ถูกต้องซึ่งวิโมกข์๘ ด้วยกาย แล้วสำเร็จอิริยาบถอยู่ ทั้งอาสวะบางอย่างของผู้นั้นสิ้นไปแล้ว เพราะเห็นด้วยปัญญา บุคคลนี้เรียกว่า กายสักขี”

ชัดเจนยิ่งนะ ว่า ผู้มี“ปัญญา”จึงจะสามารถ“หยั่งรู้เห็นอาสวะ”ได้ หากไม่มี“ปัญญา”ก็มิอาจจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อาสวะ”ได้เป็นอันขาด

ก็ไม่สามารถจะกำจัดกิเลสที่มันเป็น“เหตุ”ให้เกิด“โลก”และเกิด“อัตตา”อยู่ในตน ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสรู้ภาวะ

ความเป็น“โลก”และความเป็น“อัตตา” และความเป็น“เหตุ” พร้อมทั้ง“อุบายเครื่องออกไปจากผัสสายตนะเหล่านั้น” จึงสิ้น“ตัณหา”ได้เป็นที่สุดแห่งที่สุด

(๔๓๗)“โลกกับอัตตา”มีมากมายหลายหลากที่ต้องเรียนรู้

“ธรรมะ ๒”ที่ต้องเรียนรู้อย่างสำคัญ เพราะเป็นเรื่อง “อจินไตย” ศาสดาทั้งหลายต่างก็มี“ทิฏฐิ”แตกต่างกันออกไปถึง ๖๒ ทิฏฐิ ตามที่ศาสดาทั้งหลายในโลกต่างยึดมั่นถือมั่นแต่ละ“ทิฏฐิ”ว่า เที่ยง(นิจจัง) ว่า เป็นตัวตน(อัตตา) เป็นต้น จึงทำให้ไม่หลุดพ้นจาก“ทุกข์”

พระพุทธเจ้าตรัสรู้ครบทั้งหมด ๖๒ ทิฏฐิ และไม่ยึดมั่นถือมั่นใน“ทิฏฐิ ๖๒”นั้น สามารถอนุโลม-ปฏิโลมอยู่ร่วมกับ“ทิฏฐิ”ต่างๆ ตามเหมาะควร ด้วยปัญญา จึงเป็นผู้หลุดพ้นจาก“ทุกข์”ได้

ด้วยการไม่ติดยึดความเป็น“ทิฏฐิ”เหล่านั้นทั้งหมด เพราะหลุดพ้นจากความเป็น“ทิฏฐิ”ต่างๆ ด้วยการรู้ชัดตามความเป็นจริงซึ่งความเกิด ความดับ คุณและโทษ แห่งผัสสายตนะทั้ง๖ กับอุบายเครื่องออกไปจากผัสสายตนะเหล่านั้น จึงสิ้น“ตัณหา”ได้เป็นที่สุดแห่งที่สุด

เห็นชัดไหมว่า ผู้จะหลุดพ้นได้นั้นต้อง“รู้ชัดตามความเป็นจริงซึ่งความเกิด ความดับ คุณและโทษ แห่งผัสสายตนะทั้ง ๖ กับอุบายเครื่องออกไปจากผัสสายตนะเหล่านั้น จึงสิ้น“ตัณหา”ได้เป็นที่สุดแห่งที่สุด”ผู้สนใจพึง

ศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ พรหมชาลสูตร ให้ชัดเจน แยบคายเถิด พระสูตรนี้เป็นรากฐานของ “ทิฏฐิ”ทั้งหมดที่คนอวิชชากันอยู่

ซึ่งมีเรื่องของ“โลก”กับ“อัตตา”นั่นเองที่จะต้องเรียนรู้ แล้วปฏิบัติให้“อยู่เหนือ(อุตตระ)”ความเป็น“โลกกับอัตตา” ก็เป็นอันเป็นผู้บรรลุธรรมพระพุทธเจ้า เป็น“อรหันต์”ขึ้นไป

(๔๙๘) นัยสำคัญของมิติแห่ง“บุคคล”กับ“นิพพาน”

อาตมาได้อธิบายการหลุดพ้นจากความเป็น“โลก”มาแล้ว ตั้งแต่“โลกอบาย”เป็นขั้นต่ำขั้นต้นสุด มาได้จริง

“โลก”ที่เหลือคือ“โลกกาม”กับ“อัตตา”ของเราที่ยังเสพติด“โลกกาม”อยู่ เราก็ต้องปฏิบัติจน“ดับอัตตาของเราที่มันติดเสพโลกกาม”นี้ไปให้ได้จริงอีก “กาม”ก็มีเป็นระดับๆ หยาบ-กลาง-ละเอียด เราก็“ดับ”ไปเรื่อยๆจนกว่าจะหมดสิ้น หมดเกลี้ยงสิ้นทุก“โลก”ทุก“อัตตา”

จนกระทั่ง“โลกกับอัตตา” ธรรมะ ๒ คือคู่ที่มันเสพติดอยู่กับ“กามาวจร”ทุกระดับก็หยุดลง หรือ“ดับสิ้นไป”

“กาม”อันเกี่ยวกับ“โลก”นั้น ก็เป็นอัน“อัตตา”ของเรากับ“โลกนั้นๆ”ไม่มี“กาม”กันแล้ว เพราะ“อัตตา”ที่เป็น“คู่”ก็ดับไปได้ด้วย หมดสิ้นแล้วทั้งสอง

ก็เหลือแต่“รูปโลกกับอรูปโลก” ที่จะต้องปฏิบัติ“ดับมัน”ต่อ และต่อไป

จนกระทั่ง“ดับอัตตาของเราที่มันติดเสพรูปโลก” และ

ที่สุด“ดับอัตตาของเราที่มันติดเสพอรูปโลก”ได้หมดสิ้นอีก

ก็เป็นอันเรา“ไม่มีอัตตา” ที่เรียกว่า“อนัตตา”แล้ว และสิ้น“โลก”ไปด้วย พร้อมกันทั้ง“โลก”ทั้ง“อัตตา”

สิ้น“ธรรมะ ๒”นี้ลงไป เหลือแต่“นิโรธธาตุ” หรือ “วิมุติธาตุ” ตราบที่ยังไม่“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”

(๔๙๙) ผู้ปฏิบัติจนกระทั่งบรรลุ“อนัตตาธรรม”แท้จริง

นั่นคือ คนผู้“ไม่ยึดมั่นถือมั่นในความเป็นตัวตนในจิตของเราได้แล้ว” เรียกว่า“ผู้ไม่มีตัวตน”แล้ว หลุดพ้น“โลก”แล้ว แต่เราก็ยังต้องมี“ตัวตน”ที่เหลืออาศัยอยู่กับความเป็นชีวิตนะ ตราบที่ยังไม่“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ไปอย่างไม่มีอะไรเหลืออีกแล้ว ซึ่งใช้ภาษาเรียกว่า “สอุปาทิเสสนิพพาน” (นิพพานที่ยังมีอุปาทิเหลือ) คือเรายังมีชีวิตหรือมี“ขันธ์๕”เหลืออยู่ใน“โลก” ยังมีตัวตน“กาย-ใจ”เป็น“คน”อยู่ในสังคมในโลก

ฉะนี้คือ อรหันต์ คือ ผู้บรรลุ“อนัตตาธรรม” เป็นคนที่อยู่ในฐานะผู้มีแต่“สอุปาทิเสสนิพพาน”

“สอุปาทิเสสนิพพาน”หมายความว่า คนมีนิพพานแล้ว คือ ผู้ไม่มีกิเลสเครื่องทำใจให้เศร้าหมองแล้ว แต่เมื่อยังไม่ตายหมดสิ้น“กาย”ไป ผู้นี้ก็คือพระอรหันต์ที่ยังมีชีวิตอยู่ ยังเหลือ“ร่างภายนอกกับจิตที่เป็นนิพพานแล้ว”อาศัยกันอยู่ เพราะนิพพานไม่ได้แปลว่า การตายที่จิตทั้งหมดไม่ได้อยู่กับ“ร่าง”ภายนอกแล้ว แต่ยังมี“จิตไร้กิเลส”เหลืออยู่

นิพพานไม่มีใน“คนตาย” นิพพานมีใน“คนเป็นๆ”อยู่

เพราะ“นิพพาน”หมายถึง“การตายของกิเลส”แค่นั้น

แต่ยังมีความเป็น“บุคคล” เช่น “สอุปาทิเสสบุคคล” ซึ่งหมายถึง บุคคลผู้ยังมีเชื้อกิเลสอยู่ ผู้ยังไม่สิ้นอุปาทาน ได้แก่ พระเสขะ คือพระอาริยบุคคลทั้งหมด ยกเว้นพระอรหันต์

(๕๐๐) นัยสำคัญของมิติแห่ง“บุคคล”กับ“นิพพาน”

ส่วน“บุคคล”ที่บรรลุนิพพาน มีนิพพานแล้ว เรียกว่า อรหันต์ คือ“อเสขบุคคล” และเป็นผู้มี“สอุปาทิเสสนิพพานธาตุ”แล้ว แต่ยังไม่ใช่ผู้เข้าถึงซึ่ง“อนุปาทิเสสนิพพาน” ตั้งหลักกำหนดหมายกันดีๆ ละเอียดขั้นอจินไตย

“บุคคล”นั้นอย่างหนึ่ง “นิพพาน”นั้นก็อีกอย่างหนึ่ง

ความเป็น“นิพพาน”กับ“บุคคล”แตกต่างกันแน่นอน

“บุคคล”มีร่างกายมีจิตใจตัวตนอาศัย แต่“นิพพาน” ไม่มีตัวตน ไม่มีร่างกาย–มีแต่จิตใจที่ไร้กิเลสแค่นั้นอาศัยอยู่

ดังนั้น ผู้ถึงอนุปาทิเสสนิพพานหรือมีอนุปาทิเสสนิพพานธาตุแล้วก็คือ ผู้ที่หมด“อัตตา”เพราะมี“วิชชา”เต็มแล้ว เพียง“อวิชชา”แค่นั้นหมดสิ้น จึงหมายถึง ผู้เป็นพระอรหันต์

ถ้าอรหันต์“ตาย”ชนิดที่ตายแค่“ร่าง”ภายนอกสลายไป เปลี่ยน“ร่าง”ใหม่ แต่จิตใจยัง“ต่อภพภูมิสูงขึ้นไปอีก”อยู่ ก็คือ ผู้ทำ“สอุปาทิเสสนิพพานธาตุ”ได้ ยังไม่ได้ทำ“อนุปาทิเสสนิพพานธาตุ”ไป หรือยังไม่“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”

“ธาตุ”คือ “บัญญัติ”คือ“รูป”ที่บ่งบอก“ความมี”อยู่ ยังไม่“สูญสิ้น”ไป ต่างจาก“ธร”หรือ“ธรรม” ที่หมายเอา“นาม”

คำว่า“ธาตุ” หมายถึง ภาวะ“รูป” แม้จะเป็น“นามธาตุ”ก็เป็น“ภาวะที่ถูกรู้”

ส่วน“ธร”หรือ“ธรรม”หมายถึง ภาวะ“นาม”ก็ได้ หมายถึง ภาวะ“รูป”ก็ได้

(๕๐๑) “อัตตาหรือ อนัตตา”เป็น“อจินไตย”ที่รู้ไม่ได้แค่คิด

คนทุกคนเกิดมาล้วนมี“อัตตา”มาพร้อมกับ“อวิชชา” ทั้งนั้น จึงต้องมาเรียนรู้ความเป็น“อัตตา”และปฏิบัติ“การดับอัตตา”ในจิตตนให้หมดสิ้นไปให้ได้ เป็น“อนัตตาธรรม”

ซึ่งหมด“อัตตา ๓“แล้ว แต่ก็ยังเหลือ“อัตตา”ที่เป็น“อนัตตา” อาศัยอยู่ไปกับความมี“ชีวิต” เพราะยังไม่ตายอย่าง“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”สุดท้าย

ฟังแล้วก็ยังยากอยู่มากที่เข้าใจได้ เพราะอจินไตยแท้

ผู้ฟังคำตรัสของพระพุทธเจ้าว่า“สัพเพธัมมา อนัตตา” ที่แปลว่า“ธรรมทั้งหลายทั้งปวง ไม่ใช่ตัวตน หรือไม่มีตัวตน” แล้วก็“ตีกิน”เลยว่า ก็ไม่ต้องไปปฏิบัติอะไรเลย ในเมื่อพระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดๆอยู่โต้งๆว่า “ธรรมทั้งหลายทั้งปวงไม่ใช่ตัวตน หรือไม่มีตัวตน” ในเมื่อ“ตัวตนไม่มี อะไรก็ไม่ใช่ตัวตน”แล้วจะ“เอาอะไรมาปฏิบัติ” ก็มันไม่มี หรือมันไม่ใช่ตัวตนอยู่ในตัวของมันเองอยู่แล้ว

คนผู้“ตีความ”อย่างนี้ และ“ตีกิน”อย่างนี้ ความเป็น“อัตตา”ที่คนผู้นี้เป็น“ทาสอัตตาหรือทาสโลก”นั้นๆอยู่ก็จะยังอยู่ เพราะเขาไม่ได้เรียนรู้“ความเป็นอัตตาในตน”เลย

ไม่ได้เรียนรู้ความเป็น“โลก” และไม่ได้ปฏิบัติลดละความเป็น“อัตตา”ของตน ไม่ได้ลดละกิเลสของตนที่เป็น“อัตตา”เสพติดหรือจมอยู่ใน“โลก”นั้นๆเลย

(๕๐๒) “อัตตา”ต้องปฏิบัติจริง จึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้แท้

ผู้ที่เป็นคนหลงผิด“ตีความ”เลยเถิด หลงผิด“ตีกิน” เอาเองว่า“อัตตา”ก็ดี และ“โลก”ก็ดี นั้นไม่มี ก็ไม่ต้องปฏิบัติ

คนผู้นี้จึงยังมีทั้ง“อัตตา” ยังเป็นทั้งทาส“โลก”อยู่แท้

ศาสนาพุทธเป็นศาสตร์ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“โลก”และความเป็น“อัตตา”อย่างถ้วนรอบ จึงสามารถ“ดับอัตตา”ของตนได้ครบหมดสิ้น“อัตตา๓”

และ“หลุดพ้นโลก๓”กับความเป็น“โลก”ที่แยกย่อยออกไปอีกเป็น“โลก”ต่างๆหมดครบได้อย่างบริบูรณ์

โดยกำจัด“อัตตา”ไปตามลำดับขั้น จากความเป็น“โอฬาริกอัตตา” แล้วก็“มโนมยอัตตา” และที่สุด“อรูปอัตตา”

ส่วน“โลก”ใหญ่ๆก็มีอยู่ ๓ โลกดังกล่าวแล้ว ได้แก่ กามโลก-รูปโลก-อรูปโลก แม้โลกทั้ง ๓ นี้ จะแยกย่อยออกไปอีกเป็น“โลก”ต่างๆอีกเท่าใด ก็ต้องปฏิบัติตนให้บรรลุหลุดพ้น“โลก”นั้นๆ หรือ“ดับอัตตา”ของเรา อย่าให้“มี”ใน“จิต”ตน

ผู้ยังมี“อัตตา”ใน“จิต”ตน ก็คือ ผู้ยังไม่หลุดพ้น“โลก”

“โลก”กับ“อัตตา”ไม่ใช่ภาวะเดียวกัน แต่เป็นภาวะคู่เหมือนเหรียญ๒ด้าน เหรียญเดียวกัน แต่มี ๒ ด้าน แยกไม่ได้ เพียงแต่เป็น“ธรรมะ๒” ที่ถ้าสามารถ“ดับ”ภาวะใดภาวะ

หนึ่งได้ ก็เป็นอัน“จบกิจ”ในการปฏิบัติ“พ้นทุกขอาริยสัจ”

(๕๐๓) “ทุกข์”อยู่ที่ยึด“อัตตา”และ“โลก”เพราะมีอวิชชา

ผู้ต้องการ“พ้นทุกขอาริยสัจ” และต้องการมีชีวิตที่ประเสริฐจริง จะต้องเริ่มจาก“โลก”ต่ำสุดหรือ“อัตตา”ที่หยาบสุด แล้วจึงจะเหลือ“โลก”ขั้นต่อไป “อัตตา”ขั้นต่อไป

ผู้ได้ปฏิบัติกระทั่ง“หลุดพ้น”จาก“โลก”ต่ำนั้นได้แล้ว “อัตตา”ส่วนที่“ดับได้”นั้นก็หมดสิ้นไป ..เป็น“อนัตตา”ไปส่วนหนึ่ง “โลก”ต่ำที่เรา“หลุดพ้น”มาได้นั้นมันก็ยังเป็น“โลก”สำหรับมวลมนุษย์อยู่นั่นเอง แต่เรา“หลุดพ้น”จากอำนาจ“โลก”ที่ครอบงำเราให้เป็นทาสขั้นต่ำของเรามาได้แล้วขั้นหนึ่ง จึงเรียกว่าเรา“อยู่เหนือ”(อุตตระ)โลกนั้นได้

“อยู่เหนือ”ไม่ได้หมายความว่า เราข่มเบ่งโลก เราทำร้ายโลก เป็นแต่เพียงว่า เรา“หลุดพ้น-ลอยตัว”จากที่ต้อง“ทุกข์”กับความเป็น“โลก”นั้นๆได้ไปแต่ละขั้น แต่ละโลก

นั่นคือ “ดับอัตตา”ที่มันเป็น“ทาสโลกอบาย”(โลกขั้นต่ำสุด)ได้ไปเบื้องแรก ก็คือ เรา“หลุดพ้นโลกอบาย”ได้แล้ว

เหลือแต่“อัตตา”ที่เรายังหลงเป็นทาส“โลก”นั้นอยู่ต่อไป ก็คือ“โลกกาม-รูปโลก-อรูปโลก” ที่เหลือนั่นเอง

ก็จะเป็นผู้ยัง“มีทุกข์”เพราะตน“อวิชชา”อยู่ใน“โลก”นั้นอยู่ จึงต้องเรียนรู้ความเป็น“โลก”นั้นๆ และจัดการกับ“อัตตา”ของตน ที่ตนยังเป็น“ทาสโลก”นั้นให้หมดสิ้น“อัตตาจากโลกนั้น”ไปตามลำดับๆ จนกระทั่งหลุดพ้น“โลก”ครบหมด“อัตตา”ในตนสิ้นเกลี้ยง

(๕๐๔) ชาวพุทธยุคนี้หลงผิดไม่มี“ศีล”จึงไม่มีความเป็นพุทธ

เห็นไหมว่า ชาวพุทธทุกวันนี้ ได้เข้าใจศาสนาพุทธผิดเพี้ยนไปไกล จนกู่ไม่กลับแล้ว จึงเรียนรู้“โลก” เรียนรู้“อัตตา” ไม่ได้ ไม่เริ่มด้วย“กามโลก”หรือ“กามภพ”เป็นเบื้องต้นอย่างถูกขั้นตอน ก็มีแต่มิจฉาทิฏฐิเท่านั้น เพราะไม่สนใจใน“การศึกษา”ที่พระพุทธเจ้าทรงสาธยายไว้ให้ชัดเจนดีๆ

แม้แต่คำสอนว่า การศึกษาต้องมีลำดับ คือ เบื้องต้น ท่ามกลาง บั้นปลาย ซึ่งศาสนาพุทธเป็นศาสนาที่มีลำดับเป็นอัศจรรย์ทีเดียว ก็ไม่ได้ปฏิบัติตามที่ทรงสาธยายไว้ให้ศึกษาเหล่านั้น ที่ล้วนสัมพันธ์กัน ส่งเสริมกัน สังเคราะห์กัน ขัดแย้งกัน ชนิดที่ก่อให้เกิดธรรมไปสู่นิพพานอย่างลาดลุ่มเหมือนฝั่งทะเล(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๐๙)

ต้องเรียนรู้ให้สำคัญกันจริงๆ จึงจะเป็น“วิชชาจรณสัมปันโน”ของพระพุทธเจ้าครบครันทั้ง“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”

จรณะ ๑๕ ขึ้นต้นด้วย“การสำรวมศีล”เป็นแกนหลัก

เพราะ“ศีล”เป็นหลักเกณฑ์ที่กำหนดเบื้องต้นเสมอ

ซึ่งเป็นการเรียนรู้ได้ด้วย“ทฤษฎีไตรสิกขา”ทั้งสิ้น

ถ้า“การศึกษา ๓”(ไตรสิกขา=ศีล-สมาธิ-ปัญญา หรือ อธิศีล-อธิจิต-อธิปัญญา)ไม่มีกระบวนการ ๓ หรือไม่ประกอบกันครบ ๓ มันก็เรียกว่า“การศึกษา ๓”ไม่ได้ การศึกษาที่ขาดอย่างใดอย่างหนึ่ง ไม่ครบ ๓ จึงไม่ใช่การศึกษาของศาสนาพุทธแล้ว

พุทธแท้ๆจำไว้เลยว่า ต้องมี“ศีล”เป็นตัวกำหนด

ธรรมวินัยนี้ หรือศาสนาพุทธนั้น ถ้าไม่มี“ศีล”เป็นหลัก

ต้น เป็นตัวกำหนดธรรมทั้งหลาย ไม่ใช่พุทธศาสนา

(๕๐๕)ชาวโลกทั่วไปไม่มี“ศีล”เป็นตัวกำหนดจึงไม่ใช่พุทธ

ดังนั้น การศึกษาที่มีแต่“ทำสมาธิ”ก็ดี หรือการศึกษาที่มีแต่“สร้างปัญญา”ก็ดี โดยไม่มี“ศีล”เป็นหลัก เป็นต้นแห่งการศึกษา การศึกษานั้นไม่มีความเป็นพุทธเลย

เป็นเพียงการศึกษาของปุถุชนคนทั่วไปที่ในโลกทั้งหลายเขาต่างก็ศึกษากันอยู่แล้วเป็นธรรมดาสามัญ

การศึกษา การปฏิบัติของพุทธต้องมีครบ“๓ เส้า”คือ“ศีล-จิต(สมาธิ)-ปัญญา”เสมอ แยกกันไม่ได้เลย ไม่ว่าขณะใด

เฉพาะอย่างยิ่ง ต้องมี“ศีล”เป็นต้นแห่งการศึกษา หรือเป็นหลักของการศึกษา จึงจะครบความเป็น“วิชชาจรณสัมปันโน” ซึ่งมี“จรณะ ๑๕”และ“วิชชา ๘” อันเริ่มต้นด้วย“สำรวมศีล”เป็นหลักต้นเสมอ

จึงจะพัฒนาเป็น“อธิศีล-อธิจิต-อธิปัญญา” ตาม“อธิมุตติ”ที่นักปฏิบัติธรรมผู้นั้นพึงปฏิบัติมีมรรคผล

เมื่อมีผล“อธิจิต”ก็จะสะสมไปเป็นขั้นๆจาก“อัปปนา(การทำใจให้เกิดมวลแข็งแรงแน่วแน่)” แล้วก็“พฺยัปปนา(ผู้มีความขวนขวายยิ่งขึ้น)” จนถึงขั้น“เจตโส อภินิโรปนา(การกำหนดใจให้ตกผลึกจนกระทั่งคงมั่นถึงขั้นปักใจ)” เพิ่มลำดับ ไปตามลำดับ

จะไม่ใช่“ลัดลำดับ”อย่างไม่ถูกสัดส่วนเป็นอันขาด

ดังนั้น กรอบหรือปริเฉทของ“ลำดับ” ซึ่งจะต้อง‘สังขาร’กันทีละ“๓ เส้า” ได้แก่ “ศีล-จิต-ปัญญา”นั้น ก็ต้อง

เริ่มด้วย“ศีล”แต่ละลำดับเป็นตัวกำหนดความเป็น“ลำดับ”

“ศีล”จึงหมายถึง“ตีนวัว”ที่จะพาเดิน-พาก้าวไปได้

ถ้าวัว“ไม่มีตีน”ฉันใด “การก้าวเดิน”ก็มีไม่ได้ฉันนั้น

(๕๐๖)ชาวพุทธยุคนี้ไม่มี“ศีล” จึงไม่มี“ความเป็นพุทธ”

เพราะพุทธนั้นมี“ศีล”เป็นหลักใหญ่ต้นทาง“ศาสนา”

พุทธจึงมี“ไตรสิกขา”เป็นการศึกษาเอก“หลักเดียว”

“ศีล-สมาธิ-ปัญญา” จึงจะเกิด“สัมมาวิมุติ”ได้จริง

“ศีล”เป็น“ต้นราก”ของ“ความรู้-ความจริง”ทุกอย่าง

“ศีล”นั้นคือ“ตีน”ของวัวแท้ๆ วัวเดินได้รึ..ถ้าไม่มีตีน?

“การก้าวเดินไป”ของ“วัว”ที่ไม่มี“ตีน” จึงเท่ากับชาวพุทธทั้งหลายยุคนี้ที่ปฏิบัติธรรมทิ้ง“ศีล” ไม่เอา“ศีล”นั่นเอง

เมื่อไม่มี“ตีน”(ไม่มีศีล)ก็เดินไม่ได้เลย ฉันใดก็ฉันนั้น

ทุกวันนี้ ชาวพุทธเป็น“วัวลืมตีน”หรือ“ทิ้งตีน”กันสนิทจริงๆ จึงไม่มีสิทธิ์ที่จะก้าวเดินได้เลยแม้แต่ก้าวเดียว เพราะคน“ไม่มีศีล”นี่เอง เท่ากับไม่มี“ตีน”ก็เดินไม่ได้แน่นอน

...ชัดเจนนะ!

ดังนั้น ชาวพุทธยุคนี้ที่หลงผิด บ้างก็หันไปมีแต่การศึกษาที่มุ่งกันแต่“จิต” เอาแต่“หลับตา”ด้วย หรือไม่ก็หลงกันแต่ตรรกะหรือบัญญัติ ต่างก็รู้มาก รู้เฟื่องกันอยู่เท่านั้น

สำคัญผิด หลงโลกธรรมโงหัวไม่ขึ้น หลงผิดไปยึดเอาความเป็น“สัญญา”ว่าเป็น“ปัญญา” เลยพาลโง่งมไปได้ “มิจฉาสมาธิ-มิจฉาปัญญา-มิจฉาวิมุติ”หลงว่า“สัมมาสมาธิ-

สัมมาปัญญา-สัมมาวิมุติ"กันอย่างสนิทแน่นจริงจังหมดแล้ว

เพราะมรรคผลคือ"วิชชาและวิมุติ"ไม่มี..ไม่รู้กันแล้ว

แม้จะมี"อรหันต์"แท้ๆมาประกาศตนยืนยัน ก็ไม่เชื่อ

เพราะ"ยึดมั่นถือมั่น-สำคัญผิด"อย่างเด็ดเดี่ยวแล้ว

ซึ่งเนื่องมาจากไม่มี"ศีล"เป็นหลักสำคัญเบื้องต้นนี้นี่เอง มันจะต้องปฏิบัติไปตามขั้นตอน เป็นลำดับๆ จึงจะเป็น"มรรคผล"ไปตามขั้นตอน ไม่มีลัดตัดตอนเป็นอันขาด

เมื่อ"การศึกษา"ก็ตามหรือ"การปฏิบัติ"ก็ตาม กลายเป็น"วัวไม่มีตีน-ไม่มีขา" ทิ้งตีนทิ้งขากันทั้งนั้นเสียแล้ว มันก็ไม่สามารถก้าวไปได้ตามสามัญของธรรมชาติเด็ดขาด

(๕๐๗)"ความจริง"ของพุทธต้องมี"ศีล"กำหนดทุกขั้น-ทุกชั้น

ดังนั้น "ธรรมชาติของพุทธธรรม"หรือ"ชาติของพุทธ"จึงต้องมี"ศีล"เป็น"แม่" และมี"ปัญญา"เป็น"พ่อ"ร่วมกันก่อเกิด"ลูก"ทาง"จิต"(สัตว์โอปปาติกะ)จึงจะครบ"๓เส้า คือ พ่อ-แม่-ลูก" เกิดเป็น"สัตว์"ชนิด"จิตนิยาม" โดยเฉพาะ"จิตนิยาม"ที่เป็น"สัตว์"ขั้น"เวไนยยสัตว์" คือสัตว์ที่สอนที่เรียนรู้เรื่องกันได้

ถ้าเป็น"สัตว์"ที่ยังสอนยังเรียนกันไม่ได้ ซึ่งเรียกว่า"อเวไนยยสัตว์"อยู่ ก็ต้องขออนุญาต ขอสอนผู้พอรู้เถอะ

ก็ต้องขออภัย เราก็ขอพูดกับผู้ที่สาธยายกันรู้เรื่องไปก่อน หรือพูดกับผู้ที่พอเข้าใจกันได้ ไปก่อนเถอะนะ!!!

ผู้ที่ยังเข้าใจไม่ได้ หรือไม่เข้าใจ ก็ต้องขออภัยจริงๆ

เป็นอันชัดแล้วนะว่า ทุกขั้น-ทุกชั้นนั้น จะต้องมี"ศีล"

เป็นตัวกำกับ กำหนดขั้น แต่ละชั้น จึงจะนับลำดับกันได้

เมื่อเข้าใจเช่นนี้แล้ว ว่า “ศีล”เป็นเครื่องชี้สำคัญของ“สัตวโลก” โดยเฉพาะความเจริญของมนุษย์หรือคน

ตาม“อธิศีล-อธิจิต-อธิปัญญา” จาก“ศีล”แล้ว จึงจะเป็น“จิต”ที่เจริญขึ้นๆ เรียกว่า“อธิ” โดย“ศีล”เป็นตัวบอกขั้นบอกชั้น และ“จิตกับปัญญา”เป็นตัวพากันเจริญตาม“ขั้น”ตาม“ชั้น”ที่ได้ ที่เกิดขึ้น มีขึ้นไปเป็นลำดับๆ

“อธิจิต”ที่เจริญขึ้นๆ สะสมตกผลึกลงไปๆ จนถึงขั้น“แข็งแรง-ตั้งมั่น”จึงเรียก“อธิจิต”นี้ว่า “สมาธิ” ซึ่งเป็น“ความตั้งมั่นแข็งแรงของจิตทุกมิติ”บริบูรณ์ด้วย“อุเบกขา๔”

เข้าใจความเป็น“สมาธิ”กันดีขึ้นแล้วนะ

(๕๐๘) ความละเอียดใน“ศีล,สมาธิ,ปัญญา,วิมุตติ,วิมุตติญาณ”

ดังนั้น “สมาธิ”ก็ดี “ปัญญา”ก็ดี “วิมุตติ”ก็ดี แม้แต่“ฌาน”ของพุทธ ทุกอย่างต้องมี“ศีล”เป็นตัวกำหนดขีดขั้นชั้นตอน ทุก“ลำดับ” ไม่ละเว้นสิ่งไหนข้อใด ..ชัดเจนมั้ย?

เช่น “ศีลข้อ ๑ ..ไม่ฆ่าสัตว์” ผู้ปฏิบัติก็ต้องเอาแค่เรื่อง“สัตว์”ที่มันหมายถึงความมีชีวิตเป็นสำคัญ เมื่อเราสัมผัสหรือเกี่ยวข้องกับ“สัตว์ทั้งหลายอยู่” เราจะเป็นทุกข์อย่างไรเป็นสุขอย่างไรกับความเป็น“ชีวิต”หรือมี“ชีวิต”นั้น

ก็กำจัด“สุข-ทุกข์”นี้ที่เกี่ยวกับสัตว์นี้ กันจริงๆ จึงจะเป็น“การสิ้นสุข-สิ้นทุกข์”อย่างมีภาวะจริงยืนยันกันได้แท้ๆ

ไม่ใช่มีแต่“เรารู้”อยู่คนเดียวว่า“หมดสุข-หมดทุกข์”

กันแต่ภายในใจเราคนเดียว คนอื่นไม่รู้ด้วย ยืนยันใครไม่ได้

ซึ่งอาจเป็น“อุปาทาน”ก็ได้ เป็น“ความหลง(โมหะ)”ก็ได้

จึงไม่ชื่อว่าครบ“ความจริง”ทั้ง“สมมุติ”ทั้ง“ปรมัตถ์” ยืนยัน“ความจริง(สัจธรรม)”กับโลกเขาได้เป็นสากล

ต้องมี“คนอื่น-ผู้อื่น”รับรู้ยืนยันด้วย โดยมีหลักเกณฑ์ของ“ศีล”นี่เอง เป็น“ตัวกำหนด”ดิ้นไม่ได้ และมี“ลำดับ”จริงๆ

ดังนั้น “ศีล”จึงเป็นตัวกำหนด“ความจริง”แต่ละขั้น แต่ละชั้นที่ยืนยันครบ“ศีล-สมาธิ-ปัญญา-วิมุติ”แม้ถึง“วิมุติญาณทัสนะ” แต่ละลำดับอย่างอัศจรรย์แท้จริง ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า “ความเป็นลำดับ”ของพุทธนี้มันน่าอัศจรรย์สุดๆอย่างยิ่ง(พระไตรปิฎก เล่ม๒๓ ข้อ๑๐๙ ปหาราทสูตร)

ส่วน“ศีลข้อ๒ ..ไม่เอาสิ่งของที่ไม่ใช่ของเรา” ผู้ปฏิบัติก็ต้องกำหนดให้ชัดว่า นี่คือ เรื่องของ“สิ่งของ” ไม่ใช่เรื่องเกี่ยวกับ“สัตว์”แล้วนะ..นี่“ของ” เขายึด“ของของเขา” หรือเขามีสิทธิ์เป็นของเขา เราอย่าละเมิดเอาของเขา..มันผิด เขายึด“ของ”นั้นยิ่งกว่า“ชีวิต”ของเขาเชียวนะ ยึด“ของ”นี่ฆ่ากันตายเลยนะ มีจริงเป็นจริงมาแล้วนับไม่ถ้วน

“ยึดขั้นยอมตาย”นี่ มีคนจริงๆ มีหลักฐาน ว่ามีคนยึด“สิ่งของ”ยิ่งกว่า“ชีวิต”ของตนก็มีจริง มากมายนับไม่ถ้วน

มันสำคัญที่“ยึด”นี่แหละ ที่เป็นเรื่อง ไม่รู้จบสิ้นเวร

(๕๐๙)ยิ่ง“ศีล ข้อ๓” ก็ยิ่งมีนัยะที่สุขุมซ้อนเนียน เชิญอ่าน

“ศีลข้อ ๓”นี้ ..การสัมผัสเสียดสีด้วยทวาร ๕ ที่เป็น

ภายนอก เกิด“ความรับรู้หรือรู้สึก”แล้ว เรายังยึดเสพสุข-เสพทุกข์ใน“รสสัมผัส”นั้นๆ แล้วยังแย่งผู้อื่นก็ดี ยังเบียดเบียนผู้อื่นอยู่แท้ๆ (ขั้นต้นนี้ยังไม่ถึงขั้นเบียดเบียนตน) ซึ่งบาปหนักกว่า

เพราะ“เบียดเบียนผู้อื่น”นั้นเป็น“วิบากบาป”แท้ๆ

กล่าวคือ เหตุหรือปัจจัยที่เราจะสัมผัสนั้น เป็นของผู้อื่น ผู้อื่นเขายึดครองเสพของเขาอยู่ เราก็ไปแย่งเขา ไปเบียดเบียนเขาก็คือ บาป คือ อกุศล ที่ไม่ควรทำ เพราะถ้าทำก็เป็นอันทำ มี“ผล(วิบาก)”ติดตัวเข้าไปแล้ว ทำแล้วไม่เอาไม่ได้

ขั้นต้นนี้เอาเพียงแค่ เบียดเบียนผู้อื่น ยังเป็น“บาป”นะ ทำเมื่อใด ก็เป็นวิบาก(ผล)เมื่อนั้น ไม่ควรทำ

ต่อไป ก็“ศีล”ข้อ๓ เอ๊า.. ลองอ่าน ลองฟังกันดู

“ศีล๓ ข้อ”นี้ เป็น“๑ใน๓”ของ“ศีล๕”อันเป็น“ศีลพื้นฐาน”เบื้องต้นที่สุดแล้วสำหรับคนทุกคน เป็นเครื่องชี้ความเป็น“คน”ขั้นต่ำสุดแล้ว ที่จะต้องปฏิบัติลดละหน่ายคลาย

พระพุทธเจ้าจึงจัด“๓ข้อแรก”นี้ เป็นเบื้องต้น อยู่ในหมวดเดียวกัน หยาบที่สุดแล้ว ในความเป็นคนทุกคนไม่ว่าใคร ศาสนาไหนทั้งสิ้น “สัจจะเดียวกัน”นี้ทั้งสิ้น

เมื่อปฏิบัติตามฐานะของ“ศีล”แต่ละข้อ ก็จะเกิดผลเป็น“อธิจิต-อธิปัญญา” แล้วเกิด“วิมุตติ”ไปตามลำดับๆ

กระทั่ง“จิต”สะสมผลตกผลึก“ตั้งมั่น” ก็เป็น“สมาธิ”

เพราะ“จิตเป็นสมาธิ-จิตมีปัญญา-จิตมีวิมุติ”ตามที่สาธยายสั้นๆ คร่าวๆนี้ ผู้นั้นชื่อว่า บรรลุธรรมของพุทธ

ผู้ตรวจสอบทั้ง“ศีล-สมาธิ-ปัญญา-วิมุติ”จนเห็นชัดแจ้งความจริงตามความเป็นจริงได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงบริบูรณ์ก็

เรียกว่า มี“วิมุตติญาณทัสสนะ”ด้วย“วิปัสสนาวิธี”ทั้งหลาย

“ศีล”ข้ออื่นๆ ก็พิจารณาตรวจสอบได้โดยนัยเยี่ยงเดียวกันนี้ทุกข้อ ทำความเข้าใจ แล้วปฏิบัติดูเถิด

(๕๑๐) ย้อนไปอธิบาย“ศีลข้อ๒”แค่สิ่งของ ดูกันชัดๆ อีกที

เช่น “ศีลข้อ๒ ไม่เอาทรัพย์ที่ไม่ใช่ของเรา” ทรัพย์ของใครเขาก็ยึดเป็นของเขา ไปแย่ง ไปยึดเอามาเป็นของเรา..ผิด! เป็นบาป เป็นเวร เป็นวิบากติดอัตภาพตนจริงนะ!

ต้องปฏิบัติตน ให้จิตตนเกิดปัญญาชัด ว่ามันไม่ใช่ของเรา แล้วปฏิบัติจิตให้ปล่อยวางจากการจะเอา จะยึดว่าเป็นของเรา เพราะแม้แต่“ของเรา”ที่เราอาศัยอยู่แท้ๆ ไม่ว่าแค่“สิ่งของ-เครื่องใช้” ไปจนถึงอารมณ์ หรืออะไรต่ออะไร ที่สุดมันก็ยังไม่ใช่“เรา” ไม่ใช่“ของเรา”จริงเลย เราก็จะต้องปฏิบัติในขั้นสูงเหล่านี้ต่อไป จนปล่อยวางได้หมดสิ้น“ตัวเรา-ของเรา”เกลี้ยงเกลาไม่เหลือใดๆเลยโน่นแหละ

“จิต”ที่มันมี“อาการยึด”นี้แหละที่ต้องศึกษากันจริงๆ

ดังนั้น “ศีลข้อ๒”นี้ มันแค่“สิ่งของ”ที่ไม่ใช่เนื้อหนังมังสาของเราสักหน่อย คนละชิ้น คนละส่วนจากตัวเราแท้ๆ เรายังไปหลงผิด ยึดว่า เป็นเรา เป็นของเรา ..โถ!!! เวรกรรม!

ยิ่งหลงผิด ไปเอา“ชีวิต”ของคนอื่นมาเป็นของเรา มันก็ยิ่งบาปที่เราทำ “ชีวิตอื่น”มันก็ของเขา ของคนอื่น ตัวอื่น

ไปยึดมาเป็นของตน เอามาเป็นเจ้าข้าวเจ้าของ แม้สัตว์นั้นหรือผู้นั้นจะยินยอม ยอมให้เป็นนาย-เป็นใหญ่ ยอมให้เรา

เป็นเจ้าของ มันก็ยัง“ของใครของมันอยู่”นั่นเองแท้ๆ

“ศีล”ข้อ๒ นี้ เกี่ยวกับ“สิ่งของ”ซึ่งแตกต่างกับ“สัตว์”

..ชัดเจนขึ้นนะ?

(๕๑๑)“ความยึดเป็นของตัวของตน”นั้นยิ่งใหญ่มากจริงๆ

แม้แต่“พระเจ้า”ท่านยังเห็นว่า ทุกสิ่งอย่างเป็นของท่านอยู่เลย แล้วท่านก็เป็นสุขด้วยการ“บงการสรรพสิ่ง”

ท่านจะให้ตกนรก ท่านจะให้ขึ้นสวรรค์ ท่านจัดการหมด ซึ่งต่างจากพุทธมาก อันเป็น“ความเห็น”ที่ต่างกันอยู่

ต้องขออภัยอย่างมาก มากจริงๆ ที่จะต้องอธิบาย“สัจธรรม”ต่อไปนี้ ขออนุญาตท่านที่นับถือศาสนาอื่นจริงๆ

ที่อธิบายนี้เป็น“ความรู้-ความจริง”ที่พุทธเห็นเป็นจริงเช่นนี้จริงๆ ทั้งศึกษาทั้งใช้กับชีวิตตลอดปรินิพพานสุดๆ

พุทธนั้นศึกษา“ตนเป็นตน”นั้นคนยึดเอง และพุทธศึกษาความเป็น“ตนไม่ใช่ตน”ก็ไม่ยึดเอง “กรรมเป็นของของตน” ทำจริงๆก็เป็น“ผล”ของเราทำ-เราได้-เราเป็นทั้งนั้น

ไม่ใช่ใครมาเป็น“เจ้าของ”ให้เราทำ ให้เราเป็นเลย

เราเป็น“เจ้าของกรรม” หรือ“เจ้าของจัดการตัวเอง”

เพียงแต่“สัตว์นั้น”หรือเรานั่นแหละ ไม่ชัดเจนใน“สัจจะ”ความเป็นตัวตนนั้น ว่า มันไม่ใช่ของเราจริงๆ แค่นั้น

มีอะไรบางอย่างเรา“ยึด”เป็น“ของเรา”ที่ไม่มี“วิบากบาป”ก็คือ“อุตุนิยามกับพีชนิยาม”เท่านั้น ที่เราหรือ“จิตนิยาม”ทั้งหลายนั่นแหละไปยึดสิ่งนั้นๆว่าเป็น“เรา-ของเรา”

ทว่า“พีชนิยาม”มันไม่ยึด“ธาตุอื่น”ว่า “เป็นของมัน” เลยแม้มันตายข้ามชาติของมันไป มันก็ยึดเฉพาะตัว“ธาตุที่เป็นตัวมันเอง”เท่านั้น มันจำไว้แค่นี้ แม้ข้าม“ชาติ”นั้นๆไป

ส่วน“อุตุนิยาม”นั้น มันยิ่งยังไม่ใช่“ชีวะ”ที่ยึดความเป็น“ชีพหรือความเป็นชีวิตินทรีย์ของตัวตนมันเอง”เลย เพราะมันยังไม่เป็น“ชีพ” มันเป็นไปตามพลังงานอันคู่กับสสารของโลกของสรรพสิ่ง ที่มันเกี่ยวข้องด้วยการยึดกันหรือทำลายกันตามธรรมชาติ“อุตุ” มันก็อยู่ตามพลังงานฟิสิกส์

มีแต่“จิตนิยาม”เท่านั้น ที่“ยึดวิบากของกรรม” จนกว่าจะบรรลุอรหันต์ จึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“ตัวตน๓”(อัตตา๓) และภาวะของ“ธรรมนิยาม๕”ได้บริบูรณ์ และก็ยังอาศัย“จิตนิยาม”ไปกับ“กาลและกรรม”อยู่ใน“ชีวิต”ของตนที่ผู้นั้นทำประโยชน์ให้โลกยังไม่“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”

(๕๑๒)ยิ่ง“ความเห็นแก่ตัว(selfish)”นั้นยิ่งซับซ้อนลึกมาก

ส่วน“อุตุนิยามกับพีชนิยาม”นั้นๆเมื่อตายลงหรือสิ้นสภาพแต่ละ“ชาติ”ไป ข้ามไปเป็น“ชาติ”(ในอนาคต)ใหม่ มันก็ไม่“จองเวร”กับ“ตัวตน”อื่น เพราะมันยัง“ไม่เห็นแก่ตัว(selfish)”

โดยเฉพาะ“อุตุนิยาม”แล้ว มันไม่มีพลังงานที่เป็นประธานในนิวเคลียส(nucleus)ของมัน มันมี“ตัวมัน”ก็แค่ความเป็น“นิวเคลียร์ฟิวชั่น(nuclear fusion)”ใน“ตัวตน”ของมันเอง

มันไม่มีความสามารถถึงขั้นรู้วิธีจับเอา nuclear fission ที่วิ่งออกไปในสาย isotope มาเพิ่มมวลให้แก่ nuclear

fusion ของมันได้ แม้“จิต”ที่ยังเป็นปุถุชน หรืออาริยบุคคลผู้ยังไม่มีภูมิแห่ง“สัมประสิทธิ์(Coefficient)”ถึงขั้นเก่งพอทำได้

สรุป “ธาตุ”หรือ“ธรรม”ที่เป็น“ขั้นอุตุนิยาม”นั้น มัน“ยึดตัวกูของกู”ตามธรรมชาติแห่งสสารและพลังงานที่สังขตธรรมของฟิสิกส์ มี SH แต่ยัง“ไม่มีความเห็นแก่ตัว(selfish)”เพราะแม้แต่“ตัวมันเอง”มันก็ยังไม่มี“ประธาน”ใน“ตัวมันเอง”

ส่วน“ขั้นพีชนิยาม”นั้น มัน“มีประธานที่ยึดตัวกูของกูในตัวมันเอง”แล้ว แต่ยัง“ไม่เห็นแก่ตัว” ยังไม่มี selfish

แต่ถ้า“ธาตุ”หรือ“ธรรม”นั้นเริ่มเป็น“จิตนิยาม” ตั้งแต่“สัตว์เซลเดียว”มันก็เริ่ม“ยึดตัวกูของกู”และ“เห็นแก่ตัว(selfish)”แล้วตั้งแต่เป็น“จิตนิยาม” เป็นต้นไป

“จิตนิยาม”ยิ่งต่ำมาก มันก็ยิ่งยึด“ตัวตน”มากเพราะมันยังไม่ประสีประสากับความเป็น“สัตว์อื่น”หรืออะไรเป็นอะไรนัก มันมีแต่“รักตัวตนมาก”ทว่ามันยังไม่รู้ว่าใครเป็นใคร มันมีแต่“ป้องกันตัว” กับ“ทำตัวเองให้เป็นตัวเอง” แต่ยังกำหนดหมาย“จองเวร”กับ“ใคร”จำเพาะลงไป ไม่ได้แม่น

ต่อเมื่อเป็น“จิตนิยาม”ที่มี“ความหลงตัวตน”จัดขึ้นๆตามที่วิถีชีวิตของ“กรรมวิบาก”(ซึ่งเป็น“อจินไตย”)ของสัตว์ตัวนั้นหรือคนผู้นั้นๆที่สะสมเองมากถึงขีดก็จะยิ่งมี“พยาบาท”มากและ“แรง”ขึ้นๆตาม“ความหลง(โมหะ)” จึงจะเป็นผู้มี“ความพยาบาทมากและแรง”หนักขึ้นตาม“กรรม”ที่ตน“ทำกับอวิชชา” ของตน ไปกับ“กาล” ซึ่งจะยิ่งหนักและหนายิ่งๆขึ้น

จนกว่าจะได้มาพบกับ“ศาสนาพุทธ” ได้ฟัง“สัทธรรม”จาก“สัตบุรุษ”จึงจะเปลี่ยน“วิถีแห่งกรรม”ได้

(๕๑๓)“สัมประสิทธิ์”ของพุทธนั้นรู้จักความซับซ้อนนี้ได้

และเมื่อมี“วิชชา”ของพุทธที่เป็นโลกุตระก็มีความรู้ขั้น“สัมประสิทธิ์(Coefficient)”ที่สามารถจับเอา nuclear fission มาเพิ่มความเป็น nuclear fusion ใน nucleus ของตนเองได้ ซึ่งความเป็นอุตุนิยามก็ดี พีชนิยามก็ดี ล้วนเป็นพลังงานที่มี“ภาวะของธรรมะ ๒” ศาสนาพุทธมีประสิทธิภาพถึงขั้นจัดการกับความซับซ้อนที่มี“ภาวะหมุนรอบเชิงซ้อน”ให้เป็น“สัมประสิทธิ์”ที่เกิดประโยชน์แก่ตนได้สำเร็จจริง

“พุทธวิชชา”สามารถ“จัดการ(อภิสังขาร)” ด้วย“กรรมนิยาม” เพิ่ม“พลังงานแห่งธรรมนิยาม”เป็น“คุณวิเศษ(อุตตริมนุสสธรรม)”ของ“จิตนิยามของตน”ได้จริง ตามฐานะบารมีของแต่ละบุคคล แต่ละขั้นแต่ละชั้น

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐ ที่บาลีว่า “เทฺว ธัมมา ทฺวเยนะ เวทนายะ เอกสโมสรณา ภวันติ” ท่านแปลความไว้ในพระไตรปิฎกว่า “ธรรมะทั้ง ๒ เหล่านี้ รวมเป็นอันเดียวกันกับเวทนา โดยส่วน ๒”

ความซับซ้อนของ“เวทนา”นี้ พระพุทธเจ้าตรัส“เวทนา”ไว้ถึง“๑๐๘ เวทนา”ทีเดียว

ผู้ปฏิบัติธรรมของพุทธที่ไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เวทนา ๑๐๘”นี้ หรือทำ“เวทนา ๑๐๘”นี้ให้เป็น“เวทนา ๑ ในเวทนา ๒”ได้สำเร็จจริง จะไม่มีวันบรรลุอรหันต์ได้เด็ดขาด

การพิจารณา“เวทนาในเวทนา”นี้เป็น“กรรมฐาน”เดียว

เท่านั้นสุดสำคัญยิ่งในศาสนาพุทธ ไม่มี“กรรมฐาน”อื่นใด ตามที่บรรดาอาจารย์ผู้มิจฉาทิฏฐิ“หลงผิด”กัน แล้วเอามาสอนกันในวงการศาสนาพุทธ จนทำให้ศาสนาพุทธเสื่อมสุดทุกวันนี้ดอก โปรดศึกษากันดีๆเถิด ชาวพุทธเอ๋ย

ขอย้ำว่า “กรรมฐานของพุทธ”นั้น มี“เวทนาในเวทนา”อย่างเดียวเท่านั้น ไม่มีอื่น ขอยืนยัน

ที่มีปนเปเข้ามาในศาสนาพุทธทุกวันนี้คือ “เนื้องอก”ทั้งนั้นที่เป็นเพียง“กรรมฐาน”ของการปฏิบัตินอกรีต ซึ่งได้ผลแค่“สมถะ”เท่านั้น จะไม่เกิด“วิปัสสนา”ได้เลยเป็นอันขาด โดยเฉพาะที่พากันนั่ง“หลับตา”ปฏิบัติ

เฉพาะอย่างยิ่ง“เวทนา ๒”ที่เป็น“ธรรมะ ๒”ที่สำคัญสุดยอดคือ “เคหสิตเวทนา ๑๘”กับ“เนกขัมมสิตเวทนา ๑๘” (“มโนปวิจาร ๑๘” ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๔๓๕) ผู้สามารถทำ“ธรรมะ ๒”คือ “เคหสิตเวทนา ๑๘”อันเป็น“มโนปวิจาร”ขั้น“โลกียะ” กับ“เนกขัมมสิตเวทนา ๑๘”อันเป็น“มโนปวิจาร”ขั้น“โลกุตระ” เป็น“ธรรมะ ๑”ได้ จึงจะเกิด“บุญ” ที่สามารถกำจัดกิเลสกันแท้ๆ พาบรรลุ“นิพพาน”สำเร็จจริง

ผู้ปฏิบัติธรรมของพุทธจะต้องสามารถทำพลังงาน“สัมประสิทธิ์”นี้ได้จริงๆ จึงจะบรรลุธรรมที่เป็นพุทธถูกแท้

ผู้ที่ยังไม่มีภูมิรู้สามารถหยั่งรู้“ธรรมะ๒(เทฺว ธัมมา)”ได้จริงและสามารถทำ“ธรรมะ ๒”ให้เป็น“ธรรมะ ๑”สำเร็จจริง เช่น ทำเวทนาของตนที่เป็นเวทนา ๒ คือ มี“เวทนาแท้”กับ“เวทนาเก๊”ทำให้เหลือเป็น“เวทนา ๑ (เหลือ‘เวทนาแท้’แค่นั้น)โดยการปฏิบัติธรรมะ ๒”นี้แลที่สำเร็จลงด้วยพลัง“สัมประสิทธิ์”

ได้ (ทฺวเยนะ เวทนายะ เอกสโมสรณา ภวันติ) พลังงานจิตที่รวมกันเข้านี้จึงรวมลงเป็นพลังงาน“เวทนาแท้”เพียงอย่างเดียว

“เวทนาเก๊”ก็ไม่ได้เสียหายสูญทิ้งไป แต่“เวทนาเก๊”ได้กลายมาเป็น“เวทนาแท้”ที่เป็น“กุศลเวทนา”เพิ่มขึ้นอีกให้แก่“เวทนาแท้”ของตนเองนั้นเลย เป็น“เวทนา ๑”ที่มีประสิทธิภาพเต็มๆให้แก่ผู้ปฏิบัติ“สัมมาทิฏฐิ”แท้จริงได้สัมบูรณ์

“ความรู้”ที่ทำได้ปานนี้เป็น“ความรู้ขั้นโลกุตระ”

“สัมประสิทธิ์”นี้สามารถจะทำชีวิตตนให้มีอายุยืนยาวออกไปเกินกว่า“อายุขัย”ของตนก็ได้ ปานนั้นจริงๆ

(๕๑๔)“ความซับซ้อน”นี้แหละคือ“พลังงานพิเศษ”ที่วิเศษ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๑๐๒ พระพุทธเจ้าตรัสกับพระอานนท์ว่า พระองค์สามารถ“ดำรงอยู่ตลอดกัป หรือเกินกว่ากัป” ถ้าพระองค์ประสงค์จะทำเช่นนั้น พระองค์ย่อมทำได้จริงแน่ยิ่งกว่าแน่ ไม่ใช่เรื่องเท็จเด็ดขาด ..ใช่มั้ย?

ดังนั้น ย่อมมี“ความรู้-ความสามารถ”ที่คนผู้ศึกษาศาสนาพุทธจะศึกษาเอา“ความรู้”ที่จะทำพลังงานจิตของตนให้ตนเองมี“ความสามารถ”ต่ออายุยืนยาวต่อไปได้ เพื่อที่จะมี“ความรู้-ความสามารถ”ในการทำ“ความจริง”นี้

“ความซับซ้อน”นี้แหละคือ“พลังงานพิเศษ”ที่วิเศษ

ศาสนาพุทธมี“ความรู้ในความจริง”ถึงขั้นรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ธรรมนิยาม ๕”ได้ คือ “อุตุนิยาม-พีชนิยาม-จิตนิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม”ที่ปฏิสัมพัทธ์กันและกันอย่างเป็น

“ธรรมชาติ”แท้ พุทธจึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริงที่จะสามารถ“จัดการ” คือ“อภิสังขาร”ให้เกิด“ธรรมชาติ”ไปได้ตามลำดับวิธี

นั่นคือ ทำ“ธรรมะ ๒”คือ “เทฺว ธัมมา”นี่เอง ให้เป็น “ธรรมะ ๑”ก็ได้ และทำให้ถึงขั้น“๐”ก็ได้ หรือสามารถทำให้เป็น“๓-๔-๕-๖-๗-๘-๙”ก็ได้ โดยทำไปทีละ ๒ คือทีละคู่ไปตามลำดับๆ จึงมีผลน่าอัศจรรย์ ไม่ทำปนเปเละเทะ สับสนจนเลอะเทอะ ไม่เป็นลำดับ

ฉะนี้แล ผู้กำหนด“การเกิด-การตาย”เองได้

ชื่อว่า เป็นบุคคล“อมต” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“มูลสูตร ๑๐”(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๘) ข้อที่ ๙

ก่อนจะมาถึง“ข้อที่ ๙”นี้ ก็มีลำดับที่น่าอัศจรรย์ตั้งแต่ข้อ ๑ เรียงลำดับมาอย่างเป็นระบบระเบียบสำคัญยิ่ง

มีอะไรก่อน อะไรต่อมา และต่อไปจนถึงที่พิเศษสุด

เป็นการจัดสรรที่วิเศษ จะว่าเป็น“พระเจ้า”ได้มั้ยล่ะ?

“มูลสูตร ๑๐” ได้แก่ ๑.มีความยินดี(ฉันทะ)เป็นต้นเหตุ(มูลกา) ๒.มีการทำใจในใจ(มนสิการ)เป็นแดนเกิด(สัมภวะ) ๓.มีการสัมผัส(ผัสสะ)เป็นเหตุเกิด(สมุทัย) ๔.มีความรู้สึก(เวทนา)เป็นที่ประชุมลง(สโมสรณา) ๕.มีจิตตั้งมั่น(สมาธิ)เป็นประมุข(ปมุข) ๖.มีความระลึกรู้ตัวทั่วพร้อม(สติ)เป็นใหญ่(อธิปไตย) ๗.มีความรู้ขั้นโลกุตระ(ปัญญา)เป็นยิ่ง(อุตตระ) ๘.มีความหลุดพ้น(วิมุตติ)เป็นแก่น(สาระ) ๙.มี“การกำหนดเกิด-การกำหนดตาย”ได้เอง(อมต)เป็นที่ประชุมลง(โอคธา) ๑๐.มีการดับกิเลสสิ้นเกลี้ยงไม่มีอะไรเหลืออีก(ปรินิพพาน)เป็นที่สุด(ปริโยสาน) ชนิด“นิรันดร”ด้วยนะ!

ซึ่งยังมีความรู้ในความจริงอื่นๆอีกมากมายที่เป็น

ปฏิสัมพันธ์กับ“มูลสูตร ๑๐”นี้ได้เป็น“สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน”หลากหลายของ“ธรรมนิยาม”หรือของ“ธรรมะ” เป็น“กรรมนิยาม”ชนิดที่มี“ความรู้และความจริง”ใน“กรรม”ที่ทำลงไปด้วย“ปัญญา”หรือ“ความรู้โลกุตระ”

จึงเป็น“พลังงานพิเศษ”ที่วิเศษยิ่งแท้จริง

(๕๑๕)“พลังงานพิเศษ”ที่วิเศษถูกควบคุมได้ด้วย“ปัญญา”

ผู้ทำได้จึงเป็นคนสามารถจัดการ“ธรรมะ”ทั้งหลายได้บริบูรณ์สัมบูรณ์ นั่นคือ จัดการทำ“๐”ก็ได้ ให้ต่อเนื่องไปตามต้องการก็ได้ หรือจะทำ“๐”นี้แหละให้“นิรันดร”ก็ได้

นี้แลคือ “คุณสมบัติ”ของ“พระเจ้า”แบบพุทธที่มนุษย์สามารถพิสูจน์“ความรู้-ความจริง”นี้ได้แน่แท้ตามความตรัสรู้

พุทธสามารถทำความเป็น“นิรันดร”ได้ ถึงขั้น“ทำ ๐”ให้“นิรันดร”ก็ได้ทีเดียว พุทธมีเป้าหมายแท้คือ“๐”นิรันดร

แต่ไม่ใช่ความ“เกิด”นิรันดร หรือความ“มี”อยู่นิรันดร

กลับเป็นบรรลุภาวะ“๐”เป็น“นิรันดร” นี่คือ“นิพพาน”

ศาสนาที่ยังเป็น“เทฺวนิยม”อยู่ ยัง“มี(อัตตา,อาตมันหรือปรมาตมัน)”อยู่ ที่สุดมีเทฺวเป็น“นิรันดร” จึงไม่มี“นิพพาน”แน่

ศาสนาพุทธซึ่งมี“นิพพาน” หมายความว่า สามารถทำ“๐”ให้แก่“จิตวิญญาณ”ของตนได้สัมบูรณ์จริง ถึงขั้น“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” สูญหายความเป็น“อัตตา”ของตนไปจากวัฏฏสงสารหรือจากเอกภพอย่าง“นิรันดร”ได้จริง

“เทฺวนิยม”ทำ“ความสูญ”ดังว่านี้ไม่ได้ หรือแม้

จะทำ“ธรรมะ”ให้เป็น ๑ เป็น ๒ หรือ ๓-๔-๕-๖-๗-๘-๙-๐ ตามต้องการก็ไม่ได้เหมือนศาสนาพุทธทำได้ พุทธจึงได้ชื่อว่าเป็น“อเทฺวนิยม” คือ สามารถจัดการกับ“เทฺว”ไม่ให้เป็น“เทฺว”อยู่ดังเดิมนิรันดรได้ สลายสิ้น“เทฺว”ทั้งบัญญัติและทั้งสภาวะได้

จึงเป็นภาวะที่สามารถทำให้มี“ธรรมะ ๒”มีภาวะไม่มีภัย ไม่มีโทษใดๆได้สนิทจริง “เทวะ”หรือยอดเทพของศาสนาพุทธจึงเป็นยอด“เทวะ,เทพ,เทวดา”หรือยอด“พระเจ้า” ซึ่งก็คือ พลังงาน nucleus ที่มีพลังงานปรมาณูเพื่อสันติแท้ๆแน่ๆ

เพราะมีความรู้ยิ่ง มีปัญญา มีวิชชา จริงแท้ที่ทำได้

ดังนั้นพุทธจึงทำ“ธรรมะ ๒”คือ“เทฺว”อยู่ก็ได้ จะมี“ธรรมะ ๑”คือมี“อเทฺว”ก็ได้ ที่สุดจะไม่ให้มีอะไรเลย คือ“๐”ก็ได้

พุทธจึงมีความรู้และความจริงรอบถ้วนทุกด้าน

ที่สำคัญยิ่ง ต้องให้กลายเป็นพลังงานที่ทำงานอย่างเต็มสมรรถนะ แล้วสร้างประโยชน์แก่คน-แก่โลกด้วยปัญญา

(๕๑๖) ปัญญาที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เทวดา”คือ“เทฺว”ที่แท้จริง

“ความรู้และความจริง”นี้ ยืนยันว่า เป็นความรู้ที่รู้ความจริงในภาวะที่เป็น“เทฺว ธัมมา” หรือตรงๆนั่นก็คือ ภาวะที่เป็น“เทฺว”หรือเทวดา ทั้งที่เป็น“พยัญชนะ”และทั้งที่เป็น“สัตว์ตัวตนบุคคลจิตนิยาม” ซึ่งแท้ๆได้แก่ ความเป็น“ธรรมะ ๒”นั่นเอง “ภาวะที่ทรงอยู่ ๒” แล้วก็จัดการกับ“ธรรมะ ๒”นี้ได้จริง ทีละคู่ ไปตามลำดับ ความจริงนี้คือความรู้ nucleus ที่มีธาตุบวกกับธาตุลบ ทำ nucleus หรือ“ธรรมะ ๒” จัดการให้

“ธรรมะ ๒”คือ nucleus ให้อยู่ด้วยกันอย่างสงบ มีประโยชน์

nucleus คือ “สังขตธรรม”ที่อยู่ในฐานะ“อุตุธาตุ”ยังไม่มี“สัญญา” แต่ก็สังขารกันอยู่ ทว่าในตัว“อุตุนิยาม”เองยังไม่มี“สัญญา”คือ ไม่มีธาตุตัวกำหนดสั่งการตนเองได้ แต่คนผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อุตุ”กำหนดสั่งการ“อุตุนิยาม”นั้นได้

ต่อมาธาตุที่เจริญขึ้นเป็นชีวะคือ“พืชธาตุ”กำหนดตัวเองสร้างตนเองได้ จึงจะมี“สัญญา” จัดการกับ“ธรรมะ ๒” ให้เป็นตนเองได้เท่านั้น แต่ยังทำไม่ได้ถึงขั้น“จิตนิยาม”

กระทั่งขึ้นสูงเป็น“จิตธาตุ”ที่มี“ธรรมะ ๒”ในตนแน่ และมี“กรรม” มี“วิบาก”เป็นของของตน และเป็นทายาทของกรรมของตน -มีกรรมเป็นตัวพาเกิดพาเป็นไป-มีกรรมเป็นพันธุ์เป็นเผ่าของตน-มีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัยของตน อันเป็น“กรรม ๖” นี่หมวดหนึ่ง

พุทธเชื่อมั่นใน“กรรม ๔”อีกหมวดหนึ่ง นั่นคือเชื่อว่า ๑.กรรมเป็นอันทำ ๒.กรรมมีวิบาก(มีผลสะสม)เป็นของตน ๓.ตนทำแล้วจะไม่รับว่า เป็นของของตนไม่ได้ ๔.เชื่อ“ความตรัสรู้”ของพระพุทธเจ้าว่ายิ่งใหญ่อย่างแท้จริงเป็นจริง

ผู้มี“ปัญญา”และสามารถจัดการกับ“ธรรมะ ๒”ให้เหลือแต่“ธรรมะ ๑”ที่เป็น“คุณ” ไม่เป็น“โทษ”ได้สำเร็จแท้

คือผู้จัดการกับ“อุตุนิยาม-พืชนิยาม-จิตนิยาม”ด้วย“ปัญญา”มีผลจริง จึงชื่อว่า ผู้สามารถใน“กรรมนิยาม” จัดการ“กรรม”ได้ตาม“ความรู้-ความสามารถ”ของแต่ละคน

ฉะนี้คือ ความรู้และความจริงที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า “พระองค์สามารถดำรงอยู่ตลอดกัป หรือเกินกว่ากัป ถ้า

พระองค์ประสงค์จะทำ” ก็ย่อมทำได้ ย่อมเป็น“ความจริง”

เพราะ“ความรู้และความจริง”ของ“ศาสนาพุทธ”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงถึง“ธรรมนิยาม ๕”กันปานฉะนี้ จึงจัดการได้วิเศษ

นี่แค่“ภูมิรู้”ของอาตมาเท่านั้นนะ ผู้รู้อื่นที่สูงกว่าอาตมาจะรู้ยิ่งกว่าอาตมาอีกมากกว่ามาก

ยิ่งเป็นพระพุทธเจ้า ก็แน่นอนว่า พระองค์ต้องมีทั้ง“ความรู้และความจริง”ที่ยิ่งใหญ่ยิ่งกว่าอาตมานักกว่านัก

และเป็น“ความรู้-ความจริง”แบบพุทธที่เป็น“โลกุตระ”

ซึ่งมี“การศึกษา ๓”คือ “ไตรสิกขา” อันมี“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”เป็นหลักของการศึกษาที่ให้“ความรู้และความจริง”ทั้งหมดทั้งสิ้น โดยมี“ศีล”เป็น“ข้อกำหนดให้ก่อเกิดผล”ต่างๆ

(๕๑๗) ศาสดา๒ ศาสดา ในโลกที่เป็นโลกียะกับโลกุตระ

ในโลกจึงมี“ความรู้” ๒ ชนิดจริงๆ คือ“โลกุตระ กับโลกียะ” จึงมี“๒ ศาสดา”เป็นผู้รู้ใน“โลก”ของตนๆ ๒ ชนิดนี้

นั่นคือ ความรู้“ศาสนาโลกียะ กับศาสนาโลกุตระ”

มีพิเศษยิ่งอยู่เพียงว่า “ศาสดาโลกียะ”นั้น ยังไม่รู้จัก“โลกุตระ” แต่“ศาสดาโลกุตระ”ต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ธรรมะ ๒” คือ รู้ทั้งโลกียธรรมและรู้ทั้งโลกุตรธรรม จึงจะสามารถสร้าง“จิต”ตนให้ลอยตัว“หลุดพ้น”หรือ“อยู่เหนือ(อุตตระ)”อีก“ธรรมะ ๑”ได้จริง ก็คือ “อยู่เหนือโลกียธรรม”นั่นเอง

ไม่เช่นนั้น ก็ไม่รู้ว่าเรา“อยู่เหนือ”อะไร? เป็นไฉน?

มันต้องมี“ภาวะจริง”ใด? รองรับ“ความจริง”นั้น! แท้

เห็น“ความแตกต่าง”ของ ๒ ศาสดา, ๒ ศาสนา..มั้ย?

พึงเห็นชัด ในความแตกต่าง แล้วจะจบได้ ว่ามันต่าง “ความเห็น”เท่านั้นจริงๆ ก็ต้องจบ ไม่มีอะไรจะทำอะไรได้อีกแล้ว ..ก็ต้องปล่อยให้แต่ละคนเป็นไปของตนๆที่ต่างกัน

ผู้ปฏิบัติที่ไม่มี“ศีล”เป็นข้อกำหนด“ผล” จึงไม่สามารถบรรลุ“ผลธรรม”ที่เป็นแบบศาสนาพุทธไปตามลำดับอย่างน่าอัศจรรย์แน่นอน เริ่มตั้งแต่“ศีลข้อ ๑”มาทีเดียว

(๕๑๘)นัยะเดียวกันนี้หากมี“ปัญญา”รู้รอบ ก็รู้จบแน่นอน

“ศีล”ข้ออื่นๆ ทั้งนั้นๆ ก็ปฏิบัติตามระบบ“ไตรสิกขา” หรือ“การศึกษา ๓”เยี่ยงเดียวกัน จนกระทั่งเกิดผลคือ“ศีล-สมาธิ-ปัญญา-วิมุตติ-วิมุตติญาณทัสสนะ”ไปตามลำดับของ “อธิศีล-อธิจิต-อธิปัญญา-อธิมุตติ-วิมุตติญาณทัสสนะ”นี่เอง

ซึ่งก็ล้วนมี“ศีล”เป็นตัวกำหนดขั้น-กำหนดชั้นทั้งสิ้น

แล้วเราจะรู้รอบ รู้ถ้วน ไม่ตกหล่น ละเอียดลออ ครบบริบูรณ์ จนที่สุดสัมบูรณ์ ตามลำดับอย่างมหัศจรรย์

เพราะมี“ศีล”เป็น“หลักเกณฑ์”ยืนยัน ทุกขั้นตอนจิตเป็น“สมาธิ” เช่น มี“ศีลทั้ง ๕ ข้อ”จนจิตเป็น“สมาธิ” ซึ่ง“สมาธิ”นี้ก็จะครบ“ปัญญา” ครบ“วิมุตติ” นี่แหละคือ พระโสดาบันเต็มขั้น ขั้นต้น เป็นอาริยบุคคล ระดับแรก

“โลกุตรบุคคล”ลำดับที่ ๑ ของศาสนาพุทธ

ผู้โสดาบันจึงต้องมี“ศีล ๕”เป็นกรอบกำหนด ตามภูมิของพระพุทธเจ้า(ซึ่งผู้จะเห็นต่างก็มีจริง ไม่มีปัญหา แตกต่างกัน

ต้องมีแน่นอน) แล้วมี“สมาธิ-ปัญญา”รู้“วิมุตติ”ของตน จึงจะชื่อว่า “สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”

ยิ่งสามารถมี“วิมุตติญาณทัสสนะ”หยั่งรู้ของตนได้ก็ยิ่งดี ก็แล้วแต่ภูมิของแต่ละคน

“สัตว์”ที่นับว่าเจริญกระทั่งเรียกได้ว่า“มนุษย์”หรือคนนั้น พระพุทธเจ้าตัดขีดเขตเอาตรงนี้ คือ มี“ศีล๕”นี้ นี่เอง

ผู้เข้าใจ และเห็นด้วย ก็ปฏิบัติให้ได้ ตนเองผู้ได้ธรรมนี้ก็มี“จิต” มี“วิญญาณ”เป็น“คน” เป็น“มนุษย์”ตามนี้

ส่วนจะเจริญสูงกว่านี้ ก็มีขั้นตอนต่อจาก“โสดาบัน” ขึ้นไป มีทฤษฎีบริบูรณ์ ศึกษาให้สัมมาทิฏฐิเถิด

(๕๑๙) ผู้ทรงไว้ซึ่ง“สุข-ทุกข์”อยู่ คือผู้มี“อธรรม-อวิชชา”

คนจะต้องมี“ปัญญา”หรือ“วิชชา”จึงจะรู้องค์ประชุมของ‘รูป’กับ‘นาม’ที่เป็นธรรมะ ๒ คือ ความเป็น“กาย”ซึ่งปรุงแต่งกันอยู่ และจะรู้“ความรู้สึกสุข-ทุกข์”ของรูปกับนาม คือ ความเป็น“เวทนา”ที่หลงยึดมีความเป็นสุข-เป็นทุกข์อยู่

ผู้มีความเป็น“สุข-ทุกข์”อยู่ใน“ขันธ์๕”ยังมี“อวิชชา”

เพราะไม่รู้ว่ามันเป็น“ธาตุโง่ไปกับสุขกับทุกข์”ในความเป็น“จิต” คือ ผู้มี“ธาตุโง่(อวิชชา)” สุดท้ายจะรู้“ภาวะที่ทรงอยู่หรือทรงไว้”คือความเป็น“ธรรม”ที่มี“ปัญญา”หรือมี“วิชชา”ที่สามารถกำจัด“ธาตุโง่”ออกไปจากจิตได้หมด

ก็คือ ผู้มี“ปัญญา”หรือ“วิชชา”ที่รู้ว่า“ในจิตตนเองยัง‘ทรงไว้หรือทรงอยู่’ซึ่งความเป็นสุข-เป็นทุกข์”

ผู้มี“ความทรงอยู่ของสุข-ทุกข์”ใน“ขันธ์ ๕”คือ“อวิชชา”

ผู้มี“ธรรม”หรือแม้มี“ขันธ์ ๕”อยู่ แต่ไม่มีสุข-ไม่มีทุกข์ แล้วเด็ดขาดในจิต คือ ผู้ไม่มี“กิเลส” ผู้ดับสิ้น“อวิชชา” ผู้ดับสิ้น“อุปาทานในความเป็นขันธ์ ๕” แต่ยังมี“ขันธ์ ๕ ทรงอยู่” ดำเนินชีวิตไปกับขันธ์ ๕ ชนิดที่“ไม่มีสุข-ไม่มีทุกข์”อีกแล้ว

โดยพยัญชนะบาลีก็ว่า“อธรรม” แปลเป็นไทย“ไม่ทรงไว้” สภาวะก็คือ“ไม่มีสุข-ไม่มีทุกข์”นั้น“ทรงไว้ในจิตใจ”แล้ว

ผู้ไม่มี“สุข-ทุกข์”คือ ผู้บรรลุหลุดพ้นความเป็น“ธรรม” เพราะเป็น“ผู้ที่ไม่ทรงไว้ซึ่งทุกขอาริยสัจและสุขัลลิกะ”แล้วจริง ภาษาก็ว่า“อธรรม”จึงได้แก่ผู้“พ้นอวิชชา”แต่มี“วิชชา”

“ภาษา”กับ“สภาวะ” จะสลับซับซ้อนกลับไปกลับมาแบบนี้ เสมอ ในสัจธรรม ..ลองอธิบายต่อไปกันอีกที

(๕๒๐) ผู้“พ้นสุข-พ้นทุกข์”จึงคือผู้มี“อธรรม”หรือมี“ธรรม”

“อธรรม”กับ“ธรรม”นี้เป็นภาษาบอก“สภาวะ”ที่“มี”ก็ได้ หรือ“ไม่มี”ก็ได้ ใช้เรียกขานได้ทั้ง ๒ คำ ..ไม่ผิดด้วย

“อธรรม”คือ “ความไม่ทรงอยู่ของสุข-ทุกข์”นัยะนี้ลึกซึ้งสุดๆ แม้ยังมี“ขันธ์ ๕”ก็คือ ผู้มี“สุญญตา”หรือมี“นิพพาน”ตาม“วิชชา”หรือ“ปัญญา” ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความมี = โหติ”กับ“ความไม่มี = น โหติ” หรือ“ความมี = อัตถิ”กับ“ความไม่มี = นัตถิ”

หรือความยังมี“สมุทัยของโลก(โลกสมุทัย)” กับ“ความดับสมุทัยของโลก(โลกนิโรธ)” สำหรับผู้บรรลุธรรมของพุทธ

ซึ่งหมายถึง “ความเกิดโลก(โลกสมุทัย)” และ“ความไม่มี

โลก(โลกนิโรธ)" ด้วย"วิชชา หรือปัญญา"แท้จริง ไม่สับสนแล้ว

แม้คนผู้นี้จะยังมี"อัตตา"อาศัยอยู่ แต่พ้นอวิชชาแล้ว

ผู้พ้นอวิชชาแล้วคือ อรหันต์ "อรหันต์"คือ ผู้"ดับกิเลส" ที่เป็น"อัตตา ๓"ได้สำเร็จแล้ว แต่ยังอาศัย"อัตตา"อยู่ ยังมีชีวิต ยังไม่ปรินิพพานเป็นปริโยสานไป และไม่ลึกลับสับสนกับคำว่า"ธรรม"กับ"อธรรม"ที่เป็นทั้ง"พยัญชนะ"–ทั้ง"สภาวะ"แล้ว

และไม่ลึกลับสับสนกับ"ภาวะคู่"ทั้งหลาย ไม่ว่าจะเป็น"สัจจะ"ที่เรียกว่า"สมมุติกับปรมัตถ์" ไม่ว่าจะเป็น"รูปกับนาม" ไม่ว่าจะเป็น"กายกับจิต"

ซึ่งมี "๒ ภาวะ"เอามา"คู่กัน"แล้วเห็นแจ้งในความ "แตกต่างกัน"ได้ในนัยะที่ต่างกัน มิติที่ต่างกัน สาระที่ต่างกัน ความรับรู้สึกที่ต่างกัน สัจจะที่ต่างกัน ความต่างกันทั้งหลาย ที่เรียกว่า"อาการ"ก็ดี "ลิงคะ"ก็ดี "นิมิต"ก็ดี "อุเทศ"ก็ดี เมื่อจับคู่กันแล้ว วินิจฉัยได้ถึง"ความต่าง" เพราะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง..มีปัญญา

เพราะไม่ลึกลับสับสนกับ"ธรรมะ ๒"คือ ความเป็น"เทวธัมมา"แล้ว ทั้งในภาวะ"สมมุติกับปรมัตถ์" ทั้งที่เป็น"รูปกับนาม" ทั้งที่เป็น"พยัญชนะกับเนื้อหาแท้" แม้จะเป็น"รูปกับรูป –รูปกับนาม–นามกับนาม" หรือความเป็น"ที่สุด"เหมือนกันของ"๐"กับ"นับไม่ถ้วน,ไม่มีประมาณ,หาที่สุดมิได้(infinity)"

สรุปก็คือ "อธรรม"หรือ"ธรรม"ก็ไม่ลึกลับสับสนแล้ว

ฉะนี้แลคือ "ปัญญา"หรือ"วิชชา"สุดยอดของอรหันต์ "ผู้ไม่ลึกลับ"ในธรรมทั้งในอธรรม และไม่สับสนแล้วใน"ความมี หรือความไม่มี" ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๔๒ ถึง ๔๔ ตรวจทานอ่านดูและพิจารณาให้ดี

(๕๒๑) “ธรรม ๒”คือ “เทฺว ธัมมา”หรือความเป็น“เทวดา”

การศึกษา“ธรรมะ ๒”ที่ภาษาบาลีว่า“เทฺว ธัมมา”นี้จึงสุดยอดลึกซึ้ง(คัมภีรา) เห็นตามได้ยาก(ทุททสา) รู้ตามได้ยาก(ทุรนุโพธา) มีความสงบที่วิเศษ(สันตา) สุขุมประณีตยิ่ง(ปณีตา) เดาเอาหรือใช้ตรรกะไม่ได้(อตักกาวจรา) ละเอียดระดับนิพพาน(นิปุณา) บัณฑิตแท้เท่านั้นจึงจะรู้ได้จริง(ปัณฑิตเวทนียา)

ผู้ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“เทฺว ธัมมา”คือ“ทรงอยู่หรือทรงไว้ในธรรมะ ๒”ไม่ได้ศึกษา“ธรรมะ ๒” จมอยู่กับ“ธรรมะ ๒” ซึ่งชื่อว่า“เทฺวนิยม” ก็คือ ผู้จะไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“ความพ้นสุข-พ้นทุกข์”จึงเป็นผู้มี“อธรรม”หรือมี“ธรรม”อยู่ในตน โดยที่แยก“ความเป็น ๒ (เทฺว)”ไม่ได้เลย จึงเป็น“เทฺวนิยม”นิรันดร

ถ้าไม่หันมา“ศึกษา”ความเป็น“อเทฺวนิยม”กันอย่างจริงจัง ให้“สัมมาทิฏฐิ” และปฏิบัติจนกระทั่ง“สัมมาปฏิบัติ-สัมมาปฏิเวธ” ก็จะยังเป็น“เทฺวนิยม”และมีสวรรค์-มีนรก ให้ตก-ให้ขึ้นกันอยู่ มีเทวดา-มีผีเปรตเป็นตัวเป็นตน ที่ตนมีจริงเป็นจริงอยู่แท้ ไม่มีทางรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ถึง“ที่สุด”อยู่นั่นเอง

แม้จะ“อยาก”ไม่มี-ไม่เป็นปานใดๆ ก็ไม่ได้ ก็ยังมี-ยังเป็นอยู่นั่นเองแน่แท้ เพราะยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ธรรมนิยาม ๕”อันได้แก่ อุตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรม

ถ้าไม่ศึกษาด้วย“ไตรสิกขา”เรียนรู้จาก“หยาบ”ระดับต้น แล้วก็“กลาง” ที่สุด“ปลาย” และจัดการชำระกิเลสหรือตัณหา-อุปาทานไปตามลำดับที่มี“ปฏิจจสมุปบาท”เริ่มต้น

จากความเป็น“อวิชชา” ตั้งใจศึกษาให้สัมมาทิฏฐิ แล้วปฏิบัติจน“จิตนิยาม”เกิด“อัญญธาตุ”ของโลกุตระกระทั่งเป็น“วิชชา” ซึ่งเป็น“ตัวต้น”ของ“ปฏิจจสมุปบาท”ทั้งสาย จึงสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สังขาร-วิญญาณ-นามรูป-อายตนะ-ผัสสะ-เวทนา-ตัณหา-อุปาทาน-ภพ-ชาติ” และโศก,ปริเทวะ,ทุกข์,โทมนัส, อุปายาส และสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ธรรมะ ๒”ทั้งในความเป็น“สภาวะแท้”หรือความเป็น“เนื้อหาแท้(สาระ,แก่น)” และรู้ทั้งที่เป็น“พยัญชนะ” ซึ่งเป็น“ธรรมะ ๒”อันคือ“เทฺว ธัมมา”

แต่เพราะยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“ธรรมะ ๒” ที่เป็น“จิตนิยาม” และได้เรียนรู้กำจัด“อุปาทาน”ที่เป็น“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”ชำระล้างภาวะที่“หลงยึด-หลงติด”จนกระทั่งสิ้น“อุปาทาน ๔”หรือ“ตัณหา ๓” หรือ“กามคุณ ๕”ได้แท้จริง

(๕๒๒) “ธรรม ๒”คือ “เทฺว ธัมมา”หรือความเป็น“เทวดา”

ผู้ชำระ“อุปาทาน ๔”หรือ“ตัณหา ๓” หรือ“กามคุณ ๕” หรือ“อกุศลเจตสิกหรือจิตทุจริต”ทั้งหลายออกจากจิตได้แท้จริง เป็น“สัมมาทิฏฐิ-สัมมาปฏิบัติ-สัมมาปฏิเวธ”จริงแท้

จึงจะเป็นผู้มีความสะอาดของจิต มีความไม่หมองไม่มัวของจิต มีความโปร่งใสของจิต มีคุณภาพแท้ของจิต มีความรู้ยิ่งจริงแท้ในความแท้จริงทั้งหลายของจิต มีความวิเศษของจิตที่สะอาดบริสุทธิ์จากกิเลสจริง มีความสามารถพิเศษของจิตอย่างไม่น่าเชื่อ มีคุณวิเศษเกินสามัญ ฯลฯ

ที่ว่าพิเศษนี้ก็แค่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“ความจริง”นั้นๆ

กว่ามนุษย์ปกติสามัญทั่วไปทั้งหลายเท่านั้น ซึ่งมันเป็น“ความจริง”ที่คนทุกคนนี่แหละทำได้ หากพากเพียรกันได้ถึงจริง

มันเกิดจริงเป็นจริง มีประสิทธิภาพจริง ไม่ลึกลับ เป็นไปตามเหตุตามปัจจัย ผู้ทำเหตุได้สำเร็จ ผลก็เกิดเป็นจริง จะว่าน่าอัศจรรย์ มันก็เป็นความจริงที่เกิดที่เป็นไปตรงตามพระพุทธวจนะได้ทุกคน สำหรับผู้ทำได้ ไม่ประหลาดอะไร

จึงมีความชัดเจนชัดแจ้งชัดจริงในความเป็น“เทฺว ธัมมา”ที่เป็น“ธรรมะ ๒”ในความเป็น“ธรรมะ”นั้นเอง ที่มันเป็น“เทฺวนิยม” และสามารถทำให้เป็น“อเทฺวนิยม”มีผลสำเร็จจริง

ผู้สำเร็จจริง เรียนรู้เป็น“สัมมาทิฏฐิ”จริง ปฏิบัติจนจิตเกิดจริงเป็นจริงตรงตามคำสอนของพระพุทธเจ้า หรือของสัตบุรุษแท้ที่ท่านสอน จึงสามารถ“เห็นเทวดา”ตาม“สมมุติสัจจะ”ของปุถุชน ที่หลงเพี้ยนไปว่าเป็น“ปรมัตถสัจจะ”ตามที่ชาว“เทฺวนิยม”เขาหลง“ยึดมั่นถือมั่น”และมี“อุปาทาน”เห็นจริงเห็นจังอยู่เป็น“วิญญาณเก๊-สังขารเก๊-สัญญาเก๊-เวทนาเก๊”แท้ๆได้ด้วย“อุตตริมนุสสธรรม”ตามพระวจนะจริงๆ

ชาว“เทฺวนิยม”ทั้งหลายที่หลงยึด“เทวดา”หรือ“พระเจ้า”เป็น“ตัวตน”ที่เรียกว่า“อัตตาหรืออาตมัน”นิรันดรกันอยู่จะไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“เทวดา”

แม้แต่ผู้ที่เป็น“ชาวพุทธ”ที่ยัง“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่ ก็เช่นเดียวกัน ก็คือ ผู้ยังชื่อว่าเป็น“เทฺวนิยม”อยู่แท้

นั่นก็คือ ผู้ยังแยกแยะความเป็น“เทฺว ธัมมา”(ธรรมะ ๒) ไม่ออก ทั้งในความเป็น“พยัญชนะ” ทั้งในความเป็น“สภาวะ”

ผู้ที่เป็น“เทฺวนิยม”แท้จึงไม่รู้จัก“เทวดา-มาร-พรหม”

แต่ผู้สัมมาทิฏฐิ-สัมมาปฏิบัติ-สัมมาปฏิเวธจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เทวดา-มาร-พรหม”แท้จริงตามพระวจนะแน่นอน

(๕๒๓) “ศีล”เครื่องวัดความเป็น“คน”และเป็น“ศาสนาพุทธ”

ผู้จะหลุดพ้นออกจากความเป็น“เทฺวนิยม”ได้ก็ต้องศึกษาปฏิบัติ“ไตรสิกขา”อย่าง“สัมมาทิฏฐิ”กันจริงๆ

ศาสนาพุทธมีลำดับ เสมือนมหาสมุทร ลาดลุ่ม ลึกลงไปเป็นลำดับ เป็นที่น่าอัศจรรย์ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๐๙ ปหาราทสูตร

ศาสนาพุทธมี“ศีล”เป็นหลักแท้ เป็นสิกขาบทบ่งบอกความเป็นผู้มี“ธรรม” หากคนผู้ใดไม่เห็นความสำคัญใน“ศีล”ก็ไม่มี“สิกขาบท”มาจับเป็นหลัก แล้วตรวจลำดับกันได้ตาม“ศีล”แต่ละข้อ ว่าเป็น“คน”มี“ธรรม”ขั้นนั้น-เจริญขั้นนี้

“ศีล”เป็นเครื่องวัดความเป็น“คน”และเป็น“ศาสนาพุทธ”

นั่นคือ ผู้ไม่มี“ศีล”ก็ยังไม่มี“ธรรม”ที่เป็นพุทธ เพราะ“ไม่ถือศีล”ปฏิบัติก็ไม่มี“ธรรม” ไม่มี“ความรู้เรื่องศีล” จึงเป็นผู้มี“ศีล”ไม่ได้-มี“สมาธิ”ไม่ได้-มี“ปัญญา”ไม่ได้ ทำตนให้เจริญไปตามลำดับของ“ศีล”ไม่ได้ นี้คือ ความไม่มี“พุทธ” ไม่มีความเป็นศาสนาพุทธจริงในตน เป็นแค่ผู้อาศัยชื่อ“พุทธ”แปะๆไว้

แต่การปฏิบัติเป็นแบบเดียรถีย์ ตามแบบพวกนอกพุทธมันก็กลับไปหาลัทธิฤาษีนอกรีตในป่าวนไปวนมาฉะนี้

ก็ขอแสดงความนับถือกับผู้ตั้งใจปฏิบัติธรรมที่เอาจริงเอาจัง ครำ่เคร่ง ตั้งใจกันจริงๆ เพียงแต่ว่ายัง“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่

ก็เลยไม่สามารถบรรลุผลอย่าง“สัมมาผล” ก็เห็นใจจริงๆ

น่าสงสาร และก็ได้แต่สงสาร ที่ท่านวนอยู่ในสงสาร

แต่ก็ไม่รู้จะทำยังไง! เพราะอาตมาก็พูด“ความจริ๊ง-ความจริง” ท่านก็ยังเห็นว่าอาตมาอวดตัวอวดตนอยู่นั่นแหละ บางคนถึงขั้นหมั่นไส้เอาด้วย ดีไม่ดีบางคนเกลียดไปเลย

(๕๒๔) อาตมาจำต้องยืนยันความเป็น“คน” เป็น“ศาสนาพุทธ”

จริงๆนั้น อาตมามีแต่ใจจริง อาตมาไม่มี“สาเถยยจิต” ที่อยากอวดตัวอวดตนเลยจริงๆ นี่ก็พูด“ความจริง” แต่ท่านผู้ไม่เชื่ออาตมาไม่นับถืออาตมา ก็ยิ่งรู้สึกว่า อาตมาหลงตัว ไม่รู้ตัว อวดตัวหนักหนาสาหัสไปเลย ..ก็ต้องขออภัย

ซึ่งอาตมาก็ไม่รู้จะพูดยังไง!!!???

เพราะนี่คือ“สุจริต” ที่สุดใน“ชาตินี้-ปางนี้-ยุคนี้-กาละนี้” ความเหมาะควรที่สุดคือ อาตมาต้องทำ“กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม”เยี่ยงนี้ จึงจะ“ควร”ที่สุด ..ไม่ใช่ดื้อด้านทำ

เพราะชาตินี้-ปางนี้-ยุคนี้-กาละนี้ อาตมาจะต้องเป็นอย่างนี้ จะต้องทำอย่างนี้ จะต้องประพฤติแบบนี้ ตามสัปปุริสธรรม ๗ และมหาปเทส ๔ มันต้องยืนยันกันอย่างนี้ ไม่เช่นนั้น มันไม่สมยุค ไม่สมสมัย ไม่สมค่านิยม ไม่สมรสนิยม ไม่สมแฟชั่นนิยม ไม่สมสุจริตนิยม ต้องมี“กายสุจริต-วจีสุจริต-มโนสุจริต”เยี่ยงนี้ๆ จึงจะเป็นของ“ควร”ตามมหาปเทส

คำว่า “ควร”นี้ พระบาลีว่า “กัปปิยะ”

ซึ่งเป็นเรื่องสุดๆแล้วที่พระพุทธเจ้าทรงให้ทำอย่าง

นี้ เพราะเป็นเรื่องของความ“ลงตัว”ของ“รูปกับนาม” หรือความ“ลงตัว”ของทุกสิ่งทุกอย่างใน“กาละ”นั้นๆ ใน“ปัจจุบัน”นั้นๆ ณ “ลมหายใจเฮือกนั้น” ที่จะต้องมี“ใครคนใดคนหนึ่ง”เป็นตัวละครสำคัญชื่อว่า“ประธาน” เป็นผู้จัดการชี้ชัด ตัดสิน

แม้แต่เรื่องความเป็น“คน” หรือเป็น“ศาสนาพุทธ”ก็อาตมานี่แหละจะเป็นผู้เอา“สูตร”หรือ“ทฤษฎีสำคัญ”ของพระพุทธเจ้ามาเป็นเครื่องใช้“ยืนยัน” มาชี้ชัด ตัดสิน ในยุคนี้ ในกาละนี้ ใน“ปัจจุบัน”นี้ หรือ ณ ลมหายใจเฮือกนี้

และเป็นความจริงอีกแหละ ที่ใครไม่เชื่อก็ย่อมมีแน่

อาตมาก็ไม่มีปัญหา เพราะอาตมาตั้งใจเจตนาพูดแต่“ความจริง”เท่านั้น ส่วนใครจะเชื่อหรือไม่เชื่อ มันเป็นอิสระเสรีภาพของคนแต่ละคนเขาย่อมมีสิทธิของใครของมัน มันก็เป็นธรรมดา

(๕๒๕) อาตมาจำเป็นมากจริงๆที่ต้องบอก“ตัวเอง”ออกมา

อาตมาก็บอกก็พูดไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้งแล้วว่า อาตมาจำเป็นต้องบอกตัวเอง เพราะท่านทั้งหลายได้รับคำสอนมาว่า “ผู้บรรลุธรรมแล้วบอกใครไม่ได้” จึงมีแต่“การเดาเอา” ว่า ใครจะเป็นผู้บรรลุธรรมบ้าง ยุคนี้จึงกลายเป็นศาสนา“เดา”กันมานานแล้ว เพราะเชื่อท่านผู้รู้สนิทแน่นว่า “ผู้บรรลุธรรมแล้วจริง จะไม่บอกใครว่าตนเองบรรลุ” และแถมกำกับไว้อีกว่า “ผู้บรรลุธรรมบอกใครไม่ได้” ซ้ำย้ำสำทับไว้อย่างหนักว่า “ผู้ที่บอกตนเองว่าบรรลุนั้นคือผู้ไม่บรรลุ”

..ว่างั้นเลย

ทุกวันนี้จึงมีแต่“อรหันต์เดาเอา”กันทั้งนั้น!!!

อาตมาจึงจำเป็นต้อง“บอกตัวเองยืนยันตัวเอง-เอาตนเองให้พิสูจน์กัน” ให้เห็นจริงทั้ง“ความจริงและความรู้”ที่อาตมามีนั้น ว่า เป็น“ความรู้และความจริง”ของศาสนาพุทธหรือไม่? ตรงตามพระไตรปิฎกหรือไม่? สอดคล้องกับพระวจนะหรือไม่? อาตมาต้องทำต้องพูดต้องแสดงความรู้ของอาตมาออกมายืนยัน“ความจริง-ความรู้”ให้เห็นจริง

และที่สำคัญคือ อาตมาประพฤติปฏิบัติได้จริงตามที่พูดที่กล่าว และตรงตามพระไตรปิฎก นั้นหรือไม่?

นี่ต่างหากที่สำคัญมาก ตรวจสอบความจริงกันดีๆ

น้ำหนักแห่งการแสดง“ความจริง”ของอาตมามันจึงออกไปข้าง“เน้นความจริง” ลงน้ำหนักของ“ความจริง” กันแข็งๆแรงๆอย่างที่เห็นและเป็นอยู่ ก็ต้องขออภัยที่อาตมาแสดง“ความจริง”แข็งไป-แรงไป เป็นรูป-เป็นนามจัดหนักไป

ซึ่งมันเป็นการแสดงออกของ“ความมั่นใจในความจริง”ของตนเองนั่นเอง ไม่มีอะไรอื่นเลย ขอยืนยัน

(๕๒๖)เหตุก็คือท่านผู้รู้ทั้งหลายยุคนี้ยึด“ผิดเป็นถูก”มีดสนิท

เพราะท่านผู้รู้ทั้งหลายในยุคนี้ ต่างก็ได้“ไปลงยึด”เอาความผิดเป็นความถูก”เสียอย่างสนิทสนมกันเสียแล้ว ทั้ง“ศีล” ทั้ง“สมาธิ” ทั้ง“ปัญญา” ทั้ง“วิมุตติ” ทั้ง“วิมุตติญาณทัสสนะ” ฯลฯ

นั่นก็คือ “ศีล”ก็ไป“ยึด”ได้แค่“วินัย”ว่าเป็น“ศีล”

ทุกวันนี้“ศีล”ก็หมายเอาแค่“วินัย ๒๒๗”กันเท่านั้น

ส่วน“ศีล”จริงๆคือ “จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล”ก็ทิ้งกันเสียแล้ว

อาตมานำเอา“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล”นี้ขึ้นมาพูดท่านก็ไม่รู้อิโหน่อิเหน่กันเลย อะไรเหรอ..จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล พูดไปแล้วมันก็น่าสงสารจริงจริ๊งศาสนาพุทธ

ทุกวันนี้จึงเข้าใจเรื่อง“ศีล”ก็ได้แค่“ศีลัพพตุปาทาน” ยังไม่ต้องพูดไปถึง“ศีลัพพตปรามาส” เพราะแค่“สักกายทิฏฐิสังโยชน์”ก็ยังไม่สัมมาทิฏฐิแม้แต่คำว่า“กาย” จึงไม่ต้องไปพูดถึงขั้นพ้น“วิจิกิจฉาสังโยชน์”กันเลย

แม้“สมาธิ”ก็ไป“ยึด”ได้แค่“มิจฉาสมาธิ”กันทั้งนั้น

นั่นคือ “หลับตา”ทำสมาธินี้อาตมาพูดมากว่า ๕๐ ปีแล้ว ไม่กระเตื้องกันสักเท่าไหร่กันเลย ว่า ศาสนาพุทธนั้น“สมาธิ”ไม่มี“หลับตา”ปฏิบัติ ต้องมี“สัมผัส ๖”จึงจะปฏิบัติ“สัมมาสมาธิ”กันได้

“หลับตา”ปฏิบัตินั้นมันของเดียรถีย์ ก็ยังงมจมมืดอยู่กับ“สมาธิเดียรถีย์”นั้นแหละอยู่อย่างเดิม

ผู้ปฏิบัติ“หลับตา”ทำสมาธินั้น มัน“โมฆะ”ในศาสนาพุทธ “สมาธิ”ของพุทธต้องมี“ศีล”เป็นเครื่องกำหนด

ยิ่ง“ปัญญา”ซึ่งเป็น“ความรู้ระดับโลกุตระ”นั้นก็ยิ่งแยกแยะกันกับ“ความรู้ระดับโลกียะ”ไม่ได้ง่ายๆแน่นอน

ส่วน“วิมุตติ”นั้น เลิกไปได้เลย อย่าไปฝันหา“สัมมาวิมุตติ”เป็นอันขาด เพราะมีแต่ไปได้“มิจฉาวิมุตติ”กันจนสนิทเนียนแน่แน่น แน่วแน่กันไปหมดสิ้นแล้ว วิมุตติมืดสนิทจริงๆ

(๕๒๗) ผู้เริ่มนับได้ว่า “เป็นคน” ขั้น“ต่ำสุด”ก็คือ“มีศีล๕”

“มนุษย์”หรือภาษาไทยคือ“คน”นั้น ผู้จะนับได้ว่า “เป็นคน-เป็นมนุษย์”ก็ต้องนับเอาที่“ความมีศีล”เป็นตัวชี้บ่ง

ถ้าแม้นผู้ใดแค่“กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม”ของเขานั้นแค่“ศีล ๕”เขาก็“ไม่หลุดพ้น” คือ ยังมี“กรรม ๓” ละเมิด“ศีล ๕”อยู่ มีปกติละเมิด“ศีล ๕”ปกติอย่างไม่รู้ไม่ชี้ ผู้นี้ก็ยังไม่มี“ความเจริญเข้าข่ายวิมุติ” ยังมี“กรรม ๓”ที่ยังมี“ความเถื่อน”ของ“มิลักขะ”อยู่ ยังไม่ใช่“ผู้เจริญ”คือ“อาริยกะ” ยังเป็นผู้“จิตสูง”เข้าเขตความเป็น“มนุษย์”หรือยังนับเป็น“คน”เป็น“มนุษย์”ไม่ได้อยู่แท้

ส่วนผู้ที่มีรูปร่างเป็น“คน” แต่“กรรม ๓”ของเขาเลวกว่า“สัตว์เดรัจฉาน”อยู่ ผู้นี้ก็นับว่า เป็น“คน”ไม่ได้แน่ๆ

ทีนี้ผู้ไม่“ฆ่าสัตว์” แต่“ฆ่าคน”กันเลย ผู้นี้ก็ยิ่ง“เถื่อนร้ายหนัก”ขึ้นไปอีก ก็ยิ่ง“โหดเถื่อน”อำมหิตร้ายกาจ ก็ยิ่งเถื่อนถ่อยกว่า“คนเถื่อน”ที่“มิลักขะ”อยู่ แม้ผู้นี้จะมีชีวิตอยู่ในเมืองกรุง อยู่ในสังคมที่นับกันว่าสูงส่งปานใดก็ตาม ก็ยังคือ ผู้ยังไม่มี“วิมุตติ”ในเรื่อง“ปาณ” ยังไม่เห็น“ค่า”ของความเป็น“สัตว์”แต่ละระดับ แม้ผู้มี“ปาณ”ถึงขั้นเป็น“คน”แท้ๆ เขาก็ยัง“ฆ่าคน”ได้ลงคอ

คนที่ไม่ละเมิด“ศีล ๕”แล้วด้วยความมี“สติ-ปัญญา-วิมุตติ” ผู้นี้จึงจัดได้ว่า เป็น“คน”หรือ“มนุษย์”

ความเป็น“คนหรือมนุษย์”นั้นไม่ใช่“เดรัจฉาน” แล้ว

นะ! ไม่ใช่“สัตว์”ที่ยังไม่เจริญ แต่เป็น“สัตว์”เจริญแล้ว

ผู้หลุดพ้นจาก“ชีวิตเดรัจฉาน”แล้ว คือผู้ที่นับได้ว่า เข้าข่ายฐานะผู้มี“ความเจริญ”ถึง“ชีวิตขั้นอาริยะ”แล้ว

ผู้นั้นมี“กรรม ๓”เข้าขั้น“โสดาบัน”จริง ผู้นี้ก็เริ่มเป็น“อาริยกะ”ได้ระดับที่ ๑

ยิ่งเป็นผู้มี“กรรม ๓”ใน“ศีล ๕”สูงขึ้น ก็เป็น“สกิทาคามี”ก็คือ ผู้เป็น“อาริยกะ” ที่เจริญสูงขึ้นก็ยิ่งเป็น“คนหรือมนุษย์”จริงยิ่งขึ้นไปอีกแท้ เป็นระดับที่ ๒

ยิ่งเป็นผู้มี“กรรม ๓”ใน“ศีล ๕”สูงขึ้นเป็น“อนาคามี” ก็ยิ่งเป็นผู้เจริญเข้าข่ายเป็น“คน”หรือ“มนุษย์”ได้ ไม่ตกต่ำลงมาเป็น“เดรัจฉาน”ที่มี“ความเถื่อน”แล้ว จึงมีสิทธิ์เป็น“คน”หรือ“มนุษย์”ที่มี“วิมุตติ”ขั้นไม่กลับมาเกิดเป็น“เดรัจฉาน”คือชีวิตที่ไม่มี“ความเถื่อน”กันอีกอย่าง“เที่ยงแล้ว”ขั้น“นิยตะ”

จึงเป็น“คน”หรือ“มนุษย์”เพราะมี“ศีล ๕”ที่“วิมุตติ”แล้ว ไม่กลับมาเกิดเป็น“คนฆ่าสัตว์”อีกแล้ว “ปาณ”ของผู้นี้นับเข้าข่ายเป็น“คน”หรือ“มนุษย์”แน่ ก็จะเวียนเกิดเวียนตายไม่ตกต่ำลงไป“ฆ่าคน”กันอีกแล้วใน“ปาณ” คือ“อาริยะ”แล้ว

เพราะเป็นผู้มี“ปาณ”เจริญเข้าขั้น“คน”หรือ“มนุษย์”ได้ ผู้นี้“ชีวิตเป็นอาริยะ” ตามที่ผู้นี้ชีวิตเขา“ไม่ฆ่าคน”แล้ว

แต่ผู้ที่ยังไม่มีแม้“ศีล”ข้อ ๑ เพราะยังฆ่า“คน”อยู่ มันก็เลวร้ายกาจหนักกว่าผู้“ฆ่าสัตว์เดรัจฉาน”ต่ำลงไปอีก

ผู้ไม่“ฆ่าสัตว์เดรัจฉาน”ที่มี“ปัญญา” จะมีความรู้ในความเป็น“ปาณ”ว่า “คน”นั้นย่อมมี“ปาณ”สูงกว่า

“เดรัจฉาน” จึง“ไม่ฆ่าคน”แล้วด้วย“ปัญญา” เป็นผู้“หลุดพ้น”คือ มี“วิมุตติ” จากการเป็นผู้“ฆ่าคน”ไปแล้ว เขาก็สูงกว่าผู้ยัง“ฆ่าคน” หรือคนที่ยังสร้างอาวุธให้มาใช้ฆ่าคนอยู่

เพราะเขาเป็นผู้“ละการฆ่าสัตว์ เว้นขาดจากการฆ่าสัตว์ วางทัณฑะ วางศาสตรา มีความละอาย มีความเอ็นดู มีความกรุณา หวังประโยชน์แก่สัตว์ทั้งปวงอยู่” ตรงตาม“ศีล”ข้อ ๑ ของพระพุทธเจ้า

เห็นชัดนะว่า ผู้จะ“เป็นคน”ขั้นต่ำสุดต้องมี“ศีล ๕”

(๕๒๘) ผู้จะนับว่า “มีใจสูง” ขั้น“ต่ำสุด”ก็“ไม่ฆ่าสัตว์”

ดังนั้น ผู้มี“ศีล”ขั้น“วิมุตติ”ใน“ศีลข้อที่ ๑” อย่างน้อยก็เป็น“อนาคามีภูมิ” ซึ่งจะไม่ตกต่ำ(อวินิปาตธรรม)อีกแล้ว เพราะเกิดเป็น“ผู้ไม่ฆ่าสัตว์”แม้แต่“ฆ่าเดรัจฉาน”ก็ไม่ฆ่ากันอีกแล้ว จึงเป็น“ผู้มีใจสูง”กว่าผู้ยัง“ฆ่าคน”อยู่แน่นอน

ยิ่งเป็นคนผู้มี“วิมุตติ”ใน“ศีลข้อ ๑”ขั้น“อรหัตตผล” ก็ยิ่ง“นิยตะ”เที่ยงแท้-แน่นอน ว่า “ปาณะ”ของผู้นี้จะยังวนเวียนเกิด-ตาย ; ตาย-เกิดอยู่ในวัฏฏสงสารอีกเท่าใด ก็จะไม่ทำเจตสิกที่เป็นพลังงานขั้น“สัตตะ”ขั้น“ปาณะ”ให้“ตกล่วง”คือ ทำให้“ชีวะ”แม้แต่“ภูตะ”ก็ไม่ให้เสื่อมหรือตายไป

“สัตตะ”ที่เป็น“ปาณะ”นั้นจะอยู่ในร่าง“มนุษย์”นี่เอง ที่สามารถ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ได้ว่า ขณะที่มันมี“กาย(ที่มี ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กายภายนอกกับใจสังขารกันอยู่)” ซึ่ง“จิต”อันเป็น“ภาวะ ๒”ตอนที่มัน“ตั้งอยู่(มีฐานะ)”ในลักษณะของ“อายตนะ”

ครบ“เหตุ-ปัจจัย”ให้เรารู้เมื่อมี“ผัสสะ”อันเกิด“เวทนา”มาให้รู้

ถ้าไม่มี“ผัสสะ”ก็ไม่มี“ที่ตั้ง”ให้เกิด“เวทนา”มาให้รู้ได้

เช่น ไม่มี“ตา”เพราะ“หลับตา”เสีย หรือคนตาบอดก็ไม่มี“ตา”มา“สัมผัส”กับ“รูป”หรือ“สิ่งที่ถูกรู้” มันก็ไม่เกิด“การรับรู้”ที่เป็น“ความรู้สึก”คือ“เวทนา”ขึ้นมาให้เรารู้ได้เลย

ดังนั้น “การปฏิบัติธรรม”ถ้า“กาย”ภายนอกไม่ได้“ผัสสะ”ต่อจาก“ภายนอก”เข้ามาหา“จิต”ภายในกันจริงมันก็ไม่เกิด“เวทนา”อันเป็น“ความรู้สึก”มีขึ้นมาให้เจ้าตัวเรียนรู้ปฏิบัติ นั่นคือไม่มี“ที่ตั้ง(ฐาน)”ให้“ปฏิบัติ”หรือให้“กระทำการฆ่ากิเลส” มันก็ปฏิบัติ“กรรมฐาน”ไม่ได้กันเท่านั้นเอง

“กรรมฐาน”มันต้องมี“เวทนา”นี้แหละเป็น“ที่ตั้ง”ให้“ปฏิบัติ”หรือทำ“กรรม”เรียนรู้และจัดการกำจัดกิเลสออกไปจากจิตได้สำเร็จจริง

ผู้มี“ร่าง(สรีระ)”เป็น“มนุษย์”นั้น ใน“จิต”อาจจะเป็น“สัตตะ(สัตว์)”ที่มี“กายต่างกัน-สัญญาต่างกัน”ได้สารพัด

นั่นคือ “สัตตะ”ในร่างของความเป็น“มนุษย์”หรือ“คน”อาจจะเป็น“สัตว์”ได้หลากหลายทั้ง ๑.“มาร”ก็ได้ ๒.“เปรต”ก็ได้ ๓.“อสุรกาย”ก็ได้ ๔.“เดรัจฉาน”ก็ได้ ๕.“สัตว์นรก”ก็ได้ ๖.“เทพ”ก็ได้ ๗.“พรหม”ก็ได้

๑.“มาร”คือ“กิเลส” คือ“ความโง่”ที่ไม่รู้“จิต เจตสิก รูป นิพพาน” ยังไม่สามารถแยกแยะอาการต่างๆของจิตได้

๒.“เปรต”คืออาการของ“ความอยาก”ที่เกิดอยู่ใน“จิต”

ปกติของ“เปรต”ก็คือ อาการของ“ความอยาก”ในจิต

๓.“อสุรกาย”คือ อาการของ“ความไม่กล้า”ที่จะ“ทำดี” ไม่กล้าที่จะ“ฆ่าความอยาก”นี้แหละตัวสำคัญ

“เหตุ”ก็มาจากยังเป็น“ทาส”ของ“มาร”

๔.“เดรัจฉาน”คือ สิ่งที่เป็น“เหตุขวางทางนิพพาน” ทุกอย่างล้วนชื่อว่า“ตัวบาปที่ห้ามกั้นนิพพาน”ทั้งนั้น

๕.“สัตว์นรก”คือ ตัวบาปที่มีอาการทุกข์อาการร้อน ร้าย ทรมานตั้งแต่เล็กน้อยไปกระทั่งทุกข์หนักสาหัสแรงสุด

๖.“เทพ”แยกได้เป็น (๓) ได้แก่ “สมมุติเทพ-อุบัติเทพ-วิสุทธิเทพ”

“สมมุติเทพ”หมายถึง อาการของ“จิต”โลกียะชาวเทวนิยม“ที่ยังหลงเสพติดสุขอยู่” จึงยังไม่พ้นทุกข์เด็ดขาด

ผู้“ฆ่าสัตว์”จึงไม่พ้นสุข-ไม่พ้นทุกข์ ยังมี“อัตตา” นิรันดรแน่นอน เพราะยัง“ไม่มีใจสูง” ยังไม่เป็น“มนุษย์”แท้

และจะไม่รู้ว่า ตนต้อง“หมุนวน”อยู่ในความเป็น “โลก”ในวัฏฏสงสารอยู่ ไม่หลุดพ้นโลกไปได้

ผู้“มีใจสูง”จึงเป็น“มนุษย์” คือ ผู้ไม่“ฆ่าสัตว์”

ยิ่งผู้ที่ยัง“ฆ่าคน”ก็ยิ่งจัดอยู่ในอันดับ“คนเถื่อน”ที่ต่ำกว่าคน“ฆ่าสัตว์” เพราะขนาด“คน”ยัง“ฆ่าคน”ได้ลงคอ

(๕๒๙) “อุบัติเทพ”ที่สูงกว่า“สมมุติเทพ”นั้นคืออย่างไร

ส่วน“อุบัติเทพ“ก็คือ อาการของจิตที่สามารถลดละจางคลายกิเลสออกจากจิตได้ไปตามลำดับ

ส่วน“สมมุติเทพ”นั้นยังไม่มี“ปัญญา”เลย ยังรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“โลก”ที่ตนยึดอยู่เสพสุข แค่“โลกที่ยังเป็นอบายมุข”แท้ๆ เขาก็ยัง“ไม่รู้จัก” ยังสุขกับอบายมุขอยู่

คนผู้ยังไม่สามารถ“สัมมาทิฏฐิ”แม้แค่“สุขในอบายมุข”ก็จะยังไม่“สัมมาปฏิบัติ” ยังเป็น“อุบัติเทพ”ไม่ได้ เป็นได้แค่“สมมุติเทพ”ที่ยังหลงติดเสพ“สุข”วนเวียนอยู่กับ“ทุกข์”อยู่นั่นเอง แม้แต่ใน“โลกอบายมุข”ดังกล่าวนั้น

เพราะยังหลงเสพติดยึด“สุข”เป็นพวก“สุขนิยม”จัด

จึงยัง“ฆ่าสัตว์”อยู่แน่ ขนาด“คน”เขาก็ยัง“ฆ่า”ได้

เขายังเป็น“อาริยะ”หรือ“มนุษย์จิตสูง”ไม่ได้หรอก

เขาจึงยังชื่อว่า “อุบัติเทพ”ไม่ได้

ต้องมี“ภูมิธรรม”เจริญมี“ปัญญา”รู้ว่า สัตว์นั้นมีทั้ง“สัตตาวาส ๙” และมีทั้งที่แบ่งเป็น“เทวดา-มาร-พรหม” แม้แต่“เทวดา”ก็ยังมีถึง“๒ แบบ” คือ “เทวดาตามสมมุติ” และ“เทวดาที่เป็นอุบัติเทพ”

“เทวดาตามสมมุติ”ก็คือ“เทวดาโลกียะ”ทั้งหลาย ที่ยังไม่มี“ปัญญา”จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า “สุข-ทุกข์”นั้นเป็น“มายา” เพราะยัง“มิจฉาทิฏฐิ”หรือ“อวิชชา”อยู่

ส่วน“เทวดาอุบัติเทพ”คือ ผู้“สัมมาทิฏฐิ”แล้ว แต่ยังปฏิบัติ พัฒนาตนอยู่ยังเป็น“เสขบุคคล” ยังไม่บรรลุ“อรหันต์”

ผู้บรรลุ“อรหันต์”จึงจะชื่อว่า “พรหม”หรือ“วิสุทธิเทพ” และแม้จะบรรลุ“อรหันต์”ก็ยังมี“อรหันต์”อีกหลายขั้นหลายระดับ

๗. “วิสุทธิเทพ”ก็คือ “พรหม”ซึ่งเป็นอาการของจิตที่สามารถลดละจางคลายกิเลสออกจากจิตได้หมดสิ้นแล้ว สะอาดเด็ดขาด เป็น“อรหันต์ขึ้นไป” จึงเรียกว่า “พรหม”ผู้วิสุทธิจากกิเลสอย่างบริบูรณ์แล้ว จนที่สุดสัมบูรณ์

ฉะนี้เอง คือ พัฒนาการของ“จิตในจิต”ที่เจริญขึ้นกระทั่งเป็น“จิตตั้งมั่น”ไปตามแผนผังของ“เจโตปริยญาณ๑๖” จึงเรียก“ความตั้งมั่น”แบบนี้ว่า “สมาหิโต”

อันแตกต่างจาก“จิตตั้งมั่น”แบบ“สมาธิ”โลกียะ

เพราะ“โลกุตระ”นั้นมี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ศีล”ข้อ ๑ ที่เกี่ยวกับ“สัตว์”ว่าเป็น“ชีวะ”ในระดับที่ไม่ควรทำให้ตกล่วง(ปาต) และมีการปฏิบัติด้วย“โพธิปักขิยธรรม ๓๗” จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริงทั้ง“จิต-เจตสิก”ทั้ง“กิเลส”ต่างๆประดามีแล้วกำจัดเป็นเบื้องต้นขั้น“กามาวจร” แล้วต่อไปถึง“รูปาวจร” และใน“อรูปาวจร” ไปตามลำดับ ที่ละเอียดลออมีขั้นตอน

“อุบัติเทพ”จึงเจริญขึ้นๆมีลำดับๆ ต่างกับ“สมมุติเทพ”ที่ยังไม่มี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“สัตต ปาณ ภูต ชีว”

ชีวะที่“จิต”สะอาดจากกิเลสเกลี้ยงสนิทแล้ว จึงชื่อว่า “วิสุทธิเทพ”หรือ“พรหม”

การปฏิบัติที่มี“ฌานแบบลืมตา”ที่เป็นพุทธ จึงแตกต่างกับ“ฌานแบบหลับตา”ที่ไม่ใช่พุทธเลย เพราะไม่อยู่ในกระบวนธรรม“จรณะ ๑๕ วิชชา ๘”ที่เป็น“พุทธคุณ”

ซึ่งจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงรู้จบทั้ง“โลก”อันมีภายนอกได้อย่างกว้างไกล ทั้ง“อัตตา”อันมีภายในได้อย่าง

ลึกล้ำละเอียดลออครบสุดพิเศษยิ่ง

จึงแตกต่างจาก“ฌาน”ที่“หลับตา”ปฏิบัติของคนที่“มิจฉาทิฏฐิ” ไม่ใช่พุทธ ก็รู้แคบในภพภายในอยู่แค่นั้น

จึงไม่สามารถจะเข้าใจความเป็น“สัตตะ-ปาณะ-ภูตะ-ชีวะ”ที่มีนัยสำคัญแตกต่างกันขั้นอจินไตยได้

เช่น “สัตตะ”ที่เป็น“ภูต” ก็จะต้องดูที่ความเป็น“ภูต” เพราะ“ภูต”นั้นยังเป็น“พลังงาน”ที่ยังแบ่งได้ถึง (๓) อย่าง

(๑) “ภูต”ถ้าแม้นยังเป็น“พลังงาน”ระดับ“วัตถุ”ก็คือ“พลังงาน”ของ“มหาภูต๔ (ดินน้ำไฟลม)”ที่ยังไม่เป็น“ชีวะ”

(๒) “ภูต”ขั้นเป็น“ชีวะ”เริ่มต้นก็เรียก“ภูตคาม”คือ“พืชนิยาม”ที่เกิดแต่“เมล็ด” ที่ยังแตกต่างจาก“พืช”เกิดแต่“ราก”หรือ“เหง้า”หรือ“หน่อ” ซึ่งยังแยกกันไปได้อีก

ดังนั้น ถ้าเป็น“ภูตคาม”ก็คือ ยังมีภาวะแค่“พืช”อยู่

(๓) ต่อเมื่อมี“ชีวะ”ที่เรียกว่า “เจตภูต”จึงจะนับได้ว่า เริ่มเป็น“สัตว์”กันได้ “ภูต”นั้นมีได้ถึง ๓ ขั้น

๑. ขั้น“วัตถุ”เรียกว่า “มหาภูต”

๒. ขั้น“พืช” เรียกว่า “ภูตคาม”

๓. ขั้น“ชีวะ” เรียกว่า “เจตภูต”

ถ้าพลังงานขั้น“เจตภูต”นั้นเริ่มเข้าสู่ความเป็น“สัตว์”ผู้อาริยะที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงก็จะไม่ทำให้“พลังงาน”นั้นตกล่วงไป จะเอ็นดู จะกรุณา หวังประโยชน์แก่สัตว์ทั้งปวงอยู่

ส่วน“ปาณะ”นั้นเจริญยิ่งกว่า“ภูตะ”คือเป็น“ชีวะ”ระดับ“สัตว์”ขึ้นไปแล้ว ดังนั้นพลังงานขั้นนี้ผู้มี“ปัญญา”

จะไม่“ฆ่า”เป็นอันขาด แน่นอน

“พลังงาน”ที่ทำให้“ตกล่วง(ปาต)”หรือ“ฆ่า”ก็ไม่มี“บาป”จึงเป็น“ภูตะ”ขั้น“มหาภูต(วัตถุ)”และ“ภูตคาม (พืช)”

เพราะ“ภูตคาม”ขั้น“พืช”กับ“มหาภูต”นั้นถึงแม้จะต้อง“ฆ่า”หรือทำให้“ตกล่วง(ปาต)”มันก็ไม่มี“วิบาก” ไม่มี“เวร”

แต่“ชีวะ”ที่เป็น“เจตภูต”อยู่และ“ปาณะ”นั้นผู้มี“ปัญญา”จะไม่ทำให้“ตกล่วง(ปาต)” เพราะถ้าพลังงานขั้นนี้แล้ว จะรู้ว่า เริ่มเป็น“วิบากบาป”ที่จะผูกเวรกันแล้ว

ผู้มี“ปัญญา”จึงเป็นผู้“ไม่ผูกเวร”ให้มีเวรแก่ตนอีก

คนผู้นี้จึงชื่อว่า “มนุษย์ผู้มีใจสูง”กว่าเดรัจฉานแน่ และคนขั้นมีภูมิธรรม“อาริยะ”ขั้น“โสดาบัน”ขึ้นไปจะมีชีวิตเวียนวน“เกิด-ตาย ; ตาย-เกิด”กันอีกกี่ชาติกี่ชาติ ก็จะไม่“ฆ่า”ชีวะที่เป็น“สัตว์(สัตต)”เป็น“ปาณ”เป็น“เจตภูต”ขั้นมีชีวะอีกแล้วแน่นอน

“อาริยะ”เป็นผู้วางอาวุธ วางศาสตรา วางทัณฑะ มีความละอาย มีความเอ็นดู มีความกรุณา หวังประโยชน์แก่สัตว์ทั้งปวงอยู่ แท้จริง

คนผู้ยังฆ่าสัตว์อยู่จึงนับว่าเป็น“อุปัติเทพ”ผู้เจริญหรือเป็น“มนุษย์”ผู้มี“ใจสูง”ยังไม่ได้

แม้แค่จะเป็น“สมมุติเทพ”ก็ยังเว้นขาดการฆ่าสัตว์ไม่ได้ ขนาดคนเขายังฆ่า มันก็นับเป็น“อุปัติเทพ”ไม่ได้

ชัดเจนนะว่า “อุปัติเทพ”สูงกว่า“สมมุติเทพ”อย่างไร

(๕๓๐) ผู้มี“ปัญญา”รู้“คุณค่าความเป็นชีวะ”แต่ละขั้น

ผู้ยังไม่วางอาวุธ ไม่วางศาสตรา ยัง“ฆ่าชีวิต” ทำลาย “ปาณ” จึงยังไม่ใช่“มนุษย์” ยังไม่ใช่คนมี“ใจสูง”

ยังเป็นชีวิตที่มี“ความเถื่อน”คือ ยังเป็น“มิลักขชน” ที่แรงร้าย“ฆ่าสัตว์”มากิน เป็นชาวป่าแท้ ไม่รู้“คุณค่าความเป็นชีวะ”แต่ละขั้นแต่ละชั้น เขายัง“ฆ่าสัตว์”กินอยู่

เพราะยังไม่มี“วิมุติ”แม้แค่ขั้นในความเป็น“สัตว์” ที่มีพลังงานระดับ“ปาณะ”อันนับเข้าขั้น“สัตว์”แท้กันแล้ว ผู้ยังไม่“วิมุตติ”แค่ขั้นเป็นโทษเป็นภัยต่อ“ชีวิต”สัตว์ทั้งหลายในโลก แล้วจะนับว่า“ชีวิตสัตว์เจริญ”ได้อย่างไร

ศาสนาที่ไม่รู้เรื่อง“ปาณ”หรือไม่รู้เรื่องของ“ชีวิต”ที่เป็น“จิตวิญญาณ” ก็ยังไม่รู้คุณค่าต่ำสูงของความเป็นชีวิตเป็นสัตว์ หรือเป็นคน ก็ยังนับว่าเป็น“มนุษย์”ยังไม่ได้ เพราะไม่รู้“คุณค่า”ของความเป็น“ชีวะ”เลย

ความเป็น“คุณค่าต่ำสูงของพลังงาน”ในสรรพสิ่ง พระพุทธเจ้าตรัสรู้แล้วนำมาประกาศในโลกสุดวิเศษยิ่ง

พระพุทธเจ้าตรัสแบ่งขั้นตอนให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงไว้ เริ่มต้นอย่างชัดเจนเป็น ๕ ระดับคือ “ธรรมนิยาม๕” ได้แก่

(๑) อุตุนิยาม(ขั้นวัตถุ) (๒) พีชนิยาม(ขั้นพืช)

(๓) จิตนิยาม(ขั้นสัตว์) (๔) กรรมนิยาม(ขั้นการกระทำ)

(๕) ธรรมนิยาม(ขั้นความทรงอยู่,ทรงไว้ทั้งรูปทั้งนาม)

“ธรรมนิยาม ๕”นี้สำคัญมากยิ่ง ที่จะต้องเรียนรู้

ไม่เช่นนั้นจะไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความจริง”ที่เป็นบาปบุญคุณโทษในความเป็น“ชีวิต”และ“คุณค่าขั้นตอนของชีวะ” ที่มีความต่ำหรือสูงอย่างไร? แค่ไหน?

ขั้นตอนของ“ธรรมนิยาม ๕” ตั้งแต่ (๑)“อุตุนิยาม” เป็นเรื่องของวัตถุ-สสาร-พลังงานเท่านั้น ยังไม่มี“ชีวะ”

ขั้นนี้ “อุตุนิยาม”นี้ ไม่มีบาป ไม่มีบุญ โดยเฉพาะ ไม่มีความเป็นสุข หรือไม่มีความเป็นทุกข์

“อุตุนิยาม” จึงไม่สะสมเป็นวิบากติดตามตนแน่นอน

ที่สำคัญคือ ไม่มี“เวทนา” ไม่มีกรรม ไม่มีวิบาก ที่จะตามติดอัตตาไปใน“ธาตุจิต” เพราะ“อุตุนิยาม”ไม่ใช่“จิต”

พลังงาน“อุตุนิยาม”ไม่มีความเป็น“ตน(อัตตา)”

สูงขึ้นก็ (๒)“พืชนิยาม”ซึ่งเป็นเรื่องของ“พืชพันธุ์”ทั้งหลาย อันเริ่มเป็น“ชีวะ”กันแล้ว แต่ยังเป็น“ชีวะ”ขั้นยังไม่มีบาปมีบุญอะไร มันยังไม่มี“เวทนา” มันยังไม่รู้สึกสุข-ไม่รู้สึกทุกข์ ก็ยังไม่แย่ง ยังไม่ทำร้ายหรือไม่ฆ่าผู้อื่น มันก็ไม่มีบาป ไม่มีวิบากผูกพันอาฆาตที่เกิดจากรัก-ชัง

เพราะ“พืช”ยังไม่มี“ธาตุรู้”เจริญถึงขั้นเป็น“เวทนา” พืชยังไม่มี“อุปาทาน”ขั้น“สุข”ขั้น“ทุกข์”ขั้น“ไม่สุขไม่ทุกข์” ยังไม่มีการจองเวรจองกรรมกับอะไรเลย จึงยังไม่มีวิบากที่จะผูกรักใส่จิต-จะผูกชังใส่จิต เพราะ“พืช”ยังไม่เป็น“จิต”

“จิต”จึงจะเสพ“สุข” ชัง“ทุกข์” เพราะมี“เวทนา”

พลังงาน“พืช”ยังไม่เจริญถึงขั้น“จิตนิยาม”ที่เป็น“วิญญาณ”มี“รูปขันธ์-เวทนาขันธ์-สัญญาขันธ์-สังขาร

ขันธ์-วิญญาณขันธ์”ที่จองเวรจองกรรมกันแล้ว จึงจะมีวิบาก ใช้หนี้กรรมหนี้เวรกัน นับชาติไม่ถ้วน

“พืช”ไม่รู้จัก“กรรมวิบาก”แน่ พืชไม่นับว่า“อัตตา”

แม้แต่“คน”ก็ยังยากที่จะรู้ในความเป็น“กรรมวิบาก” เพราะ“กรรมวิบาก”ยังเป็น“อจินไตย”

ชาวเทฺวนิยมนั้น ยังไม่มี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“กรรมวิบาก” เพราะ“ความรู้”ยังเป็นแค่ขั้น“เฉโก”อยู่

“เฉโก”ยังมี“อวิชชา” ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เทฺว”

ผู้ยังมีความรู้อยู่ในกรอบ“เฉโก”ยังกำจัด“กิเลส”ไม่เป็น เพราะยังไม่มี“ปัญญา” จึงยังจองเวรจองกรรมกันอยู่

“สัตว์”ทุกตัวที่“อวิชชา”อยู่ จองเวรจองกรรมทั้งนั้น นอกจาก“อรหันต์”เท่านั้นที่ท่านไม่จองเวรจองกรรมแล้ว

แต่ผู้ไม่จองเวรจองกรรมนี่แหละ ใครอย่าไป“ฆ่าอรหันต์”เชียวนะ! มันยิ่ง“บาป”เป็นปฏิภาคทวีสลับทับซ้อนนับไม่ได้ เวรหนักขั้น“อนันตริยกรรม”ซ้ำยิ่งขึ้นไปเสียอีก

เพราะ“อรหันต์”เป็นผู้มี“ใจสูง”ที่สูงสุดแล้วสำหรับความไม่มี“อวิชชาสวะ” อรหันต์มี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สัตตะ ปาณะ ภูตะ ชีวะ”ของตนดีแล้ว แม้แจกแจงไม่ได้

จึงไม่ทำให้“ปาณะ”ของ“สัตตะ เจตภูตะ ชีวะ”ใดให้“ตกล่วง(ปาต)” เป็นเด็ดขาด เพราะ“กรรม”เป็นอันทำ

เรื่องของ“สัตตะ ปาณะ ภูตะ ชีวะ”นี้มีรายละเอียดที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“อปัณณกสูตร” ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๓ ข้อ ๑๑๕

อรหันต์มี“ปัญญา”จึงไม่ทำ“กรรม”ให้เป็น“บาป”แน่

ปัจจุบันนี้เป็นช่วงพ.ศ. ๒๕๐๐ อยู่ในยุคกึ่งพุทธกาล คนในโลกส่วนใหญ่เขาหลงตัวกันว่าเขาเจริญ แต่เขาก็ยัง“ฆ่ากัน” ทำสงคราม“ฆ่าชีวิตคน” ซึ่ง“สัตตะ ปาณะ ภูตะ ชีวะ”ของ“คน”นั้นมีคุณค่ากว่า“ชีวิตสัตว์เดรัจฉาน”แท้ๆ

ที่คนผู้มี“ใจสูง”นั้นละเว้น“การฆ่า”เด็ดขาดแล้ว

ผู้นับว่า มี“ใจสูง”ขั้นต่ำสุดคือ “โสดาบัน”เริ่ม“ไม่ฆ่าสัตต” ที่เป็น“ปาณ”แล้ว เพราะเริ่มรู้จักรู้แจ้ง“ชีวะ”ขั้นที่นับว่า พลังงานที่เป็น“สัตว์(สัตต)”แล้วนั้นมี“วิบาก”แน่นอน

ส่วน“ภูตะ”นั้น ก็ต้องดูว่า ภาวะนั้นเป็น“มหาภูต” หรือเป็น“ภูตคาม” หรือเริ่มมี“เจตภูต” จึงจะปฏิบัติไปตามควร ด้วยความมี“ปัญญา”ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง ว่าถ้า“ฆ่า”แล้วจะเป็น“บาป”หรือไม่?

นั่นคือ ถ้าเป็น“มหาภูต”กับ“ภูตคาม”ก็สามารถ“ฆ่า”ได้ ไม่มี“วิบากบาป”ใดๆ แต่ถ้าเป็น“เจตภูต”ก็ย่อม“ไม่ฆ่า” เพราะมันเป็น“ภูต”ที่เริ่มมี“ชีวะ”ขึ้นมาแล้ว

ก็ต้องพิจารณาปฏิบัติตาม“องค์ประกอบ”หรือตาม“บริบท”นั้นๆก่อน ว่า ใน“องค์ประกอบ”ใดหรือ“บริบท”ใด ที่เป็น“บุญ”ไม่เป็น“บาป” หรือเป็น“กุศล”ไม่เป็น“อกุศล” จึงจะทำส่วนไม่เป็น“บาป”ไม่เป็น“อกุศล”

ผู้มี“ปัญญา”จะไม่ทำ“วิบากบาป”เลย จะทำแต่“บุญ”เท่านั้น คือ กรรมที่“กำจัดกิเลส”แท้ๆ และจะทำ“กุศล”ให้มากที่สุด ไม่“สันโดษในกุศล” เว้นแต่“กรรม”ใด

ที่เป็น“บุญ”แน่ๆ แม้จะมี“อกุศล”แซมบ้าง ก็ต้องจำยอม

เพราะ“บุญ”ต้องทำอย่างสำคัญให้“จบกิจ”ก่อน

ส่วน“กุศล”นั้นต้องทำ“กุศล”เป็น“กิจ”ที่ไม่ต้อง“จบกิจ”เลย “กุศล”ทำได้ไม่มีวัน“พอ” แม้จะเป็นพระพุทธเจ้าแล้วหรือเป็นพระโพธิสัตว์อยู่ก็ตาม ตราบที่ท่านผู้นั้นยังไม่ทำ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ให้แก่ตนเองไปเป็นที่สุด

เพราะ“กุศล”เป็นเครื่องอาศัยของ“ชีวะ”ที่สำคัญเป็น“ปฏินิสสัคคะ”แม้จะเป็นพระพุทธเจ้าแล้วหรือเป็นพระโพธิสัตว์อยู่ก็ตาม ถ้ามี“ชีวะ”อยู่ก็อาศัย“ปฏินิสสัคคะ”

“ปฏินิสสัคคะ”นั้นยอดยิ่งกว่า“ปฏินิสสรณะ”

ส่วน“ปฏินิสสรณะ”คือ ชีวิตยังมี“กิเลสที่ต้องรบอยู่” ผู้ยังทำ“กิเลสให้ออกไปจากจิตยังไม่หมดสิ้น” ยังเป็นไม่ได้แม้แค่“อรหันต์”ชั้นที่ ๑ ก็จะยังมี“กิเลสที่ตนเองต้องทำสงครามรบกับมันอยู่”ตั้งแต่ขั้น“หยาบ”จึงต้องมี“สรณะ”อยู่ตามลำดับของภพภูมิ

แม้จะสูงขึ้นๆ ก็เหลือ“อุปกิเลส”ละเอียดขึ้นๆ ตามฐานะของแต่ละชีวิต ก็จัดการของตนๆไปแต่ละบารมี

ส่วน“ปฏินิสสัคคะ”นั้น ผู้“นิสสัคคะ”คือผู้“ไม่มีสวรรค์”แล้ว แม้“ชีวะ”จะยังมี“ปฏิ”อยู่ จึงหมดสิ้น“การรบ”ของชีวิต ไม่ต้องทำสงครามทางจิตอีกแล้ว

“ปฏิ”หมายถึง อาการของพลังงานที่ยังมีบทบาทอยู่กับ“ชีวะ”แม้แต่“อรหันต์”ผู้ยังต่อ“ภพภูมิโพธิสัตว์”เป็นผู้ยังไม่ตายไปด้วย“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”สุดท้าย ก็จะ

ยังต้อง“ทำสงครามทางจิต”ถ้ายังต่อภูมิโพธิสัตว์

เว้นแต่ผู้เป็น“อรหันต์”ตั้งแต่ขั้นที่ ๑ เป็นต้นไปที่ทำ“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”ให้แก่ตนเองในการตายสิ้นลมหายใจลงไปสุดท้าย ก็เลิก“ชีวะ”ของ“จิตนิยาม”แยกธาตุของตนเป็น“ดินน้ำไฟลม”ไปเลย ไม่ต่อภพภูมิอีก

(๕๓๑) “ปัญญา”นั้นคือ “โพธิ” คือ ความรู้พระพุทธเจ้า

ผู้จะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“จิตนิยาม”ที่แจกเป็น“เจตสิก”ต่างๆได้แท้จริง อย่างละเอียดลึกล้ำ จึงต้องมี“ปัญญา ๘”ที่บริบูรณ์ด้วย“ธรรมวิจัยสัมโพชฌงค์”

ซึ่งศาสนาพุทธศึกษา“จิต เจตสิก รูป”อย่างรู้จักรู้แจ้งรู้จริง จึง“รู้จบ”ถึงขั้น“นิพพาน”ด้วย“ปัญญาอันยิ่ง”

“จิต”มี“กิริยา”มี“อาการ”ให้เราเรียนรู้สูงขึ้นๆได้แท้

ดังนั้น ผู้มี“โพธิ”คือ “ความรู้-ความฉลาด”ที่เป็น“โลกุตระ”นั้น มันเป็น“อื่น(อัญญะ)”ไปคนละโลกกับ“ความรู้-ความฉลาด”แบบ“โลกียะ”กันเลย ซึ่งผู้ศึกษาปฏิบัติตนฝึกฝนให้“จิตสูงขึ้นๆ”จึงสามารถเรียนรู้“จิต เจตสิก รูป นิพพาน” และพัฒนา“จิตตน”ให้เจริญเป็น“อาริยะ”ที่มีความ“เที่ยง(นิยตะ)”ได้ทีละขั้นๆสำเร็จจริง

เพราะสามารถมี“ปัญญา”หยั่งรู้เข้าไปจัดการกับ“จิต”ถึงขั้น“มนสิการ”กันที่“เจตสิก”ต่างๆให้“เจริญ”ขึ้นอย่างไม่ตกต่ำเป็นธรรมดา(อวินิปาตธรรม) อย่างเที่ยงแท้(นิยตะ) จนถึงขั้นมีแต่สูงขึ้นๆไปสู่ที่สูงที่สุด(สัมโพธิปรายนะ)

และต้องเป็นผู้มี“ความรู้”เข้าขั้นที่ใช้ภาษาศัพท์บาลีเรียกได้ว่า “ปัญญา”กันจริงๆ อันแตกต่างจาก“เฉโก”ไปคนละทิศ สวนทางกันเลย จึงจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ธรรมนิยาม ๕”ที่เป็น“สัมมาทิฏฐิ”กันได้

ซึ่งคนผู้นี้“ทำใจในใจ”ของตนสำเร็จถึงขั้นสามารถ“ยังจิตตนให้เป็นไปตามอำนาจได้”ที่เรียกว่า“วสวัตติโก”

ดังนั้น ผู้เป็น“อรหันต์”จึงสามารถทำ“จิตตน”ให้เป็นไปตามอำนาจได้อย่างเป็นจริง สูงขึ้นๆแต่ละระดับ

“ธรรมนิยาม ๕”ที่พระพุทธเจ้าทรงสอนเรานั้น มีลำดับตั้งแต่“อุตุนิยาม”ซึ่งยังไม่เป็น“ชีวะ” ไม่เป็น“ปาณะ”

ส่วน“พีชนิยาม”เริ่มเป็น“ชีวะ” แต่ยังไม่มี“ปาณะ”จาก“มหาภูต”พัฒนาเป็น“ภูตะ”ที่เริ่มเป็น“ชีวะ”กันบ้างแล้วขึ้นสู่“ภูตคาม” แล้วจึงจะเป็น“เจตภูต” แล้วจึงจะสูงขึ้นมาเป็น“สัตตะ”หรือ“สัตว์”

จากนั้นก็เป็น“ปาณะ” สูงขึ้นๆไปสู่“จิตนิยาม”เต็ม

ผู้รู้สูงขึ้นไปเป็นขั้นๆก็คือ รู้ความเป็น“กรรมนิยาม”ที่มี“อาการ,กิริยา”ของ“กายกรรม-วจีกรรม”และ“กรรมทางจิต” แล้วจัดการกับตัว“เหตุ”คือ “กิเลส”ที่เป็น“ตัวการ”ในจิต ให้ไม่เป็นภัยไม่เป็นโทษต่อตนต่อผู้อื่นต่อโลก

จาก“ธรรม”ที่เป็น“โลกียธรรม”จึงจะสูงขึ้นสู่ความเป็น“โลกุตรธรรม”ได้สำเร็จจริง ไปตามลำดับ

ซึ่งจุดสำคัญสุดๆคือ “จิต”ที่มันโง่ต่อ“สุข-ทุกข์”อันเป็น“โลกียรส” และ“สุข-ทุกข์”นี้เป็น“มายา”นักเล่นกล มัน

หลอกคนลวงคนผู้ยัง“โง่”อยู่ ยัง“ไม่มีปัญญา”ที่จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สัจจะ”อันยิ่งใหญ่ใน“จิต,เจตสิก,รูป,นิพพาน” ก็ยังเป็น“ทาส”ผู้ติดยึด“สุข”อยู่นิรันดร จึงยังหลง“พระเจ้า”อยู่

เพราะ“พระเจ้า”ที่ยังเป็นเทฺวนิยมโลกียะก็ยังเป็น“สุขนิยม” คือ ยังไม่มี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน“สุข” ยังมี“ความรู้ยิ่ง”ในกรอบของ“เฉโก”ติดยึดสุขเสพเสวยสุขอยู่ ยังไม่มี“ปัญญา”จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“วิมุติ”ที่เป็น“แก่น”(สาระ)ของ“จิตวิญญาณ” เพราะ“ธาตุรู้”ยังอยู่ในกรอบ“เฉโก”

ยังไม่มี“สัมมาทิฏฐิ”ในเรื่อง“ทุกขอาริยสัจ-สุขัลลิกะ”

“ทุกขอาริยสัจ”คือ ผู้มี“ปัญญา”อาริยะจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า “ทุกข์”นี่แหละเป็น“สัจจะ” เป็น“ของแท้”ไม่มีสิ้นสุด“จบกิจ”หรือ“จบสิ้น”ได้เด็ดขาด ถ้ายัง“อวิชชา”อยู่ก็จะมีแต่“ทุกข์”นั่นแหละ ที่มัน“เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป”วนเวียนอยู่เป็น“โลก”ของตน ให้แก่ตน“วนอยู่”ไม่รู้จบ

“สุขัลลิกะ”คือ“สุข” สุขนี้เป็น“ความเท็จ” ที่ผู้ยังหลงเสพติดอยู่ ก็จะจมงมงายอยู่กับ“ความเท็จ”ไปนิรันดร

การเรียนรู้“สุข”และ“ทุกข์”นี้เองที่เป็น“โลกุตระ” ผู้จะรู้“สุข-ทุกข์”จึงต้องมี“ธาตุรู้”ที่เจริญเป็น“ปัญญา”

ผู้ยังมี“ธาตุรู้”ที่เจริญแต่“เฉโก”คือชาว“เทฺวนิยม”ซึ่ง“ธาตุรู้”ของเขายัง“หลงเสพติดสุข”อยู่ ยัง“อวิชชา”

สำคัญยิ่งคือ “ความรู้”แบบ“เฉโก”ยังไม่สามารถแยก“จิต เจตสิก”ออกได้ ไม่มีความรู้เรื่อง“รูป-นาม”ที่เป็น“ภาวะ ๒” อันอยู่ใน“รูป”ของสรรพสิ่งคือ“เทฺว”

จึงต้องศึกษาจากภาวะจริงของ“รูป”อันหมายถึง“ภาวะที่ถูกรู้” ด้วย“นาม”อันหมายถึง“ภาวะจิตของเรา”ที่จะไป“สัมผัสกันขึ้น” แล้วจึงจะ“รู้”เข้าไปถึง“ความจริง”ของ“จิต เจตสิก รูป นิพพาน”

แล้วมันจะเกิดเป็น“ความรู้สึก” ภาษาวิชาการคือ“เวทนา”ให้เราเรียนรู้“ความจริง”นั้นๆได้

“ความจริง”ยิ่งใหญ่ ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ นั้นก็คือ“จิตที่บริสุทธิ์สะอาดจากกิเลสาสวะ” ซึ่งมี“มายา”ตัวร้ายมันหลอกให้ผู้อวิชชาหลงจมงมงายอยู่กับ“สุข-ทุกข์”นี้แล

“ความจริง”ที่“ผู้อวิชชา”หลงเสพหลงติดอยู่ ก็คือ“ความทุกข์”แท้ๆ แต่ผู้“อวิชชา”ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง

แล้วจะมีผู้เป็น“อาริยะ”คือ ผู้มี“ใจสูง”ที่เจริญถึงขั้น“ปัญญา” รู้จักรู้แจ้งรู้จริง และ“รู้จบ”ในเรื่อง“สุข”เรื่อง“ทุกข์”ได้ด้วยฐาน“จิต เจตสิก รูป นิพพาน”

เพราะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เวทนา”ที่เกิดจาก“ผัสสะ”มี“ภายนอก-ภายใน”ที่เป็น“กาย” เมื่อพิจารณา“กาย”ที่มีการกระทบสัมผัสคือ“ผัสสะ”อยู่ในปัจจุบันนั้น จึงมีปัจจัยสืบต่อเข้าไปเป็น“เวทนา”ให้เราเรียนรู้จาก“ที่ตั้ง”นี้ ที่บาลีว่า “ฐาน” หรือ“หลักแหล่ง” หรือ“ตำแหน่ง” ให้ผู้ศึกษาได้ศึกษาปฏิบัติทำ“กรรม” จึงมี“กรรมฐาน”เรียนรู้ปฏิบัติกระทั่งเกิดผลจนรู้จักรู้แจ้งรู้จริงที่สุดรู้จบได้แท้

“เวทนา”เป็น“ความรู้สึก”ของคนทุกคนในตนเอง

“เวทนา”จึงเป็น“ตำแหน่งจริง”ที่จะเรียนรู้จบได้

ผู้“หลับตา”ปฏิบัติ ไม่มี“เวทนา”ที่จริงจึงมิจฉาทิฏฐิ

คนผู้มี“ปัญญา”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงตรง“เวทนา”นี่เอง ที่คนทุกคนจะสามารถเรียนรู้จาก“ความจริง”ตรงนี้ได้ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ด้วย“โพธิ”หรือ“พระสัมมาสัมโพธิญาณ”

•••[จบ “คนจนที่มีแบบ เล่ม ๒”กันตรงนี้]•••

